ИЗБРАНА СВЕТОВНА ФАНТАСТИКА
ФАНТАСТИКА
137
ВЪРНЪР ВИНДЖ
Четирикратен носител на наградата "Хюго"
КРАЯТ НА ДЪГАТА
Роман с единия крак в бъдещето!

SHOUT
SHARE
IT

Annotation

Роман с единия крак в бъдещето.
„Това е може би най-добрият роман на Върнър Виндж — задълбочен, добре разказан и пълен с нови идеи. Върнър описва нашето бъдеще по-добре от всеки друг и ни кара да повярваме в него.“ Грегъри Бенфорд, носител на „Небюла“

- Върнър Виндж
  - Благодарности
  - Пролог
  - 1.
  - 2.
  - 3.
  - 4.
  - 5.
  - 6.
  - 7.
  - 8.
  - 9.
  - 10.
  - 11.
  - 12.
  - 13.
  - 14.
  - 15.
  - 16.
  - 17.
  - 18.
  - 19.
  - 20.
  - 21.
  - 22.
  - 23.
  - 24.
  - 25.
  - 26.
  - 27.
  - 28.
  - 29.
  - 30.
  - 31.
  - 32.

- 33.
- 34.
- 35.
- Епилог

- info
  -
- notes
  - 1
  - 2
  - 3
  - 4

Върнър Виндж
Краят на дъгата

Посвещава се на спомагателните инструменти в интернет, които променят живота ни — Wikipedia, Google, eBay и всички останали, сега и за в бъдеще.

Благодарности

Благодаря за съветите и помощта на:

Джеф Алън, Дейвид Баксът, Итън Биер, Джон Керъл, Ранди Карвър, Стивън Чери, Кони Флийнър, Робърт Флеминг, Питър Флин, Майк Ганис, Хари Голдстайн, Томас Гууди, Барбара Гордън, Джудит Грийнгард, Дипак Гупта, Патриша Хартман, Патрик Хилмайер, Чери Кушнер, Сифанг Лу, Сара Баас Майърс, Кийт Майърс, Тери Макгари, Шон Пейсърт, Уилям Руп, Питър Х. Салъс, Мери К. Смит, Чарлз Вестал, Джоан Д. Виндж, Гейбриъл Виенхаузен и Уилям Ф. Ву.

Много съм благодарен на редактора Джеймс Френкел. Джим и Тор Вуукс бяха много търпеливи към мен през дългия процес на написването на „Краят на дъгата“.

Пролог
Кофти късмет и добро анализиране

Първият признак за кофти късмет дойде под формата на публично излагане от Европейския център за борба с болестите.

На двадесет и трети юли ученици от Алжир съобщиха за респираторна епидемия в района на Средиземноморието. Изявлението беше базирано на информация от транзитните системи на Алжир и Неапол.

ЦББ не реагира с незабавен коментар, но след по-малко от три часа се появиха подобни доклади и от други градове. Епидемията датираше от около седмица и вероятно беше започнала от Централна Африка.

Докато отделът за връзки с обществеността подготви изявление, заразата вече бе достигнала Индия и Северна Америка. Един журналист от Сиатъл бе успял да изолира и идентифицира заразния агент, който се оказа псевдомимивирус. За служителите на връзки с обществеността това беше най-голямата възможна излагация. В края на второто десетилетие на века ЦББ бяха оправдали огромния си бюджет с изграждането на сигурна защита срещу култа Ню Сънрайз. Треската Сънрайз беше второто по значимост бедствие в Европа през последните десет години. Единствено усилията на ЦББ бяха предотвратили разпространяването ѝ по целия свят.

Треската Сънрайз беше базирана на псевдомимивируса.

Но в ЦББ все още работеха добри хора. Същите специалисти, които бяха спасили света през 2017-а. Те бързо се справиха с проблема от 23-ти юли и излязоха със следното изявление: Да, този псевдомимивирус не е обявен в стандартните съобщения. Това се дължи на софтуерна грешка в сайта на Центъра. И да, този вирус може да е дериват на треската Сънрайз. Различни мутации на оригиналния вирус продължаваха да се появяват по света. През тази година бяха засечени три, последния от които преди пет дни, на 18-и юли. Още повече (тук отделът възвърна обичайния си устрем), всички такива събития бяха без видими симптоми. Псевдомимивирусите имаха огромен геном (огромен, като за вирус). Култът Ню Сънрайз беше трансформирал този геном в смъртоносно оръжие, преодоляващо почти всяка защита. Но без подобна оптимизация вирусите бяха просто безвредни. „И така, в заключение ЦББ се извинява, че не е съобщил за това рутинно събитие.“

Изминаха две седмици без нови прояви на организма.

Проучванията показаха, че епидемията не се е разпространяла извън Средиземноморието. Изявленията на ЦББ бяха верни. Щом само един на хиляда заразени получаваше хрема, вирусът трябваше да разчита на благотворителност, за да оцелее.

Обясненията на ЦББ бяха приети. Любителите бяха раздухали едно съвсем обикновено събитие.

Всъщност в изявлението имаше само едно невярно нещо и то успешно убягна на общественото внимание. Причината да не се обяви вирусът не беше в сайта. Грешката беше във вътрешната система за предупреждаване на Центъра. Така че специалистите бяха останали в неведение — също като обществото.

В разузнаването на Европейския съюз имаше хора, които не прощаваха такива грешки. Тези хора се бореха с терора ежедневно. За техните успехи рядко се чуваше, но провалите им можеха да са с по-ужасяващи последствия от треската Сънрайз.

Естествено те бяха настоятелни и параноични. ЕС назначи един от най-добрите си агенти, младия германец Гюнберк Браун, да извърши дискретна реорганизация в ЦББ. В средите на разузнаването Браун беше известен като най-вманиачения от вманиачените. Неговият екип набързо преструктурира докладната система на ЦББ, прегледа данните за последното полугодие и изготви план за учения, какъвто епидемиолозите дори не си бяха представяли.

Следващата половин година обещаваше да е мъчение за некомпетентните в ЦББ. Но учебният режим на Браун продължи само два месеца и бе прекъснат от една реклама по време на футболен мач.

Първата среща за Гръко-пакистанската купа беше в Лахор на 20-и септември. Купата имаше дълга традиция, а може би и зрителите бяха малко старомодни. Във всеки случай рекламирането беше в стила на двадесети век. Рекламите се виждаха от всички, дори и тези по паната около игрището.

На този мач се случи нещо забележително (всъщност две, ако се брои победата на гърците). През почивката беше излъчена тридесетсекундна реклама на медена нуга. В рамките на следващия час петима-шестима маркетингови специалисти съобщиха за огромни продажби, започнали минути след рекламата. Печалбата от краткото клипче беше повече от сто пъти по-голяма от цената му. Това беше мечтата на всеки маркетингов специалист. Милиони хора обсъждаха това забележително събитие. Всеки детайл на рекламата беше анализиран. Всъщност клипчето се оказа не особено кадърно, както и компанията производител. Важното беше, че нямаше никакви заигравки на подсъзнателно ниво. Но забавянето и ръстът на продажбите бяха

далеч извън нормалните нива. В края на деня повечето дискутиращи бяха съгласни, че това е поредното чудо на съвременните технологии: ако гледаш милиарди реклами, все една на милион ще предизвика реакция. До края на деня цялата афера беше заглъхнала — просто поредната вълничка в океана на обществения живот.

Но някои наблюдатели не загубиха интерес. Гюнберк Браун, както и повечето представители на Разузнавателното бюро на Европейския съюз, изпитваше огромно уважение към силата на информационния анализ. Един от неговите екипи забеляза Чудото с меденатa нуга и проследи дискусията. Събитието почти сигурно беше случайно, но все пак изникваха въпроси. Въпроси, към които правителството имаше специален интерес.

И тук стигаме до втория случай на кофти късмет. По хрумване на Браун ЦББ започва учение, като насочи аналитичните си ресурси към чудото с нугата. Каквото и да беше естеството на мистерията, Центърът трябваше да проведе спешно секретно разследване. Принципно това учение не беше по-откачено от предишните. Повечето специалисти вече бяха свикнали с подобни дейности и бързо създадоха хиляда предположения и половин милион теста, които щяха да са в основата на разследването.

През следващите дни аналитиците обработваха хипотезите, които можеха да запълнят цял едновремешен телефонен указател.

Нямаше връзка между рекламата и импулса за купуване и това беше доказано на практика. Всички клипчета от полувремето бяха показвани на различни групи хора. Само една реклама, на агенция за запознанства, предизвика лек интерес към нугата. Работата по тази хипотеза продължи и рекламата на агенцията беше пусната на различни зрителски групи. Например нямаше никакъв ефект върху зрители, изградили антитела срещу вируса на 23-ти юли.

Рекламата провокираше интереса на хората, заразени с по-ранната версия от 18-и юли. Тази, за която ЦББ бе съобщило навреме.

Като дете Гюнберк Браун често си представяше как би могъл да спре бомбардировката на Дрезден или нацистите и техните концлагери.

Мислеше си какво би направил, ако беше в радарен пост на Хавай на седми декември 1941 или агент на ФБР през лятото на 2001-ва.

Може би всички деца минават през такава фаза, без да се интересуват от историческите факти, понеже просто искат да са

герои.

Но когато проучи последния доклад, Гюнберк осъзна, че се е натъкнал на нещо голямо почти колкото детските му фантазии. Вирусът от 18-и юли и рекламата всъщност представляваха добре маскиран тест на ново оръжие. Пред подобно оръжие треската Сънрайз щеше да е детска играчка. Най-сетне биологичната война беше станала прецизна като конвенционалната. В началото заразяваш населението с привидно безобидна болест и после можеш да премахваш поединично с мейл или пък милиони чрез предаване толкова бързо, че срещу заразата не може да има никаква защита.

Ако беше служител на ЦББ, Браун незабавно щеше да информира службите на Индоевропейския алианс и техните еквиваленти в Америка и Китай.

Но Браун не беше епидемиолог. Той беше шпионин и притесненията му бяха на друго ниво, Учението беше под негов контрол и нямаше проблеми информацията да се запази. Междувременно той се обърна към връзките си в разузнавателното бюро и скоро затъна в няколко проекта.

Извика най-добрия експерт по култове и й предостави всички доказателства. Прегледа докладите на военните за Централна Африка и всички нестабилни региони по света. Имаше ясни следи за произхода на вируса от 18-и юли. Това си беше като разследване на ЦББ, но аналитиците на Браун бяха по-многобройни, по-умни и с много по-голям бюджет. Въпреки това им беше нужен малко късмет. През следващите три часа те събраха две и две (и две, и две, и две). В края на деня вече имаше добро предположение кой стои зад оръжейното изпитание.

И за първи път в живота си Гюнберк Браун беше истински ужасен.

1.
Заекът посещава Барселона

В разузнавателните служби на Индоевропейския съюз беше пълно с бюрократични суперзвезди, хора като Гюнберк Браун от РБЕС, чиито самоличности бяха скрити за широката публика. Но когато служителите се сблъскваха с твърде тревожен случай, имаше откъде да получат помощ — от един специален отдел в Индийската агенция за външно разузнаване, който не фигурираше в списъците и чиито цели бяха доста мъгливи. Всъщност отделът се ръководеше от един индиец, известен (на малцината, които го познаваха) като Алфред Ваз.

Точно към него се обърна Гюнберк Браун. В началото Ваз изглеждаше стъписан, но бързо се ориентира в обстановката.

— С подходящ човешки ресурс може да се реши почти всеки проблем. Дай ми няколко дни и ще видим какво ще изровя.

В центъра на Барселона, три дни по-късно:

Заекът скочи на незаетия плетен стол и от него — на средата на масата, между чашите за чай и подправките. Поздрави с докосване на шапката си Ваз, а после Гюнберк Браун и Кейко Мицури.

— Предполагам търсите някаква сделка? — Като цяло образът му беше съвсем обикновен.

Алфред се пресегна и прекара ръка през изображението, просто за да подчертае собственото си физическо присъствие.

— Всъщност ние предлагаме сделка.

Заекът седна на масата, измъкна миниатюрен сервиз за чай иззад солницата и пипера, наля си една-две капки, колкото да напълни чашата, и отпи.

— Целият съм слух. И размаха дългите си уши, за да подчертае факта.

От другата страна на масата Гюнберк Браун наблюдаваше внимателно съществото. Браун беше ефимерен, също като заека, но излъчваше мрачна сериозност, твърде близка до реалния му образ. Алфред реши, че в образа му се долавя леко разочарование. Всъщност след секунда Гюнберк му изпрати мълчаливо съобщение.

Браун → Мицури, Ваз: <sm>Това ли е най-доброто, което изрови, Алфред?</sm>

Вместо да отговори, Алфред се обърна към съществото на

масата.

— Добре дошли в Барселона, господин Заек — каза и махна към кулите на Саграда Фамилия, които се извисяваха от другата страна на улицата. Катедралата се виждаше най-добре без виртуални приспособления, тъй като архитектурата й беше твърде ярка, дори за модерните творци. — Имате ли представа, защо избрахме това място за среща?

Заекът отпи от чая и плъзна поглед към шумните тълпи наоколо, сканираше образите на туристи и местни.

— Може би защото Барселона е място за красивите и странните, един от малкото градове на двадесети век, чийто чар оцелява в модерния свят. Да не би в този момент да сте на обиколка със семействата си в парка Гюел и да сте решили да го пишете на сметката? — Той се обърна към Браун и Кейко Мицури. Мицури беше добре маскирана: приличаше малко на картина на Марсел Дюшамп, изградена от непрекъснато променящ се комплекс кристални плоскости. Заекът сви рамене. — А може и да сте на хиляди километри оттук.

— О не бъди толкова нерешителен! — засмя се Кейко със синтетичен глас. — Много се радвам, че в момента реално съм в парка и мога да му се наслаждавам.

Мицури → Браун, Ваз: <sm>Всъщност в момента съм в офиса си и гледам луната над Токийския залив.</sm>

Заекът продължи, без да подозира за размяната на съобщения:

— Както и да е, истинската причина да се срещнем тук е, че Барселона има директна връзка с местата, на които се намирате, и добра сигурност. Най-хубавото е, че местните закони забраняват полицейски и цивилни наблюдения… освен, разбира се, ако не сте от РБЕС.

Мицури → Браун, Ваз: <sm>Предположението му е една трета вярно.</sm>

Браун → Мицури, Ваз: <sm>Самият господин Заек се намира доста далече.</sm>

Във въздуха над главата на съществото се беше появила оценка, която даваше седемдесет и пет процента вероятност, че умът зад заека се намира в Северна Америка.

Алфред се наведе към заека и се усмихна. Като единствения физически присъстващ, той имаше ограничения, но и някои предимства.

— Не, не сме от тайните служби. И да, искахме по-сигурна комуникация от текстовите съобщения. Всъщност това, че съм физически тук, би трябвало да спечели доверието ви. „И да ти даде някои фалшиви следи.“ — Ваз махна на един сервитьор,

поръча си риоха и пак се обърна към съществото на масата. — През последните месеци имате големи успехи, господин Заек. Разполагате със сертификати, които се придобиват трудно. Много хора със сериозна репутация ви препоръчват.

Заекът се изпъчи. Държането му беше неправдоподобно. Явно физическата реалност не беше в приоритетите му.

— Разбира се, че ще ме препоръчват. За всякакви проблеми — политически, военни, научни, дори любовни. Ако покриете условията ми, ще се заема.

Мицури → Браун, Ваз: <sm>Давай, Алфред.</sm>

Браун → Мицури, Ваз: <sm>Съкратената версия, разбира се. Нищо повече, докато не видим значими резултати.</sm>

Алфред кимна сякаш на себе си.

— Проблемът ни няма нищо общо с политиката и военните, господин Заек. Имаме чисто научни интереси.

Ушите на заека са размърдаха.

— Ами разпитайте по форумите. Резултатите ще са почти толкова добри и бързи като моите. И със сигурност ще е хиляда пъти по-евтино.

Виното пристигна и Алфред помириса букета. Физическите посещения в катедралата в момента бяха спрени, но отвън имаше голяма опашка. Все пак най-важни си остават нещата, които можеш да докоснеш. Погледът му отново се върна към Заека.

— Нуждите ни надхвърлят няколко хиляди анализа. По-скоро ни трябва сериозно експериментиране, част от което е извършено, но има още доста. Като цяло, проектът ни е с размери на програма за сваляне на правителства.

Заекът се усмихна и се видяха белите му зъбки.

— Ха! Програма за сваляне на правителства! Това са глупости от двадесети век. Всичко се определя от търсенето и предлагането. Просто трябва да заблудите пазара.

— Може би, но това, от което се нуждаем… — По дяволите, дори фалшивата история беше твърде сериозна. — Трябва ни достъп до една голяма физическа лаборатория.

Заекът замръзна и за момент изглеждаше като истинско животно, заслепено от фарове.

— Какъв тип физическа лаборатория?

— Глобално интегрирани бионауки.

— Добре, добре. — Заекът се облегна назад и замърмори нещо. Според европейското разузнаване вероятността Заекът да е сам беше шестдесет и пет процента, деветдесет и пет, че не работи за Америка и Китай. Индийците бяха дори по-уверени в тези предположения.

Животното остави чашата си.

— Заинтригуван съм. Значи не се нуждаете от информация, а наистина искате да проникна в такава инсталация.

— Само за малко — намеси се Гюнберк.

— Както и да е. Аз съм точно този, който ви трябва. Сигурен съм, че знаете възможностите. В Европа има подобни институции, но никоя не е напълно интегрирана и засега изостават от тези в Китай и САЩ.

Ваз не кимна, но Заекът беше прав. По целия свят имаше брилянтни учени, но лабораториите не бяха толкова много. През двадесети век техническото превъзходство на големите лаборатории можеше да изтрае тридесет години. В днешно време нещата се променяха бързо, но Европа все още леко изоставаше. Комплексът Бопал в Индия беше по-интегриран, но по-назад в микроавтоматизацията. Китай и САЩ щяха да удържат преднината си поне още няколко години.

Заекът се засмя тихо:

— Така, така. Значи трябва да са тези във Вухан, а може би тези в Южна Калифорния. Мога да се справя и с двете, разбира се. — Това или беше лъжа, или хората на Алфред бяха подценили сериозно този космат приятел.

— Предпочитаме биотехнологичния комплекс в Сан Диего, Калифорния — каза Кейко.

Алфред вече си беше подготвил обяснение:

— През последните месеци проучвахме лабораториите в Сан Диего. Знаем, че там разполагат с нужните ни ресурси. — Всъщност натам бяха насочени ужасните подозрения на Браун.

— Какво точно планирате?

Гюнберк се усмихна кисело.

— Нека караме поред, господин Заек. Като за начало предлагаме тридесетдневен срок. Искаме да проучите защитата на лабораториите. Освен това искаме доказателства, че може да съберете екип от местни, който да проникне вътре.

— Ясно. Веднага се заемам. Очевидно е, че търсите пушечно месо, някой, който да прикрива операцията ви от американците. Няма проблем, мога да играя ролята на бушон. Но ви предупреждавам, струвам скъпо и ще дойда да си поискам заплащането.

Кейко се засмя.

— Няма нужда от мелодрами, господин Заек. Знаем за вашите прочути умения.

— Точно така! Но все още не им вярвате. Ще отида да подуша около Сан Диего и ще се върна след две седмици. Дотогава ще има какво да ви покажа и ще съм решил какво да поискам в отплата за плана, който предложи господин Приличащия на

немец. — Той се поклони на Гюнберк.

Мицури и Браун запазиха мълчание. Алфред поднови разговора:

— Значи ще говорим тогава. Запомнете, засега желаем само проучване. Искаме да знаем кого ще вербувате и как ще го използвате.

Заекът се пипна с лапичка по носа.

— Ще съм максимално дискретен. Винаги знам повече, отколкото разкривам. А вие трябва да поработите върху представянето си. Господин Германеца е доста овехтял стереотип. А вие, сеньора… импресионистичното изкуство разкрива и малко, и много. Кой би имал специален интерес към лабораториите в Сан Диего? Кой наистина? А вие — Заекът погледна Ваз, — вие се опитвате да прикриете колумбийския си акцент.

Съществото се засмя и скочи на земята.

— Е, доскоро.

Алфред се облегна и загледа сивата фигура, която криволичеше в краката на пешеходците. Явно съществото имаше фестивално разрешително, тъй като хората наистина го виждаха. Нямаше и помен от изчезване. Заекът притича двадесетина метра по Карер де Сардениа, зави в една алея и се изгуби от поглед.

Трите агенти за момент останаха безмълвни. Гюнберк се наведе над виртуалното си вино, а Ваз отпи от, истинската риоха; наслаждаваше се на гледката. Агентите добре се сливаха с нормалната тълпа туристи, с тази разлика, че повечето хора, които пиеха кафе на площада, присъстваха физически.

— Наистина се махна — каза Гюнберк, въпреки че не беше необходимо. Много добре виждаха сигналите на Европейското разузнаване. След няколко секунди се появиха и докладите от Индия и Япония: Заекът беше останал неидентифициран.

— Е, и това е нещо — каза Кейко. — Щом успя да се измъкне от нас, може би ще стане за бушон.

Гюнберк сви рамене.

— Може би. Обаче наистина дразнещо типче. Басирам се, че е на четиринадесет и отчаяно желае да се докаже. — Погледна Ваз. — Това ли е най-доброто, което намери, Алфред?

— Репутацията му е истинска, Гюнберк. Управлявал е проекти почти толкова сложни като този, който сме подготвили.

— Изследователски проекти обаче сто на сто. Може би е добър в — как беше терминът? — „издирване на гений“. На нас ни трябва някой по-оперативен.

— Той правилно забеляза всички следи, които му подхвърлихме. — Ставаше дума за акцента на Алфред и мрежовите доказателства за произхода на Кейко.

— О, я — каза Гюнберк на немски и неочаквано се усмихна. — Малко е унизително, че когато съм себе си, ме обвиняват в преиграване. Значи сега господин Заек смята, че сме южноамерикански наркобарони.

Кристалният образ на Кейко също се усмихна.

— В някои отношения това е по-правдоподобно от истинската ни дейност.

През последното десетилетие последиците от нарковойните бяха позаглъхнали. Достъпът до „екстаз и опиянение“ беше толкова лесен, че конкуренцията беше свършила това, което институциите не бяха успели да направят. Но пък наркобароните в Третия свят бяха безумно богати и достатъчно откачени, че да направят това, което тримата бяха загатнали днес.

— Заекът е управляем. Гарантирам за това — каза Гюнберк. — Но ме съмнява дали е достатъчно компетентен.

— Да не си се разколебал, Гюнберк? — Кейко го каза небрежно, но Алфред знаеше, че и тя изпитва сериозни съмнения.

— Разбира се — отвърна Браун нервно. — Вижте, техническият терор е най-голямата заплаха за оцеляването на човечеството. Великите сили — ние, Китай, американците — засега са в мир главно защото осъзнават опасността и държат света под око. А сега откриваме, че американците…

— Не сме сигурни дали са американците, Гюнберк. Лабораториите в Сан Диего провеждат изследвания по цял свят.

— Така е. Допреди седмица и аз щях да се съмнявам, но сега… Помислете: този оръжеен тест е майсторски прикрит. Имахме невероятен късмет да го забележим. Извършен е с търпение и професионализъм, характерно за велика сила. Според бюрократичните правила тестът трябва да се извърши на чужда територия, но пък едва ли провеждат военните изследвания в лаборатории, които не притежават.

— Но защо една велика сила ще създаде такава революционна технология в биологичната война? Какво ще спечели?

Гюнберк кимна.

— Да, такова унищожение изглежда смислено за култ, но не и за суперсила. В началото и аз не виждах логика, но аналитиците ми го предъвкваха отново и отново. Стигнаха до заключението, че „меденатa нуга“ не е била подготовка за смъртоносна зараза. Всъщност това е бил основният тест. Врагът се готви за нещо повече от биологична война. Според нас врагът е близо до създаването на ТДМВ технология.

Кейко застина. Дори кристалите й спряха да се движат. ТДМВ. Това беше научнофантастичен жаргон от края на миналия

век: Трябва-Да-Ми-Вярваш. Умствен контрол. Темата за неустоимото убеждаване беше плод на академично изучаване през последните сто години. През последните тридесет изглеждаше като постижима технологична цел. А от около десет имаше спорадични успехи в лабораторни условия.

Кристалите помръднаха и Кейко се извъртя към Ваз.

— Възможно ли е, Алфред?

— Боя се, че да. И моите хора прегледаха доклада. Гюнберк е имал невероятен късмет, тъй като това е бил едновременен тест на две радикални нововъведения. Опитът е бил много по-прецизен, отколкото е нужно за обикновено разпространяване на зараза. Явно извършителите са знаели какво правят. Според моите аналитици врагът ще разполага с по-добър семантичен контрол след около година.

Кейко въздъхна.

— По дяволите, през целия си живот съм се борила с култове. Смятах, че големите нации са превъзмогнали повечето ужасии, но явно ще се окаже, че греша.

— Ако сме прави за тези лаборатории и не успеем да се справим… това може да значи край на историята. Може да се окаже край на битката между доброто и злото. — Гюнберк поклати глава и отново се върна към действителността. — А ни се налага да работим с някакъв проклет заек.

— Проучих досието на Заека, Гюнберк. Смятам, че той ще се справи по един или друг начин. Ще ни достави вътрешна информация или ще създаде достатъчно хаос — без да ни издава, — така че всяко зло да изплува на повърхността. Ако опасенията ни са верни, ще разполагаме с доказателства, така че ние, плюс Китай и дори незамесените американци, да можем да прекратим това. — Превантивните атаки срещу велика сила бяха рядкост, но прецеденти имаше.

Тримата се умълчаха и Ваз се заслуша в глъчката над препълнения площад. От последното му идване в Барселона бяха изминали доста години… Най-накрая Гюнберк кимна.

— Ще препоръчам на началниците си да продължим.

От другата страна на масата кристалният образ на Кейко помръдна и зазвънтя. Тя беше специалист по социология и нейният екип не беше толкова секретен като тези на Ваз и Браун, но пък може би щеше да засече нещо, което те бяха пропуснали.

— В американското разузнаване има доста свестни хора. Хич не ми се иска да действаме зад гърба им, но ситуацията е необикновена. Съгласна съм да продължим с План Заек, но при едно условие. Гюнберк, ти се страхуваш, че сме наели некомпетентен човек. Алфред го е проучил по-подробно и смята,

че талантът му е достатъчен… но какво ще стане, ако и двамата грешите?

— По дяволите! — възкликна Гюнберк. Алфред предположи, че двамата си разменят съобщения.

— Да, какво ще стане, ако Заекът е много по-компетентен, отколкото смятаме. Ако е така, той би могъл да отвлече операцията или дори да се съюзи с врага. Ако ще продължаваме, трябва да разработим предпазен план за неутрализиране на Заека. Ако той се превърне в заплаха, трябва да сме готови да говорим с американците. Съгласни ли сте?

— Я — отвърна Гюнберк на немски.

— Разбира се — каза Алфред.

Кейко и Гюнберк поседяха още малко, но истинската маса за кафе на Карсар де Сардениа не беше място за виртуални туристи. Сервитьорът продължаваше да се върти и непрекъснато да пита Алфред дали не иска нещо. Те си плащаха маса за трима, но наоколо имаше тълпи истински хора, които чакаха за място, така че колегите на Ваз скоро си тръгнаха. Гюнберк имаше предостатъчно работа. Трябваше да прекрати разследването на ЦББ и да пусне дезинформация за врага и обикновените потребители. Междувременно в Токио Кейко щеше да прекара остатъка от нощта да измисля капани за Заека.

Алфред остана още малко, за да си довърши питието. Масата се зае учудващо бързо от семейство африкански туристи. Ваз беше свикнал виртуалността да се променя за секунди, но когато ставаше въпрос за пари, ресторантьорите се справяха също толкова бързо и в реалния свят.

Барселона беше любимото му място в Европа. Заекът беше напълно прав за града. Но имаше ли време да се прави на турист? Защо пък да не си вземе малко почивка? Стана и плати — остави бакшиш. Тълпите на улицата се бяха сгъстили, сред туристите вървяха хора на кокили. Оттук не можеше да види входа на Саграда Фамилия, но според информацията следващият тур щеше да започне след деветдесет минути.

Къде да прекара времето си? А! На върха на Монжуик. Тръгна през тълпата и се качи в една туристическа кола. Крепостта Монжуик не беше най-впечатляващата в Европа, но пък отдавна не я беше посещавал. Подобни паметници напомняха за времето, когато за откриването на технология за масово унищожение са трябвали десетилетия и масовите убийства не са се извършвали с натискането на един бутон.

Автомобилът си проправи път през осмоъгълните квартали и

се закачи за една въжена линия, която щеше да го отнесе на върха на хълма без досадно въртене по улиците. Зад него градът се разпростираше на мили, а отпред се виждаше Средиземно море — синьо, замъглено и спокойно.

Алфред слезе и малкият автомобил изчезна в трафика, насочен към следващия си клиент. Намираше се на точното място, което беше поръчал в туристическото меню, там, където оръдията клечаха на лафетите си. Въпреки че никога не бяха стреляли, изглеждаха като истински. Ако си платеше, можеше да ги докосне и да се разходи тук — привечер щеше да има представление.

Отиде до бойниците и погледна надолу. Ако блокираше туристическата информация, можеше да види товарното пристанище на километър оттук. Беше пълно с товарни контейнери и в него непрекъснато цареше хаос. Ако използваше държавните си правомощия, можеше да разгледа товара и дори сертификатите за сигурност, които потвърждаваха, че в контейнерите няма зарази или радиоактивни материали. Системата беше доста добра и бе разпространена почти по целия свят. Беше резултат от дългогодишни страхове, технологичен напредък и компромиси на тема лична свобода. Модерните системи за сигурност през повечето време дори работеха. Не бяха губили голям град от повече от пет години. Цивилизованият свят процъфтяваше, а беззаконието и престъпността намаляваха.

Кейко, Гюнберк и Алфред знаеха със сигурност, че подобен оптимизъм е неоправдан.

Ваз погледна кулите отвъд пристанището. Определено ги нямаше предния път, когато беше посетил Барселона. В края на миналия век управниците на развитите държави бяха разбрали, че успехът не зависи от това да имаш най-огромните армии, най-много природни ресурси или най-развита индустрия. В модерния свят напредъкът идваше от това да имаш възможно най-образованото население и да му предоставиш творческа свобода.

Но тази утопия се състезаваше с унищожението.

През двадесети век само две нации разполагаха със силата да унищожат света. Човешката раса бе оцеляла предимно на късмет. Към края на века вече имаше десетина държави, способни да унищожат цивилизацията, но дотогава Великите сили се бяха повразумили. Никоя държава не беше толкова луда, че да взриви света, а малкото варварски изключения бяха премахнати със средства, които караха земята да блести нощем.

В днешно време технологиите за масово унищожаване бяха толкова евтини, че можеха да си ги позволят дори дребни култове и криминални организации. Това беше по специалността на

Кейко Мицури. Въпреки че операциите й бяха засекретени, тя бе спасила живота на милиони хора.

А надпреварата продължаваше. Човешката креативност продължаваше да води до неочаквани последици. Имаше десетки проекти, които можеха да сложат смъртоносно оръжие в ръцете на всеки желаещ.

Алфред отиде до оръдието и плати таксата с небрежно махване с ръка. Наведе се над топлия метал и загледа морето, представяше си по-прост живот.

Горкият Гюнберк. Беше схванал нещата на обратно. ТДМВ технологията нямаше да е край на всичко. В правилни ръце тя беше единственото нещо, което можеше да разреши съвременния парадокс — да обуздае човешката креативност, без да унищожи света. Всъщност това бе единствената надежда на човечеството да оцелее през двадесет и първи век. „А в Сан Диего аз съм толкова близо до успеха.“ Проектът беше започнал преди три години, но истинските резултати се бяха появили едва преди година. Опитът на футболния мач беше много успешен, а след година щяха да постигнат още по-голям контрол. Скоро щеше да може да разпространи заразата по цели народи и да излъчи няколко универсални предавания. Тогава щеше да контролира всичко и за първи път в историята светът щеше да е под зрял надзор.

Такъв беше планът, но тази неочаквана издънка го застрашаваше. „Хубавото е, че Гюнберк се обърна към мен за помощ!“ Алфред се беше потрудил доста, за да открие „Господин Заек“. Човекът определено бе неопитен и точно толкова егоистичен, колкото предполагаше Браун. Значи можеха да го контролират. „Аз мога да го контролирам.“ Алфред възнамеряваше да го захрани с достатъчно дезинформация и накрая нито Заекът, нито колегите от разузнаването щяха да разберат, че са изиграни. А след това Алфред щеше да продължи с това, което можеше да се окаже последната надежда на човечеството.

Покатери се на оръдието. Беше доволен. Управниците на Барселона бяха вложили доста пари във възстановяването на тези артефакти. Вечерното представление сигурно щеше да е много зрелищно. Той погледна графика си и реши да остане още няколко часа.

2.
Завръщането

Робърт Гу трябваше да е мъртъв. Знаеше го със сигурност. Умираше от доста време, въпреки че не можеше да си спомни откога. Виждаше само неясни очертания, но това нямаше значение, тъй като и без това Лена държеше светлините намалени. Известно време носеше някакви неща в ушите, но те бяха малки и постоянно се износваха и се губеха. С радост се отърва от тях. След това звуците се превърнаха в неясно мрънкане, но понякога чуваше оплакванията на Лена. За бога, тя дори го придружаваше до тоалетната. Единственото, което искаше той, беше да си отиде у дома, но Лена не му позволяваше. Ако това въобще беше Лена. Която и да беше, не се държеше много любезно. „Просто искам да си ида вкъщи…“

Но въпреки всичко той не умря. Светлините ставаха все по-ярки, въпреки че още бяха размазани. Наоколо имаше хора и гласове, които му напомняха за вкъщи. Говореха му, сякаш очакваха, че ще разбере.

Преди, когато чуваше само мрънкане, нещата бяха по-добре. Сега го болеше навсякъде. Понякога го водеха на доктор и болката ставаше още по-лоша. Някакъв човек се представяше за негов син и му обясняваше, че си е у дома. Понякога го извеждаха навън, за да усети слънцето и да послуша птичките. Това в никакъв случай не беше вкъщи. Робърт Гу добре си спомняше снежните Планини, които се виждаха от техния двор в Бишоп, Калифорния. Това място нямаше нищо общо с у дома.

Но въпреки че това не беше домът му, малката му сестра беше тук. Кара Гу беше тук и преди, когато всичко беше неясно и размазано, но се държеше настрани. Сега беше различно. В началото просто долови звънливия ѝ и глас, точно като камбанките, които майка им окачваше на верандата. Един ден той стоеше във вътрешния двор и слънцето сякаш изглеждаше по-ярко и топло. Дори размазаните картини бяха придобили цвят. Гласът на Кара го питаше „Робърт това“ и „Робърт онова“, когато…

— Робърт, искаш ли да се разходим?

— Какво? — Езикът му беше надебелял и лепкав. Внезапно му хрумна, че може би не е говорил от много отдавна. А имаше нещо още по-странно. — Коя си ти?

За момент настъпи тишина, сякаш този въпрос беше задаван многократно.

— Робърт, аз съм Мири, твоята.

Той протегна ръка.

— Ела по-близо. Не те виждам.

Силуетът се приближи и закри слънчевата светлина. Той успя да различи правата черна коса и кръглото личице, което го гледаше с усмивка, сякаш е най-страхотният човек на света. Това наистина беше малката му сестра.

Робърт посегна и хвана топлата й ръка.

— О, Кара, толкова се радвам да те видя. — Това не беше неговият дом, но може би бе някъде наблизо.

— Аз… също се радвам да те видя, Робърт. Искаш ли да се разходим из квартала?

— Да, ще е чудесно.

След това нещата се развиха бързо. Кара направи нещо, столът му се завъртя и отново стана тъмно. Бяха вътре в къщата и тя се суетеше около него, търсеше му шапка. Разбира се, не пропусна да го подразни — попита го дали му се ходи до тоалетната. Робърт усещаше, че мъжът, който претендираше да е негов син, ги наблюдава отстрани.

А след това излязоха на улицата. Кара вървеше до инвалидната количка, докато го тикаха по пустата улица, от двете и страни имаше високи тънки дървета… палми. Това не беше Бишоп, но пък сестра му беше до него и беше послушна. Малката Кара беше добро дете, но често правеше бели и той я гонеше из цялата къща. Робърт се усмихна, зачуди се колко ли ще продължи послушанието й този път. Тя сигурно мислеше, че е болен. Той се опита неуспешно да се завърти на стола. Може би наистина беше болен.

— Виждаш ли? Ето там е къщата на семейство Смитсън. Дойдоха от Гуам преди месец. Според Боб имат пет… опа, не бива да говоря за това. А в онази къща на ъгъла живее приятелят на командира на базата. Обзалагам се, че до края на годината ще се оженят… А, ето няколко хлапета от училище, не искам да говоря с тях. — Количката внезапно зави и влязоха в една странична уличка.

— Чакай! — Робърт се опита да се извърти. Може би тези деца му бяха приятели! Кара пак го дразнеше. Той се отпусна на стола. Миришеше на мед, над тях бяха надвиснали храсти. — Ти на това разходка ли му викаш? Нищо не виждам.

— Сериозно? — Тя се изкикоти. — Не се притеснявай, Робърт. Ще ти оправим очите.

— Просто ми дай очилата, Кара. — Може би ги беше скрила

някъде.

Имаше нещо в сухия вятър и блестящата светлина, нещо, което го караше да се пита какво прави в тази инвалидна количка. Подкараха го по някакви улички, Кара продължаваше да се суети около него.

— Топло ли ти е, Робърт? Да ти махна одеялото. Дай да ти наглася шапката, че слънцето ти блести в очите.

Къщите свършиха и се озоваха на ръба на стръмен склон. Кара твърдеше, че насреща имало планини, но Робърт виждаше само жълто-кафяво петно. Това нямаше нищо общо с върховете, които опираха в небето над Бишоп, Калифорния.

След това се прибраха. Стаята беше тъмна както винаги. Кара каза, че имала да учи, и изчезна. Робърт нямаше да учи. Мъжът се опитваше да го нахрани. Все още се представяше за негов син, но пък беше твърде голям. Последва ново срамно посещение на тоалетната и най-после го оставиха на мира в мрака. Тези хора дори нямаха телевизор. Всичко беше тъмно и тихо.

„Би трябвало да ми се спи.“ Имаше смътни спомени за множество вечери, в които бе заспивал, след като го нахранеха. А след това се будеше и ходеше през странни стаи, опитваше се да намери дома си. Спореше с Лена. Тази вечер беше… различна. Все още бе буден. Мислеше за нещата, които се бяха случили. Може би защото отчасти си беше вкъщи. „Кара.“ Е, не беше намерил къщата на родителите си на улица Кромби и спалнята, която гледаше към стария бор, с къщичката, която си беше направил в клоните му. Но поне сестра му беше тук. Мислите му пълзяха бавно. В другия край на стаята една бледа лампа разпръсваше леко сумрака. Мъжът стоеше до стената и говореше с някого, но Робърт не виждаше с кого.

Реши да не обръща внимание на мъжа и се съсредоточи. След известно време си спомни нещо много обезпокоително. Кара Гу беше починала през 2006-а. Няколко години преди това изобщо не си говореха.

И когато бе починала, Кара беше на петдесет и една.

Уест Фолбрук беше приятно място като за началото на века. Намираше се близо до Кемп Пендълтън и там живееха повечето от персонала на базата. Ново поколение пехотинци бе отраснало тук и се бе впуснало в нов тип война. Робърт Гу-младши бе видял част от това с очите си — бе пристигнал по времето, когато доверието към офицерите от китайски произход постепенно се завръщаше. Беше тежък и напрегнат период.

Сега градът беше станал още по-голям, но нямаше толкова

военни. Армейският живот беше станал много по-сложен, но между напрегнатите мисии полковник Гу бе открил, че Уест Фолбрук е добро място да се отгледа дъщеря.

— Все още мисля, че е грешка Мири да го нарича „Робърт“.

Алис Гу го погледна и каза:

— Скъпи, говорили сме за това сто пъти. Нали така я възпитаваме. Ние сме „Боб“ и „Алис“, а не „мама“, „тати“ и разни такива глезотии. И Робърт си е „Робърт“, а не „дядо“. — Полковник Алис Гонг Гу беше ниска, кръглолика и когато не беше сърдита — доста блага. Беше първенец на випуска в Анаполис във времената, когато да си нисък, кръглолик и благ се смяташе за минус. Досега щеше да е станала генерал, ако началниците ѝ не ѝ бяха намерили по-продуктивна и опасна служба. Може би затова често ѝ хрумваха ексцентрични идеи. Тя винаги бе настоявала Мири да нарича родителите ѝ по име, сякаш са просто приятели.

— Виж, Алис, никога не съм бил против Мири да ни нарича на малко име. Ще дойде време, когато малкото генералче ще ни стане началник. Но това обърква моя старец… — Боб посочи към ъгъла, където седеше Робърт-старши. — Прегледай пак как се държа днес татко. Виж колко беше доволен. Той си мисли, че е дете, а Мири е леля ми Кара!

Алис не отговори веднага. Там, където се намираше, беше ранно утро. Слънцето огряваше пристанището зад нея. Тя беше част от американска делегация в Джакарта. Индонезия бе последвала примера на Япония и се присъединяваше към Индоевропейския алианс. Забавното бе, че този съюз вече се простираше върху по-голямата част от планетата. Едно време Китай и САЩ нямаше да приемат това като шега, но сега светът бе променен. И двете държави бяха доволни от развитието на нещата. Така можеха да се съсредоточат върху истинските проблеми.

Алис кимна на някого и се разсмя на нечии думи. Повървя известно време с двама души, говореше някаква смесица от мандарин и примитивен английски, после отново остана сама, наведе се към Боб и се усмихна.

— Ами това е чудесно! Баща ти беше много зле, от години, а сега се е посъвзел. Трябва да се радваш. Вече ще става все по-добре.

— Да… — Вчера бяха освободили последната болногледачка. Баща му скоро щеше да се оправи. Единствената причина да седи в инвалидна количка беше желанието на лекарите да се уверят, че костната регенерация е приключила, преди да го пуснат да обикаля из квартала.

Тя видя изражението му и изхъмка:

— Да не те е шубе?

Боб погледна баща си. Парагвайската операция беше след няколко седмици. Секретна операция в другия край на света, но в този момент му изглеждаше по-добра перспектива.

— Може би.

— Тогава остави нашето малко генералче да се погрижи за него и не се притеснявай. О, здрасти!… — Тя се обърна и помаха на някого. Образът ѝ се замъгли и изчезна, последва само съобщение:

Алис → Боб: <sm>Имам работа. Отговарям за министър Мартинес, а местните не одобряват разсейването.</sm>

Боб огледа тихата дневна. Мири учеше на втория етаж, навън следобедът си отиваше. Едно време, когато беше дете, баща му вадеше книгите с поезия и тримата с майка му четяха. Боб изпитваше нещо като носталгия по тези времена. Обърна се към баща си.

— Татко? — Не последва отговор. Боб се наведе и извика по-силно: — Татко, достатъчно светло ли ти е? Да усиля ли лампата?

Старецът разсеяно поклати глава. Може би дори разбра въпроса, но не реагира по друг начин. Просто си седеше, наведен на една страна, лявата му длан непрекъснато търкаше дясната китка. Това си беше голямо подобрение. Робърт Гу-старши беше отслабнал почти до четиридесет килограма, когато Университетът в Сан Франциско го бе включил в новата си програма за лечение на алцхаймер. Лечение, което се бе оказало успешно.

Боб пак прегледа плана за парагвайската операция, свърши още няколко работи, после седна срещу баща си.

„Невинаги съм те мразил.“

Всъщност като дете никога не го беше мразил, което не бе изненадващо. Децата нямат голяма база за сравнение. Робърт беше строг и взискателен, въпреки че често твърдеше, че бил твърде мек родител. На малкия Боби това му се струваше пресилено, сравнено със семействата на приятелите му, но не се оплакваше.

Не се настрои срещу стария дори когато майка му ги напусна. Лена Гу не беше издържала непрекъснатия тормоз, но Боб разбра това чак след години, от разговорите с леля Кара.

За полковник Робърт Гу-младши това трябваше да е радостно време. Баща му, един от най-известните поети на Америка, се бе отървал на косъм от смъртта. Боб погледна спокойното, отпуснато лице на стареца. Ако това беше филм, щеше да е уестърн и да се казва „Завръщането на кучия син“.

3.
Минно поле в рая

— Щипе ми на очите!

— Процесът би трябвало да е безболезнен. Чувствате ли болка?

— Не. Всичко е размазано, но не съм виждал толкова добре от… — и той не знаеше откога, — от години.

Един женски глас се обади зад рамото му.

— Даваме ти лекарства за ретината от една седмица, Робърт. Смятаме, че клетките вече работят и решихме днес да ги пуснем.

Намеси се друг женски глас:

— А сега ще се погрижим и за размазаното виждане. Рийд?

— Да, докторе. — Гласът бе на мъжкия силует пред него. — Дай да ти сложим това на очите, Робърт. Може да усетиш леко изтръпване.

Две големи, но нежни ръце поставиха на главата на Робърт очила. Усещането беше познато, но лицето му се схвана и не можеше да си затвори очите.

— Отпусни се и погледни напред. — Отпускането не беше проблем, а колкото до гледането напред, нямаше друг избор. „Боже!“ Беше като да гледа монитора на бавен компютър. Образът се оправяше и постепенно ставаше все по-детайлен. Робърт искаше да се завърти, но схващането се бе разпространило по врата и раменете му.

— Клетките в дясната ретина са добре. Да видим и лявата. — След няколко секунди се случи и второ чудо.

Мъжът махна „очилата“ от главата на Робърт и се усмихна. Беше на средна възраст, с бяла памучна риза, на джоба му имаше синя бродерия: „МБ Рийд Уебър“. „Виждам всеки бод!“ Робърт погледна над рамото на мъжа. Стената на клиниката постепенно идваше на фокус. Може би му трябваха и очила за късогледство. От тази мисъл насмалко да се разсмее, но в същия момент позна картините на стената. Това не беше клиника. На стената висяха калиграфиите, които Лена беше купила за къщата им в Пало Алто. „Къде съм?“

В стаята имаше камина и стъклена плъзгаща се врата, сигурно закъм двора. Не се виждаше нито една книга. Определено не беше място, в което да е живял. Схващането в раменете почти бе отминало и Робърт се огледа. Двете жени, които бяха говорили, не се виждаха, но Рийд не беше единственият в стаята. Един здрав мъж стоеше от лявата му

страна — със скръстени ръце и широка усмивка. Кимна и каза:

— Татко.

— Боб. — Спомените внезапно нахлуха и той осъзна очевидния факт. Боб беше пораснал.

— После ще поговорим, татко. Засега ще те оставя на грижите на доктор Акуино и нейните хора. — Той кимна към въздуха вдясно от Робърт и излезе.

От въздуха се разнесе глас:

— Всъщност, Робърт, това беше всичко за днес. През следващите седмици ни предстои много работа, но нека караме стъпка по стъпка. Ще останеш под наблюдение, в случай че възникнат проблеми.

Робърт се престори, че вижда някого.

— Добре. Е, пак ще се видим.

— Точно така! — Дочу се закачлив смях. — Рийд ще ти помогне за това.

Рийд Уебър кимна и Робърт почувства, че са останали сами в стаята. Уебър започна да прибира очилата и останалото оборудване — главно някакви пластмасови кутии. Забеляза погледа на Робърт и се усмихна.

— Нормални инструменти. Виж, лекарствата, с които си натъпкан, са по-интересна работа. — Прибра последния приличащ на тухла предмет и погледна нагоре. — Знаеш ли, наистина си голям късметлия.

„Аз виждам пак светлика дневен наместо вечна нощ… Но къде е Лена?“ И чак сега се сети да попита:

— Какво искаш да кажеш?

— Имаше все правилните болести! — Мъжът се засмя. — Модерната медицина е като минно поле в рая. Вече лекуваме много неща. Алцхаймер например, въпреки че за малко щяхме да те изтървем. И аз имах алцхаймер, от нормалния тип, но ми го откриха рано. Но все още има цял куп смъртоносни заболявания. Например ударите. Както и някои видове рак. Също и по-тежките форми на остеопороза. Но за щастие имаме лек за всичките ти болести. Костите ти са вече като на петдесетгодишен. Днес ти оправихме и очите. След седмица ще възстановим периферната нервна система. — Рийд се засмя. — Дори покриваш биохимичните изисквания за лечението Вен-Курасава. Само един на хиляда стъпва на тази небесна мина. Когато приключим, ще изглеждаш много по-млад.

— Остава да кажете, че ще играя и на видеоигри.

— А, да. — Рийд бръкна в чантата си и извади един лист. — Не бива да забравяме за това.

Робърт взе листа и го разгъна. Беше доста голям, почти като

страница от вестник. В горната част имаше лого и думи, изписани с красив шрифт — „Клиника Крик, Старческо отделение“. В долната имаше някаква схема и още надписи: „Майкрософт Фемили“, „Грейт Уол Линъкс“ и „Епифани Лайт“.

— По-нататък ще поискаш да ползваш „Епифани Лайт“[1], но засега просто докосни системата, с която си запознат най-добре.

Под „Майкрософт Фемили“ бяха изредени продуктите на фирмата още от 1980-а. Робърт се загледа колебливо.

— Робърт, нали си спомняш за компютрите?

— Да. — Споменът започна да изплува бавно. — Но никога не съм разбирал много. Взех първия си компютър чак през 2000-ната. — И то само защото останалите от катедрата го тормозеха, че не си чете пощата.

— Добре. С това може да ползваш всяка от старите системи. Простото разпъни на облегалката на стола. Синът ти е настроил стаята да пуска аудиосигнал, но на повечето места ще трябва да натискаш листа, за да чуваш звук. — Робърт се наведе и огледа листа. Не блестеше, нито пък напомняше стъклената повърхност на монитор. Беше си нормална висококачествена хартия. Рийд посочи надписите. — Натисни там, където пише „Меню“, на предпочитаната система.

Робърт сви рамене. Беше работил с различни версии, но сега пръстът му се спря на надписа „WinME“. Нямаше пауза, нито забавяне за зареждане, но във въздуха се разнесе познатата досадна мелодийка. Като че ли идваше отвсякъде, а не само от хартията.

Листът се покри с цветни икони. Робърт въздъхна — спомни си разочароващите часове, които бе прекарал пред компютърния екран.

Рийд се усмихна.

— Добър избор. WinME е безплатен от години. Ако беше избрал Епифани, щеше да ни отнеме доста време да се оправим с лицензите… Добре, останалото би трябвало да е както го помниш. Е, не е като системата, която ползваме аз и синът ти, но поне няма да имаш проблем с „невидимите гласове“. Вече можеш да виждаш доктор Акуино и Рейчъл на листа. Всичко ще наред.

Робърт го слушаше, но не му разбираше всичко. Едно време само няколко думи щяха да са му достатъчни, за да прецени всеки събеседник, но вече не беше толкова сигурен. Все пак реши да се пробва.

— Значи отново съм млад?

Рийд се засмя.

— Не точно, Робърт. Ти си на седемдесет и пет и тялото ти може да се скапе по безброй начини, които докторите дори не си

представят. Но аз работя с теб от половин година. Ти победи алцхаймера и се върна от онзи свят. Струва си да се опитат още няколко лечения. Очакват те доста изненади, и то предимно приятни. Просто карай полека. Например забелязах, че позна сина си.

— Да, познах го.

— Миналата седмица не можа.

— Да. Знаех, че не мога да имам син. Не бях достатъчно възрастен. Просто исках да се прибера вкъщи. При родителите си в Бишоп. А сега съм изненадан, че Боб е толкова остарял. — Внезапно осъзна последиците. — Значи родителите ми са мъртви…

— Да, Робърт. Предстои ти да си спомниш целия си живот.

— Наведнъж или постепенно? Ами ако зацикля някъде?

— На този въпрос могат да отговорят докторите. — Рийд за момент се поколеба. — Бил си професор, нали?

„Бях поет!“ Не беше сигурен дали Рийд ще оцени кое е по-ценно.

— Да, бях преподавател по литература в Станфорд.

— Добре. Значи си умен човек. Предстои ти да учиш много, но съм сигурен, че интелектът ти ще се върне. Не се притеснявай, ако не можеш да си спомниш нещо. Карай полека. Всъщност докторите всеки ден ще ти възстановяват по нещо. На теория така ще е по-лесно за теб. Не знам дали е вярно, но ти бъди спокоен. Просто помни, че цялото ти семейство те обича.

„Лена.“ Робърт наклони глава на една страна. Това беше нещо като втори шанс. Щом бе преборил болестта, може би щеше да има двадесетина години, в които да се реваншира за това, което е пропуснал. Имаше две цели: поезията и Лена.

— Какво има?

— Жена ми. По-точно бившата ми жена. — Опита се да си спомни повече. — Май няма да си спомня какво е станало, след като съм се разболял.

— Казах ти: не се притеснявай.

— Спомням си, че бях женен за Лена и отглеждахме Боби. После се разделихме. Но тя… тя беше с мен, когато се разболях. А сега я няма. Къде е Лена, Рийд?

Рийд се намръщи и се наведе да затвори чантата.

— Съжалявам, Робърт. Починала е преди две години. — Потупа го по рамото. — Виж, днес постигнахме голям напредък. Но вече трябва да тръгвам.

В предишния си живот Робърт Гу не бе обръщал голямо

внимание на технологията и текущите събития. Знаеше, че човешката природа не се променя и като поет неговата задача е да улови и да покаже тази непроменяща се същност. А сега… „Завърнах се от онзи свят.“ Това беше нещо ново под слънцето. Технология, която нямаше как да игнорира. Това беше нов шанс за живот и за възобновяване на кариерата му. И знаеше откъде трябва да започне — от „Тайните на възрастта“. Това беше най-обширният му цикъл и включваше „Тайните на детството“, „Тайните на любовта“ и „Тайните на старостта“. Но последната част, „Тайните на смъртта“, беше откровено изсмукана от пръстите, написана много преди да се разболее, въпреки че хората я смятаха за най-добра от цикъла. Но сега… имаше нещо ново: „Тайните на завръщането“. Идеите вече напираха, скоро щяха да ги последват и стиховете.

Всеки ден с него се случваха нови промени. Засега се придържаше към съвета на Уебър да е търпелив. Скоро вече можеше да ходи, въпреки че в началото залиташе. Първия ден падна три пъти, но пък веднага се изправяше. „Стига да не си падате на главата, няма проблеми, професоре“, каза му Рийд. Вече вървеше по-добре. А и можеше и да вижда съвсем добре, не беше нужно да опипва в тъмното. Никога не беше осъзнавал колко е важно зрението за координацията. Без зрение си обречен непрекъснато да се спъваш и да се блъскаш. „О, не! Вече не.“

А след още два дни…

… вече играеше пинг-понг с внучката си. Спомняше си тази маса — беше я купил за малкия Боби преди тридесет години. Дори си спомняше, че Боб я бе прибрал, когато продаваше къщата в Пало Алто.

Днес ударите на Мири бяха високи и бавни. Не му беше проблем да вижда топчето, но трябваше да внимава с ударите, иначе отиваха твърде високо. Играта вървеше доста спокойно, докато Мири не поведе с петнадесет на единадесет. След това той спечели пет точки поред, като всеки удар беше майсторски насочен в края на масата.

— Робърт, ти ми се подиграваш! — Горката тромава Мири се въртеше около масата в опит да му отвърне. Ударите на Робърт нямаха фалц, но пък и тя не беше особено опитна. Седемнадесет, осемнадесет, деветнадесет — и изведнъж ударите му отново станаха анемични и некоординирани. Този път внучката му не прояви милост и спечели играта, като отбеляза шест последователни точки.

След това изтича и го прегърна.

— Ти си чудесен! Но няма да ме изиграеш пак!

Нямаше смисъл да й обяснява, че докторите бяха казали, че

възстановяването на нервната му система може да доведе до подобни спонтанни изригвалия. Можеше да придобие рефлексите на спортист, макар че като цяло едва ли щеше да надхвърли нормалните за обикновен човек.

Беше забавно как започна да обръща внимание на дните от седмицата. Преди това не му правеше впечатление, но сега през уикендите внучката му си беше вкъщи по цял ден.

— Каква беше Кара? — попита го една неделна сутрин.

— Много приличаше на теб, Мири.

Момичето се усмихна широко и гордо. Робърт се беше досетил, че иска да чуе точно това. „То си е вярно, само че Кара никога не е била дебела.“ Мири беше като Кара, точно в онези години, малко преди обожаването на брат й да се смени с други неща. Всъщност Мири вероятно беше по-умна от сестра му и определено изглеждаше по-зряла. „И дразнещо арогантна.“ Точно арогантността й беше причината да си развалят отношенията.

Понякога Мири канеше приятели. На тази възраст и в тази епоха момчетата и момичетата дружаха доста свободно. А и все още бяха със сравнително еднаква физика. Мири обожаваше да играе пинг-понг на двойки.

Робърт се усмихваше, като я гледаше как командва приятелите си. Беше организирала турнир и играеше, за да спечели. Когато губеше, челюстите й се стискаха ядно и погледът й ставаше стоманен. Но след това признаваше грешките си, въпреки че не спестяваше критика и към партньорите си.

Дори когато приятелите й ги нямаше физически, той често усещаше невидимото им присъствие, също като на докторите. Мири се разхождаше из двора и спореше с въздуха, което напомняше на манията с мобилните телефони от последните години на Робърт в Станфорд.

А понякога Мири изпадаше в дълго мълчание. Това нямаше нищо общо със спомените му за Кара. Мири се люлееше кротко на люлката, на единственото дърво в двора. Можеше да прекара така часове, с отнесен поглед, от време на време проговаряше на въздуха. Когато я попиташе какво прави, тя му отвръщаше, че учи, но на Робърт това му приличаше повече на някакъв вид хипноза.

През седмицата Мири ходеше на училище. Всяка сутрин, точно когато се приготвеше, я очакваше автомобил. Боб беше заминал за седмица, а като се приберешe, Алис бе в лошо настроение. Понякога си идваше за обед, но по-често прекарваше деня в Кемп Пендълтън. А когато се върнеше от базата, беше особено раздразнителна.

Така, с изключение на заниманията с Рийд Уебър, Робърт

беше оставен на мира. Докато се мотаеше из къщата, намери в мазето няколко от старите си книги. Всъщност това май бяха единствените книги в този дом. Това семейство беше доста неграмотно. Мири твърдеше, че в мрежата можело да се намерят почти всякакви книги, но не беше точно така. Хартията, която му бе дал Рийд, наистина можеше да се ползва за четене онлайн, но за Робърт това си беше оскверняване.

Всъщност листът беше доста забележителен. И наистина поддържаше телекомуникации. Вече можеше да вижда доктор Акуино и останалите специалисти. А и търсачката беше подобна на тези, които помнеше, въпреки че не всички сайтове излизаха както трябва. Поне Гугъл все още работеше. Той потърси Лена Луелин Гу. Разбира се, имаше доста информация за нея. Лена беше относително известен лекар и наистина бе починала преди две години. Детайлите бяха противоречиви. Някои съвпадаха с това, което му бе казал Боб, други — не. Проклетите „Защитници на личното“. Трудно беше да се повярва, че съществуват такива типове, чиято цел е да ти попречат да намериш информация в мрежата. „Вандалска благотворителност“, така го наричаха.

Скоро стигна и до новините. В света цареше обичайният безпорядък. Този месец имаше полицейска акция в Парагвай. Какво ли бяха „лунни фабрики“ и защо САЩ помагаха на местните да ги затворят? Главната картина беше по-позната. Отново се издирваха оръжия за масово унищожаване. Днес бяха открили склад за ядрено оръжие под сиропиталище. Картината показваше бедняшки квартал и парцаливи деца, които си играеха, без да обръщат внимание на ставащото. Виждаше се и един самотно изглеждащ войник.

„Обзалагам се, че Боб е там.“ Не за първи път — дори не за хиляден — се зачуди как синът му си бе избрал толкова грозна и безперспективна кариера.

Направиха нещо като семейна вечеря. Алис сякаш се наслаждаваше на готвенето, въпреки че тази вечер изглеждаше, сякаш не е спала няколко дена.

Робърт се мотаеше в кухнята и наблюдаваше как майка и дъщеря вадят подносите от хладилника.

— Едно време на това му казвахме телевизионна храна. — Всъщност ястията изглеждаха много добре, но на него му беше все едно, тъй като вкусовите му рецептори все още не функционираха.

Мири се поколеба за момент, както винаги, когато чуваше нещо за първи път, но отговорът й беше пълен със самочувствие.

— О, това е много по-добро. Имаме много по-голям избор. — Посочи еднаквите наглед контейнери, които пъхаха в нещо като микровълнова фурна. — Аз ще ям сладолед, а Алис — боровинков десерт. Жестоко!

— Ще ти оставя малко — усмихна й се Алис. — Хайде да занесем яденето в трапезарията.

Тримата успяха да пренесат всичко на един път и подредиха масата. Десенът на покривката сякаш се сменяше всяка вечер, но масата беше обикновена и съвсем позната. Присъствието на Лена се долавяше в цялата къща.

Робърт се настани до Мири.

— Знаеш ли? — започна той, опитваше се да предизвика някаква реакция. — Това ми изглежда малко примитивно. Къде са роботите слуги или пък малките автоматични ръце, които да приготвят храната?

— Ползваме роботи, където има нужда. — Снаха му сви рамене.

Робърт си спомняше Алис Гонг от времето, преди да се омъжи за сина му. Винаги дипломатична и толкова спокойна, че малцина осъзнаваха качествата й. Навремето подобни характери бяха за него предизвикателство, но нито веднъж не бе открил пукнатина в бронята й. Сегашната Алис беше бледо копие на старата, а и тази вечер съвсем не бе от най-добрите.

Робърт си спомни новините за Парагвай и реши да пробва на сляпо.

— За Боб ли се тревожиш?

— Не, Боб е добре, — отвърна тя с усмивка.

— Всъщност, ако искаш роботи, трябва да ти покажа куклите си — намеси се Мири.

Роботи? Кукли? Трудно е да се оправяш, когато не разбираш какво ти говорят.

— Имам предвид, къде са нещата, които предсказват научнофантастичните автори? Например — летящите коли.

Мири вдигна очи от храната. В единия край на подноса й наистина имаше купичка сладолед.

— Имаме въздушни таксита. Това брои ли се?

— Да, донякъде. — След това, за собствена изненада, попита: — А кога мога да ги видя?

Старият Робърт щеше да отхвърли всякакви технически приспособления с презрение.

— Когато кажеш. Може би след вечеря? — Този въпрос беше насочен повече към Алис.

— По-скоро през уикенда — отвърна тя с усмивка.

За момент настъпи тишина. „Де да можех да усетя вкуса на

храната.“

След малко Алис подхвана темата, която явно я глождеше цяла вечер.

— Робърт, прегледах медицинските ти данни. Изглежда, почти си се оправил. Мислиш ли да подновиш кариерата си?

— Разбира се. Имам доста нови идеи… Не се притеснявай, Алис, пак ще пропиша. Освен това имам оферти от много университети. Скоро ще се махна оттук.

— О, не, Робърт! — каза Мири. — Остани да живееш с нас.

— А не мислиш ли, че трябва да наваксаш? — каза Алис.

— В смисъл?

— Ами последният ти сеанс с Рийд Уебър е другия вторник. Сигурна съм, че искаш да усвоиш и други умения. Не си ли мислил да тръгнеш на училище? Гимназия Феърмонт има…

Полковник Алис се справяше добре, но бе забравила, че Робърт има тринадесетгодишна съюзничка.

— Отврат! Няколко старци и купища глупави тийнейджъри. Пълна скука.

— Мири, има някои основни умения, които…

— Рийд Уебър се погрижи за повечето неща. А аз мога да науча Робърт да носи. Не се притеснявай, щом свикнеш да носиш, ще научиш всичко останало. Сега си като в капан. Гледаш света през много малка дупчица. Възможностите на това са много ограничени. — Тя посочи магическия лист, който се подаваше от джоба на ризата му. — С малко упражнения ще можеш да виждаш и чуваш като останалите.

Алис поклати глава.

— Мири, има много хора, които не носят.

— Да, но те не са дядо ми. — Челюстите ѝ бяха стиснати предизвикателно. — Робърт, трябва да се научиш. Изглеждаш глупаво, като обикаляш с този лист.

Алис сякаш понечи да възрази, но вместо това само изгледа странно Мири.

Мири сякаш не забеляза погледа ѝ. Наведе глава и бръкна с пръст в дясното си око.

— Вече знаеш за лещите, нали? Искаш ли да ги видиш?

И показа малко дискче на върха на средния си пръст. След секунда Робърт осъзна, че не е точно леща. Повърхността беше нашарена с блестящи петънца.

— Пуснала съм го на пълна мощност, иначе няма да видиш светлинните. — Устройството помътня и стана чисто бяло. — Уф, свърши му захранването, но предполагам схвана основната идея.

Сложи си го отново и се усмихна. Сега на дясното ѝ око имаше огромно перде.

— Скъпа, трябва да си вземеш ново — каза Алис.

— Няма нужда. Като се загрее, ще изкара още час-два. — Наистина, пердето избледняваше и отдолу се виждаше тъмнокафявият ирис на момичето. — Е, какво мислиш, Робърт?

„Изглежда доста груб заместител на листа.“

— Това ли е всичко?

— Всъщност не. Ще ти дадем кутия с лещи и някоя от ризите на Боб. Проблемът е да се научиш.

— Ако нямаш контрол, прилича на гледането на едновремешната телевизия, само че е по-досадно. Не искаме някой да те отвлече. Виж сега какво предлагам: ще ти намеря тренировъчни дрехи и ще ти дам лещите, за които спомена Мири. Междувременно обаче си помисли за гимназията.

Мири се усмихна на майка си.

— Обзалагам се, че ще се научи за седмица. Няма да има нужда от някакво си тъпо училище.

Робърт се усмихна благо над главата на Мири.

Всъщност наистина имаше предложения за работа. Завръщането му беше отразено в мрежата и вече десетина университета му бяха писали. Но пет от поканите бяха за гостуващ лектор, а три за еднократни ангажименти. Останалите предложения дори не бяха от първокласни училища. Това определено не беше достойно посрещане за един от „литературните гиганти на столетието“, както се изразяваха критиците.

„Притесняват се, че не съм с всичкия си.“

Затова Робърт заряза офертите и се съсредоточи върху писането. Щеше да им покаже, че все още го бива, и да изтръгне заслужено признание.

Но нещата на поетичния фронт не се развиваха добре. Всъщност прогресът беше бавен на всички фронтове. Вярно, лицето му вече изглеждаше младо. Според Рийд лечението Вен-Курасава рядко постигало такива забележителни успехи. Но координацията му все още не беше добра и крайниците го боляха. Освен това пак му се налагаше да ходи по няколко пъти на нощ в тоалетната. С което съдбата му припомняше, че все пак е старец.

Вчера беше последното посещение на Уебър. Държеше се угоднически, но пък и естеството на работата му бе такова. „Всъщност ще ми липсва.“ Не на последно място, защото щеше да има още един свободен час дневно.

А поезията хич не вървеше.

За Робърт сънищата никога не бяха източник на вдъхновение,

макар че бе заявил обратното в няколко интервюта. За него истинската креативност идваше след добро наспиване. Понякога, когато му липсваше вдъхновение, се разхождаше пеша вечер и се мъчеше да запомни всичко, случващо се наоколо, а на другата сутрин възстановяваше образите, докато се прозяваше. В тези моменти, докато съзнанието му не беше натоварено, изплуваха най-добрите отговори. През годините в Станфорд беше обсъждал този феномен с много колеги, които го обясняваха по стотици начини, от фройдистката психология до квантовата физика. Всъщност обясненията не бяха важни, щом номерът работеше.

Сега, след годините на старческа деменция, той отново усещаше сутрешното предимство, но контролът не беше така добър. Понякога му идваха отлични идеи за „Тайните на завръщането“, както и за някои промени в „Тайните на смъртта“, но му липсваше поетичният детайл. Разполагаше с концепциите, но му липсваха думите и фразите, които ги превръщаха в красота. Може би това беше нормално. Все пак ваенето на стихове бе най-големия му талант и бе логично да се завърне последен.

Междувременно губеше много от утрините си в разсъждения върху различните технологии. През деня, докато сърфираше с помощта на листа, непрекъснато се отклоняваше към всякакви неартистични теми. За бога, прекара цял следобед върху „Въвеждане в геометрията за деца“ и когато на другия ден се събуди, в главата му се въртяха решения на задачи.

Така прекарваше дните си в безуспешно търсене на точните думи, а вечер отблъскваше опитите на Мири да му натиква в очите разни боклуци.

Най-накрая сутрешното прозрение му дойде на помощ. Докато ставаше и мислеше за провала си, видя зелената хвойна под прозореца. Целият свят беше навън. Имаше милиони гледни точки. Какво правеше едно време, когато блокираше? „Вземах си почивка.“ Правеше нещо различно. Каквото и да е. Може би връщането в гимназията не беше лоша идея. Мири щеше да му се разкара от главата, а и това щеше да му предостави множество гледни точки.

А и Алис щеше да е доволна.

4.
Чудесно сдружение

Хуан Ороско обичаше да ходи на училище с близнаците Раднър. Фред и Джери си падаха хулигани, но бяха най-добрите геймъри, които познаваше.

— Днес сме измислили нещо специално, Хуан — каза Фред.

— Да. — Джери се ухили по начин, който подсказваше, че се задава някаква пакост.

Вървяха по обичайния си път покрай сухия отводнителен канал в каньона зад предградието Меситас. Околните хълмове бяха покрити с кактуси и манзанита, а отпред имаше дъбов шубрак. Типична гледка за Сан Диего през октомври.

Поне в истинския свят.

Каньонът не беше мъртва зона, даже напротив. ВиК поддържаше целия район и обществените услуги бяха съвсем достъпни, като в града. Докато вървяха, Хуан сви рамене и леко се извъртя. Това беше достатъчно за неговата Епифания. Околността се промени: храстите и кактусите се превърнаха в хищни растения с пипала. Къщите изглеждаха като построени от дърво, а в далечината се виждаше замъкът на великия херцог Хуа Фиин — едно местно хлапе, от най-дейните поддръжници на този вярващ кръг.

За близнаците Хуан беше приготвил кожени брони на рицари-пазители.

— Джери, виж! — Хуан изчака близнаците да се настроят към неговата визия. Ефектите му бяха отнели почти цяла седмица.

— Това вече не модерно, Хуанито. — Фред погледна към замъка на хълма. — Освен това Хауи Фейн е идиот.

Хуан бързо разкара визуалните ефекти и пейзажът се върна към реалността, първо земята и небето, а след това създанията и костюмите.

— Но миналата седмица ви хареса. — Чак сега си спомни, че тогава близнаците бяха воювали с великия херцог.

Братята се спогледаха. Хуан беше сигурен, че си разменят съобщения.

— Казахме ти, че днес ще е различно. Този път сме замислили нещо специално.

Вече бяха стигнали до дъбовия шубрак. В далечината се виждаше маранята на океана. През по-ясен ден или с помощта на специалното зрение можеше да се види и самият океан. На юг се простираха предградията и малкото зелено петно на гимназия

Феърмонт. На север беше най-интересното нещо в квартала на Хуан Ороско.

Увеселителният парк Пирамид Хил заемаше по-голяма част от долината. Всъщност приличаше повече на остър хълм, отколкото на пирамида, но управата на парка бе решила, че това име е по-подходящо. Едно време тук бе имало градина авокадо. Дори и сега имаше доста дървета, но също така се виждаха ливади, постройки и кулата за изстрелване. Наред с другите неща паркът разполагаше с най-голямото съоръжение за свободно падане в Калифорния.

Близнаците се усмихнаха и Джери махна към хълма.

— Какво ще кажеш да поиграем „Завръщане в креда“, само че с реални усещания?

— Много е скъпо.

— Само ако плащаме.

— А вие не трябваше ли да подготвите някакъв проект преди часовете? — Първият час на близнаците беше конструиране.

— Има време — каза Джери.

— Не се притеснявай. — Фред изглеждаше едновременно сериозен и самодоволен. — ЮП/Експрес ще се погрижи за нас.

— Ами добре. Само да не си навлечем неприятности. — Всъщност мотането с братята обикновено водеше точно до неприятности. Преди две седмици двамата му бяха показали как да премахне защитата на новото си колело „Уикибей“. Това го превърна в смъртоносно оръжие, въпреки че вече почти не можеше да се ползва като колело. Майка му изобщо не беше доволна.

— Не се тревожи, Хуан.

Тръгнаха по една тясна пътечка покрай източната страна на хълма. Каналът остана зад тях. Наоколо нямаше входове, но чичото на близнаците работеше във ВиК и се оказа, че те разполагат с достъп до плановете на местността. Земята под краката им стана полупрозрачна. Хуан виждаше схемата на тунелите за поддръжка и бележките по нея. Фред и Джери бяха ползвали тази система и преди и досега не ги бяха хващали. Този път я бяха съчетали с карта на местните мрежови възли. Така се виждаха слепите петна и по-натоварените връзки.

Спряха на една полянка и се спогледаха. — ВиК трябва да се засрамят. В радиус от тридесет крачки няма локализиращ възел.

— Да, Джери. Тук може да се случи всичко.

Без цялостна мрежа възлите не можеха да установят точната позиция. Не можеше да се установи високочестотна лазерна комуникация, а нискочестотната не вършеше работа. Всъщност външният свят почти нямаше информация за това място.

Тръгнаха през поляната и навлязоха дълбоко в сляпата зона. Оттук имаха добра гледка към хълма, но ако продължаха, скоро паркът щеше да започне да ги таксува.

Но близнаците не се интересуваха от хълма. Джери спря до едно дърво и погледна нагоре.

— Наистина интересно място. Опитали са се да закърпят дупката. — Посочи клоните и изпрати сигнал. Устройството отвърна едва-едва със съобщение за грешка. — Съвсем се е скапало.

— До утре ще го оправят. — Хуан сви рамене. През нощта щяха да се появят аероботите от поддръжката.

— А защо не помогнем на общината още сега? — Джери извади малък зелен уред и го подаде на Хуан.

От горния край стърчаха три антенки. Приличаше на нормален мрежов възел, но проникването в мрежите беше доста по-трудно в реалния живот, отколкото в игрите.

— Откъде докопахте кодовете за достъп?

— Чичо Дон е доста разсеян. Всички разрешителни са заредени, но за съжаление старият възел още работи. — Джери посочи клоните на дървото. — Ти си достатъчно лек, за да се качиш, Хуан. Просто го бутни на земята.

— Хм.

— Не се бой. Държавна сигурност няма да забележи.

Всъщност отделът на държавна сигурност вероятно щеше да забележи, когато поправеха системата, но едва ли щеше да им пука. Тяхното мото беше „Виж всичко, знай всичко“, но хич не обичаха да споделят информация с оставалите агенции. Хуан погледна за момент полицейските сводки. В района на Пирамид Хил имаше арести, предимно за наркотици, но последните седмици бяха спокойни.

Така че се покатери на дървото. Старият възел висеше на парче изгнило велкро. Хуан го събори на земята, а близнаците се погрижиха за него с един камък. Виолетовата мъгла избледня и мрежата засече местоположението им. Лазерната технология заработи и вече ясно се различаваха границите на парка.

— Хайде, Хуан — каза Фред и тримата тръгнаха към хълма. — В момента сме маркирани като общински работници. Ако не се мотаем много, няма да има проблем.

Пирамид Хил разполагаше с най-новата екипировка за реално усещане. Не беше като простите образи, които изобразяваха лещите. Тук имаше игри, в които можеше да яздиш Скучи или да крадеш яйца от раптори. И игри с малки пухкави

животинки, които танцуваха и се молеха да ги погалиш. Ако човек се откъснеше от игрите, можеше да види останалите играчи, всеки впримчен в свой собствен свят — неизвестно как успяваха да не се блъснат един в друг.

В „Завръщане в креда“ звукът от установката за свободно падане беше маскиран като гръмотевица, а дърветата бяха изобразени като висока джунгла. През последната седмица Хуан беше поиграл доста на обикновената визуална версия, понякога с близнаците, понякога с други играчи. За това време бе загинал цели три пъти. Играта беше трудна и трябваше да й се посветиш сериозно, ако не държиш да те изяждат непрекъснато. Затова Хуан се бе включил в гилдията на Фантастите, макар и като младши член. Може би това щеше да му помогне. Вече бе успял да сътвори нов вид животни за играта. Неговите гущероподобни бяха бързи и малки и засега бяха пощадени от критиката. Близнаците не изглеждаха особено впечатлени, но пък не разполагаха със собствена алтернатива.

Хуан вървеше през гората и се оглеждаше за същества, които нападат от клоните на дърветата. Точно такива го бяха спипали в понеделник. Във вторник пък бе загинал от някаква палеозараза.

Засега всичко изглеждаше безопасно, но нямаше следа от собствените му творения. На теория трябваше да се възпроизвеждат бързо, но не се виждаше нито едно. Трябваше да погледне и по другите сайтове. Може би се бяха запилели към Казахстан, но тук определено ги нямаше. Хуан се прехвърли от другата страна на хълма; леко притеснен, но все още цял. Близнаците бяха приели формата на стандартни раптори и се забавляваха, като убиваха случайно генерирани създания.

Джери се извъртя към Хуан и попита:

— Къде ти е съществото?

Хуан не беше придобил животинска форма.

— Аз съм пътешественик във времето. — Това също беше един от стандартните герои, представен още в първата версия.

Фред показа острите си зъби.

— Питам за съществата, които изобрети миналата седмица.

— Не знам.

— Сигурно ги е изяла критиката. — Гущерите се захилиха. — Откажи се от креативните точки и ела да се забавляваме.

Джери илюстрира думите си с ритник по нещо, което се бе изпречило на пътя им. Това донесе добра сума класически точки и Фред също се включи в касапницата, наоколо плисна, кръв.

В плячката имаше нещо познато. Животното беше малко и сякаш имаше наченки на интелект. Новоизлюпено от вида на Хуан! Това означаваше, че майката е някъде наблизо.

— Знаете ли, не бива да…

— Проблемът е, че никой от вас не мисли изобщо! — Ревът беше изключително силен. Огромни нокти разтвориха клоните над тях и по земята закапаха гигантски лиги.

Беше едно от същества на Хуан, но с огромни размери.

— Ссс — каза Фред и това беше последният му съсък. Една гигантска глава се спусна и го глътна целия. Поляната се изпълни със звук от трошене на кости.

Чудовището отвори уста и избълва останките. Това беше толкова добро, че Хуан за момент погледна в реалността: Фред стоеше сред димящите остатъци на своя раптор. Дрехите му бяха раздърпани и омазани с истинска миризлива слуз. Да, това си струваше парите.

Самото чудовище беше един от най-големите роботи в парка, приел дизайна на Хуан.

— Това беше ли ви достатъчно реалистично? — каза съществото и от устата му се разнесе смрад на гнило. Определено беше. Фред отстъпи назад и почти се подхлъзна на слузта.

— Покойният Фред Раднър изгуби страшно много точки, а аз още съм гладен. Предлагам ви да се изнесете от хълма максимално бързо.

Те заотстъпваха, погледите им бяха приковани в чудовищната паст. Близнаците се обърнаха и побягнаха, след секунда ги последва и Хуан. Внезапно обаче го сграбчи нещо като гигантска ръка.

— С теб имаме още работа. Дай да си поговорим.

„Проклятие! Все аз нямам късмет!“

В следващия миг се сети, че точно той се бе покатерил на дървото, за да махне чипа. Глупавият Хуан Ороско — не се нуждаеше от лош късмет, за да загази. А близнаците се бяха измъкнали, както обикновено.

Но когато го пуснаха, видя, че до него е все още чудовището, а не някой от охраната. Може би това беше някой друг играч. Хуан запълзя настрани, опитваше се да се измъкне. Това беше обикновена игра и можеше да излезе по всяко време. Разбира се, щеше да му коства доста точки, а може би и оливане с миризливата слуз. А ако големият гущер го приемеше на сериозно, можеше да му донесе неприятности и в други игри. Хуан седна и опря гръб на едно дърво. Явно пак щеше да закъснее за училище, а там нещата и без това не бяха добри. Динозавърът също приседна, като избута останките на Фред Раднър, и смъкна глава към земята, за да може да гледа Хуан отблизо. Очите, главата и цветът бяха от оригиналния дизайн на Хуан, а по белезите от схватки можеше да се съди, че играчът е доста

опитен.

— Значи моят дизайн ти харесва? — усмихна се Хуан.

— Попадал съм и на по-лоши. — Съществото промени параметрите и показа списък с критики. Беше наистина сериозен играч, може би дори кракер! На земята се появи едно от съществата на Хуан, готово за дисекция. — Текстурите на кожата са от библиотеката на гилдията на Фантастите, а цветовата гама е клиширане. Шотландското каре си е готино, стига да не го рекламираха непрекъснато.

Хуан присви колене към брадичката си. Чуваше същите простотии всеки ден в училище.

— Използвах най-доброто.

Смехът на динозавъра беше като оглушително ръмжене и главата на Хуан чак завибрира.

— Това може и да минава пред учителите. Те са длъжни да ти търпят глупостите, докато не завършиш и не се озовеш на улицата. Дизайнът е горе-долу приличен. Тук-там има потребители, главно защото механиката е добра. Но е доста далеч от истинското качество.

— Правя и други неща.

— Да, но ако не се стараеш, и те ще се провалят.

Напоследък тази мисъл често го тормозеше. Най-вероятно щеше да свърши като баща си, с тази разлика, че можеше да не си намери работа, от която да го изхвърлят. Мотото на Феърмонт беше „Старай се максимално“, но това не беше достатъчно. Понякога, колкото и да се стараеш, пак ще си на опашката.

Но това не бяха неща, които би признал на друг геймър. Погледна големите жълти очи и внезапно се усети, че за разлика от учителите, този тип не взема пари, за да се прави на любезен. А и губеше твърде много време, ако целта му беше просто унижение. „Явно наистина иска нещо от мен.“ Хуан присви очи.

— Имаш ли някакво предложение за мен, о, могъщи виртуални гущере?

— Може би. Имам и друга работа, освен да играя. Искаш ли да станеш съдружник в един малък проект?

С изключение на игрите никой не беше предлагал съдружие на Хуан.

— Съдружник? Процент от процента… А ти колко си надолу в командната верига?

Динозавърът присви рамене и околните дървета са разтърсиха.

— Предполагам, доста надолу. Така е при повечето съдружия. Но пък плащам с истински пари за всеки отговор, който предавам нагоре. — Съществото назова една сума. Това щеше да е

достатъчно за целогодишни посещения в парка. Във въздуха между двамата се появи сертификат с назованата сума и възможностите за бонуси.

Хуан се беше пробвал и преди във финансови игри.

— Искам два пъти повече или няма сделка. — След това забеляза, че сумите за тези, които щеше да наеме той, не се виждат. Може би те щяха да получат много повече.

— Дадено! — отвърна чудовището, преди момчето да успее да се поправи.

Хуан беше сигурен, че то тайно се усмихва.

— Добре, какво искаш?

„И защо си мислиш, че малък тъпак като мен ще успее да го свърши?“

— Ти учиш в гимназия Феърмонт, нали?

— Този факт ти е известен.

— Доста странно място, нали? — Хуан не отговори и чудовището продължи: — Наистина е странно. Повечето училища не смесват възрастните ученици с децата.

— А, съвместното обучение. Дъртите го мразят, ние също.

— Твоята задача е да се повъртиш около възрастните. Да им станеш приятел.

„Ама че отврат!“ Но Хуан отново погледна платежния сертификат. Изглеждаше валиден и имаше гаранции от Американската банка.

— С кой по-специално?

— Това е проблемът. Моите шефове са дискретни. Ние просто трябва да съберем информация. Всъщност много от тези старци едно време са били важни личности.

— Щом са били важни, как са попаднали в нашето училище? — Това беше един от въпросите, които децата често си задаваха.

— По много причини, Хуан. Някои са просто самотни. Други са толкова задлъжнели, че трябва да намерят начин да изкарат пари от съвременната икономика. Повечето имат нови тела и много стари спомени. И вероятно са доста кисели.

— И как да се сприятеля с такива хора?

— Ако искаш парите, трябва да намериш начин. Ето ти критериите. — Големият гущер му подаде един документ и той го огледа.

— Бая народ. — Пенсионирани политици, биолози и родители на хора с такива специалности…

— Там са отбелязани точните характеристики. Твоята задача е да привлечеш правилните хора в моето съдружие.

— Не ме бива много в разговорите с хора. — Особено с

такива.

— Значи ще си останеш беден, бъзльо.

Хуан за момент се поколеба. Баща му никога не би приел такава работа.

— Добре. Ще работя за теб.

— Не държа да правиш нещо, което не ти…

— Казах, че приемам работата!

— Добре. Това, което ти дадох, трябва да е достатъчно за начало. В документа е посочено как ще се свързваме. — Съществото се изправи и гласът му се разнесе отвисоко. — Само да не е в увеселителния парк.

— Няма проблеми — каза Хуан и също се изправи. Не можа да се сдържи и ритна гигантската опашка на чудовището, след което тръгна надолу по склона.

Близнаците бяха доста напред, почти от другата страна на футболното игрище. Хуан им прати сигнал. Фред се обърна и помаха, но ризата му беше твърде оцапана, за да поддържа комуникация. Джери тъкмо приемаше пратката на ЮП/Експрес. Точно навреме. Двамата разопаковаха пакета на път към шатрата, където се провеждаше часът по конструиране.

За съжаление първият час на Хуан беше в най-далечното крило. Той притича през поляната, като се придържаше към реалната гледка. Сградите бяха триетажни и изглеждаха като конструкция от карти.

Изборът на вътрешна гледка също не беше негов. Училищната управа настояваше сутрин на стените да се излъчват новини. Три деца от гимназия Хувър бяха спечелили стипендии от Ай Би Ем. Браво, браво, въпреки че Хувър беше училище на Отдела по математическо обучение и съперничеше на Феърмонт. Тримата млади гении нямаше да плащат за колеж дори да не работеха нито ден в Ай Би Ем. „Голяма работа.“ След време тези хлапета можеше да са страшно богати, но компанията щеше да прибира процент от парите им. Хуан следваше зелените стрелки по коридора и внезапно осъзна, че е изкачил две стълбища. Явно днес училищната управа беше преаранжирала всичко. Разбира се, дори и стрелките бяха променени, но той не им бе обърнал голямо внимание.

Вмъкна се в класната стая и седна.

Чумлиг вече беше започнала.

Основният й предмет беше търсене и анализ. Преди бе

преподавала в Хувър, но според слуховете не успяла да се справи. Така че министерството я бе преместило във Феърмонт. Всъщност Хуан донякъде я харесваше — и тя като него беше белязана с провал.

— Съществуват много различни умения и понякога е добре да координираме усилията си с други хора, за да стигнем до отговорите. — Учениците закимаха. Да бъдеш координатор. Там бяха големите пари. Но и много добре знаеха какво ще последва. Чумлиг огледа стаята и кимна в знак, че знае, че знаят. — Всички мислите, че ще станете големи клечки, нали?

— Поне някои от нас. — Това беше един от по-възрастните ученици. Уинстън Блънт можеше да е дядо на Хуан и когато беше в лошо настроение, обичаше да дразни Чумлиг.

Учителката се усмихна.

— Имате по-голям шанс да станете бейзболна звезда. Истинските координационни агенти са рядкост, декан Блънт.

— Някои от нас имат опит в администрацията.

— О! — Чумлиг се натъжи за момент, сякаш трябваше да предаде тъжна новина. — Администрацията се е променила, декан Блънт.

Уинстън Блънт се отпусна на стола си.

— Ами значи ще трябва да научим някои нови трикове.

— Да. Това е целта на тези часове. Търсенето и анализът са в основата на днешната икономика. Те са ни нужни във всеки аспект на живота. В края на краищата всеки трябва да знае поне малко за някои неща.

— Говорите за предметите, по които имаме тройки, нали?

— Гласът вероятно принадлежеше на човек, който не присъстваше физически.

— Да. Не оставяйте тези умения да умрат. Използвайте ги. Подобрявайте ги. Може да го направите чрез една специална форма на анализиране, която наричам „учене“.

Една от ученичките даже вдигна ръка. Е, беше доста възрастна все пак.

— Да, доктор Сиен?

— Знам, че сте права, но… — Жената се огледа. Беше на годините на Чумлиг и забележимо по-млада от Блънт, но в погледа ѝ имаше страх. — Но някои хора са по-добри от други. Вече не съм така схватлива като едно време. А може и останалите да са поумнели… Какво става, когато се стараем максимално, но това не е достатъчно?

Чумлиг се поколеба. „Как ли ще отговори на това?“ Въпросът беше добър.

— Този проблем се среща често, доктор Сиен. Съдбата е

раздала различни карти на всеки. Във вашия случай сте получили шанс за нов живот. Повечето от вас смятат, че са им се паднали само чифтове и тройки. — Някои от учениците носеха, но не бяха усвоили добре цялостното управление. Хуан забеляза как пръстите им изписваха термините „чифтове“ и „тройки“.

— Но аз имам теория за живота — продължи Чумлиг. — Всеки от вас разполага с някакви джокери. Разиграйте ги. Открийте какво ви прави различни и по-добри. Защото то е във вас и чака да го откриете. И щом успеете, ще можете да помагате на другите и те да ви помагат. Чудесата не се случват просто така, трябва вие да ги създадете.

Поколеба се и погледна невидимите си бележки.

— Толкова за живота, а сега ще си поговорим за променливите отговори. Както обикновено, целта е да зададем правилните въпроси.

Хуан обичаше да седи до външната стена, особено когато учеха на третия етаж. Човек можеше да усети как стената се поклаща, докато сградата пазеше баланс. Това нещо изкарваше майка му от нерви. „Ако системата се срине, всичко ще се срути!“ се бе оплакала тя на една родителска среща. От друга страна, тези конструкции бяха евтини и с лекота издържаха на земетресения.

Хуан се дръпна от стената и заслуша Чумлиг. Точно затова училището изискваше физическо присъствие. Учениците проявяваха повече внимание в истинска стая, с истински преподавател. Графиките от лекцията на Чумлиг висяха във въздуха. Тя беше привлякла вниманието на класа и почти никой не се разсейваше.

Хуан също я послуша известно време. И то наистина. Форумите можеха да предоставят добри резултати, и то почти безплатно. Това не беше сдружение, просто множество сродни души, които се бореха с еднакви проблеми. Ами ако човек не е сродна душа?

Спря да слуша и започна да прескача по различните гледни точки на стаята. Някои бяха от учениците, а други от случайни камери. Пътем хвърляше по едно око на списъка, който му бе дал Големия гущер. Той се интересуваше не само от дъртаците. Някои от децата също бяха в списъка. Това сдружение беше голямо като калифорнийската лотария.

Реши да погледне някои от досиетата. Като повечето деца, и той пазеше доста информация в устройството си и можеше да извърши такова търсене в жилетката си. Достъпът до външни сайтове — освен тези, за които разказваше учителката — беше забранен. Чумлиг беше много добра в забелязване на кръшкачите,

но Хуан се бе научил да командва устройството си с поглед и незабележими жестове. Изчака погледът на Чумлиг да го отмине и продължи заниманията си.

Така, старците… по-компетентните никога нямаше да попаднат тук. Те щяха да са богати и известни, такива хора притежаваха истинския свят. Тези тук бяха изпята песен и постъпваха във Феърмонт през целия семестър. Старческите домове отказваха да ги запишат от началото. Според тях възрастните бяха достатъчно зрели, за да се справят и от средата.

Хуан прескачаше от лице на лице и разглеждаше публичните данни. Уинстън Блънт. Развалина. Съвременната медицина лекуваше някои неща, но все още не можеше да се справи с други. Освен това ефектите бяха различни за различните хора. Уинстън Блънт определено не беше от големите късметлии.

Точно сега старецът се напрягаше, за да проследи примера на учителката. Хуан не можеше да види медицинския картон, но сякаш умът му си бе в ред. Блънт беше по-умен от някои от децата в класа. Оказа се, че е бил важна клечка в университета на Сан Диего едно време. Всъщност доста отдавна.

„Добре, ще го сложим в списъка на «интересните»!“

Следващата беше Сиу Сиен. Доктор по физика, електроинженер, носител на Президентски медал през 2010-а. Като цяло, имаше качествата за Нобелов лауреат. Доктор Сиен седеше изгърбена и гледаше чина пред себе си. „Опитва се да работи с информационен лист!“ Горката женица. Но със сигурност имаше връзки.

Чумлиг продължаваше урока, без да подозира за дейността на Хуан.

„Кой е следващият? Робърт Гу.“ За момент Хуан реши, че е сбъркал гледната точка. Погледна внимателно надясно, към редицата, където седяха дъртаците. Робърт Гу, поет, литератор. Стоеше при старците, но изглеждаше като седемнадесетгодишен! Беше висок, строен и малко хърбав. Кожата му изглеждаше бледа. Хуан рискува да погледне към външните медицински данни. Аха! Симптоми на лечението Вен-Курасава. Доктор Гу беше късметлия, един от малцината, податливи на тази процедура. Но явно късметът му свършваше дотам. Понеже беше абсолютно неконтактен. На чина пред него имаше информационен лист, но той дори не го ползваше. Едно време бил по-известен дори от Сиу Сиен, но сега беше по-зле и от нея. Какво ли беше „градивна критика“? Определено не беше нещо, от което Гущера щеше да се зарадва. Хуан посегна да прати името в кошчето за боклук, но се сети, че не е проверил родните му. Внезапно пред визьора му пламнаха огнени букви на мълчаливо съобщение:

Чумлиг → Ороско: <sm>Можеш да си играещ по цял ден, Хуан! Ако няма да внимаваш, въобще не посещавай тези часове.</sm>

Ороско → Чумлиг<sm>Съжалявам. Извинете!</sm> Прекрати търсенето и си пусна запис от последните минути, за да навакса. Обикновено Чумлиг просто задаваше неудобни въпроси; сега за първи път беше пратила заплашително съобщение.

А най-забележителното бе, че го беше направила в кратката пауза, докато останалите предполагаха, че си преглежда бележките. Хуан я погледна с ново уважение.

— Малко грубо се държа с момчето, не мислиш ли? — Заекът изпробваше ново изображение, вдъхновено от илюстрациите на „Алиса в страната на чудесата“. Ефектът върху триизмерното тяло изглеждаше доста глупаво.

Гущерът не се впечатли.

— Ти не се меси. Хуан е мой контакт, не твой.

— Нещо сме свръхчувствителни, а? Просто проверявам дълбочината на моето сдружение.

— Разкарай се. Хуан има нужда от тези часове.

— Напълно споделям благотворителните ти мотиви. — Заекът изгледа Гущера възможно най-пренебрежително. — Но го отряза тъкмо когато оглеждаше лице, от което се интересувам. Включих те в едно невероятно сдружение, но ако искаш подкрепата ми, ще трябва да сътрудничиш.

— Слушай! Искам момчето да постигне нещо, но не искам да пострада. — Гласът на Гущера заглъхна и Заекът се зачуди, дали Чумлиг не се е разколебала. Не че имаше значение. Заекът разширяваше мрежата си в Южна Калифорния и рано или късно щеше да разбере за какво е цялата работа.

5.
Доктор Сиен

Без съмнение любимият предмет на Хуан Ороско беше конструиране. Конструирането беше като първокласна игра, с истински механизми, които да човъркаш и разглобяваш. За такива неща в Пирамид Хил се плащаха пари. Освен това господин Уилямс не беше като Луиз Чумлиг. Той те оставяше да следваш собствените си идеи и после не се караше, че не си свършил нищо. Беше почти невъзможно да не изкараш шестица при Рон Уилямс. Той беше очарователно старомоден.

Този час беше и най-добрата възможност на Хуан да се заеме с проекта на Гущера, поне по отношение на старците и неконтактните откаченяци. Мотаеше се из голямата шатра и сигурно изглеждаше като идиот. Хич не го биваше в игрите с дипломация, а сега трябваше да залъже старците. Е, поне да се опита.

Сиу Сиен беше приятна жена, но сега просто си седеше на чина и се взираше в листа си. Беше преобразила списъка с частите в някакъв вид каталог с корици.

— Едно време разбирах от тези неща. Виж това. — Тя посочи заглавието „Хардуерна система за сигурност на Сиен“. — Аз разработих тази система.

— Била сте много печена, доктор Сиен — успя да измисли Хуан.

— Само че вече не разбирам дори принципите на новите компоненти. Приличат повече на водорасли, отколкото на оптични полупроводници. — Тя зачете описанието на продукта и спря на третия ред. — Какво е това резервно заплитане?

— Не е необходимо да знаете за резервното заплитане, госпожо. Не и за този час. Той махна към описанието на продукта на информационния лист. Изображението не реагира на жеста му. — Минете няколко листа напред и ще откриете нещата, които правим в клас. Търсете… — леле какъв зор беше да се описва навигацията с думи! — търсете „забавни композиции“. — Показа й как да си настрои листа. — Не е нужно да разбирате всичко.

Тя разгледа възможностите и изтегли няколко схеми на уреди.

— Това е, като да си дете. Правиш разни неща; без да ги разбираш. — Но след малко, когато Хуан й разясни спецификациите на интерфейса, започна да се справя много добре. Дори се засмя на някои от описанията. — Сортировачки

повдигачи. Изправен робот. Обзалагам се, че мога да направя резачка от това.

— Резачка ли? Не се притеснявайте, тук не може да нараните нищо. — Това не беше съвсем вярно. Той седна и се загледа, дори даваше по някои съвет, въпреки че не беше сигурен какво точно става. Контактът бе установен, беше време за втората стъпка. — Доктор Сиен, още ли поддържате връзка с приятелите си от Интел?

— О, това беше едно време. Пенсионирах се през 2010-а. А през войната дори не можах да си намеря работа като консултант. Усетих, че уменията ми са ръждясали.

— Алцхаймер? — Хуан вече знаеше, че е по-възрастна от Блънт.

Сиен се поколеба и за момент Хуан реши, че я е ядосал. Но след това тя се засмя.

— Не, не беше Алцхаймер, нито деменция. Днешните хора не разбират какво е да си стар.

— Аз разбирам. Бабите и дядовците ми са живи. А в Пуебла имам прадядо, обича да играе голф. А прабаба има деменция; сещате се, от онази, която не се лекува. — Всъщност прабаба му изглеждаше почти като Сиен и всички мислеха, че е късметлийка. Но накрая се оказа, че е живяла достатъчно дълго, за да попадне на нещо, което не се лекува.

Сиен поклати глава.

— Дори едно време не всички бяха сенилни, не и по този начин. Аз просто изостанах със знанията. Приятелката ми умря, а след това не ми пукаше. Нямах енергия да ми пука. — Тя погледна уреда, който конструираше. — Сега поне имам силата на шестдесетгодишна. Може би дори имам същата вродена интелигентност. Но всичко, за което ставам, е да си играя с някакви скапани конструктори „Лего“!

За момент сякаш щеше да се разплаче насред часа. Хуан сканира наоколо: никой не ги наблюдаваше. Посегна и хвана ръката на Сиен. Не беше получил желания отговор. Чумлиг би казала, че не е задал правилния въпрос.

Оставаше му да провери още неколцина: Уинстън Блънт например. Той не изглеждаше особено перспективен, но може би щеше да заинтересува Големия гущер. По време на часа по конструиране Блънт просто сядаше в сянката на шатрата и гледаше в една точка. Можеше да носи, но не отговаряше на съобщения, Хуан изчака Уилямс да излезе за кафе и приседна до Блънт. Абе, тоя наистина изглеждаше стар. Хуан не можеше да

прецени в какви сайтове се рови, но определено нямаха нищо общо с училище. Бе забелязал, че когато Блънт не се интересува от часа, просто се отнася нанякъде. След няколкоминутна тишина Хуан разбра, че така няма да се получи.

„Говори с него! Това е просто поредното чудовище от игрите.“ Хуан преобрази образа му в шут и вече не му беше толкова трудно да почне разговор.

— Декан Блънт, какво мислите за часа по конструиране?

Старите очи се обърнаха към него.

— Въобще не ми пука, господин Ороско.

„Добре!“ В мрежата имаше доста публична информация за Блънт, включително някаква кореспонденция, свързана с наследство. Това беше добра тема да се привлече вниманието на възрастните.

За щастие Блънт продължи:

— Аз не съм като повечето тук. Не съм бил сенилен. По принцип въобще не трябваше да съм тук.

— По принцип? — Може би щеше да има късмет, ако имитираше едновремешните психоаналитични програми.

— Да. През 2012-а бях декан на факултета по изкуствата. Щях да стана и ректор, но ме пенсионираха.

Хуан вече знаеше това.

— Понеже не сте се научили да носите.

Блънт присви очи.

— Просто не исках. Мислех, че ще е краткотрайно увлечение. Оказа се, че съм сгрешил и платих тежка цена. Но сега нещата се промениха. — В очите му заблещукаха пламъчета. — Изкарах четири семестъра в това обучение за възрастни. Сега автобиографията ми е някъде из етера.

— Сигурно познавате доста важни хора.

— Така е. Успехът ми е въпрос на време.

— Знаете ли, може би мога да ви помогна. Е, не точно аз. Участвам в едно сдружение, което може да ви заинтересува.

— Така ли?

Явно знаеше какво значи сдружение. Хуан му обясни за предложението на Големия гущер.

— От това може да паднат добри пари. — Показа му сертификатите и се зачуди каква ли е сумата, която вижда Блънт.

Старецът присви очи, явно проверяваше валидността на документа. След минута кимна, но каза:

— Все пак парите не са всичко, особено в моята ситуация.

— Обзалагам се, че този, който стои зад сертификата, е много влиятелен. Може би ще го убедите да ви помогне с каквото желаете.

— Възможно е.

Поговориха си още няколко минути. След това сред учениците настъпи оживление: някои от проектите бяха дали резултат. Поне два екипа бяха успели да направят подвижни комуникационни възли. Наоколо пърхаха хартиени крилца. Един рояк пълзеше по тревата и краката на мебелите. Засега съществата не закачаха дрехите, но бяха много досадни. Хуан изгори няколко, но останалите продължиха да напредват.

Ороско → Блънт: <sm>Чуваш ли ме?</sm>

— Разбира се — отвърна възрастният мъж.

Значи въпреки претенциите си Блънт не можеше да се оправя със съобщенията, дори и с най-елементарното писане с пръсти.

Часът така или иначе беше почти приключил. Хуан погледна навън. Беше малко обезсърчен. Беше покрил почти всички от списъка и Уинстън Блънт бе най-доброто му попадение: човек, който дори не се оправяше със съобщенията.

— Обмислете офертата ми, господин Блънт. И не забравяйте, че ще ми трябват само няколко души. — Блънт посрещна предупреждението му с усмивка. — Междувременно ще проуча и другите възможности.

И Хуан кимна към странния новак Робърт Гу.

Уинстън Блънт не обърна глава, но все пак хвърли един кос поглед. За момент лицето му се напрегна, после той се усмихна.

— Дано бог се смили над душата ви, Ороско.

Хуан успя да засече Робърт Гу чак в петък, в другия предмет на Чумлиг. Креативното съчиняване беше един от най-слабите му предмети. Учителката караше учениците да станат и да представят изпълненията си пред целия клас. Беше достатъчно лошо да гледаш как останалите се провалят и съвсем непоносимо, когато дойде твоят ред. Обикновено по-голямата част от вниманието на Хуан беше заета с притеснения, но днес той имаше други грижи, които блокираха обичайната паника.

Беше се присвил на един от задните чинове и наблюдаваше останалите. Уинстън Блънт бе тук, което беше изненадващо. Той мразеше този предмет почти колкото конструирането. „Но пък прие офертата ми.“ Сметката на Гущера показваше, че старецът се е присъединил към сдружението.

В другия край на стаята Робърт Гу се взираше в информационния лист. Сякаш дори това представляваше трудност за него. Но Гу беше от семейство на военни, а според инструкциите това беше голям плюс. Ако успееше да го привлече в сдружението, щеше да получи солиден бонус.

Гласът на Чумлиг проряза тишината.

— Значи няма доброволци? Добре… — Тя погледна за

момент нагоре и се обърна към Хуан.

„По дяволите!“

6.
Прекалено много технология, прекалено малко талант

Креативното съчиняване се оказа най-неприятния час за Робърт Гу през първата му седмица във Феърмонт. Той си спомняше за гимназията много добре. През 1965-а училището беше лесно, с изключение на математиката, за която и без това не му пукаше. Всъщност никога не му се налагаше да пише домашни. Стиховете, които пишеше без никакво усилие, бяха предостатъчни за учителите му. Те смятаха, че са благословени с присъствието му — и с право.

Но в този нов свят той можеше да вижда само частица от така наречените съчинения на съучениците си, а без съмнение и те нямаше да оценят неговата работа.

Робърт стоеше в дъното на стаята и се мъчеше да се оправи с информационния лист. Както обикновено, децата бяха вляво, а възрастните — вдясно. Смотаняци. Той бе запомнил няколко имена и дори бе говорил с онази жена, Сиен. Тя му бе обяснила, че не влиза в часа по съчиняване, защото й липсва куражът да се представя пред останалите. Единствените й таланти бяха в областта на старомодното инженерство, но поне бе достатъчно умна да си признае, че е смотана. А не като Уинстън Блънт, най-големия смотаняк от всички. От време на време Робърт засичаше, че Уини го поглежда, и се подсмихваше.

В момента Чумлиг увещаваше първия изпълнител.

— Зная, че се упражняваш, Хуан. Покажи ни какво си подготвил.

„Хуан“ се изправи и излезе на подиума. Беше хлапето, което си говореше с възрастните в часа по конструиране. Според Робърт момчето беше посредствено, от типа, който по негово време завършваше проформа. Но в двадесет и първи век некомпетентността не беше извинение и Чумлиг явно имаше сериозни очаквания. Момчето се поколеба и започна да размахва ръце — без видим ефект.

— Не знам… все още не съм готов.

Учителката кимна търпеливо и му махна да продължи.

— Добре. — Хлапето присви очи и движенията му станаха още по-хаотични. Това не беше точно танц, а и момчето не говореше, но Чумлиг се облегна и кимна. Повечето от класа наблюдаваха пантомимата с внимание и Робърт забеляза, че

сякаш клатят глави в такт с музика.

„По дяволите!“ Още невидими глупости. Робърт погледна магическия си лист и си поигра с локалните настройки. Интернет Експлорър беше почти такъв, какъвто го помнеше, но имаше и доста нови опции. Той поразгледа и докосна надписа „Представяне на Хуан Ороско.“ Първата страница беше текстов коментар на изпълнението на Ороско. Нещо от типа на бележките, които си разменяха учениците. Робърт натисна втория избор. Тук момчето стоеше на концертна сцена. През прозорците се откриваше гледка към града, сякаш от висока кула. Робърт задържа ръба на листа и чу звук. Беше тихо и слабо в сравнение със системите вкъщи, но… беше музика. Малко приличаше на Вагнер, но после премина в нещо като марш. Около образа на момчето се оформяха дъги. При всяко размахване на ръцете му се появяваха пухкави бели порове. Целият клас се засмя. Хуан също се смееше, но не спираше да ръкомаха. Поровете покриха пода, а музиката стана френетична. Същества се превърнаха в снежинки и образуваха миниатюрни вихрушки. Момчето забави ритъм и музиката заприлича на приспивна песен. Снегът постепенно се стопи и мелодията замря. Сега вече листът на Робърт показваше същото нормално дете, което стоеше пред класа в реалността.

Зрителите заръкопляскаха учтиво. Един-двама се прозяха.

— Много добре, Хуан! — каза Чумлиг.

Беше впечатляващо, като повечето реклами от двадесети век, които Робърт беше виждал. В същото време беше някак несвързано, боклук, натъпкан със спецефекти. Прекалено много технология, прекалено малко талант.

Чумлиг обсъждаше с класа детайлите от произведението на Ороско, след което предложи на момчето да се обедини с някого и да прибавят към композицията думи.

Робърт огледа скришно стаята. Прозорците гледаха към изсъхналите есенни хълмове. Навън грееше слънце и подухваше лек ветрец. Можеше да чуе децата, които си играеха на поляната. Отвътре стаята представляваше евтина пластмасова конструкция без никаква естетическа стойност. Да, училището беше лесно, но също така убийствено скучно. Трябваше да преразгледа някои от поемите си по темата.

Принудителното ограничение. Безкрайното слушане на глупости, докато целият свят те зове навън.

Повечето ученици гледаха Чумлиг. Може би само се правеха, че слушат, но когато тя задаваше въпроси, получаваше сравнително точни отговори.

И тогава, много по-скоро, отколкото предполагаше…

— Днес ще свършим рано, така че има време само за още една презентация — каза Чумлиг. „По дяволите, какви ги говори?“ Учителката погледна право към него. — Професор Гу, покажете ни вашата композиция.

Хуан се върна на мястото си, почти без да обръща внимание на анализа на Чумлиг. Тя винаги внимаваше с публичната критика, но очевидно представянето му не беше добро. Само близнаците Раднър се бяха изказали положително. Някой, приличаше на заек, му се хилеше сред тълпата. „Кой е тоя?“

— … така че има време само за още една презентация — завърши Чумлиг. — Професор Гу, покажете ни вашата композиция.

Хуан се извъртя към чина на Гу. Че каква ли презентация можеше да направи той?

Робърт Гу явно също се чудеше.

— Не разполагаме нищо, което класът би оценил. Не разбирам от аудио-визуални проекти.

Чумлиг се усмихна широко. Хуан знаеше, че когато се усмихне така, извиненията не помагат.

— Не е така, професоре. Вие сте били — вие сте поет.

— Наистина.

— Ето, давам ви задача.

Гу изглеждаше млад, но когато завъртя глава към учителката, в погледа му имаше толкова сила… „Де да можех и аз да гледам така, когато Чумлиг ме притисне.“ Младият старец помълча няколко секунди, след което отвърна спокойно.

— Написал съм нещо кратко, но както казах, му липсват — погледът му обходи залата и се спря на Хуан — ефектите, които някои очакват.

— Ще се справите и само с думи. Моля, заповядайте.

Гу стана и слезе по стъпалата. Движеше се бързо и някак спазматично. Всички го гледаха — точно както искаше Чумлиг.

Учителката се отдръпна и Робърт застана пред класа. Естествено не можеше да отвори дисплей, но и не гледаше листа си. Просто погледна учениците и каза:

— Кратка поема от триста думи. Ще ви разкажа за земята около нас — такава, каквато е в действителност. — Ръката му се протегна към отворения прозорец.

И след това просто… заговори. Без специални ефекти, без думи, които да проблясват във въздуха. А сякаш и не беше поема, защото гласът му не беше монотонен. Робърт Гу просто говореше за поляните около училището. За миризмата на трева и

сутрешната роса. Ставаше дума за обикновените неща, които човек вижда всеки ден, освен, разбира се, ако не ползва устройствата си, за да променя гледката.

А след това Хуан вече не осъзнаваше думите. Той виждаше, беше там. Съзнанието му се понесе над долината, проследи речното корито, стигна почти до подножието на Пирамид Хил… и тогава Робърт внезапно млъкна и Хуан отново се озова на задния чин в класната стая. Остана замаян за няколко секунди. Това бяха само думи. Но бяха постигнали повече от визуалните ефекти. Той дори беше усетил миризмата на изсъхналата тръстика край речния бряг.

Известно време никой не продума. Чумлиг гледаше със стъклен поглед. Или беше много впечатлена, или се ровеше в мрежата.

В този момент откъм редицата на старците излетя една класическа птичка, направи едно кръгче и осра Робърт Гу. Фред и Джери избухнаха в смях, а след малко ги последваха и другите.

Разбира се, Гу не виждаше специалните ефекти и се обърка за няколко секунди. После се завъртя към близнаците.

— Ученици! — Чумлиг май наистина се беше ядосала. Смехът престана и всички заръкопляскаха учтиво. Хуан забеляза, че Чумлиг ги сканира внимателно. Обикновено не обръщаше внимание на такива шеги, но сега явно искаше да накаже виновника. Погледът й се спря на редицата със старците и тя сякаш се изненада.

— Много добре. Благодаря ти, Робърт. Това е всичко за днес. Следващата ви задача е да се съберете на групи и да усъвършенствате проектите си. Може сами да си подберете партньорите. Изпратете ми списъка с екипите и проектите преди следващата ни среща.

След това прозвуча звънецът — всъщност беше задействан от Чумлиг. Хуан се озова на опашката от ръгащи се деца, които напираха към вратата. Все още беше леко замаян от странната *„виртуална“* виртуална реалност, която беше създал Гу.

Зад него Робърт най-сетне бе осъзнал, че часът е свършил. След няколко секунди щеше да е навън. „Сега ми е шансът да го включа в сдружението.“ А може би и за нещо друго. Замисли се за думите на стареца. Може би можеха да се сработят. Всички се бяха смели на Робърт Гу. Но преди птичката и преди смеха Хуан беше усетил нямото им възхищение. „И той го постигна само с думи…“

Когато се изправи пред класа, Робърт беше повече

раздразнен, отколкото нервен. Беше предизвиквал възхищение тридесет години. Щеше да се справи и днес. Обърна се и погледна учениците.

— Кратка поема от триста думи. Ще ви разкажа за земята около нас — такава, каквато е в действителност. — Поемата беше пасторално клише, което бе написал предната вечер въз основа на спомените си от Сан Диего. За известно време думите му имаха ефект, почти като едно време.

Когато приключи, настана абсолютна тишина. Децата се впечатляваха лесно. Той погледна редицата на възрастните и видя враждебната усмивка на Уинстън Блънт. „Завиждаш както винаги, а, Уини?“

След това две идиотчета отпред започнаха да се хилят. Това повлече и останалите.

— Ученици! — Чумлиг пристъпи напред и всички заръкопляскаха, дори Блънт.

Учителката каза няколко думи, след което прозвуча звънецът. Децата се втурнаха към вратата и той ги последва.

— Робърт, остани за момент. Камбаната не биеше за теб. — Учителката се усмихна, доволна от метафората. — Поемата ти беше много хубава. Искам да ти се извиня заради учениците. Нямаха право да ти… — Тя посочи над главата му.

— Какво?

— Няма значение. Виждаш ли, те не са особено талантливи. А ти хич не приличаш на седемдесет и пет годишен. Модерната медицина наистина прави чудеса. Работила съм с възрастни ученици и разбирам проблемите ти.

— Така ли?

— Всичко, което направиш тук, ще е от полза за учениците. Надявам се, че ще останеш и ще им помогнеш. Преработи поемата си с някой друг. Те могат да се научат от теб, а ти ще усвоиш умения, с които ще ти е по-лесно в съвременния свят.

Робърт се усмихна. Винаги се намираха кретени като Луиз Чумлиг. За щастие тя насочи вниманието си към нещо друго.

— Кое време стана! Трябва да започвам дистанционното обучение. Моля да ме извиниш. — Обърна се, застана в центъра на стаята и размаха ръка към чиновете. — Добър ден, ученици. Санди, спри да си играеш с еднорозите!

Робърт погледна празната стая и жената, която си говореше сама. Толкова много технология…

Докато излизаше, Робърт се замисли. Можеше да е и по-зле. Малката му поема беше повече от достатъчна за тези хора. Дори

Уини Блънт беше ръкопляскал. Да впечатлиш човек, който те мрази, си е повод за триумф.

— Господин Гу?

Робърт се обърна. Беше хлапето Ороско, стоеше до вратата на стаята.

— Здрасти. — Той му се усмихна учтиво.

Може би прекалено учтиво. Ороско тръгна заедно с него.

— Поемата ви е чудесна.

— Много си любезен.

— Накара ме да се почувствам, сякаш наистина съм там, на открито. И то без никаква електроника. — Погледът му беше пълен с възхищение, което щеше да значи нещо, ако говорещият беше някой, който си струва. — Обзалагам се, че сте добър — като хората, които рекламират игри.

— Може би.

— Забелязах, че не носите. Мога да ви помогна с това. Можем да направим екип. Вие ще ми помогнете с думите. — Останалото се изля наведнъж. — Можем да си бъдем полезни един на друг, а освен това искам да ви предложа една сделка. Ще паднат доста пари. Вашият приятел Уинстън Блънт вече се включи.

Следващите няколко крачки бяха изминати в мълчание.

— Е, професоре, какво мислите?

Робърт се усмихна учтиво и точно когато лицето на хлапето се озари от усмивка, отвърна:

— Виж сега, младежо, по-скоро адът ще замръзне, отколкото аз да работя със стар глупак като Блънт или с млад като теб.

Момчето се отдръпна, сякаш го бяха зашлевили през лицето. Робърт продължи напред, усмихваше се. Не беше кой знае какво, но също като поемата, все беше някакъв старт.

7.
Инцидентът с Езра Паунд

Сутрешните прозрения на Робърт имаха и тъмна страна. Понякога се събуждаше не с решение, а с ужасяващото усещане, че някой проблем е истински и очевидно неразрешим. Понякога заплахата беше изненадваща, но по-често беше някакво познато неудобство, прераснало в проблем. Пристъпите на паника обикновено водеха до правилни решения, като това да скрие най-ранните си стихотворения от широката публика, за да не се види колко са наивни.

Но много рядко се случваше проблемът да е наистина неразрешим.

Предната вечер, след като се прибра от училище, се чувстваше много добре. Беше успял да впечатли децата, дори и Уинстън Блънт, който беше по-специфичен глупак. „Нещата се подобряват.“ Робърт беше прекарал вечерята, без да обръща внимание на Мири и приказките ѝ за това как ще му помогне. Боб все още отсъстваше. Робърт поразпита Алис за последните дни на Лена. Дали е питала за него, кой е дошъл на погребението ѝ? Алис беше по-търпелива от обикновено, но не му даде много информация.

Той си легна, замислен за тези въпроси.

Сутринта вече имаше план как да си набави отговорите. Когато Боб се върнеше, щяха да си поговорят откровено за Лена. Боб щеше да знае някои от отговорите. А за останалите… в търсене и анализ Чумлиг беше обяснила някои неща за „Защитници на личното“. Имаше начини да се види през лъжите им. Робърт ставаше все по-добър в ТиА и по един или друг начин щеше да си върне изгубеното време с Лена.

Това бяха добрите новини. Лошите дойдоха, докато се излежаваше и обмисляше как да впрегне технологиите в своя полза. „Вчера поезията ми впечатли учениците.“ Това не беше повод за радост и беше пълна глупост да се гордее. Всяко удоволствие трябваше да изчезне, да не говорим, че Хуан Едикойси го беше сравнил с рекламен агент. „Господи!“

Но Уинстън Блънт му беше ръкопляскал. Блънт определено можеше да оцени стиховете. И тук сутрешното прозрение му припомни усмивката на Уинстън, начина, по който се движеха ръцете му. Това не беше видът на враг, признаващ поражението си. Не, Уини откровено му се подиграваше. Той просто му показваше очевидното. Неговата поема беше лайно,

предназначено за публика, свикнала да преглъща лайна. Робърт лежеше неподвижно и ръмжеше, спомняше си думите на малката поема.

Сутрешното прозрение му бе донесло заключението, от което толкова се страхуваше: „Изгубил съм таланта си“.

Всеки ден му хрумваха нови идеи за писане, но ни един конкретен стих. Убеждаваше се, че геният му ще се завърне заедно с останалите умения, но това беше мираж. Дарбата му се бе изпарила до просто механично любопитство.

„Не може да си сигурен!“ Той стана и тръгна към банята. Въздухът беше студен и неподвижен. Погледна през малкото прозорче към празната улица. Боб и Алис го бяха настанили на втория етаж. Беше забавно да припка отново нагоре-надолу по стълбите.

Всъщност проблемите му не се бяха променили. Нямаше никакви доказателства, че е перманентно увреден. Просто сутрешното прозрение смяташе така. „По дяволите, може пък веднъж да бърка! Може би манията по смъртта на Лена те кара да виждаш смърт накъдето и да погледнеш.“

Точно така. Нямаше проблем. Нямаше никакъв проблем.

Изкара остатъка от сутринта в опити да докаже, че все още може да пише. Но единствената хартия в къщата беше информационният лист, а когато пишеше върху него, кривият му почерк се трансформираше в изящни печатни редове.

Това беше дразнещо, но досега не го бе карало да търси истинска хартия. Но днес… сякаш виждаше как машината изсмуква чувството от думите! Това беше категоричната победа на автоматизацията над творческата мисъл. Ето, това му пречеше да възвърне талантите си! А в цялата къща нямаше нормална хартия.

„Аха!“ Той се втурна към мазето и извади един от старите кашони, които Боб беше прибрал след продажбата на къщата в Пало Алто. Вътре имаше истински книги. Когато беше дете, изкарваше цялото лято на канапето в дневната. Нямаха телевизия, но той всеки ден носеше голяма купчина книги от библиотеката. През тези лета, докато четеше всичко — от клиширани боклуци до сериозна философия, той научаваше повече за света от цяла година ходене на училище. Може би тогава се бе научил да кара думите да пеят.

Тези книги бяха предимно боклук. Имаше училищни каталози, отпреди Станфорд да се компютъризира. Имаше дори ксерокопирани лекции.

Но пък имаше и няколко книги с поезия. Твърде малко и целите прашасали. Робърт се изправи и погледна останалите кашони. Със сигурност там имаше още заглавия, та макар и случайно прибрани от Боб. Погледна към книгата в ръката си. Киплинг. Проклет шовинист, но пък беше някакво начало. За разлика от кибербиблиотеките, това беше нещо, което можеше да усети в ръцете си. Седна на кашоните и зачете, попиваше думите, а мисълта му търсеше начин да завърши поемата.

Измина час, втори. Алис дойде да го викне за обед, но той нетърпеливо я отпрати. Това беше много по-важно. Скоро отвори и другите кашони. Повечето бяха пълни с боклуци на Боб и Алис, но имаше и още книги с поезия. Някои бяха доста добри.

Следобедът отмина. Той все още се наслаждаваше на поезията, но това му носеше и болка. „Не мога да напиша нищо добро освен нещата, които си спомням.“ Паниката му се засили. Накрая той стана и хвърли Езра Паунд към стената. Кориците на книгата се откъснаха и тя падна на пода като ранена хартиена пеперуда. Робърт никога не бе повреждал книга, дори най-глупавите писания. Мина през стаята и коленичи до останките.

Мири избра точно този момент, за да слезе при него.

— Робърт! Алис каза, че мога да повикам въздушно такси! Къде искаш да отидем?

Думите бяха шум, стържещ по отчаянието му. Той вдигна книгата и поклати глава.

— Не. „Махни се.“

— Защо се ровиш тук? Има и по-лесни начини да получиш това, което искаш.

Робърт се изправи, пръстите му опитваха да изцерят нараняването на книгата. Мири се усмихваше, така сигурна в себе си, и в първия момент не можа да разбере огънчетата в погледа му.

— И как така, Мири?

— Проблемът е, че нямаш достъп. За това си се сврял тук и четеш тези стари книги, нали? В някои отношения си като малко дете — но това е добре. Възрастните имат цял куп лоши навици, но ти започваш на чисто. Ще ти е по-лесно да усвоиш новите неща. Но това няма да стане в тъпите часове. Нека да те науча да носиш. — Отново същите глупости, но тя бе открила нов, по-добър ъгъл.

Този път обаче нямаше да й се размине. Робърт пристъпи напред.

— Значи ме шпионираш?

— Не точно. Аз…

Робърт направи нова крачка, напред и й натика разкъсаната

книга в лицето.

— Чела ли си това?

— Ами… а, да, Езра Паунд? Да, имам всичките й неща. Нека ти покажа, Робърт! — Тя се поколеба, после хвана информационния му лист и на страницата се появиха заглавията, поемите, есетата — дори критика от безмозъчните дебри на двадесет и първи век. — Но този лист е като ключалка, Робърт. Аз мога да ти покажа как да виждаш всичко наоколо…

— Спри! — Гласът му беше тих и режещ. — Глупачка! Не знаеш нищо, а искаш да управляваш живота ми, както правиш с малките си приятели.

Мири отстъпи. На лицето й бе изписан шок.

— И Алис казва, че понякога командвам твърде много.

Робърт продължи напред и я притисна към стълбите.

— Прекарала си целия си живот във видеоигри, убеждавала си себе си и останалите, че струваш нещо, че си хубава. Обзалагам се, че дори родителите ти ти казват колко си умна. Но не е хубаво да командваш, когато си дебела безмозъчна досадница.

— Аз… — Очите на Мири се бяха ококорили. Тя направи крачка назад към стъпалата. Робърт видя как самочувствието и увереността й изчезват — и продължи да напада.

— Аз, аз — само за това мисли малкото ти егоистично съзнание. Иначе не би могла да понесеш колко си безполезна. Но помисли добре, преди отново да дойдеш и да се опитваш да управляваш живота ми.

От очите й бликнаха сълзи. Тя се обърна и побягна по стълбите, но стъпките й бяха леки, сякаш не искаше някой да я чуе.

Робърт остана да гледа празното стълбище. Беше като да седиш на дъното на кладенец, а отгоре да се показва слънчев лъч.

Спомни си времето, когато беше на петнадесет, а сестра му на десет. Кара тъкмо беше започнала да става дръзка и независима. По това време Робърт си имаше свои проблеми, нищо сериозно от гледна точка на седемдесет и пет годишен човек, но тогава му изглеждаха значими. Смачкването на егото на сестра му, показването колко незначителна е тя, му беше донесло огромно удоволствие.

Въздъхна и зачака последствията.

Боб Гу се върна късно в събота. Нямаше търпение да научи какво е станало у дома. Парагвайската операция се бе оказала наистина сериозна. Това минаваше за извинение, но беше и

истина. Под сиропиталището наистина имаше ядрено оръжие. Там, в Асунсион, Боб бе погледнал в бездната.

Така че научи местните лоши новини чак когато се прибра вкъщи.

Дъщеря му беше твърде голяма, за да седи на коленете му, но пък му позволи да й държи ръцете. Алис стоеше спокойно от другата й страна, но той виждаше, че е ядосана. Тежките тренировки и проблемите вкъщи й идваха твърде много.

Значи бе време да поеме семейните отговорности.

— Вината не е твоя, Мири.

Мири поклати глава. Около очите й имаше тъмни кръгове. Алис вече му бе казала, че е спряла да плаче само преди час.

— Опитвах се да му помогна и… — Не довърши. В гласа й нямаше и следа от самочувствието, което се бе появило през последните две-три години. „По дяволите!“ С крайчеца на окото си Боб виждаше, че баща му чака търпеливо в стаята си. Срещата с баща му беше следващата точка в графика. Стареца го очакваше изненада.

Но сега трябваше да свърши нещо по-важно.

— Знам, Мири. И мисля, че ти помогна много на дядо, откакто дойде да живее тук. — Старецът още щеше да търси обувките си, ако не беше тя. — Но помниш ли какво ти казах, когато дойде дядо? Той не е съвсем добър човек. — „Освен когато не се нуждае от услуга или не иска да ти направи някаква мръсотия — тогава може да очарова всеки.“

— Да, помня.

— Това, което е казал, за да те обиди, няма нищо общо с това дали си добра, лоша, умна или глупава.

— Може би аз бях твърде настъпателна. Ти не го видя тази сутрин, Боб. Толкова беше тъжен. Страх го е, че няма да може да пише повече. И му липсва баба. Тоест Лена. И на мен ми липсва Лена…

— Това не е твой проблем, Мири. — Боб погледна Алис. — Проблемът е мой и аз се оплесках. Твоята работа е в прогимназия Феърмонт.

— Всъщност е гимназия.

— Добре де. Преди да дойде дядо, ти се тревожеше само за училище. Нали искахте да променяте мястото за Хелоуин?

На лицето на Мири се появи следа от предишния ентусиазъм.

— Да. Ще правим цялата история на СпилбъргРоулинг. Анет ще…

— Значи ще се съсредоточиш върху това и върху уроците. Това е твоята задача, скъпа.

— Ами Робърт?

„Робърт да върви на майната си!“

— Аз ще говоря с него. Права си, че има проблем. Но знаеш ли, трябва да научиш нещо. Някои хора сами си създават проблеми. И не спират да наранява себе си и околните. Когато случаят е такъв, не бива да страдаш заради тях.

Мири — допреди миг толкова нещастна — го погледна и стисна устни по познатия му инатлив начин.

— Може би е вярно за другите хора… но това е моят дядо.

8.
Не съдържа полезни части

След въпросната събота Робърт Гу прекарваше възможно по-малко време в дома на сина си. Спеше в стаята на втория етаж. Понякога дори вечеряше в трапезарията. Мири винаги беше някъде другаде. Алис беше безмълвна като камък, а когато Боб си дойдеше, гостоприемството ставаше още по-малко. Робърт живееше назаем и това нямаше нищо общо със здравословното му състояние.

Често киснеше в празните класни стаи и четеше старите си книги. Освен това се ровеше в мрежата. Чумлиг му беше показала няколко неща на листа — нямаха нищо общо с програмите на WinME.

И обикаляше из града. Повече от любопитство към автоматичните коли, отколкото за да разглежда Сан Диего. Всъщност предградията бяха все така еднообразни като едно време. Но Робърт беше открил, че новото му аз има увлечение към уредите. В настоящето навсякъде имаше криптиращи машини. В стените, по клоните на дърветата, дори заровени из поляните. И работеха безшумно по двадесет и четири часа на ден. Той се чудеше докъде ли се простират.

Един ден след училище пое на изток, отвъд безкрайните предградия. Къщите свършиха чак когато се приближи към планината. На двадесетина мили преди Ел Кахон се озова на място, което приличаше на бойно поле. Над сградите в далечината се вдигаше пушилка, а когато смъкна прозореца, чу нещо като артилерийски огън. Покрай пътя се издигаше висока ограда и по нея беше изписано: „ЮП/Експрес“.

След малко странното място остана зад него.

Магистралата се изкачваше на около хиляда и двеста метра. Автомобилът бавно ускоряваше. Според малкия дисплей на листа се движеха със 120 мили в час. Пейзажът се разми — прозорецът се вдигна автоматично. Робърт подминаваше ръчно управляемите коли в дясното поле, сякаш бяха спрели. „Някой ден пак трябва да се науча да карам.“

Скоро прехвърли билото. Колата забави, вземаше завоите с около петдесет мили. Той си спомни как едно време караше по този път с Лена, някъде през 1970-а. Лена Луелин беше за първи път в Калифорния, всъщност въобще в САЩ. Удивляваше се от огромните размери на всичко, сравнено с родната й Британия. Беше толкова открити и доверчива… Е, това беше, преди да реши

да специализира психиатрия.

Отпред и отдолу се простираше безкрайна пустиня. Робърт слезе от планината, зави по магистрала 8 и подкара към парка Анза Борего. Тук, долу, нещата изглеждаха така, както по времето, когато ходеше на училище.

По тези малки пътища имаше много пътни знаци. Някои бяха ръждясали и криви, но поне бяха истински. Забеляза един знак стоп, надупчен от куршуми. Беше красиво. Малко по-напред се натъкна на черен път през пустинята. Автомобилът се обади:

— Съжалявам, сър, но по-нататък няма насочване, а вие нямате книжка.

— В такъв случай ще се поразходя пеша. — Учудващо не последва възражение. Той отвори вратата и излезе във ветровития следобед. Тръгна на изток по прашния път. Най-сетне бе стигнал до истинския свят.

Кракът му чукна нещо метално. Гилза? Нещото имаше три антенни в единия край. Той го хвърли в храстите. Не можеше да избяга от мрежата дори тук. Извади листа и провери местността. Виждаше земята през някаква камера в листа, над всяко растение висеше малък надпис — „Амброзия думоса“, „Енцелиа фариноса“ и така нататък. В горния край на страницата вървяха реклами на парка.

Робърт натисна 411. Циферблатът в единия край показваше почти пет долара на минута. Това значеше, че в другия край на линията има човек. Робърт заговори на листа:

— Колко съм далече — „от истинския свят“? От неподобрената земя?

Отговори му женски глас:

— Почти сте стигнали. Още две мили в източна посока. Не е нужно да звъните на 411 за такива въпроси. Просто…

Но Робърт вече беше прибрал листа в джоба си. Тръгна на изток, сянката му вървеше пред него. От много време не беше вървял две мили. Дори преди алцхаймера това си беше предизвикателство. Но днес не се задъхваше и крайниците не го боляха. „Най-важното в мен е счупено, но всичко друго работи.“ Рийд се бе оказал прав — това беше райско минно поле. „И аз съм късметлия.“

Чу звук от ускоряване на електрически мотори. Неговата кола заминаваше нанякъде, но той не се обърна.

Сянката му се удължи, въздухът захладня. Най-накрая стигна до дивата природа. Един глас прошепна в ухото му, че напуска маркираната част на парка. Отвъд тази точка имаше достъп само за спешни ситуации. Робърт продължи, наслаждаваше се на природата. „Значи днес това е най-близкото място, където можеш

да останеш сам.“ Усещането беше приятно. Някак чисто и неопетнено.

За момент си спомни за сблъсъка с Боб от миналата събота. Едно време се беше карал със сина си, обвиняваше го, че си губи времето в армията. Но в събота нещата се бяха обърнали.

— Сядай! — Момчето беше пораснало и говореше с тон, нетърпящ възражения.

И Робърт беше седнал на кушетката. Синът му се бе надвесил над него, след което седна насреща.

— Мири не иска да разкаже подробностите, но е ясно какво си направил.

— Боб, аз просто…

— Млъкни. Дъщеря ми си има достатъчно проблеми и ти няма да й създаваш нови!

— Аз не исках да я обидя, Боб. Просто имах лош ден. — Някаква част от него осъзнаваше, че се извинява, но не можеше да спре. — Къде е Лена, Боб?

— Пита ме вече. Чудех се дали не се преструваш. — Боб сви рамене. — Обаче вече не ми пука. Просто искам да се махнеш оттук, но… татко, поглеждал ли си финансите си?

Все някога щеше да се стигне и до това.

— Да, моите спестявания. През 2000-ната бях мултимилионер.

— Оттогава изминаха почти тридесет години. Към днешна дата си сертифициран като относително осигурен. Данъкоплатците не питаят добри чувства към възрастните — и без това старците управляват по-голяма част от страната. След днес моята щедрост се изчерпи. Мама почина преди две години, а те напусна много преди това. Но може би трябва да се притесняваш за други неща. Например — къде са всичките ти дружки от Станфорд?

— Аз… — Пред очите му започнаха да изплуват лица. Беше изкарал тридесет години в катедрата по английски в Станфорд. Някои от колегите му бяха много по-млади от него. Къде ли бяха сега?

— Точно така. Никой не дойде да те посети, дори не се обадиха. Досещах се, че щом си възвърнеш силите, ще започнеш да обиждаш когото ти падне — най-вероятно Мири. Така че се опитах да те пробутам на някои от старите ти приятели. И знаеш ли какво, татко? Никой не иска да има нищо общо с теб. Никога не са ти липсвали почитатели, но между тях нямаш нито един истински приятел. — Той замълча за момент. — Е, а сега вече нямаш избор. Завърши семестъра. Научи каквото можеш и се махай от дома ми.

— Ами Лена?

Боб поклати глава.

— Мама е мъртва. Едно време я ползваше само за прислуга и боксова круша. Вече е късно. Тя е мъртва.

Спомените му бяха твърде объркани. Последните години в Станфорд. Наградите „Болинген“ и „Пулицър“. Тогава Лена не беше с него. Бяха се развели малко след като Боб постъпи в армията.

— Помниш ли? Лена ме настани в един старчески дом — „Краят на дъгата“. И дойде, когато се разболях. С Кара… — Малката му десетгодишна сестричка, която бе починала през 2006-а. Той се сепна и спря.

Нещо пробяга в очите на сина му.

— Да, мама беше там, с Кара. Няма да успееш да ме засрамиш, татко. Искам да се махнеш оттук, щом семестърът свърши.

И това беше най-дългият разговор, който беше провел от събота.

Ставаше все по-хладно, а той вървеше през пустинята. Нощта се спусна и небето се покри със звезди. Може би това бяха „Тайните на завръщането“… че той просто искаше да изчезне отново, да върви завинаги в мрака. Повървя още малко, спря до една огромна скала и се загледа в нощта.

След няколко минути се обърна и погледна към ярките светлини.

Хуан се беше отклонил от задачата на Големия гущер. Училището се бе оказало сериозна пречка. Чумлиг искаше да приключат проектите си, при това с резултат. Още по-лошо беше решението класът да демонстрира композициите си на Родителска вечер вместо финален изпит. Хуан вече бе свикнал с ниските оценки и разочарованието на учителите, но много му се искаше да избегне публичното унижение.

Така че сега се бе съсредоточил върху друга задача: да си намери партньор. Проблемът беше, че не го биваше в писането. С математиката също не беше особено добре. Чумлиг казваше, че тайната на успеха била в това „да се научиш да задаваш правилните въпроси“. Но за целта било нужно да „знаеш поне малко“. Това беше нейното мото, както и „всеки има някакъв талант“. Само че това не му помагаше. Можеше да се надява само да попадне в толкова голям екип, че неудачниците да се защитават един друг.

Днес седеше в задния край на шатрата по конструиране с

Фред и Джери. Близнаците бяха пропуснали часа си сутринта и сега трябваше да наваксват. Беше доста забавно. Двамата се преструваха, че работят над някакъв магнитен планетариум — плагиатството беше очевидно, дори адресът на източника беше написан на плановете. Половината клас вече беше конструирал по нещо. Хартиените самолети на Дорис Шлей летяха, но днес изпитваха сериозни проблеми със стабилността. Никой не подозираше за неофициалния проект на Фред и Джери. Двамата бяха проникнали в климатичната система. И докато се правеха, че работят над планетариума, използваха вентилаторите, за да свалят самолетчетата.

Сиу Сиен се бе навела над транспортния поднос, върху който работеше напоследък. Вече не изглеждаше толкова тъжна и отчаяна, въпреки че беше изкривила подноса така, че не ставаше за нищо. Сиен на практика се беше зарила с чаркове. От време на време поглеждаше в информационния лист и пак се връщаше към неподвижната развалина.

Уинстън Блънт не се бе мяркал, откак Хуан му бе обяснил проекта на Гущера. Това не беше лошо — може би Блънт вече работеше за сдружението. Хуан се наведе към вентилатора. Тук, отзад, беше добре. Край входа на шатрата беше горещо и шумно, но точно там седеше Робърт Гу. Допреди малко бе гледал доктор Сиен. И тя го бе поглеждала, но някак скришно. Сега Гу се взираше в транспортния възел, наблюдаваше колите, които доставяха и вземаха пътници. Масата пред него беше осеяна с множество части и няколко неустойчиви кули. Хуан приближи една от гледните точки над главата му. Ха! Устройствата нямаха нито мотори, нито контролен механизъм.

Значи Гу щеше да се провали в този час, както Хуан по съчиняване. Внезапно му хрумна, че може да направи още един опит да си намери партньор, а и да изпълни заръката на Гущера. „Но нали му предложих миналата седмица!“ Робърт Гу беше най-добрият писател, когото познаваше. Толкова добър, че можеше да те убие с думи. Хуан потърка брадичка и се опита да забрави миналата седмица.

„Той не носи, така че явно гледа в нищото. Сигурно е откачил от скука.“ Хуан се поколеба още десетина минути, но имаше още поне тридесет до края на часа, а близнаците бяха твърде заети с противовъздушните си оръдия.

Джери → Хуан: <sm>Ей, къде тръгна?</sm>

Хуан → Раднър: <sm>Ще опитам още веднъж с Гу. Пожелайте ми късмет.</sm>

Фред → Хуан: <sm>Не е полезно да се натягаш толкова.</sm>

Хуан тръгна през павилиона, правеше се, че разглежда проектите на другите. Накрая спря при странния старец. Гу се обърна и го погледна и прикритието на Хуан се изпари. Лицето на Робърт изглеждаше младо, като на близнаците, но погледът му беше жесток и студен. Миналата седмица се бе държал приятелски — до момента, в който не му се нахвърли обаче. Сега всички заучени реплики на Хуан се бяха изпарили. Накрая той посочи кулите, по които работеше Гу, и попита:

— Какво е това?

Младоликият старец продължи да се взира в него.

— Часовник. — Измъкна три сребристи топчета от кутията с частите и ги пусна на върха на най-високата кула.

— О! — Топчетата заподскачаха надолу. Отляво надясно всяка конструкция беше по-ниска от предната. Часовник ли? Хуан се разрови в схемите на едновремешните часовници. Може би топчетата изпълняваха ролята на стрелки?

Гу продължаваше да го гледа.

— Малко избързва.

Хуан се наведе, за да не гледа очите му. Трябваха му три секунди, за да прецени стационарните точки и измеренията. След това пусна данните в една програма за средновековни устройства.

— Този лост трябва да е с шест милиметра по-дълъг.

— Знам.

— Но вие не носите. Как разбрахте?

Гу сви рамене.

— Медицински дар.

— Много е готино — каза Хуан малко несигурно.

— Кое? Да правя неща, които може да направи всяко дете?

Хуан нямаше подготвен отговор.

— Но вие все пак сте поет.

— А сега ме бива с устройствата. — Гу замахна с ръка и събори конструкцията. Някои от частите се счупиха.

Това привлече вниманието на класа. Всички млъкнаха и започнаха да си обменят съобщения.

Хуан си помисли, че вече е време да се разкара — но пък наистина се нуждаеше от помощ за композицията.

— Но все още разбирате от думи, нали?

— Да, все още разбирам. И от граматика, и от изречения, дори от правопис. Ти как се казваше?

— Хуан Ороско.

— А, да. А теб за какво те бива, Ороско?

Хуан потърка брадичка.

— Уча се да задавам правилните въпроси.

— Ами давай.

Хуан огледа частите, които Робърт не беше използвал. Имаше моторчета, безжични синхронизатори и най-различни програмируеми компоненти. Имаше дори транспортен поднос, като този на доктор Сиен.

— Защо не сте ползвали някои от тези? Щеше да ви е много по-лесно.

Очакваше, че Робърт ще изтърси някой от лафовете на Чумлиг за решаването на проблеми с ограничени средства. Вместо това старецът сръчка частите раздразнено.

— Защото не мога да ги разглобя. Гледай. — Обърна едно от моторчетата. — „Не съдържа полезни части.“ Навсякъде този надпис. Всичко е като черна кутия. Неразгадаема магия.

— Може да погледнете упътването. Там са отбелязани схемите.

Гу се поколеба. Юмруците му се свиха и Хуан отстъпи.

— Схемите се виждат ли? А можеш ли да ги променяш?

Хуан наблюдаваше юмруците му. „Тоя откачи!“

— Виждат се лесно. Почти всяко нещо си има упътване. А ако няма, просто трябва да напишеш серийния номер в „Гугъл“. — Погледът на Гу го накара да заговори по-бързо. — Колкото до промяната… някои неща могат да се препрограмират. Но иначе промени могат да се правят само когато си ги поръчваш от фабриката. Все пак това са само части. Кой и защо да ги променя? Ако не работят, както трябва, просто ги изхвърляш.

— Просто части значи? — Гу погледна навън. Един автомобил се движеше по Пала Авеню, насочваше се към транспортния възел, на училището. — Ами шибаните коли?

Вече целият клас ги зяпаше. Всъщност почти целият, понеже господин Уилямс все още си почиваше.

Гу за момент като че ли се замисли, после стана и сграбчи Хуан за яката.

— Ей сега ще проверим.

Хуан се дръпна.

— Ще отворите кола? Че защо?

— Това не е правилният въпрос, хлапе.

Вече вървяха. Всъщност какви ли щети можеше да нанесе Гу на един автомобил? Корпусите бяха достатъчно здрави, че да издържат челен удар с петдесет мили в час. Хуан се замисли за бойни лазери и огромни чукове. Но това беше истинският свят.

Джери → Хуан: <sm>Какво му стана на дъртия?</sm>

Хуан → Раднър: <sm>Не знам.</sm>

Робърт Гу почти повлече Хуан към другия край на шатрата, към Сиу Сиен. Единствените признаци на лудостта му бяха леките тикове.

— Доктор Сиен?

Каза го спокойно и приятелски, но тя все пак за момент се поколеба.

— Да?

— Възхищавам се на проекта ви. Това е някакъв вид масов транспортер, нали?

Сиен обърна назъбената повърхност към него.

— Да. Най-обикновена играчка, но реших, че мога да увелича ефективността, като огъна повърхността.

— И сте права! — Тонът на Гу беше изключително ласкав. — Може ли?

Взе уреда и започна да проучва острия ръб.

— Наложи се да поорежа малко, тъй като микропрорезите не пасваха.

Транспортните подноси бяха за изхвърляне на боклука или за пренасяне на малки контейнери. Вършеха повече работа от роботизираните ръце, въпреки че не изглеждаха толкова впечатляващо. Майката на Хуан беше оборудвала кухнята с подобни подноси и сега всичко беше там, където тя желаеше. Обикновено скоростта им беше пет сантиметра в секунда.

Думите на Сиен подсказаха нещо на Хуан. Може би подносът все пак не беше счупен? Той започна да вкарва данните в механичната програма.

Но Робърт Гу явно знаеше какво да прави.

— Може да утроите подемната сила, ако коригирате тук. — И усука подноса. Звукът беше като на керамика, огъната до точката на пречупване.

— Чакайте… — Тя посегна да го спре.

— Не съм го счупил. Сега е дори по-добре. Елате, ще ви покажа.

Сиен тръгна след него, но не се държеше като дете, на което са взели играчката. Вървеше до Гу и оглеждаше изкривения поднос.

— Но няма как да използваме механичното предимство с тези батерии. — Останалото беше математика и Хуан просто я запази в устройството си.

Докато минаваха покрай близнаците, Робърт протегна ръка и грабна един буркан с метални топчета, които Фред и Джери използваха за планетариума.

Братята се изненадаха, но скочиха и го последваха, без да протестират. Възрастните ученици бяха недосегаеми. Не ги закачаш… но и те не бива да те закачат, нали?

Джери → Хуан: <sm>Какво пропуснахме, Хуан?</sm>

Фред → Хуан: <sm>Да, какво му каза?</sm>

Хуан повдигна рамене, за да покаже, че е невинен наблюдател.

Почти невинен. Гу наближи изхода на шатрата и потърка брадичка.

— Ороско, свърши нещо полезно. Намери ми захранване.

Хуан избърза напред. Повечето контакти бяха на закрито. Той погледна училищните планове и видя голяма стрелка, сочеше поляната отпред. Този източник се ползваше за пренастройване на сградата, когато имаше нужда от повече място, и разполагаше с десетметров удължител. Той изтича и издърпа кабела.

Вече всички деца — освен екипа на Шлей, който се радваше на внезапното подобрение в представянето на самолетите — вървяха след тях.

Колата, която се появи от транспортния възел, се готвеше да спре. В нея беше Чумлиг, връщаше се от обед.

Гу грабна кабела от Хуан и го включи в подноса. След това изсипа топчетата на близнаците в горния отвор.

Чумлиг тъкмо излизаше от колата.

— Какво става?

Лудият й се усмихна.

— Това е моят проект, Луиз. Писна ми от това „не съдържа полезни части“. Сега ще видим. — Той се наведе над предния капак на колата и прокара пръсти по надписа, който забраняваше на клиентите да го отварят. Децата се бяха скупчили и гледаха с възхита. Хуан не беше чувал някой във Феърмонт да е откачал. Робърт Гу твореше история. Старецът насочи подноса срещу автомобила. „Е, къде ти е бойният лазер, астронавте?“ Мъжът се обърна надясно към близнаците Раднър. — Не стойте там.

Сиен изкрещя разтревожено:

— Дръпнете се!

И в този момент Хуан получи отговор от механичната програма. Робърт Гу нямаше нужда от боен лазер. Понеже разполагаше с нещо почти толкова добро.

Гу включи захранването. Шумът беше като от разкъсване на плат, но доста по-силен. От капака започнаха да изскачат искри. Зад мястото, където допреди миг бяха стояли близнаците, имаше олеандров плет. Сега белите цветове танцуваха, сякаш духаше силен вятър; един клон, дебел колкото ръката на Хуан, се отчупи и падна на тротоара.

Гу прекара подноса по автомобила — изпращаше десетки метални топчета в секунда към капака, за да прореже отвор. След това завъртя импровизирания трион и започна да реже под ъгъл. Тревата около краката му се разхвърча от невидими рикошети.

Приключи само за десетина секунди. Отрязаната част падна в

двигателното отделение.

Гу хвърли уреда на Сиен на земята и измъкна парчето от корпуса. От тълпата се чу презрителен възглас.

— Ей, тъпак! Защо просто не хакна ключалката?

Старецът сякаш не чу. Наведе се и погледна вътре. Хуан също се приближи. Отделението беше в сянка, но се виждаше достатъчно. Общо взето всичко беше като в упътването. Имаше процесорни възли и оптични връзки, които водеха към различни сензори. Виждаше се кормилното управление. А в дъното, съвсем близо до разреза, се виждаше връзката на предното ляво колело. Останалото пространство беше празно. Акумулаторите и останалите части бяха отзад.

Гу гледаше в сянката. Нямаше пламък, нито експлозия. Дори да беше рязал задницата, предпазните механизми щяха да ги предотвратят. Но Хуан забелязваше множеството съобщения за грешки. Скоро щеше да пристигне боклукчийски камион.

Раменете на Гу се свиха и Хуан погледна по-отблизо. Всеки компонент имаше надпис: „Не съдържа полезни части.“

Старецът отстъпи от колата. Зад него Чумлиг и Уилямс, който тъкмо се бе появил, подкарваха учениците към шатрата. Децата бяха направо зашеметени. Никой досега не беше правил подобно нещо. Обикновено повечето бели се вършеха на софтуерно ниво, както беше предложил някой от тълпата.

Сиу Сиен прибра странната си машина — клатеше глава и мърмореше нещо. После откачи кабела и пристъпи към Робърт Гу.

— Протестирам срещу начина, по който ползвахте проекта ми! — На лицето й беше изписано странно изражение. — Въпреки че внесохте съществени подобрения. Аз никога нямаше да го включа в централното захранване!

Гу махна към останките на колата.

— Всичко е на принципа на матрьошката, нали, Ороско?

Хуан реши да не търси какво значи „матрьошка“.

— Това е боклук, професор Гу. На кой би му хрумнало да се занимава с подобно нещо?

Сиен се приближи към автомобила и погледна частите с еднаквия надпис. След това се обърна към Робърт.

— Вие сте по-зле и от мен, нали?

Ръката на Гу се сви в юмрук — за момент изглеждаше, сякаш щеше да я удари.

— Безполезна кучка. Никога не си била нещо повече от тъп инженер, а сега дори трябва да се обучаваш наново. — Обърна се и закрачи към Пала Авеню.

Сиен направи няколко крачки след него. Чумлиг настояваше всички да се прибират. Хуан пристъпи напред и хвана

възрастната жена за ръката.

— Хайде да влезем вътре, доктор Сиен.

Тя се обърна, без да протестира, и тръгна към шатрата. Притискаше транспортния поднос до гърдите си. Хуан се обърна и погледна откачения старец, който се отдалечаваше в обратна посока.

Дори и без Гу остатъкът от деня премина доста вълнуващо. Училищната управа обяви временно затваряне, но позволи на децата да се обадят вкъщи и повечето се възползваха от тази възможност, но с други цели. Хуан беше достатъчно близко и успя да осигури добри снимки на „голямото автомобилно разрушаване“. Майка му изобщо не беше доволна. Недоволството й нарасна, щом разбра, че „лудият“ посещава три от предметите на Хуан.

И така училището се прочу и в Сан Диего, и другаде, в състезание с милиарди други странности на планетата. Някои ученици избягаха от часовете и минаха да видят какво става. Хуан видя едно дебеличко момиче да говори с Чумлиг. Беше Мири Гу.

Към три следобед оживлението беше стихнало. Залагането за наказанието на Робърт, което бяха организирали близнаците Раднър, бе откупено от някакви типове от Лос Анджелис. За щастие на близнаците. Проблемът с внезапната слава, че винаги изниква нещо ново, което да привлече вниманието на всички.

Като цяло, това беше един див, но малко тъжен ден.

Хуан почти бе стигнал до дома си, когато получи телефонно обаждане.

Телефонен разговор? Сигурно беше дядо му.

— Да? — отвърна той, без да мисли.

Появи се изглед от изкуствена камера. Виждаше малка спалня, отрупана с истински книги. Едно разкривено лице зае по-голяма част от екрана. Беше Робърт Гу, обаждаше се от информационния си лист.

— Здравей, хлапе.

— Здравейте, професоре. — На живо Гу беше застрашителен, но сега изглеждаше дребен и смачкан.

— Виж, хлапе… — Картината внезапно се изкриви. Явно Робърт си играеше с листа. След малко лицето му отново се показа. — За това, което каза миналата седмица! Мисля, че мога да ти помогна за писането.

„Да!“

— Жестоко, професоре!

Робърт го погледна неразбиращо.

— Искам да кажа, че ще е много готино. И ще се радвам да ви покажа как се носи. Вече обмисляше как да обясни това на майка си.

— Добре. — Гу сви рамене. — Предполагам, че ще е интересно. Ще се видим на училище, ако ме пуснат да се върна.

9.
Парче морков

Спасяването на света със сигурност не беше лесна работа.

Алфред разглеждаше последния доклад на Гюнберк Браун: „Секретно разследване на дейността на лабораториите в Сан Диего.“ Нещата бяха достатъчно трудни, преди Браун да разбере за ТДМВ проекта, но след срещата в Барселона на Алфред му бе почти невъзможно да поддържа двойната игра. Не бе предполагал, че Браун ще се заинтересува толкова от лабораториите. Наложило се бе да преустанови всички дейности, което щеше да доведе до сериозно изоставане с графика.

Единственото добро нещо беше, че Гюнберк и Кейко напредваха с Операция Заек. Всъщност Заекът се бе появил преди седмица с първите данни от проучването и претенциите си за заплащане. Исканията му бяха малко смешни: предимно възбуждащи наркотици — точната стока, която може да се иска от наркокартел. Колкото до информацията — Заекът беше показал списък с контакти в Сан Диего и прекалено сложен план за проникване в лабораториите. Кейко и Гюнберк смятаха плана за малко шашав, но се съгласиха, че може и да успее. Американците щяха да разберат, че някой е ровил и душил, но ако всичко минеше добре, дирята щеше да е непроследима.

Разбира се, Гюнберк и Кейко виждаха лесната част. Трудната се падаше на Алфред. Тази проверка не трябваше да открие нищо за изследователската му програма. Ваз беше сигурен, че може да се погрижи за това. Освен това трябваше да остави фалшиви следи, които да отпратят копоя Гюнберк в другия край на света. Ако не успееше, трябваше да се мести на някое по-лошо място и щеше да загуби една-две години.

Такова закъснение дали щеше да е от значение? Беше постигнал по-трудната част. Тестът с нугата се бе оказал успешен. Всъщност псевдомимивирусът, с който разполагаха, беше много по-силен, отколкото предполагаше Гюнберк. Ако Алфред целеше да наложи терор, можеше да предизвика масови психози още сега. Скоро щеше да разполага и с по-висок умствен контрол. Но междувременно човечеството се бе засилило по стръмно нанадолнище, а на волана нямаше никого. Специалните съботни вечери, евтините доставки, епидемиите — винаги беше съществувало „следващото най-лошо“. Но какво щеше да стане, ако „следващото“ се окажеше фаталното „най-лошо“ и той не беше готов да го предотврати?

Така че наистина си струваше да спести няколко месеца. Той остави доклада и се замисли какво точно трябва да направи в краткото време, когато се сдобиеха с контрол над лабораторията.

Беше толкова погълнат от плановете, че не чу звука зад себе си. Беше малко изпукване, като типичен ефект от игра. Подобни звуци нямаха място тук. Алфред настръхна и се обърна.

Заекът беше пораснал.

— Здрасти! Рекох да намина, да споделя докъде съм стигнал, а и евентуално за малко помощ. — Заекът се усмихна широко и седна, държеше морков в ръка. Седна всъщност в големия кожен фотьойл срещу бюрото на Алфред. В неговия кабинет, който се намираше дълбоко в бункерите на Индийската агенция за външно разузнаване.

Алфред беше провеждал секретни операции почти седемдесет години и от десетилетия не се бе чувствал толкова разстроен. Все едно отново беше млад — усещането не беше приятно. Погледна Заека — осмисляше ужасяващите последици от неговото присъствие. „Може би е по-добре да не мисля за това.“ Отговори относително спокойно:

— Видяхме какво си постигнал. Аз лично съм малко разочарован. Засега не си свършил много работа…

— Видимо не.

— Освен тази паяжина от заблуди, която може да е от полза, а може и да не е. „Местните агенти“, които си вербувал, са некомпетентни. Ето например… — Алфред се направи, че проверява бележките. Междувременно хората от ИВРА се мъчеха да проследят Заека: бяха отворили графичен прозорец над главата на съществото. Сигналът идваше от рутери на три континента.

— Например — продължи Алфред, като избира произволно име, — ето този Уинстън Блънт. Едно време е бил в управата на университета на Сан Диего, но не е имал нищо общо с лабораториите. А сега… Тези хора имат толкова малка връзка с плана ни, че почвам да се питам за какво си даваме парите.

Заекът се наведе над бюрото. Отражението му се движеше в перфектен синхрон.

— Може да се питате. Само че така ще проявите огромно невежество. Вие знаете какво търсите и сте открили само това. А помислете колко съм невидим за американците. Аз съм безшумен призрак, докато — щрак! — капанът на операцията не щракне.

Усмихна се широко и размърда уши.

— Ето например, днес щракна около теб. Вие си мислехте, че сте ме заблудили. Какво стана с вашата анонимност, а? А?

Алфред погледна животното, без да прикрива гнева си.

„Моли се това да е всичко, което си открил.“

Заекът опря лакти на бюрото и продължи да бъбри:

— Не се тревожи, не съм се отбивал при твоите дружки от Япония и Европа. Реших, че ще се паникьосат, а проектът почна да ми харесва — срещи с нови хора, усвояване на нови умения. Разбираш ме.

И вдигна глава, сякаш очакваше потвърждение.

Алфред се престори, че обмисля, и след малко кимна.

— Да. Ако разберат, че прикритието се е провалило — дори пред вътрешен човек, — вероятно ще прекратят операцията.

Цифрите над Заека се промениха. Аналитиците даваха осемдесет процента вероятност, че човекът се намира в Северна Америка. Без помощта на Европейското разузнаване не можеха да се получат по-точни резултати, а Алфред нямаше никакво намерение да разгласява за срещата.

„Значи трябва да се отнасям към този кучи син като към уважаван колега.“

— Тогава ще си остане между нас. И така, докъде си стигнал?

Заекът хвърли остатъка от моркова на бюрото и сплете пръсти зад главата си.

— Почти събрах оперативния екип. Някои от тях присъстват в този списък, включително споменатият Блънт. Мога да им платя със собствени ресурси. Един ще участва заради приключенския дух. За останалите ще се погрижи световното богатство, с каквото Индоевропейският алианс несъмнено разполага.

— Стига да не може да се проследи и да не прилича на световно богатство.

— Довери ми се. Дори някой да заподозре нещо, ще реши, че сме наркокартел. След около седмица ще пратя списъка с техните искания. Ако всичко върви по план, ще проникнем в лабораториите някъде към края на декември.

— Чудесно.

— И тогава може би ще ми кажете какво търсим в тези лаборатории.

— Вярваме, че американците замислят нещо.

Заекът повдигна вежди.

— Една велика сила да предава останалите?

— Случвало се е — макар и не след Китайско-американското недоразумение.

— Хм. — Заекът се замисли за момент. — Надявам се, че ще споделите какво сте открили.

Алфред кимна.

— Ако си остане между нас. — Идеята Заекът да научи за ТДМВ технологията придаваше нов смисъл на израза „при най-

лошия сценарий“.

За щастие съществото не задълба в темата.

— Има още нещо. Един интересен обект, дори по-интересен за мен от шпионските ви игрички.

— Слушам. — Алфред беше готов да приеме всяка глупост.

Във въздуха се появи снимка на млад китаец. Ваз прегледа прикрепените данни. Не, човекът изобщо не беше млад.

— Това е бащата на Боб Гу Нима ще се бъзикаш с… — Той замълча, спомни си последните събития в Парагвай. Някои неща не можеше да се преглътнат. — Тази операция трябва да е дискретна. Не можеш да…

— Не се тревожи. Гу-младши не ме интересува. Това е просто откачено съвпадение. Просто бащата на Боб Гу се пада свекър на Алис Гу.

Алфред осмисли думите на Заека и осъзна, че той говори за Алис Гонг. „Ох!“ Заекът беше навлязъл в дълбоката вода. Ваз бе потресен.

— А, значи познаваш Алис? А знаеш ли, че тя тренира усилено за пълна проверка на сигурността в биолабораториите на Сан Диего? Съвсем скоро американците ще я накарат да затегне сигурността там. Проследяването ѝ е muy importante[2], приятел.

— Да. — Европейците и японците щяха да се оттеглят, ако разберяха, че в случая е замесена Алис Гонг Гу. „А тя със сигурност ще открие с какво се занимавам в лабораториите.“ — И какво предлагаш?

— Искам да съм сигурен, че тя няма да е там, когато проникнем. Домогвам се до стареца от няколко дни, но прогресът е бавен. Освен това умирам от желание да си поговоря с човека директно. Ще ни трябва зомби.

Във въздуха се появи още една снимка.

— Индиец?

— Хитро, нали? Въпреки че господин Шариф от две години живее в САЩ. Няма нищо общо с Индоевропейското разузнаване. Ще се свържа с него под формата на дребно съвпадение. Ако американците го идентифицират, ще се окаже чудесна примамка. Твоите колеги не биха се съгласили, но ти имаш повече кураж и затова съм при теб. Трябва да ме покриеш. Дръж хората си далеч от него, защото понякога аз ще съм Шариф.

Ваз се замисли. Нямаше представа, че Алис Гонг Гу тренира за проверка на лабораториите. Това беше лошо, много лошо. Не беше достатъчно да я отстрани само за една нощ. После го озари вдъхновение. Уменията на Алис идваха на ужасяваща цена. Той се бе натъкнал на тайната ѝ преди няколко години. Всъщност тя рискуваше много повече от него. „Мога да я спра с моето оръжие,

макар че е недовършено.“

— Добре, разполагаш с подкрепата ми, но това трябва да остане само между нас двамата.

Заекът кимна, все едно това се разбира от само себе си.

— Но имам едно предложение — продължи Алфред доверително. — Може би ще е добре, ако нагласим нещата така, че Алис Гу да е на смяна в нощта, когато проникнем. С малко подготовка ще успеем да обърнем присъствието ѝ в наша полза.

— Сериозно? — Заекът буквално изгаряше от любопитство. — И как?

— Ще ти изпратя подробностите след няколко дни. — Всъщност имаше много подробности, но не и за ушите на Заека. Алфред вече раздаваше задачи на екипите си. За колко ли време щяха да разработят вирус за специалната слабост на Алис? И как точно щяха да я заразят? Може би индиректната инфекция не беше добра идея?

И каква история трябваше да измисли за пред този проклет заек?

— Разбира се — продължи Ваз, — има някои аспекти, които ще запазя за себе си.

— Разбира се. Планове, които ще разтърсят света, а? Няма страшно, аз все още съм вашият бушон. Ще поддържаме връзка. А междувременно… — Внезапно той вече носеше сива униформа, отрупана с медали. Ръката му се изпъна в хитлеристки поздрав. — Да живее Индоевропейският алианс!

След това заешкият образ изчезна като евтин ефект, какъвто всъщност си беше.

Алфред седя неподвижно почти две минути, без да обръща внимание на алармите, които огласяха офиса, нито на данните, които аналитиците му вече бяха подготвили. Трябваше да промени приоритетите си. Сега, когато знаеше за Алис, имаше достатъчно време, за да обърне нейното присъствие в предимство. Беше малко тъжно, че трябва да нарани тази жена, която всъщност се бореше на неговата страна и която бе направила повече от всеки друг, за да направи света по-безопасен.

Въздъхна и се върна към належащите задачи. Освен Алис имаше още един приоритет: да научи колкото се може повече за Заека и как да го унищожи.

Алфред Ваз нямаше точна длъжност в Разузнавателната агенция, но властта му беше огромна. В противен случай нямаше да успее да маскира изследователската си програма. Но сега… посещението на Заека щеше да е най-голямата разузнавателна

издънка — но само ако някой научеше за нея! Алфред употреби цялата си власт и влияние, за да запази тайната в рамките на екипите си. Ако директорът на агенцията научеше, плановете му щяха да се провалят. За съжаление правителството щеше да окачестви усилията му да спаси света като предателство.

Всичко това превръщаше разследването на Заека в деликатен въпрос. По някакъв начин този враг беше преодолял най-сериозните мерки за сигурност. Дори беше получил достъп до високорезолюционния локализатор, доказателство за което бе перфектно позиционираният му образ. Най-логичното обяснение бе, че е успял да разруши хардуерната система за сигурност — а ако беше вярно, това бе ужасяващо.

Едва ли Армагедон щеше да бъде обявен от един глупав заек. Но изминаха повече от осемдесет часа, преди специалистите да разгадаят мистерията. Обяснението беше едновременно успокояващо, но и доста смущаващо. Заекът беше успял — с невероятна прозорливост — да се възползва от комбинация от бъг софтуер и глупави настройки в регистъра. Извод: Заекът беше много по-опасен, отколкото предполагаше Алфред, но не беше „следващото най-лошо нещо“.

Ваз се притесняваше за какво ли не, но в крайна сметка най-дразнещият аспект от инцидента се оказа парчето морков, което Заекът бе оставил на бюрото му. При всички ресурси и експерти на Агенцията бяха необходими цели три дни, за да открият как да изтрият този образ от офисната система.

10.
Чудесна тема за дисертация

Въпреки че това дразнеше Алис, Мири гледаше да не се набива на очи вкъщи. Но пък и Алис, и Боб не искаха тя да общува повече с Робърт. Смятаха, че при удобен случай той ще я деприми пак.

Добре. Тя остави Робърт да ползва дневната, когато иска, и гледаше да се държи настрана. Но също така го наблюдаваше при всеки удобен случай.

Хелоуин приближаваше и тя трябваше да подготвя нещата с приятелките си, но сега всичко това й се струваше глупаво.

Затова Мири се въртеше около по-далечните си приятели, като Джин от Хайнан — родителите му бяха психиатри. Джин не говореше добре английски, но нейният мандарин беше още по-зле. Всъщност езикът не беше проблем. Двамата се срещаха на неговия или нейния плаж — в зависимост от това в коя част на света времето е по-хубаво — и си говореха на примитивен английски, а въздухът около тях се изпълваше с предполагаеми преводи и картинки. Малката им клика имаше голям принос по различните форуми. Това беше едно от най-обществено отговорните хобита на Мири.

Джин беше пълен с теории за Робърт.

— Дядо ти е бил почти мъртъв, когато докторите са го спасили. Нищо чудно, че сега се чувства зле. — Той размаха като доказателство някакви изследвания. Днес беше събрал деца, чиито възрастни роднини бяха увредени по някакъв начин. Повечето просто слушаха под формата на малки рачета или обикновени икони. Само неколцина бяха в човешки образ, може би дори в действителния си. Сега говореше едно от децата — момиче на около десет години.

— Една от прабабите ми беше така. Всъщност сестра на едната ми прабаба. Била главен счетоводител. — Хм, това главен счетоводител не говореше много на Мири. — Но в началото на века се скапала и изпаднала в депресия. Баба ми разправяше, че загубила проницателността си и след това я уволнили.

Един от раците запълзя назад и се обади:

— Че какво му е особеното на това? И брат ми е безработен и депресиран, а е само на двадесет. Животът е тежък.

Момичето не обърна внимание на прекъсването.

— Значи тая моя прабаба просто била старомодна. Баба й намерила работа като художник. — Детето показа някакви

едновремешни реклами на мобилни Телефони. — Тя била добра, обаче не изкарвала много пари. А след това спрели да използват видеоизображения. Както и да е, след това баба я гледаше — дванадесет години. Това малко напомня на твоя случай, Мири.

„Дванадесет години! Аз ще откача още на първата!“

— И после?

— После всичко се оправи. Мама откри един сайт за лечения. Там са специалисти в повишаване на уменията. След четиридесет и осем часа в клиниката прабаба ми излезе с уменията на маркетингов мениджър. — Това беше днешният еквивалент на „главен счетоводител“.

Настъпи тишина. Дори някои от раците изглеждаха шокирани.

— На мен ми прилича на НТ — обади се Джин.

— Навременно трениране? И какво от това?

— НТ е незаконно — каза Мири. „Не искам да говорим за това!“

— Тогава не беше незаконно. А и не е толкова лошо. Прабаба ми живее доста добре, стига да си слага ъпгрейдите. И изглежда щастлива, въпреки че понякога плаче.

— На мен ми прилича на умствен контрол — обади се Джин.

— Не е така, точно ти би трябвало да го знаеш, Джин Ли! Китаец, с родители психиатри. — Очите й зашариха, търсеха неща, които другите не виждаха. — Родителите ти са били в армията, нали? Сигурно разбират от умствен контрол. Точно това правехте в Мианмар!

Джин скочи и изрита пясък към образа на момичето.

— Не! Това е било много отдавна. Никой вече не прави такива неща. Поне не и ние!

Мири реши, че не харесва малкото момиче, въпреки че всъщност май казваше истината. За един проект по история в пети клас беше разпитвала Боб за Мианмар. Беше го цитирала като „високопоставен анонимен източник от армията“. Той беше потвърдил това, което се намираше по сайтовете. ТДМВ технологията беше възможен кошмар от години и Мианмар беше единственото място, където я бяха тествали мащабно. „Всичко се свежда до проблема с разпространението. Китайците бяха измислили нови медикаменти, които даваха добри резултати в лаборатория, но не и в реални условия. Похарчиха половината си бюджет, а можеше да спечелят повече от една добра пропагандна кампания.“ Хората бяха еволюирали хиляди години, устоявайки на внушенията, и нямаше магически начин това да се промени.

Мири скочи и викна с тона, който обикновено ползваше Алис:

— Хей! Не съм тук да спорим за политика! Търся помощ за

дядо си.

Малкото момиче я погледна и се усмихна странно.

— Просто се опитвах да помогна. Вече ще слушам. Ето, цялата съм слух. — И дори прибави към образа си заешки уши.

Всички замълчаха. Мири огледа плажа. Знаеше, че гледката е истинска, въпреки че никога не беше ходила в Хайнан. Беше много красиво и приличаше на Ла Хола, макар че плажът бе доста по-голям. В далечината се виждаха заснежени върхове, точно като в Калифорния.

— Е, добре, — каза Джин. — Как да помогнем на Мири Гу? Но без НТ, с него приключихме. Дядо ти справя ли се с нещо?

— Ами… винаги е бил добър с думите, най-добрият, когото познавам. Не може да носи, но се справя добре с числа и механизми. — Това предизвика у останалите известен интерес. — Само че това често го разгневява.

И им показа историята с разрязания автомобил. Ако Луиз Чумлиг не се бе застъпила за него, щяха да го изключат.

Ушите на момиченцето отново станаха нормални. Естествено то пак имаше мнение.

— Сега чета какъв е бил преди. „Известен поет“, ала-бала. Но са го обичали само хора, които никога не са го срещали.

— Това не е вярно! Вярно, че не обича глупаците, но… — Внезапно устремът й секна, спомни си разказите на Лена за баба Кара и инцидента с Езра Паунд.

Джин зарови пръсти в пясъка.

— Нека не се отклоняваме. Има ли си приятели в училище?

— Не. Сдружил се е с Хуан Ороско, но той е глупак.

— А приятели от едно време?

Мири поклати глава. Никой от старите му познати не се бе обадил. Нима приятелството беше нещо толкова временно?

— Има и други възрастни в класа, но те почти не си говорят.

— Потърси някой, с когото си прилича — каза малкото момиче. — Сигурно има стотици хора с подобни проблеми. След това уреди да се срещнат уж случайно. Ако дядо ти не знае, че си замесена, няма да се сърди. — Погледна нагоре, сякаш озарено от прозрение. — Даже нещо по-добро. Едно време дядо ти е предизвиквал интерес. Сигурна съм, че има много студенти, които ще се заинтересуват от него. Можеш да предложиш на някого чудесна тема за дисертация.

Мири влезе в търсачките. Оказа се, че един от съучениците на Робърт го е познавал от години. Би трябвало да го забележи по-рано. Двамата имаха толкова общо! Ако можеше някак да ги

събере… Жалко, че дядо й се бе обединил с глупавия Ороско… Но Уинстън Блънт беше зает с нещо извън училище, нещо, което включваше поне още един познат на Робърт от седемдесетте години на миналия век.

Как да уреди, че да се съберат?

Потърси и дипломанти, които да поговорят с Робърт. Не вярваше, че дядо й ще се поддаде на фалшиво ласкателство, но щеше да е добре да се срещне с човек, който го уважава. А ако беше човек с по-слаби умения, тя щеше да го насочва.

Пусна световно издирване и за своя изненада откри почти перфектен кандидат след пет минути. Въпросният Шариф се намираше в Орегон, което бе достатъчно далеч, че по-голяма част от контакта да протича по мрежата. Въпреки че бе досадно, малкото момиче беше дало добри идеи.

Мири се поколеба. Фактически всички добри предложения бяха дошли от момичето. Може би въпросната личност криеше нещо. Мири се опита да открие нещо за самоличността й. Но дори детето наистина да беше десетгодишно, това не доказваше нищо. Някои петокласници бяха наистина плашещи.

Жената беше висока и облечена в черно.

— Разбрах, че търсите помощ.

Зулфикар Шариф вдигна поглед от чинията си. Не беше усетил приближаването й. След малко разбра, че все още стои сам на масата си в студентския стол.

— Не приемам фантазии. — „Боже опази. Не пак!“

Жената го погледна строго. Не беше на повече от тридесет, но той не можеше да си представи, че е дошла на среща.

— Младежо, аз не съм фантазия. Разбрах, че си търсиш тема за дисертация, нали така?

— О! — Зулфи Шариф не си падаше по високите технологии, но през последната си година в Орегонския университет беше започнал да се отчайва. Ръководителката му Ани Бландингс май се интересуваше повече от това да си има постоянен асистент, който не взима заплата. Така че още през януари беше пуснал обяви за помощ. Естествено веднага го бяха засипали с плагиатства и откровени глупости. Бландингс беше толкова противна, че почти се бе изкушил от някои от офертите, но приятелите му го вразумиха.

След като бе отсял плагиатствата и простотиите, не бе останало почти нищо. Дотук с високите технологии. През последните два семестъра основно подпомагаше кариерата на Бландингс, а през останалото време работеше в телефонни

услуги. Беше дошъл в Америка, за да се посвети на литературата, но напоследък се чудеше дали да не се върне в Калкута.

А сега тази жена. „Отговорът на молитвите ми“. Той ѝ махна да седне — това поне щеше да я постави в неудобно положение.

Но изображението спокойно приседна на стола — дори тапицерията лекичко се огъна.

— По-скоро очаквах писмо.

Жената сви рамене, друго в образа ѝ не потрепна.

— Всъщност имам нужда от тема за дисертация — продължи Шариф. — Но трябва да знаете, че не се интересувам от плагиатство или съавторство. Ако предложението ви е такова, откажете се. Просто имам нужда от насоки от истински ръководител.

Жената се усмихна зловещо и той за момент се зачуди дали не е свързана с Ани Бландингс. Старата вещица не носеше, но може би имаше приятелки.

— Няма нищо незаконно, господин Шариф. Просто видях обявата ви и ще ви предложа невероятна възможност.

— Нямам много пари!

— Сигурна съм, че ще постигнем споразумение. Заинтересуван ли сте?

— Ами… да.

Жената се наведе напред. Дори сянката ѝ се движеше в съответствие с осветлението на помещението. Шариф не знаеше, че е възможна подобна прецизност.

— Мисля, че едва ли знаете, че Робърт Гу е жив и живее в Южна Калифорния.

— Глупости! Той почина преди няколко години. — Пръстите му пробягаха по невидимата клавиатура и той пусна стандартно търсене. Откакто бе започнал работа, беше станал много добър в тези търсения. — Така, спрял е да пише. Алцхаймер… и се е завърнал!

— Да. Това навява ли ви идеи?

— Хм. — „Ако се бях разровил, щях да разбера още преди месеци.“ Интервюирането на Робърт Гу щеше да е все едно да говориш с Уилям Шекспир. — Наистина е добра възможност.

— Чудесно. Но има малки усложнения.

— Например?

— Робърт — жената сякаш замръзна за момент, — имам предвид професор Гу, винаги е бил малко чепат. А сега е дори по-зле. Мога да ви дам личния му номер, но от вас зависи дали ще го заинтригувате.

Без номер щеше да му е трудно да се добере до големия поет.

— Колко ще струва? — Имаше около двадесет хиляди долара

в сметката си. Може би щеше да успее да измуфти брат си за още един заем.

— О, не се интересувам от пари. Просто искам да съм в течение и да задавам по някой въпрос от време на време.

— Но аз ще съм с предимство, нали?

— Разбира се.

— Добре. — „Робърт Гу!“ — Споразумяхме се.

— Чудесно. Дайте ми пълен достъп за момент. — Жената му подаде ръка.

Първото правило на Епифанията гласеше: „Пълният достъп е само за родители и съпрузи, в противен случай рискът е голям.“ Дали заради голямата нужда, или заради нещо в тона й, Шариф протегна ръка към празното пространство. Гъделичкането в пръста сигурно беше въображаемо, но въздухът се изпълни с обвързващи сертификати.

След малко документите бяха уредени и във въздуха остана само един номер. Шариф го погледна с някакво мрачно предчувствие.

— Значи просто да му се обадя?

— Вече разполагате с тази възможност. Но запомнете какво ви казах за неговите особености. Запознат ли сте с творчеството му?

— Разбира се.

— А възхищавате ли му се?

— Да! Направо го обожавам. — Това твърдение работеше с всички професори, които познаваше, а и в този случай беше истина.

— Това може да е достатъчно. Но не забравяйте, че професор Гу не се чувства добре. Той все още се възстановява и може да се наложи да му помагате.

— Ако трябва, ще му изхвърлям нощното гърне.

Образът отново замръзна за момент.

— Едва ли ще се стигне до това. Но много му липсват неща от миналото. Например старите книги. Нали се сещате, онези ръбести неща.

„Що за създание е това?“

— Знам всичко за физическите книги. Дори имам много. — Вече се оглеждаше за такси.

— Чудесно. Желая ви успех, господин Шариф. — Жената се усмихна и изчезна.

На Шариф много му се искаше да сподели радостните вести с някого. Столът обаче беше почти празен, а Шариф не си падаше по бързото писане на съобщения. След малко реши, че ще е по-добре да не се хвали, докато не осъществи контакт с Гу.

Освен това го притесняваше и нещо друго. „Май постъпих доста глупаво, като й дадох пълен достъп!“ Направи няколко проверки. Устройството казваше, че е чист, но беше логично да твърди точно това, ако е хакнато. „По дяволите. Хич не ми се иска да си чистя дрехите. Не и отново!“

Особено в този случай. Погледна идентификационния номер на Робърт Гу. Ако подходеше правилно, най-накрая щеше да започне дисертацията си. И то не каква да е дисертация. Шариф смяташе, че Гу е един върховете в съвременната литература.

А Ани Бландингс мислеше, че Робърт Гу е Господ.

11.
Въведение в Глобалния библиотечен проект

Компютри в дрехите, що за концепция? Ай Би Ем, съешен с модната марка „Епифания“. Робърт спокойно можеше да сбърка новия си гардероб с обикновени дрехи. Вярно, ризите и панталоните не бяха от предпочитания му стил. Освен това имаха бродерии отвътре и отвън — усещаха се по-скоро на пипане, отколкото на пръв поглед. Всъщност това беше сложна система от микропроцесори и лазери. Но най-много го дразнеха проклетите контактни лещи. Трябваше да ги слага всяка сутрин и да ги носи през целия ден. Пред очите му постоянно пробягваха проблясъци, но с повечко упражнения успя да свикне. Изпита голяма наслада, когато за пръв път успя да напише нещо на виртуалната клавиатура и резултатът от Гугъл изплува във въздуха пред него. Имаше усещане за могъщество в това да изкарваш отговори от нищото.

Но освен това го имаше и нещото, което Хуан наричаше „цялостно управление“.

Измина една седмица. Робърт се упражняваше с облеклото за начинаещи, повтаряше триковете, на които го бе научил Хуан. В началото и най-простите жестове не вършеха работа. Но той продължаваше да се упражнява, отново и отново, и искрено се радваше на всеки успех.

Почти като дете, на което са подарили нова игра — или като дресиран плъх.

Когато дойде телефонното обаждане, реши, че е получил удар. Пред очите му заблестяха светлини и отнякъде се чу бръмчащ звук. След малко шумът премина в думи:

— … много… бих искал… интервю…

Аха! Спам или някакъв репортер.

— Че защо пък да ви давам интервю?

— Бззз кратко инт… вю.

— Дори и кратко — отговори Робърт по рефлекс. Отдавна не бе получавал възможността да отреже някой журналист.

Светлината все още беше безформена, но след като си оправи яката, гласът стана ясен и силен.

— Казвам се Шариф. Зулфикар Шариф. Интервюто ще е за дисертацията ми по английска литература.

Робърт погледна встрани, сви рамене и отново погледна.

Този път успя: посетителят му се появи в средата на спалнята. „Трябва да кажа на Хуан за това!“ Това беше първият му успех с триизмерната визуализация. Робърт стана и заобиколи госта. Образът изглеждаше съвсем солиден и истински. Но пък сянката беше противоположна на осветлението. „Хм, по чия вина ли е това?“

Посетителят му беше тъмнокож — индиец или може би пакистанец — и имаше лек акцент.

— Моля ви, сър, не ми отказвайте! За мен ще е голяма чест да ви интервюирам. Вие сте богатство за цялото човечество.

Робърт закрачи около него, все още изненадан от формата на съобщението.

— Ще ви отнема съвсем малко време, сър! Само за това моля. — Образът огледа стаята, вероятно виждаше какво има в нея. Робърт не беше успял да настрои фалшив фон. Хуан трябваше да му покаже това вчера, но се бяха заплеснали в другата част от сделката — да научи детето на английски. Горкият Хуан беше почти неграмотен. Този Шариф сякаш беше друго нещо. „Колко ли са умни днешните студенти?“

Специално този изглеждаше съвсем отчаян. Погледът му се спря на нещо зад Робърт.

— Книги! Виждам, че все още предпочитате истинските неща.

„Библиотеката“ на Робърт беше направена от пластмаса и картон, но пък съдържаше всичко, което бе изровил от мазето. Едно време изобщо нямаше да погледне някои от авторите — например Киплинг, — но сега това бе всичко, с което разполагаше. Той отново погледна Шариф.

— Така е. Накъде биете, господин Шариф?

— Мислех си, че споделяме едни и същи ценности. Като ми помогнете, ще помогнете и на себе си. — Той направи пауза — може би слушаше някакъв вътрешен глас? Откакто беше започнал уроците с Хуан, Робърт се отнасяше с подозрение към хора, слушащи вътрешните си гласове. — Може би ще се споразумеем някак. Бих дал почти всичко, за да поговоря с вас няколко часа. Мога да бъда личният ви оператор в телефонните услуги. Вече съм експерт, така си плащам обучението. Мога да ви въведа в съвременния свят.

— Вече си имам наставник. — Това изявление малко го изненада, но пък беше вярно: имаше си Хуан.

Отново последва многозначително мълчание.

— Ясно. — Образът на Шариф, беше почти перфектен с изключение на сянката и обувките, които леко потъваха в пода, заобиколи Робърт. Може би, за да разгледа книгите? Робърт имаше нови въпроси към Хуан Ороско. — Тези са перманентно

напечатани, нали?

— Разбира се!

— Чудесно! Знаете ли… ако искате, мога да ви покажа университетската библиотека.

Милиони книги.

— Мога да отида и сам по всяко време. — Но досега не се беше осмелил. Погледна малката си библиотека. В средните векове само богаташите можели да си позволят толкова книги. А ето че днес те отново бяха станали рядкост. Но в Университета на Сан Диего имаше истинска, реална библиотека. Едно посещение със завършващ студент щеше да му припомни старите времена.

— Кога?

— Защо не сега?

Робърт трябваше да уведоми Хуан, че следобедната им сесия се отменя. За момент изпита необичайно притеснение. Хуан щеше да му показва как се прави търсене с поглед, а Робърт му беше обещал да поработят върху метриката. След миг избута съжаленията настрани.

— Ами да тръгваме.

Взе кола до университета. По някаква причина не можеше да вижда ясно образа на Шариф в автомобила. Чуваше се само гласът, който искаше мнението му за почти всичко, което виждаха по пътя.

Робърт и преди бе минавал покрай този район, но днес щеше да види в какво се е превърнал. След Фолбрук следваха обичайните скучни предгрудия. Малко по на север подкара покрай безкрайна редица сиво-зелени сгради. Тук-там между каньоните се виждаха закрити коридори.

— Бионаучните лаборатории — обясни Шариф. — По-голямата част е под земята. — Изпрати към Робърт различни образи и детайли. Така значи, тези сгради без врати и прозорци не бяха някакви футуристични жилища. Всъщност вътре се намираха само няколко десетки хора, а коридорите се използваха за пренасяне на биопробите.

Може би в тези подземия се създаваха ужасяващи неща. Но също така и чудесни. Робърт ги поздрави наум. Технологиите, с които го бяха спасили, бяха изобретени в такива места.

Това бяха покрайнините на университета. Робърт се приготви за неразбираемия футуризъм, който го очакваше в кампуса. Колата зави по Тори Пайнс. Пътят изглеждаше почти така, както го помнеше, въпреки че нямаше светофари. Трафикът на кръстовищата се точеше спокойно, със свръхестествена грация.

„Някой път трябва да напиша нещо за тайния живот на автомобилите.“ Досега не беше виждал кола да спира, освен да вземе или да остави пътник. В пустинята колата му беше тръгнала почти веднага, но щом се върна на пътя, вече го чакаше друга. Колите винаги се движеха. Представи си как непрекъснато обикалят из областта, за да не се налага на никой да чака повече от няколко минути. „Но какво ли правят нощем, когато няма толкова голямо натоварване?“ Това щеше да е темата на стихотворението. Дали имаше скрити гаражи и паркинги? Все някъде трябваше да има сервиз за поправка. Може би не спираха по друга причина. Дали пък, когато нямаше клиенти, колите не се събираха като онези японски роботи-играчки, за да се превърнат в товарен камион и да пренасят тежки товари?

Във всеки случай старият паркинг беше заменен от затревени площи и офис сгради в новия стил. Робърт реши да спре близо до мястото, където преди се намираше факултетът по приложна математика и физика.

— Нищо не е същото, дори сградите. — Сега сякаш имаше повече открити пространства.

— Не се притеснявайте, професоре. — Образът на Шариф все още не се виждаше. Гласът му звучеше, сякаш чете от някаква брошура. — Кампусът на Сан Диего е по-особен и не толкова традиционен като останалите. Повечето сгради са възстановени след земетресението в Роуз Кениън. Ето така изглежда официално. — Внезапно сградите добиха по-груб и стабилен вид, горе-долу както ги помнеше.

Робърт отметна фалшивата гледка с жест, който му бе показал Хуан.

— Не променяйте пейзажа, господин Шариф.

— Извинете.

Робърт бавно пое на изток, оглеждаше околността. На игрищата беше също толкова оживено като през седемдесетте. Вървяха поне десетина мача по европейски и американски футбол. Робърт никога не бе играл футбол, но се гордееше, че в университета се играе на много по-високо ниво, отколкото в останалите училища.

Хората изглеждаха обикновени. Виждаха се познатите раници, от някои стърчаха дръжки на тенис ракети.

Мнозина си говореха сами, размахваха ръце във въздуха. В това нямаше нищо ново: Робърт винаги се бе забавлявал на пристрастените към мобилните телефони. Но тук хората бяха по-нахални, отколкото в гимназия Феърмонт. Имаше нещо глупаво в това човек да спре, да потупа колана си и да заговори на въздуха.

Новата страст на Робърт беше да наблюдава всичко и той

скоро забеляза нещо, което предишното му аз вероятно щеше да пропусне. Наоколо беше пълно с доста младежи, но също така имаше и много възрастни. Един на всеки десет беше стар колкото него. Един на всеки трима беше от така наречената „пенсионна възраст“. След като се загледа по-подробно, забеляза и неколцина, при които модерната медицина беше сработила. Кожата им беше гладка, походката стабилна и изглеждаха почти млади.

Следващата гледка го зарадва още повече: срещу него се появиха двама старци — и двамата носеха истински книги! Робърт искаше да грабне ръцете им и да затанцуват, но вместо това само се усмихна широко.

Шариф каза, че в книжарницата и нормалните сгради нямало да намерят истински книги.

— Университетската библиотека е най-добрият ви шанс, професоре.

Робърт тръгна надолу по лекия наклон. Евкалиптите бяха станали по-високи, отколкото ги помнеше. Вятърът разлюляваше изсъхналите им корони. Под краката му хрущяха остатъци от кора и клончета. Някъде отпред чу песен.

След малко видя библиотеката „Гейсел“ през клоните на дърветата. Непроменена след толкова много години! Поддържащите колони бяха покрити с бръшлян, но в него нямаше нищо виртуално. Робърт пристъпи напред и се огледа.

— Професоре, ако завиете надясно, ще стигнете до…

Робърт си спомняше пътя, но се поколеба.

— Да?

— Оп, завийте наляво. Пеещите са блокирали централния вход.

— Те всъщност за какво пеят?

Отговор не последва.

Робърт сви рамене и тръгна покрай северната страна на сградата, към мястото, където преди бе имало паркинг. Библиотеката се извисяваше над него. Спомни си многото критики, че сградата имала прекалено футуристичен вид. Практически сградата наистина изглеждаше като нещо от космоса. Шестте етажа представляваха гигантски осмостенник, чийто ръб опираше в земята и бе подпрян от двадесетметрови колони. По времето на Робърт сградата беше направена от бетон и стъкло, но сега лозите бяха достигнали петия етаж и закриваха гледката. Сякаш библиотеката беше древна планина, а колоните — зелени корени, вкопани в земята.

Пеенето ставаше все по-силно. Сякаш пееха „Марсилезата“, но освен това имаше и викове, които напомняха на едновремешен студентски протест.

Вече беше под навеса и вдигна поглед, за да види къде бетонът се подава над бръшляна.

Странно. Ръбовете на всеки етаж бяха прави, но бетонът беше прорязан от необичайни сребристи линии, които блестяха на слънчевата светлина.

— Шариф?

Не последва отговор. „Трябва да потърся обяснението.“ Хуан Ороско правеше такива търсения, без да се замисли. Робърт се усмихна — може би обяснението беше в традиционно странната архитектура на кампуса.

Спусна се по една стълбичка и се озова на товарна рампа. Това сякаш беше най-прекият път към библиотеката. На стената имаше избелял надпис „Само за упълномощени лица“. Товарната врата беше спусната, но до нея имаше по-малка вратичка за хора. От сградата се чуваше някакво бръмчене, като от дърводелска машина. Той си спомни какво му бе обяснявал Хуан за локалните гледки. Размаха ръка експериментално. Нищо. Размаха я отново, този път променяйки леко жеста. Рампата беше покрита с надписи „Вход забранен“. Погледна леко нагоре, към мястото, където вероятно се намираше главният вход. Около пеещите се виждаше бледолилав ореол, пулсиращ в такт с пеенето. Отгоре плуваха думите: „Не на ГБП!“ Сега, когато чуваше едновременно реалните и отдалечените звуци, музиката се превърна в какофония.

— Какво става, Шариф?

Този път получи отговор:

— Поредният студентски протест. Няма да успеете през предната врата.

Той застина за момент, изпълнен с леко любопитство срещу какво протестират съвременните студенти. „Няма значение.“ Можеше да се поинтересува от това по-късно. Приближи към полуотворената врата и погледна в тъмния коридор. Въпреки множеството надписи не виждаше нещо, което да му пречи да влезе. Само че сега странният шум заглушаваше протестите: грубо, дращещо ръмжене, последвано от тишина.

Робърт пристъпи в коридора.

12.
Пазители на миналото, помощници на бъдещето

Още от основаването си Кабалът на Старейшините се събираше на шестия етаж на библиотеката — Уинстън Блънт го бе уредил чрез връзките си в университета. За известно време дори си имаха канцелария в едно от служебните помещения. Точно след земетресението в Роуз Кениън, когато малцина искаха да рискуват с високите етажи.

В началото Кабалът имаше повече от тридесет члена. Хората се сменяха през годините, но си оставаха предимно от университетския персонал.

С времето Кабалът се постопи. Самият Блънт се отдръпна от групата — откри, че му остават все по-малко услуги, на които да разчита. Плановете да възобнови кариерата си се съсредоточаваха около обучението във Феърмонт. След това малкият Ороско несъзнателно му показа пряк път: протестното движение срещу ГБП. А вътрешният кръг на Кабала беше перфектен за целта. Всъщност вътрешният кръг беше всичко, което бе останало от Кабала.

Том Паркър стоеше до прозореца. Двамата с Блънт гледаха надолу към протестиращите. Паркър се засмя.

— Е, декане, ще говориш ли пред хората?

— Не. Но те ни виждат. Помахай им, Томи. — Блънт последва съвета си и вдигна ръка, сякаш благославяше хората, струпани пред входа, както и тези на терасата до Снейк Пат. Всъщност вече му бяха предложили да говори на демонстрантите. Едно време щеше да е сред водещите оратори. Сега, въпреки че все още бе важен играч, нямаше никаква обществена стойност. Прехвърли някои от образите, които проблясваха над тълпата. — Това събитие е голямо. Даже напластено. — Уви, някои от пластовете бяха от антидемонстранти, които се подиграваха на тълпата. „Майната им.“ Той изключи визуалните опции и видя, че Паркър се усмихва.

— Все още се опитваш да свикнеш с лещите, а, декане? — Той погали с любов лаптопа си. — Нищо не може да се сравни с идеята за мишка, клавиатура и операционна система „Уиндоус“. — Ръцете на Паркър пробягаха по клавиатурата: той разглеждаше нещата, които Блънт бе успял да види с лещите си. Том Паркър беше най-умният член на Кабала, но беше силно

привързан към старомодните технологии. — Настроил съм го да улавя само важните неща. — По малкия екран пробягваха различни образи. Имаше неща, които Блънт не бе успял да види: някой беше създал нещо като ореол над демонстрантите. Впечатляващо.

Томи все още се подхилкваше.

— Не знам само дали това трябва да е про или анти ГБП?

От другата страна на Паркър Карлос Ривера се дръпна от прозореца и се протегна.

— Анти, според журналистите. Според тях това е благословия за пазителите на миналото. — Тримата продължиха да гледат мълчаливо още известно време. Шумът от пеенето идваше не само от стъкления прозорец, а и от различни краища на света. Общият ефект беше по-скоро символичен, отколкото красив, тъй като гласовете тотално се разминаваха.

След малко Ривера се обади отново:

— Почти една трета от реалните посетители са от други градове!

Блънт му се усмихна. Карлос Ривера беше странен младеж, военноинвалид. Едва беше покрил възрастовата граница за членство в Кабала, но в някои отношения беше по-старомоден и от Паркър. Носеше малки очила с дебели стъкла, каквито бяха модерни в началото на века. На пръстите си имаше пръстени за писане, а тениската му беше от старите, с променлив дисплей. Точно сега показваше надпис с бели букви на черен фон: „Библиотекари: пазители на миналото, помощници на бъдещето“. Но най-важният факт за него бе, че е служител на библиотеката.

Паркър продължаваше да гледа лаптопа си.

— Привлякохме вниманието на света. Преди малко подминахме два милиона зрители. А още повече ще го гледат асинхронно.

— Как реагира управата на университета?

— Лъжат. Според пресотдела такова събитие няма. Но медиите ги притискат… — Паркър се облегна назад и се намести. — Едно време щях да скрия камери по долните етажи и да им хакна сайта, да покажа снимки с горящи книги, ако се опитат да отрежат връзката!

— Дуй. Да — каза Ривера. — Но това би било трудно в наши дни.

— Освен това е необходим кураж. — Томи потупа лаптопа. — А това е проблемът на днешните хора. Разменихa свободата си за сигурност. Едно време ченгетата не надничаха от всяка джаджа. Не съществуваше Хардуерна система за сигурност и нямаше нужда от хиляда транзистора, за да направиш салто. Помня как

през деветдесет и първа… — И той отново се отплесна в една от историите си. Горкият Томи. Модерната медицина го бе излекувала, но той изпитваше нужда да разказва приключенията си отново и отново.

Карлос Ривера сякаш обичаше тези истории — кимаше на всеки няколко секунди. Блънт понякога се чудеше дали този ентусиазъм е толкова полезно качество.

— … и така, докато се сетят да проверят, бяхме изтрили всички…

Внезапно Карлос Ривера спря да слуша и се завъртя изненадано към рафтовете. Измърмори нещо на китайски, след което добави на английски:

— Исках да кажа, чакай малко.

— Какво? — Паркър погледна лаптопа. — Да не би да са пуснали машините?

„По дяволите!“ Блънт се надяваше, че това няма да остане незабелязано от протестиращите.

— Да — каза Ривера. — Но това беше преди няколко минути. Сега се случва нещо. Някой е влязъл през складовите помещения.

Блънт скочи — доколкото бе възможно с полувъзстановените му крайници.

— Нали каза, че долу има охрана?

— Мислех, че има! — Ривера също се изправи. — Ще ви покажа.

Пред очите на Блънт се появиха кадри от камерите от източната и северната страна на сградата.

Блънт отмахна образите.

— Искам да го видя в действителност. — Тръгна между рафтовете, а Ривера го последва.

— Ако знаехме за това, можеше да изпратим някой от нашите долу. — Това беше проблемът в днешно време. Сигурността беше толкова добра, че когато се сринеше, нямаше никой, който да се възползва! Блънт се замисли за новите си приоритети. Едно време декан Уинстън Блънт щеше да е на страната на институцията и да се опитва да покрие всичко. Днес… днес трябваше да се вдигне малко шум, за да се оправят нещата.

— Протестиращите виждат ли това?

— Не знам. Някои от визуалните опции са блокирани. — Ривера беше останал без дъх.

Завиха покрай асансьорите и канцелариите, които се намираха в средата на помещението.

— Каза, че днес има шанс да се появи Макс Хуертас?

— Дуй. Да. Има някакъв шанс. Няколко библиотеки започнаха проекта тази седмица, но нашата е най-голямата. —

Хуертас не само стоеше зад ГБП, но и беше най-големият инвеститор в биотехнологичните лаборатории. Беше преобърнал университетския живот с безумната си инициатива, а управата въобще не се съпротивляваше.

Щом приближи прозореца, Блънт забави крачка. Обстановката беше много променена, отчасти заради страховитото земетресение и отчасти — заради отстъпчивостта на администрацията. В кампуса имаше повече дървета, а сградите сякаш бяха направени от сглобяеми плоскости. Малко му напомняше на годините, отпреди да завърши. „Построихме толкова красиво място, а после позволихме опортюнизмът, дистанционното обучение и лабораториите да го разсипят.“ Каква беше ползата, ако университетът имаше петстотин хиляди студенти, но загубеше душата си?

Застана до североизточния прозорец и погледна надолу. Оттук се виждаше почти отвесно към товарната рампа. А там стоеше някакъв тип и се оглеждаше. Карлос Ривера се приближи и също се взря надолу. Блънт забеляза, че младият му спътник всъщност гледа през пода — вероятно бе намерил някоя камера на долните етажи.

— Не е Макс Хуертас — каза Карлос — Той щеше да дойде с цяла банда лакеи.

— Да. — Но пък беше някой, който можеше да убеди пазачите да го пуснат. Блънт почука по стъклото. — Погледни нагоре бе, смотаняк! — Странно колко малко се виждаше отгоре. Непознатият се движеше странно, като старец, свикващ с възстановената си нервна система… Блънт започна да изпитва лошо предчувствие. Непознатият вдигна глава. Беше като да видиш в краката си плъх.

— О, боже! — Обзе го странна комбинация от отвращение и любопитство. — Доведи го тук.

След слънчевия ден коридорът беше доста тъмен и Робърт спря. Стените бяха покрити с драскотини, подът бе от гол бетон. Това определено не беше зона за посетители. Напомняше му на отдавна отминалите години, когато се промъкваше със състудентите си в подобни сервизни помещения.

Епифанията изобразяваше малки етикети по вратите и тавана, дори по пукнатините в стените. Не бяха особено информативни, предимно идентификационни номера и инструкции, каквито едно време се изписваха с боя. Но ако имаше желание, можеше да се поразтърси за информация. А имаше и някои неразбираеми. Например една замазана пукнатина с

надпис: „Конзола-ОтраниченияОбороти < 1.2mm:25s“.

Робърт тъкмо щеше да пусне търсене, когато забеляза над една врата надпис, броящ секундите:

00:07:03 Операция на Глобалния библиотечен проект: НЕ ВЛИЗАЙ!

Странно защо, но вратата беше отворена.

От другата страна се чуваше силен шум. Той измина няколко крачки покрай кашони, на които пишеше „Спасена информация“. В дъното на коридора, близо до някаква товарна количка, имаше друга отворена врата. Сега вече бе на познато място: беше стигнал до главното стълбище. Погледна нагоре към спираловидната стълба. Наоколо се носеха малки бели късчета. Снежинки? Едно от тях падна на ръката му и той видя, че е хартия.

Шумът се чу по-силно, но този път бе примесен с бучене като на гигантска прахосмукачка. Имаше нещо познато в тези звуци, въпреки че не ги свързваше със затворено пространство. Тръгна по стълбите, спираше на всяка площадка. Шумът и прахът бяха най-лоши на четвъртия етаж, където имаше табела „Сектор П-Я“. Вратата се отвори без проблем и той видя лавиците. Всички книги, за които си бе мечтал!

Само че нещо не бе наред. Подът беше покрит с бял брезент, а във въздуха се носеха малки късчета хартия. Той си пое дъх, усети миризма на борова смола и горящо дърво — и се закашля.

„Хррrт.“ Звукът беше силен и идваше от няколко реда вдясно. Рафтовете бяха празни и наоколо бе много прашно.

„Хррrт.“ Противно на логиката, разпознаването понякога закъсняваше. Робърт най-сетне си спомни какъв вероятно е този шум. Беше го чувал няколко пъти през живота си, но винаги на открито.

„Хррrт!“ Дърворезачка!

Напред се простираха празни рафтове. Робърт отиде до края на реда и тръгна към шума. Около него се люшкаше мъгла от летящи хартиени късчета. В четвъртия ред проходът между лавиците беше изпълнен от пулсираща тръба от плат. Чудовищният червей беше ярко осветен отвътре. В другия му край, на почти двадесет стъпки, бяха челюстите, които предизвикваха шума. Робърт видя двама души — бяха с бели якета с надпис „Хуертас & Информационно спасяване“. Носеха противопрахови маски и защитни шлемове. Приличаха малко на строителни работници. Въпреки че работата им се състоеше в това да разрушават — измъкваха книги от рафтовете и ги хвърляха в челюстите на резачката. Табелите за поддръжка описваха този ужас със спокойни фрази. Яростната паст беше

„система за развезване НейвиКлауд“. Тялото от плат се наричаше „тунел с камери“. Робърт потрепери и Епифанията му показа поглед от вътрешността на чудовището. Разкъсаните книги летяха навътре и се извиваха като торнадо. Стените бяха осеяни с хиляди малки камери, които фотографираха частиците от всякакъв ъгъл, докато те не паднеха в кош в краката на Робърт. Спасена информация.

„Хрррррп!“ Чудовището продължи напред, като остави зад себе си нов празен ред. Почти празен. Робърт пристъпи напред и вдигна нещо от рафта. Беше половин страница, останка от хилядите книги, които ужасяващата машина бе погълнала. Махна към облечените в бяло работници и изкрещя нещо, което се загуби в шума на резачката.

Двамата вдигнаха поглед и също му изкрещяха.

Ако тялото на светещия червей не се намираше между тях, Робърт щеше да им скочи. Но засега само си махаха заканително.

Зад Робърт се появи трети човек. Беше леко пълен, тридесетинагодишен и носеше бермуди и черна тениска. Извика му на някакъв език — може би мандарин? После му махна да го последва по стълбите, далеч от този кошмар.

Шестият етаж не беше част от кошмара. Всъщност почти всичко изглеждаше така, както Робърт си го спомняше. Мъжът с тениската го преведе покрай рафтовете до малко помещение в южната част. Близо до прозореца стоеше нисък мъж със стар лаптоп. Дребосъкът се изправи, засмя се и му протегна ръка.

— Да ме вземат дяволите. Ама ти наистина си Робърт Гу!

Робърт се поколеба, но стисна ръката му. Машини, които разкъсваха книги долу, странни мъже тук и някакви шантави протестиращи. Оттук можеше да види тълпата пред сградата.

— Не можеш да ме познаеш, нали, Робърт? — Косите на мъжа бяха руси, но лицето му изглеждаше много старо. Само смехът му му се струваше познат. Мъжът сви рамене и махна на Робърт да седне. — Не те виня. Макар че би трябвало да се сетиш. Май си извадил късмет. Лечението Вен-Курасава е подействало. Кожата ти е по-добра, отколкото като беше на двадесет и пет. — Старецът прокара ръка по собственото си лице и се усмихна тъжно. — А как е останалата част? Виждаш ми се малко нервен.

— Боледувах от алцхаймер. Но.

— Да, това си личи.

Робърт внезапно позна тази болезнена искреност. Спомни си за първокурсника, който бе направил годините му в университета наистина вълнуващи.

— Томи Паркър! — Младият хлапак, който никога не се отчайваше, компютърен експерт още преди да завърши гимназия, преди дори да съществува такава специалност. Дребосъкът, който нямаше търпение да дочака бъдещето.

— Да, да. Само че съм „професор Томас Паркър“ от доста време. Защитих докторат в Мичиганския университет. После се върнах тук и преподавах четиридесет години. Виждаш един член на академичната общност.

И виждаше и какво е сторило времето… Замълча за момент. „Вече не би трябвало да ми пука.“ Погледна към тълпата долу.

— Какво става, Томи? Настанил си се тук като някакъв шеф.

Паркър се засмя и написа нещо на клавиатурата. От това, което Робърт виждаше, системата беше по-зле и от информационния лист и изобщо не можеше да се сравнява с Епифанията. Но в гласа на Паркър имаше ентусиазъм.

— Организираме протестна демонстрация. Срещу тази простотия ГБП. Не успяхме да спрем унищожаването, но пък виж само. Имаме влизането ти на видео. — Екранът показа някаква гледка от северната част на кампуса. Малка фигура, която можеше да е Робърт Гу, влизаше през товарната рампа. — Не знам как си минал през сигурността.

— И управата се чуди същото — намеси се младият мъж, който бе довел Робърт тук, седна зад едно бюро и започна да изтръсква късчетата хартия от косата и тениската си — на нея пишеше „Много съм гаден“. Забеляза погледа на Робърт и добави: — Здравейте, професор Гу. Аз съм Карлос Ривера, служител на библиотеката. — Тениската му се промени и избеля, което поне скри хартиените остатъци.

— И ти ли си част от това унищожение? — Внезапно се сети за парчето страница, което бе прибрал, и го сложи на масата. Може би щеше да познае от коя книга е.

— Не, не — каза Паркър. — Карлос ни помага. Всъщност повечето библиотекари се съпротивляват на това, с изключение на администрацията. Но като гледам как премина през охраната, може би и там имаме симпатизанти. Ти си известен човек, Робърт, и бихме могли да ползваме твоя видеоматериал.

— Но аз… — Робърт щеше да каже, че няма камера, но се сети за дрехите си. — Добре, но някой трябва да ми покаже как става.

— Няма проблем — каза Ривера.

— Използваш онази гадна Епифания, нали? Ще трябва някой да ти помогне. Дрехите уж трябва да са за удобство, но предимно помагат на другите да ти се бъркат в живота. Аз предпочитам проверените решения. — Той потупа лаптопа. Робърт си

спомняше този модел. Преди двадесетина години беше върхът на техниката — осем на десет инча, плосък екран и малка камера. Сега дори на него му изглеждаше като праисторическо животно. „Как въобще се съвместява с модерната магия?“

Паркър се обърна към библиотекаря.

— Как е успял да проникне в сградата?

— Во бу жидао.

— Пак говориш на китайски, Карлос — изръмжа Томи.

— Извинявайте. Бях армейски преводач през войната — каза той, сякаш това обясняваше всичко. — Не знам как е влязъл, професор Паркър. Видях го, когато вървеше във Варшавски Хол. Използвах някои от камерите на охраната. Но вие видяхте, дори когато отиде при машините, нямаше кой да го спре. — Ривера се обърна към рафтовете с книги. — Може би деканът има и други хора наоколо.

Зад лавиците се показа стар мъж.

— Знаеш, че нямам, Карлос. — Приближи се до прозореца, без да поглежда Робърт. „Аха, ето къде изчезна Уини през последните седмици.“ Блънт продължи да гледа демонстрантите. — Спряха да пеят. Вече знаят за Гу, нали?

— Въпреки че още не сме пуснали филмчето, наоколо има много журналисти. Поне три източника са го идентифицирали.

Робърт опита свиването на рамене, което според Хуан щеше да пусне местните новини, но получи само реклами. А Шариф все още мълчеше.

След малко Блънт се дръпна от прозореца и седна на масата. Все още не бе погледнал Робърт. Тук не изглеждаше толкова уверен, като в часовете на Чумлиг. „Откога не сме играли малките си политически игрички?“ Робърт го изгледа сурово. Трябваше да пусне търсене за него… а и едно време подобни погледи много го изнервяха.

— Добре. — Блънт кимна на Паркър. — Кажи на протестиращите да се ориентират към приключване. Нали се сещаш, интервюта и мнения.

— Ами мистър Ново развитие? — Томи посочи Робърт.

Блънт най-сетне го погледна и Епифанията започна да намира данни: „Гугъл Биоизточник“ Уинстън К. Блънт, магистратура по английски в Сан Диего 1971, докторат в УКЛА 1973, доцент в Станфорд 1973–1980, професор и декан на факултета по литература и изкуства в Сан Диего 1980–2012. [Биография, Речи, Любими неща]…

— Уини, значи още си в играта?

Лицето на Блънт пребледня, но той отговори спокойно:

— Моля те, наричай ме Уинстън или декан Блънт. — Едно

време реагираше и на „Уин“. Точно Робърт му го бе измислил.

Гледаха се мълчаливо няколко секунди, после Блънт попита:

— Как така мина покрай охраната?

Робърт се засмя.

— Просто влязох. Аз разбирам най-малко от всички, Уинстън. — Къде ли бе изчезнал Зулфи Шариф?

Томи Паркър вдигна поглед от лаптопа.

— Ето информацията за Робърт Гу. Бил е в тежко състояние почти четири години. Излекуван е наскоро. — Обърна се към Робърт. — Леле, почти си щял да умреш! Но явно си извадил голям късмет. И така, какво те води тук точно в този ден?

Робърт сви рамене. Нямаше никакво желание да говори за проблемите си с Боб и Мири.

— Просто съвпадение. Дойдох, защото… исках да видя книгите.

Блънт се усмихна неприветливо.

— Типично за теб — да се появиш в деня, в който почваме да ги горим.

— Терминът е разкъсване, декане — намеси се Ривера. — Почти всички късчета са запазени.

Робърт погледна парчето, което беше донесъл: нима то бе избегнало нерадостната съдба?

— Нищо не разбирам. Какво става? Що за лудост е да се унищожават книгите?

Уини не отговори, а махна на Карлос да му подаде парчето. Погледна го и усмивката му леко се разшири.

— Каква ирония. Започнали са от П до Я, нали, Карлос?

— Дуй.

— Това е от една научнофантастична книга. Тези копелета фантастите получават, каквото заслужават. От тридесет години бяха обсебили обучението по литература и ето какво си докараха. — Той смачка парчето и го подхвърли на Робърт.

Томи го грабна и се опита да го разгладе.

— Това, че са започнали от фантастиката, е случайно, декане.

— Всъщност — обади се Ривера — има слухове, че започват от фантастиката, защото феновете щели да са най-благоразположени.

— Няма значение. Според графика до края на деня щяха да започнат и другите жанрове.

Уини се наведе напред.

— Как така щяха?

— Не разбра ли? — Паркър отново потупа лаптопа; да не би да беше влюбен в това древно устройство? — Натъкнали са се на малък технически проблем. Прекратяват за днес. — Усмихна

се. — Според пресата така наречените проблем е появяването на Робърт Гу насред операцията.

Ривера се поколеба, в стъклата на очилата му проблесна светлина.

— Да.

Значи демонстрантите все пак имаха повод за празник.

Уини стана, погледна през прозореца, после се върна на мястото си.

— Добре, спечелихме първата си победа. Томи, поздрави хората ни.

— Някой ще ми обясни ли цялата тази лудост? Може и да няма горене, но на мен това ми напомня на „451° по Фаренхайт“. Това е научнофантастична книга, Уинстън.

Ривера махна неопределено.

— Потърсете ключова дума „Глобален библиотечен проект“.

Робърт започна да пише с жестове. „Как ли успява да го прави Хуан, без да изглежда като идиот?“

— Ето, ползвай лаптопа. Никога няма да успееш да изкараш новини от Епифанията.

Уинстън Блънт удари по масата.

— Може да прави това в свободното си време, Томи. Ние имаме сериозна работа.

— Така е, декане, но Робърт промени нещата. Можем да се възползваме от репутацията му.

— Да — съгласи се Ривера. — Той практически е спечелил всички възможни литературни награди.

— Голяма работа. Вече разполагаме с петима Нобелови лауреати. В сравнение с тях Гу не е нищо специално. — Погледът на Блънт пробяга по лицето на Робърт. Забележката му беше придружена от леко колебание, но останалите не му обърнаха внимание.

Най-важните неща около Блънт не се намираха в биографията му. Едно време Уини се мислеше за поет. Но не беше — имаше съвсем малко талант и огромно его. По времето, когато и двамата бяха в Станфорд, на Робърт вече му беше писнало от това позьорство. Освен това преподавателските съвети щяха да са адски скучни, ако не се закачаше с Уини Блънт. Той му представяше несекващ източник на забавление, тъй като непрекъснато се мъчеше да го затапи. Дуелът им се задълбочаваше с всеки семестър и загубата на Уини изглеждаше все по-очевидна. Уви, той нямаше талант за това, което желаеше най-много — да създава качествена литература. До края на седемдесетте Блънт беше станал за посмешище на целия факултет. Наложи му се да напусне Станфорд и Робърт смяташе,

че е направил услуга на света, след като Уини се насочи към администрацията…

Само че в момента вероятно беше също толкова слаб поет като него. „Чудя се дали Уини знае за това?“

Разбира се, Томи Паркър си нямаше представа за тези неща и реагира на коментара на Блънт, сякаш това бе неутрално изявление:

— Някой си мисли, че той е важен, декане. Някой, който има възможностите да го прекара през охраната. — Обърна се към Гу. — Помисли си, Робърт. Знам, че още не си свикнал с всички нови неща, но забеляза ли днес нещо по-необичайно?

— Ами… — Той погледна въздуха над тях. Търсенето му тъкмо започваше да дава резултати. „Глобален библиотечен проект: да запазим историята за днешните студенти.“ Това звучеше странно. Иначе… наоколо мигаха няколко светлинни. Той се опита да си припомни инструкциите на Хуан. Шариф се бе появил като малка червена иконка над рафтовете с книги. — Помогна ми един студент, Зулфикар Шариф.

— Поддържахте ли контакт, когато тръгнахте към библиотеката?

— Да. Шариф предположи, че ще ми е по-трудно да вляза през главния вход.

Ривера и Паркър се спогледаха.

— Не видя ли охранителните надписи? Те трябваше да те насочат към южната страна на сградата.

— Професоре, мисля, че са ви отвлекли.

Паркър кимна.

— Не се притеснявай, Робърт. Това се случва често с новите технологии. Трябва да засечем този Зулфикар Шариф.

— Мисля, че все още е тук. — Робърт посочи червената светлинна.

Жестът му явно задейства някаква команда в Епифанията, защото и Ривера го забеляза.

— Да! Професор Паркър, виждате ли го?

Томи се наведе към лаптопа.

— Разбира се, че го виждам. Обзалагам се, че ни слуша чрез Робърт. Какво ще кажете да го поканим да се присъедини?

Блънт се въртеше объркано. Явно не можеше да забележи светлинката, но реши, че въпросът е отправен към него.

— Да. Направи го.

Робърт написа командата и след секунда светлинката се спусна към масата и се превърна в тъмнокож мъж със сериозен поглед. Шариф се усмихна извинително и се плъзна през масата, за да „седне“ на един стол.

— Благодаря, че ме поканихте, професор Гу. И да, слушах ви. Извинявам се за комуникационните проблеми.

— Това се нарича възползване от невежеството на начинаещия — каза Паркър.

Блънт кимна в знак на съгласие.

— Точно така! Аз… — Поколеба се и сякаш размисли. — Какво значение има, Томи? Ние не правим нищо скришно.

— Вярно е! Но съм се научил, че винаги трябва да се гледат зъбите на подарения кон. Понякога може да е от троянската порода. — Томи погледна образа на екрана на лаптопа. — Господин Шариф, не ме интересува дали сте подслушвали, или не. Просто кажете: какво правехте с Робърт Гу. Някой го е превел през служебния вход, като е преодолял системите за сигурност.

Шариф се усмихна колебливо.

— И аз бях също толкова изненадан. Говорехме си нормално, докато той пристигна в кампуса. След това, когато се спускаше по хълма, замълча и после, без видима причина, зави наляво към северната страна. След малко влезе през служебния вход и загубихме връзка. Не знам какво повече да кажа. Разбира се, системите за сигурност на моите дрехи са напълно в ред. — Той се поколеба за момент и смени темата. — А не възприемате ли всичко това погрешно? Искам да кажа, нали целта на този проект е да направи литературата по-лесно и бързо достъпна за всеки? Какво му е лошото на това?

Настъпи тишина. Уинстън Блънт се подсмихна.

— Предполагам, не сте виждали нашия сайт, нали?

— Още не съм. — Той направи пауза и сякаш се загледа в далечината. — Ясно, разбирам какво искате да кажете. Предполагам, че трябва да съм на ваша страна: това, което искате, ще запази работата ми в телефонните услуги. Обичам старите поети, но книгите им се намират доста трудно. Ако се интересувате от неща, писани след 2000-ната година, резултатите излизат почти веднага, но за по-старите трябва сериозно търсене. — Шариф махна към рафтовете с книги, които изпълваха шестия етаж. — Често са нужни дни, за да намериш дори най-тривиалните отговори.

„Ама че мързеливец“, помисли си Робърт и си спомни за предишния ентусиазъм на Шариф по повод на истинските книги. Но тази тенденция се забелязваше още навремето, когато преподаваше. И не само студентите ги мързеше, понякога дори преподавателите отказваха да се ровят в нещо, което не е онлайн.

Уини се обърна към младия мъж.

— Господин Шариф, вие не разбирате ползата от това. Не се заравяте в книгите, защото очаквате да намерите точен отговор

на вашия въпрос. Не става по този начин. Аз много рядко съм откривал това, което търся, но знаете ли какво намирах? Намирах книги, които са близки до темата. Намирах отговори на въпроси, които въобще не съм се сетил да задам. Тези отговори ме насочваха в нови посоки и почти винаги бяха по-ценни от това, което търсех в началото. — Завъртя се към Ривера. — Нали така, Карлос?

Ривера кимна, но без особен ентусиазъм.

Но Уини беше абсолютно прав — толкова прав, че Робърт почувства, че трябва да каже нещо в негова подкрепа.

— Това е лудост, Шариф. Явно целта на този проект е да се фотографира и дигитализира библиотеката, но… — той си спомни последните си години в Станфорд — Гугъл не го ли направиха вече?

— Направиха го — каза Ривера. — Това е първият ни и най-силен аргумент. Но Хуертас е отличен бизнесмен и разполага със солидни аргументи. Това, което си е наумил, е бързо и много, много евтино. Предишните опити не са били толкова глобални и подробни. А и Хуертас разполага с адвокати и софтуер, с които ще се справи с авторските права.

Уини се засмя горчиво.

— Парите са истинската причина администрацията да го подкрепя. Но нека ви кажа нещо, господин Шариф — разкъсването унищожава книгите. В крайна сметка ще ни остане само непотребен боклук.

— Не е така, професор Блънт. Прочетете описанието. Снимките от камерите ще се анализират и подредят. А след това софтуерът ще реконструира оригиналните текстове по следите от разкъсване. Тъкмо това е причината за настоящото унищожение. Оказва се, че следите са уникални. Всъщност идеята не е съвсем нова.

— Така ли? — Робърт вдигна пострадалата страница, която бе взел от долния етаж, като крайник на жертва на убийство. — И кой софтуер ще възстанови нещо, което е било откъснато, без да е фотографирано?

Шариф понечи да свие рамене, но видя изражението му.

— Сър, това не е проблем. Наистина ще има някакви загуби. Дори всичко да е фотографирано, програмата ще даде някакви грешки. Но това ще са няколко думи на милиони томове — много по-добре, отколкото при ръчна редакция на допечатка. Точно затова в проекта участват и други големи библиотеки, за да се направи после сравнение.

„Други големи библиотеки?“ Робърт осъзна, че е зяпнал. Не знаеше какво да каже.

Томи отново погледна лаптопа.

— Изглежда, сте много добре, информиран, господин Шариф.

— Ами… просто нося.

— Хм. И единственото, от което се интересувате, е литературата?

— Да! Моята ръководителка е изградила цялата си кариера върху творчеството на Гу. И сега разбрах, че най-великият поет на нашето време се е излекувал от алцхаймер. Това е невероятна възможност за мен. Вижте, ако не вярвате на биографията ми, проверете на 411. Имам много доволни клиенти, някои са студенти по литература. Не че съм им помагал с нещо неетично! — Аха, може би писането на чужди курсови работи продължаваше дори в този модерен свят. — Не знам какво се случи днес, но нали все пак успя да забави Проекта? Нали това искахте?

Блънт и Ривера кимнаха в знак на съгласие.

— Да — каза Томи. — Ти определено си някакъв кон.

— Аз съм обикновен студент!

Томи поклати глава.

— Може да си всичко. Може да сте екип. Когато говорим за литература, да говори експертът ви по поезия. Има една стара поговорка: доверието се поражда в пряк контакт. А във вас не виждам нищо, заслужаващо доверие.

Шариф стана и се отдалечи от масата.

— Искате личен контакт? Не е проблем. Погледнете долу, до пейката на алеята.

Томи завърти стола си и погледна. Робърт се приближи и също погледна надолу. Тълпата се беше поразпръснала и бяха останали само най-упоритите. Алеята се виеше по хълма и спираше пред площадката на библиотеката. Това беше част от новите неща, които ги нямаше по негово време.

— Дойдох тук чак от Корвалис, за да се срещна с професор Гу. Моля ви, не ме отпращайте точно сега.

Долу стоеше втори Зулфикар Шариф — и въобще не беше виртуален. Гледаше нагоре и им махаше.

13.
Бандата на Мири

Откакто се помнеше, Мири имаше проблем с бабите и дядовците. Родителите на Алис и техните родители бяха от Чикаго и бяха починали. От страната на Боб, Робърт тъкмо бе успял да се възстанови, а тя беше на път да го загуби отново.

И така оставаше Лена…

Лена Гу беше мъртва само на книга. Бе успяла да убеди Боб да нагласи това с помощта на „Защитници на личното“. Дори бе поискала да запази това в тайна от Мири, но Боб й беше признал. Това беше мъдро, защото Мири така или иначе щеше да разбере, а сега бе обвързана с обещание. Не беше казала нищо на Робърт дори когато общуваха добре и той изглеждаше толкова отчаян.

Но сега Мири също се отчайваше. Не беше виждала Лена от пет месеца. Бе почти готова да й се обади след инцидента с Езра Паунд, но това щеше да затвърди лошото мнение на баба й за Робърт. Боб се държеше като страхливец и игнорираше проблема. Алис пък бе твърде заета с подготовката си, където нещата не вървяха. „Добре, ще трябва да се справя сама.“ Мири беше замислила добър план с привличането на Шариф. В началото всичко беше наред. Бе успяла да пробие екипировката на Шариф и имаше директен достъп до Робърт, но след пътуването до университета разбра, че още някой използва студента.

Беше крайно време да посети Лена.

Изчака уикенда и взе кола до Пирамид Хил. В събота там беше наистина оживено. Боб казваше, че му напомняло залите с електронни игри от детството му. Трябваше да отидеш до парка физически, но после можеше да се потопиш в най-различни светове. Пирамид Хил беше собственост на Казино Ваха и беше за деца, които не са достатъчно големи да залагат. Но най-важното бе, че разполагаше с добра сигурност. Дори Робърт да проявеше любопитство, щеше да му е трудно да я проследи до Лена.

Тя извади колелото от багажника на колата и промени външния му вид на малко магаренце. Собственият й образ беше от класическото аниме: големи очи, щръкнала коса и малка уста. Това щеше да държи останалите настрана.

Тръгна с магаренцето по алеята, която обикаляше хълма. За момент погледна какво е модерно днес. Уф. Повечето бяха предимно Скуучи глупости. Навсякъде щъкаха Таласъми и Баби Яги. Преди година никой не беше чувал за скуучитата, а сега бяха по-известни от имената на големите корпорации. Дори бяха

затъмнили новата версия на „Завръщане в креда“. Имаше стотици различни Скуучи герои. Някои представляваха нагло откраднатa интелектуална собственост, други идваха от фолклорни легенди от целия свят. Образите бяха много семпли, създадени без никаква креативност. Може би точно затова се радваха на такава популярност сред най-малките.

Близо до върха на хълма ръмжеше огромно същество. Всъщност така нейният визьор изобразяваше установката за свободно падане. Капсулата се изстрелваше нагоре, достигаше четири g, след което предлагаше на пасажерите почти минута при нула g, докато докосне земята. Това беше най-впечатляващата атракция в Южна Калифорния. В днешно време приятелите на Мири не й обръщаха внимание, но като дете тя бе изкарала не един следобед в подскоци нагоре-надолу в небето.

Стигна почти до средата на пътя към източния изход, без да си избере игра. Внимаваше да не пипа и да не се качва на механични играчки. Особено внимателно избягваше малките пухкави същества. „Пипнеш — плащаш“ беше девизът на парка. Може би трябваше все пак да се включи в някаква игра, за да спрат да я тормозят.

Спря и се огледа. Беше доста шумно, но ако човек се заслушаше, щеше да разбере, че всеки играе в собствен свят. Всичко бе така измислено, че играчите и екипировката да не си пречат един на друг. Прикритието й беше добро: класическото аниме бе твърде извисено за местните глупаци — А какво ще кажеш за „Духове близнаци“? За нея се искат само двама.

Мири насмалко да падне от магаренцето. Обърна се и извъртя колелото между себе си и гласа. Насреща й стоеше истински човек — и също използваше аниме образ. Мири за момент погледна в реалността: Хуан Ороско. Ама че лош късмет. Никога не си бе представяла, че и той си пада по анимето.

Пусна гласа, който й бе записала Анет Ръсел.

— Не днес. Търся нещо друго.

Ороско — или по-скоро образът с щръкнала коса — наклони глава въпросително. — Ти си Мири Гу, нали?

Това вече беше съвсем неучтиво, но какво можеше да се очаква от един четиринадесетгодишен смотаняк?

— Е, и? Не искам да играя. — Тя се обърна и забута колелото по алеята. Ороско тръгна след нея. Той беше със сгъваемо колело, което въобще не му пречеше.

— Знаеш ли, че с дядо ти се готвим заедно за часа на Чумлиг?

— Знам. — „Проклятие!“ Ако Хуан разбереше накъде се е запътила, можеше да каже на Робърт. — Ти да не ме следиш?

— Това не е забранено!

— Но не е възпитано. — Тя леко забърза.

— Е, не те дебна постоянно. Надявах се да се засечем и просто те видях да влизаш през западния вход… — Явно беше нагласил настройките на късо разстояние. — Дядо ти се опитва да ми помогне. Мисля, че почвам да пиша все по-добре. А аз го уча да носи. Но… малко ми е жал за него. Постоянно изглежда ядосан от нещо.

Мири не каза нищо.

— Както и да е, мислех си… може би, ако се срещне с някой от старите си приятели… ще се почувства по-добре.

Мири се извъртя към него.

— Ти да не би да вербуваш?

— Не! Е, наистина имам едно сдружение, което би могло да облагодетелства възрастни хора, но в случая не става дума за това. Дядо ти ми помага в училище и аз искам да му помогна.

Вече почти бяха стигнали източния вход. Това беше последният шанс на парка да изкара пари. Колкото по-близо бе човек до входа, толкова по-настойчиви бяха опитите за продажба. Косматковците танцуваха игриво около тях и молеха да ги погалят. Бяха истински играчки и човек можеше да почувства плюшената им кожа и тежестта им. Често опцията за безплатно возене на свободното падане примамваше иначе съпротивляващите се дечица. Като по-малка Мири си купуваше поне по едно на месец. Най-любимите ѝ все още стояха в спалнята.

Тя подкара бедното магаренце през тълпата, като избягваше говорещите мечета и истинските деца. След малко се озоваха навън. За момент Мири потрепери и махна образа си. Сега отново беше обикновено дебело момиче, а колелото ѝ — нормално колело. Ороско беше хилав и нервен. Колелото му изглеждаше ново, но имаше някакъв проблем в разгъването.

„Не искам да разбере за Лена.“

Тя ръгна с пръст момчето в гърдите.

— Дядо ми си е добре. Няма нужда да го забъркваш в разни далавери. Извън училище стой далече от него. — И пусна образа, който Анет бе създала за тяхната група Отмъстителки. Момчето потръпна.

— Но аз просто искам да помогна!

— Ако те хвана да ме следиш пак… — Тя превключи на забавено съобщение, което той щеше да получи след няколко часа.

Анонимен → Хуан Ороско: <sm>Ако пак ме ядосаш, ще направя така, че училищните ти записи да приличат на

подправени.</sm>

Хуан за момент замълча. Тепърва му предстоеше да се притеснява.

Разбира се, заплахата беше фалшива: Мири вярваше в спазването на закона дори когато се преструваше, че го нарушава.

Тя яхна колелото — за малко щеше да падне — и се спусна надолу, по-далече от Ороско.

Старческият дом „Краят на дъгата“ се намираше на североизток от Пирамид Хил. Беше много стар и известен. Беше построен преди шестдесет години, когато предградията не се бяха разпростирали толкова. Беше станал много известен в зората на двадесет и първи век, когато множество богати възрастни хора бяха дошли да живеят тук.

Мири караше по колоездачната алея и гледаше да не пречи на никого. Разрешителното ѝ за посещения все още бе валидно, но на децата тук се гледаше като на хора втора ръка. Когато беше по-малка, смяташе, че това селище е магическо. Истинските ливади бяха също така красиви като фалшивите във Фолбрук. Имаше истински бронзови статуи, колони и тухлени стени. След като тръгна на училище, успя да направи няколко очевидни заключения. Тук все още имаше доста пари, но бяха похарчени от хора, които не знаеха какво да правят с тях.

Ороско не се бе опитал да я проследи, нито бе прикрил следите си. Беше успял да разгъне колелото си и се движеше към предградието Меситас. Тя го държеше под око. Дали Хуан беше човекът, отвлякъл Шариф в университета? Нямаше начин. Това беше работа на някой по-умен, чиито умения можеха да съперничат с тези на Мири.

Добре. Имаше да мисли за по-важни неща. Къщата на Лена беше в края на втората улица. Мири бе мислила доста за тази среща и за това какво ще каже. Дори бе създала специална визия. Беше базирана на нещо, над което работеше още от втори клас, когато бе разбрала значението на термина „нелечима остеопороза“.

Първо направи палмите по-високи и широки. Докато се качваше по хълма, листата им се смениха с надвиснали корони от вечнозелени иглички. Разбира се, Мири нямаше физическа поддръжка. Не разполагаше с игрални нашивки на ризата, нито с Микроохлаждане. Слънцето щеше да продължи да я пече независимо от това как изглеждаха небето и дърветата. Може би трябваше да приеме жегата като някакво заклинание. И преди се бе замисляла върху този проблем, но винаги имаше нещо по-

важно за оправяне. Тази визия заимстваше от стотици фантазии, но ефектът си беше неин. Това беше нейната концепция за Лена. Нямаше намерение да я показва на никого. Повечето визии бяха по-забавни, когато се споделят, но не и тази.

Накрая спря и слезе от колелото. Последните двеста крачки трябваше да са пеша. Наоколо имаше и други хора, но в нейната визия те бяха обикновени селяни. Тя виждаше тротоарите и рампите за инвалидни колички като горски пътечки и изтъркани прагове.

След малко се озова във вътрешната горичка. Десетки пътечки водеха към затънтени къщи в гората. Тук дърветата бяха много стари и високи. Хората тук бяха от по-висок ранг — не от категорията на Лена, но все пак заслужаваха уважение. Мири сведе очи към земята, надяваше се, че никой няма да я заговори.

Направи последен завой и се озова пред дървена хижа. Точно над нея се намираше най-високото дърво в гората. Силата на вещиците. Източникът на древната мъдрост. Тя подпря колелото на стената и посегна към тежкото месингово чукало. Звукът избумтя в главата ѝ. Мири не обърна внимание на гадната мелодийка, носеща се от звънеца, който Лена бе донесла от Пало Алто.

Изминаха няколко секунди и Мири чу отвътре стъпки. Стъпки? Огромната врата се отвори и изображението на Мири се изправи пред сериозно предизвикателство: жена, не много по-възрастна от учителите ѝ. „Какво правиш тук?“ За момент Мири замръзна. Не очакваше такава изненада. След малко се съвзе и кимна учтиво.

— Сиу Сиен?

— Да. А ти си Мири, нали? Внучката на Лена? — Жената пристъпи навътре и ѝ махна да влезе.

— Не знаех, че ме познавате. — Мири влезе, мислеше трескаво. Сиу Сиен изглеждаше твърде млада за вещица. „Добре, ще я направя чирачка на Лена. Кандидат-вещица!“

Кандидат-вещицата Сиен се усмихна.

— Лена ми е показвала твои снимки. А веднъж те видях в училище. Лена каза, че рано или късно ще се появиш.

— Значи… ще ме види?

— Ще я попитам.

— Благодаря — отвърна Мири и се поклони.

Сиен я заведе до един стол до отрупано с книги бюро.

— Ей сега идвам.

Мири седна на пластмасовия стол. Книгите на бюрото бяха истински, от онези за навременно четене. Страниците съдържаха каквото пожелаеш, но си бяха истински страници. Разбира се, не

изглеждаха достатъчно зловещо за видението на Мири, но поне купчината бе голяма. Най-отгоре, сякаш не на място, имаше информационен лист. Мири набързо го превърна в блещукащ гримоар, наведе се напред и разгледа книгите. Механика и електроинженерство. Сигурно бяха на Сиен. Мири беше проучила досиетата на всички от класа на Робърт. Кутията с играчки до бюрото сигурно съдържаше нещата, които бе създала в часа по конструиране. Мири позна огънатия поднос от новините.

Ама че съвпадение! Сиу Сиен да се окаже съквартирантка на баба й.

Зад нея се чу вик. Вратата се отвори и се появи чирачката заедно със старшата вещица. Мири вече бе подготвила образ. Количката на Лена имаше шест колелца, много практични и скучни. Столът на Господарката Гу имаше големи дървени колела със сребърен обков. Когато се въртяха, от тях изскачаха сини искри. Мири си представяше, че Лена е облечена в тежко черно, което поглъща светлината по магически начин. Широкополата й островърха шапка бе метната на облегалката на стола. Тук свършваха специалните ефекти. Останалото си беше истинската Лена. Всъщност целта на визията беше да подчертае колко чудесна е баба й.

Старшата вещица огледа Мири и каза:

— Боб не ти ли каза да ме оставиш на мира? — Май не бе чак толкова ядосана, колкото предполагаше Мири.

— Да. Но толкова исках да те видя…

— О? — Тя леко се наведе напред. — Как е майка ти, Мири? Всичко наред ли е?

— Алис е добре. — Лена знаеше твърде много неща за Алис, но нямаше нужда да узнава всичко. Освен това не можеше да й помогне. — Исках да поговорим за друго.

Господарката Гу въздъхна и затвори очи. Когато ги отвори, може би се усмихваше.

— Радвам се да те видя, малката. Просто не искам да се карам с теб и Боб. И най-вече не искам *Знаеш кой* да разбере, че още съм жива.

— Ще се караме само малко, Лена. — „Докато не постигнем някакво съгласие и не ми позволиш да те посещавам по-често.“ — Няма нужда да се тревожиш за *Знаеш кой*. — Думите на Господарката Гу бяха в най-добрия дух на фентъзи традицията, макар да бе тъжно, че Робърт е представен като чистото зло. — Обещавам, че няма да му кажа за теб. — „Поне докато сама не поискаш.“ — Взех мерки, преди да дойда тук. Освен това *Знаеш кой* не е особено добър в дебненето.

Лена поклати глава.

— Така си мислиш ти.

Сиен стоеше до инвалидната количка и ги гледаше мълчаливо. Може би тя можеше да помогне.

— Вие виждате *Знаеш кой* всеки ден, нали, мадам?

— Да, в часа на Чумлиг по търсене и анализ, и по конструиране.

— Е, Чумлиг не е толкова лоша… — „За тъпите предмети, които преподава.“ Мири успя да премълчи последния коментар, но все пак се изчерви.

Кандидат-вещицата Сиен сякаш не забеляза.

— Всъщност е много добра. Точно това обясняваха на Лена. Луиз знае повече за задаването на въпроси, отколкото аз научих през целия си живот. И освен това ми обясни важността на анализационните програми. — Тя посочи стария гримоар. Мири беше леко озадачена. Чумлиг наистина беше свястна, но клишетата ѝ бяха доста досадни.

Разбира се, не биваше да спори дори с младшите вещици и затова наведе глава учтиво.

— Да, мадам. Във всеки случай виждате често *Знаеш кой*. Наистина ли е толкова ужасен?

Сиу Сиен поклати глава.

— Странен е. Изглежда толкова млад. Робърт, искам да кажа *Знаеш кой*, може да е много мил и учтив — и след това да те отреже изведнъж. Видях да го прави с няколко деца. Възрастните странят от него, а Уинстън Блънт направо го мрази.

Мири бе видяла Блънт в библиотеката в събота. Вярно, че повечето ѝ внимание беше фокусирано върху битката за Зулфикар Шариф, но бе усетила враждебното отношение на Блънт.

Сиен се обърна към крехката жена в инвалидната количка.

— Боя се, че Лена е права. Той използва хората. Каза, че се възхищава на проекта ми, само за да го вземе.

Лена се изкикоти. Това бе нещо, което възрастните владееха добре. Според Мири това бе единственото позитивно нещо на старостта.

— Сиу, Сиу. Каза ми, че си се развълнувала, когато нарязал колата.

Сиен изглеждаше леко притеснена.

— Ами да. Запалих се по науката с модели на ракети. Нямаше да постигна нищо, ако се притеснявах да си изцапам ръцете. В днешно време достъпът ни до истинските неща е силно ограничен от автоматичната бюрокрация и за това вина има моята хардуерна система за сигурност. И на двама ни ужасно ни се искаше да счупим нещо, затова подкрепих действията му. Но

на него не му пукаше за мен. Аз бях просто средство за постигане на целта.

Лена се засмя отново.

— Късметлийка. За няколко дена разбра нещо, което на мен ми отне години. — Тя приглади косата си. Модерната медицина не бе съвсем безпомощна. Преди пет години Лена Гу имаше паркинсон и Мири още помнеше треперенето й. Но новите лечения бяха спрели болестта и бяха запазили разума й. Уви, за остеопорозата все още нямаше лек. Мири бе проумяла техническата страна на въпроса „защо“ още във втори клас, но дори Алис не можеше да й обясни моралната.

Мири погледна старшата вещица.

— Радвам се, че ти е отнело толкова много време. Иначе нямаше да се роди Боб и да се ожени за Алис… и да ме има мен.

— Да — измърмори Лена и отклони поглед. — Боби беше единствената причина да остана с дядо ти. Той се отнасяше почти човешки с момчето, поне докато не видя, че не може повече да контролира живота му. А по това време Боб вече бе избягал в армията. — Очите й се върнаха на Мири. — Гордея се с това. Направих ужасна грешка, като се омъжих за дядо ти, но пък това доведе до създаването на два живота — и ми струваше само двадесет години.

— Не ти ли липсва понякога?

Господарката Гу се навъси.

— Това се доближава твърде много до скарването, млада госпожице.

— Съжалявам. — Мири клекна до инвалидната количка и хвана ръката на Лена. Старата жена се усмихна, знаеше какво предстои, но нямаше как да му се противопостави. — Вече от толкова години не сте заедно. Помня, че ни идваше на гости, след като се разделихте. Беше ли щастлива тогава?

— Разбира се! След толкова много години се бях отървала от онова чудовище.

— Да, но когато той се разболя, ти му помогна.

Лена завъртя очи към кандидат-вещицата Сиен.

— Като ти кажа, изхвърли тая малка негодница навън.

— Добре… — Сиен изглеждаше несигурна.

— Но не още. Мири, и преди сме говорили за това. Боб дойде тук и ме помоли за помощ. Помниш ли? И ти беше с него. Боб така и не разбра как стояха нещата между Робърт и мен. Нямаше представа на какво съм подложена. Но не можах да устоя на молбите му и красивото ти личице. Знаеш ли… понякога деменцията размеква човека. Почти цяла година Робърт беше безпомощен, но все още разпознаваше хората и си спомняше за

нашия брак. За известно време дори се разбирахме добре.

Мири кимна.

— А след това откриха как да го излекуват. По това време дядо ти беше почти като растение. Ако не бяха измислили лекарството, щях да остана с него до края. Но вече знаех какво ще стане. Чудовището щеше да се завърне. — Лена размаха пръст пред носа на внучка си. — Само глупакът повтаря два пъти грешките си. Разбра ли?

Но Мири все още държеше другата й ръка.

— А не може ли нещата да се променят? Когато са го излекували, част от него вече е била мъртва. — Тази теория беше на Джин Ли. — Знам, че напоследък е гневен, но това е, защото му липсват много неща. Може би лошотията се е махнала.

Лена махна към Сиу Сиен.

— Нали чу какво каза Сиу за благородния му характер?

Мири мислеше трескаво. С Алис не помагаше, но бързата смяна на темата понякога разсейваше Боб.

— Лена, ти живееш тук, откак дядо се разболя. Можеше да се преместиш навсякъде, след като не искаш да ни посещаваш, но избра да останеш тук.

— Живях много години в Сан Диего. Няма да се откажа от приятелите си, любимите си магазини и разходките. Е, разходките ги зарязах вече, но възкресяването на *Знаеш кой* няма да ми провали живота!

— Но ти не познаваше доктор Сиен преди, нали?

— Не. И сега ще намекнеш, че тъй като тук има само двеста и петдесет души, нашето съжителство не може да е съвпадение.

Мири замълча. Сиен се обади:

— Изборът беше мой. Аз се преместих това лято, щом разбрах, че се оправям. Аз съм една от най-възрастните тук, но съм толкова умна и енергична, че не знаеха какво да ме правят. Затова си намерих съквартирантка. Бабата ти е с десет години по-млада от мен, но на тази възраст това няма значение. — Тя потупа Лена по рамото.

Мири си спомни, че Лена Луелин Гу дълги години бе провеждала психиатрични консултации в „Краят на дъгата“. Ако някой бе уредил съжителството, то несъмнено бе тя. Момичето отвори уста, но забеляза предупредителния поглед на Лена.

След секунда Лена се намести на количката.

— Виждаш ли, момичето ми? Чисто съвпадение. Но признавам, че е полезно. Сиу ме информира за модерното обучение на *Знаеш кой*. — Тя се усмихна зловещо, без помощта на спецефектите на Мири.

— Да — каза Сиен. — Ние го наблюдаваме колективно.

— Чудовището няма да ме спипа този път.

Мири се дръпна.

— Вие провеждате съвместно начинание! — Никога не си бе представяла, че двете вещици ще са толкова модерно настроени.

— Какво?

— Съвместно начинание. Партньори с противоположни силни и слаби страни. За пред обществото сте едно, представено от мобилния партньор, но всъщност възприятията ви са двойни.

Сиен продължаваше да я гледа неразбиращо.

Мири прати сигнал към двете жени. Всъщност и двете бяха офлайн.

— Вие не носите, нали?

Сиу посочи към бюрото.

— Ей там ми е информационният лист. Опитвам се да наваксам с толкова сериозни неща, че нямам време да се занимавам с глупости.

Мири почти забрави мисията си.

— Доктор Сиен, много грешите за това. Нима Чумлиг не ви е обяснила? Някои аналитични програми не могат да се пуснат със статично видео.

— Показа ми БЛАСТ9, но не можах да разбера нищо.

— Защото сте го пробвали на листа.

— Мири, опитвам се да започна с по-простите неща, които вървят на информационния лист.

Лена я изгледа и отново се обърна към внучка си.

— Мири, ти не разбираш. Живееш във време, което си мисли, че може да пренебрегне човешкото състояние. — Тя вдигна глава. — Не си чела „Тайните на възрастта“, нали?

— Разбира се, че съм ги чела!

— Извинявай. Разбира се. Това е най-известната творба на бившия ми съпруг. И признавам, поемите наистина са гениални. Ти си заобиколена от медицински обещания и наполовина излекувани хора. Това те разсейва от реалността. — Тя направи пауза, сякаш се чудеше дали да продължи да говори. — Мири, истината е, че ако имаме късмет и сме предпазливи, ще остареем и ще станем слаби и много, много уморени. Всяка борба рано или късно свършва.

— Не! Ти ще се оправиш, Лена. Просто още нямаш късмет. Всичко е въпрос на време.

Лена се засмя и Мири си спомни, че „Всичко е въпрос на време“ е мантрата в цикъла на Робърт.

— Очаквах, че разговорът ни ще стигне дотук. Съжалявам, Мири.

Момичето наведе глава. „Но аз само исках да помогна!“

Странно, така й беше казал и Ороско. Може би не беше абсолютен мизерник. И можеше ли наистина да й помогне? Но той бе казал още нещо и точно сега то можеше да се окаже по-важно. Да! Внезапно Мири осъзна как да обърне разговора в своя полза. Погледна баба си и се усмихна невинно.

— Лена, знаеш ли, че *Знаеш кой* се учи да носи?

14.
Мистериозният странник

Дори след третата седмица Робърт и Хуан продължаваха с обучението на живо — веднага след края на часовете. Отиваха на скамейките на стадиона и единият невежа се опитваше да научи другия.

Понякога се включваха и невежи номер три и четири, Фред и Джери Раднър. Близнаците се бяха обединили за часа по съчиняване, но изглежда, им беше забавно да помагат на Робърт. Съветите им бяха по-колоритни от тези на Хуан, макар че рядко се оказваха от полза.

Освен това имаше и пети невежа. Сиу Сиен се бе отказала от съчиняването, но все още посещаваше Феърмонт. И също като Робърт се учеше да носи. Сега носеше блуза, украсена с мъниста — друг вид екипировка за начинаещи. И тя беше през онзи ден, когато Робърт и Хуан срещнаха чилийците. Това се случи на пистата за бягане, около игрището. Наоколо нямаше никого, спортните отбори още не се бяха появили.

Мири → Хуан: <sm>Хей, Ороско! Събуди се. Маркирай ги. <enum/>.</sm>

Хуан → Мири: <sm>Съжалявам. Не ги видях.</sm>

Мири → Хуан: <sm>И вчера ги пропусна. Маркирай ги, преди да се включат към близнаците. Това ще е добра тренировка.</sm>

Хуан → Мири: <sm>Добре, добре!</sm>

— Доктор Гу, Сиу, вижте! — Хуан изпрати сигнал към Робърт. Последните дни се бяха упражнявали в това. Според момчето това беше като да погледнеш в посоката, в която сочи другият. Но хич не беше лесно. Робърт погледна иконата. Принципно това трябваше да му осигури достъп. Нищо! Започна да пише по виртуалната клавиатура. До него Сиен се мъчеше да направи същото.

… И след малко видя насреща си шестима ученици, говореха на испански.

Мири → Хуан, Лена, Сиу: <sm>Добре, мисля, че Робърт ги вижда.</sm>

Лена → Хуан, Мири, Сиу: <sm>Аз ги виждам! Ами ти, Сиу? </sm>

Сиу → Хуан, Лена, Мири: <sm>Не още…</sm>

Мири → Хуан, Лена, Сиу: <sm>Доктор Сиен, не се опитвайте да пишете. Все още сте бавна и Робърт ще заподозре.

Просто говорете високо, все едно се обръщате към него и Хуан. </sm>

Сиен замълча за момент, пръстите й още се движеха.

Беше по-зле с носенето и от дядо й.

— Да, и аз ги виждам! — Обърна се към Хуан Ороско. — Какви са те?

— Приятели на Фред и Джери от Чили.

Мири → Хуан: <sm>Кажи им да пуснат синхронизирано чудовище.</sm>

Хуан → Мири: <sm>Добре.</sm>

Хуан извика нещо на испански, но беше твърде бързо и Робърт не разбра. Нещо за помагане на начинаещите.

Те му отговориха още по-неразбираемо. Но може би това нямаше значение. Посетителите се отдръпнаха и пред тях се появи нещо тромаво и лилаво.

Сиен се засмя.

— И това го виждам. Но това същество… дори не се преструва, че е истинско.

Робърт се наведе към видението.

— Всъщност това е плюшена играчка. — Беше с груби шевове, парченца от пълнежа висяха навън. Но пък видението беше високо почти два метра и отстъпи, щом Робърт го приближи.

— Чел съм за тези неща.

Лена → Хуан, Мири, Сиу: <sm>Схванах, Сиу. Ако се движиш, и то се движи. Но всеки от вас контролира различна част.</sm>

— О. — Сиу Сиен пристъпи към съществото. Задните му крака спряха, но предните продължиха и то почти щеше да падне.

Мири → Хуан: <sm>Кажи, че целта е да го накарате да танцува.</sm>

— Целта е да го движим съвместно. Сиу, танцувай около него.

Щом тя се раздвижи, се чу музика. Задните крака на чудовището и задникът му замърдаха в такт. Чилийците решиха, че това е очарователно.

Робърт вдигна ръка, завъртя я и музиката се усили. Хуан започна да пляска и раменете на животното също се задвижиха. Останалите деца засега не се включваха. Те изглеждаха истински, като Хуан и Сиу, но съвсем не бяха експерти. Сенките им си противоречаха, а краката им леко потъваха в земята. След секунда явно и те чуха музиката, защото започнаха да пляскат. Сега вече опашката — може би тяхната част от чудовището, се задвижи нагоре-надолу.

Робърт пое контрол върху ноктите на съществото и за момент

то танцуваше в синхрон с музиката. Но мрежовото закъснение варираще между частица от секундата и секунда и половина. Танцът ставаше все по-див — системата оправяше грешките. Накрая опашката се оплете в крайниците и съществото се пльосна на земята.

Лена → Хуан, Мири, Сиу: <sm>Това беше забавно!</sm>

— По дяволите! — каза Робърт.

Всички останали, изглежда, се забавляваха искрено. Децата едно по едно изчезнаха и накрая останаха само реално присъстващите.

— Може да се оправим и по-добре, Хуан!

Лена → Сиу: <sm>Видя ли? Винаги се оплаква. След малко ще почне да прави намеци, че ти си виновна за всичко.</sm>

Хуан все още се смееше.

— Знам, знам. Но мрежовата връзка беше „басура мас одиоса“. Някои игрални компании предлагат подобна бавна връзка безплатно, за да се ядосаш и да се прехвърлиш на платена.

— Тогава защо опитахме?

— За упражнение. И защото е забавно.

Робърт си спомни международната демонстрация пред библиотеката.

— Трябваше да използваме метроном. Можеш ли да извикаш децата пак?

— Не-е, ние просто… все едно си махнахме за здрасти. Като при разминаване.

— Не ги виждах, преди да ми ги покажеш. Колко е натоварено наоколо? — Робърт разсече въздуха с ръка. Колко ли реалности съществуваха?

— Тук, на открито, е твърде натоварено, за да виждаш всичко. В твоето полезрение има около триста-четиристотин възела. Всеки може да поддържа десетина пласта. В по-зает ден ще има стотици реалности и може би още милиарди потенциални…

Мири → Хуан: <sm>Не навлизай в темата. Дядо ми е доста умен и може да заподозре нещо за нас, невидимите.</sm>

Хуан → Мири: <sm>Така ли? Ами ти оставяш следи. Показваш госпожа Гу на Сиу и това я обърква. Виж как избягва да гледа в посоката на Лена.</sm>

Момчето сякаш изгуби мисълта си.

— Разбира се, когато има само няколко души, трафикът не е натоварен.

Повървяха по пистата — момчето им показваше как да разглеждат публичните места. Робърт и Сиу Сиен се упражняваха и понякога постигаха известен успех. Сиен изглеждаше по-

отпусната, отколкото в началото. Сега поне вървеше по-близко до двамата.

Но пък не реагира, когато Робърт се пошегува.

— Никога няма да се научим.

Лена → Сиу: <sm>Виждаш ли!</sm>

Робърт се зачуди що за странна патка е тази Сиен.

Сиу Сиен беше странна в много отношения. Въпреки че се бе отказала от съчиняването, защото се притесняваше от останалите, обожаваше конструирането. Всеки ден сглобяваше по нещо ново. Сякаш само тогава изглеждаше истински щастлива. Робърт разбираше някои от проектите ѝ, за други само гадаеше.

— Може и да не съдържа „полезни части“, но поне като съм го направила, го разбирам! — Всеки ден правеше по нещо, което отнемаше на другите цял семестър.

Не беше съвсем откачена. Обикновено не се появяваше, когато Робърт учеше Хуан. Робърт никога не бе обучавал деца и много мразеше некомпетентните. Колкото и добри да бяха намеренията на Хуан, той беше и двете. А Робърт трябваше да го научи да пише.

— Лесно е, Хуан. — „Ама че глупости!“ Или пък не. Не беше трудно да се пишат боклуци. Двадесет години по поетични семинари го бяха доказали. Виж, да се пише добре беше друго нещо. А да се пише прекрасно беше нещо, което не можеше да се научи в училище. Гениалността се развиваше сама. Хуан Ороско беше доста по-слаб от студентите на Робърт. Според стандартите на двадесети век той щеше да е неграмотен, освен за думи, с които да има достъп до информация и резултати. Може би не точно неграмотен. Трябваше да има някаква дума за тези осакатени деца на съвремието. Параграмотен? „Обзалагам се, че мога да го науча да пише глупости.“

И така, те се качваха на трибуните и разменяха думи във въздуха. Ороско не обръщаше внимание на спортистите долу и скоро дори спря да си играе с шрифтовете.

Дойде денят, в който написа нещо, което имаше ефект. Почти се доближаваше до най-стандартните клишета. Момчето остана загледано в небето за около минута, със зяпнала уста.

— Това е… изродско. Думите ме карат да виждам неща. — Погледът му се насочи към Робърт и той се усмихна. — Вече наистина задобряваме — ти с носенето, аз с писането.

— При това почти равностойно. — Робърт не можа да сдържи усмивката си.

Измина седмица. През повечето вечери Робърт провеждаше интервюта със Зулфи Шариф, а след училище и през уикендите работеше с Хуан. Често това ставаше от разстояние. Робърт бе все по-заинтригуван от координационните проблеми. Момчето имаше странни идеи за техния проект. „Можем да включим музика, жива музика. Това е много по-лесно от синхронизирането.“ Робърт изкарваше дълги периоди, без да се замисля за тежкото си състояние.

Тези училищни проекти му бяха по-интересни от интервютата с Шариф и редките посещения в университетската библиотека. Разкъсването и смилането на книгите беше временно спряно, вероятно заради драматичното му появяване, но без демонстранти библиотеката беше пусто място. Модерните студенти нямаха нужда от нея. Единствено Кабалът на Уини се събираше на шестия етаж — бунтовници, които временно бяха загубили каузата си.

Робърт и Сиу Сиен вече се справяха добре с основните, приложения на Епифанията. Сега, когато погледнеше някакъв обект по специален начин, веднага се появяваше информация. С правилно вглеждане в иконките можеше да намери нужните детайли. Ако се взреше внимателно, можеше да види през самия обект! Сиу не се справяше толкова добре с визуалните приложения, но пък наваксваше с аудиотърсенията. Ако човек успееше да маркира непозната дума, резултатите се появяваха мигновено. Това обясняваше чудесния речник, който бе забелязал у децата.

Мири → Хуан: <sm>Кажи му, че допълнителните приложения са много по-трудни.</sm>

Хуан → Мири: <sm>Добре.</sm>

— Доктор Гу, Сиу, вече задобрявате с основните приложения, но трябва да поработим и с допълнителните.

Сиен кимна. И днес присъстваше само виртуално, но образът й не бе така добър като на Ороско. Краката й бяха потънали на няколко сантиметра в трибуната и от време на време зад нея се виждаше някакъв фон. Апартаментът й? Той се пошегува за това, но както обикновено, шегата я направи още по-мълчалива.

Лена → Хуан, Мири, Сиу: <sm>Какво! Какво вижда той?</sm>

Мири → Хуан, Лена, Сиу: <sm>Не се тревожи. Сиу разполага с добър филтър: Освен това ти си в кухнята, а тя в дневната.</sm>

Робърт се обърна към Хуан.

— И кои са най-полезните допълнителни приложения?

— Ами например беззвучните съобщения. Изискват съвсем нисък трафик и работят навсякъде.

— Да! Четох за това. Почти като едновремешните съобщения, само че никой не вижда, че комуникираш.

— Така правят повечето хора.

Лена → Хуан, Мири, Сиу: <sm>Не! Нека кучият син сам да се научи!</sm>

Мири → Хуан, Лена, Сиу: <sm>Лена, моля те!</sm>

Хуан → Лена, Мири, Сиу: <sm>Това е нещо, което използват всички, госпожо.</sm>

Лена → Хуан, Мири Сиу: <sm>Казах не! И без това взе да става подозрителен.</sm>

Момчето се поколеба.

— Но са нужни доста упражнения, за да се овладее. А и ако те хванат, може да ти навлече неприятности. — Може би си спомняше за проблемите в училище?

Сиен се наведе над пейката, сякаш се надвесваше над невидима мебел.

— Какво друго има?

— А! Много неща. Например можеш да виждаш във всички посоки. Може да се смесва видео от различни места и така да „бъдеш“ на място, на което няма физическа гледна точка. Това се нарича „да бродиш като дух“. Ако си особено добър, можеш да пускаш симулации в реално време и да ги използваш за физическо предимство. Точно затова близнаците се справят добре с бейзбола. Естествено остава проблемът с фалшифициране на резултатите, ако намериш слабо място в мрежата… — Този път Робърт успя да запише думите му: по-късно трябваше да се върне на това.

Лена → Хуан, Мири, Сиу: <sm>Мисля, че успя да му отклониш вниманието, Хуан.</sm>

— Добре, нека започнем с най-лесното — обади се Сиу.

— Ще започнем с оглеждането. — Момчето им показа няколко прости упражнения. Робърт нямаше представа как й се струва това на Сиу Сиен. Все пак тя не присъстваше директно. За него гледането назад беше лесно, особено ако използваше картина от ризата си, но Хуан му обясни, че ще е объркващо, когато започне да сменя ъглите.

Допълнителните приложения определено бяха сложни.

— Ще прекарам целия си живот в писане на команди.

— Пробвай да използваш очните менюта — каза Сиен.

Робърт я погледна раздразнено.

— Опитвам!

Лена → Кею: <sm>Никога не го критикувай. Ще ти го върне

в най-лошия момент.</sm>

Робърт се извъртя към Хуан:

— Никога не съм те виждал да пишеш с пръсти.

— Аз съм дете: отраснал съм с цялостното командване. Но дори майка ми използва фантомното писане.

— Ами научи ни на командните жестове или мигания, или каквото е там.

— Добре! Но това не са като стандартните жестове, които сте научили. Всичко зависи от теб и екипировката ти. Сензорите улавят помръдванията на мускулите, които другите хора не забелязват. Ти учиш твоята Епифания и тя учи теб.

Робърт беше чел по този въпрос. Явно беше толкова откачено, както звучеше. Все едно да се учиш да жонглираш и да обучаваш някакво глупаво животно, което да ти помага да жонглираш! Двамата със Сиен разполагаха с двадесет минути да се правят на глупаци, преди да започнат тренировките на футболните отбори. За това време Робърт се научи да се оглежда с просто свиване на рамена.

Хуан се усмихна.

— Вие сте наистина добри за…

— … за старци? — каза Сиу.

— Да. — Хуан се обърна към Робърт. — Щом вие се справяте с това, може би и аз ще се науча да пиша… А сега трябва да помагам на майка ми. Ще се видим утре, нали?

— Да — каза Сиен. — Аз също трябва да вървя. Как да се оттегля най-елегантно?

— Ха! За това се иска доста практика, но искам да изглежда добре за околните. — Той посочи отборите, които излизаха на игрището. — Поне за тях. Така че, ако искате, ще ви покажа.

— Добре.

Образът на Сиен се сви до малка рубинена светлинна.

Момчето стана и се усмихна на Робърт.

— Мисля, че се справих с геометрията и ще успея и без сътрудничеството на получателите. — Образът му започна да се спуска по трибуните. Сянката му съвпадаше много по-добре от тази на Шариф. Иконката на Сиен висеше над рамото му. Той стигна до тревата и тръгна покрай трибуните, фигурата му се смаляваше в перспектива.

В този момент пред Робърт се появиха златни букви.

Сиен → Гу: <sm>Ще се видим утре!</sm>

Ха, значи така изглеждало беззвучното съобщение. Робърт продължи да ги наблюдава, докато и двамата не се скриха от поглед.

Лена → Мири, Сиу: <sm>Леле! Не мога да различа образа

на Хуан от истинските хора. Момчето е наистина добро.</sm>

Мири → Лена, Сиу: <sm>Добре се справя.</sm>

Робърт нямаше повече часове. Можеше спокойно да се прибере вкъщи. Но засега не му се връщаше във Фолбрук. Мири щеше да си дойде след няколко минути. Боб беше на нощно дежурство — каквото и да значеше това. Всяка засечка с Мири щеше да предизвика намесата на Алис. Робърт беше удивен, че преди смяташе снаха си за кротка и дипломатична. Тя го плашеше по някакъв необясним начин. Или бе осъзнал, че ако я ядоса, ще го изпратят обратно в „Краят на дъгата“. (Така и не бе разбрал дали името е дело на някой неграмотник, или на човек, който наистина разбира мястото.)

В крайна сметка реши да се помотае наоколо. Някои неща тук не бяха променени от детството му, вероятно не бяха променени от началото на човешката история. Качи се на южната трибуна, далеч от спортистите и децата, който стояха от другата страна и се шегуваха за всичко.

Мири → Лена, Сиу: <sm>Би трябвало вече да се прибира.</sm>

Лена → Мири, Сиу: <sm>Не и моето чудовище. Виждаш ли как е зареял поглед? Сигурно обмисля всичко, което се случи, и търси начин да навреди на Сиу.</sm>

Сиу → Лена, Мири: <sm>На мен ми изглежда съвсем добре, откакто откачи в часа по конструиране.</sm>

Сиу → Лена, Мири: <sm>Не, Лена, моля те, използвай съобщенията. Знам, че седя до теб на масата, но искам да се поупражнявам.</sm>

Лена → Мири: <sm>Сиу е симпатична, но понякога става досадна.</sm>

Сиу → Лена: <sm>Ехо, Лена! Какво пишеш на Мири?</sm>

Слънцето се спускаше зад него и сянката на трибуната бе паднала върху игрището. Оттук се виждаше почти целият кампус. Повечето сгради изглеждаха като сглобяеми бараки, но главният аудиториум беше построен от дърво. Според обясненията, които успя да изрови, преди сградата бе служила за изложби на коне!

Сиу → Лена, Мири: <sm>Според мен просто се упражнява.</sm>

Това му напомняше на ученическите години на Боби, само дето нямаше очертания и врати. Робърт си пусна спортните настройки и вече всичко изглеждаше наред. Странно, хлапетата носеха някакви шлемове, за които нямаше спомен. Високите им подвиквания достигаха до него без помощта на новите технологии. Те се бяха събрали в центъра и слушаха някого.

След малко отборите се втурнаха напред, но Робърт не виждаше топка. Започна да преглежда наличните опции. Аха! Сега вече отборите носеха истински екипи и на игрището имаше рефери. На трибуните пък се виждаха множество възрастни зрители — учители или родители?

Сиу → Лена, Мири: <sm>Какъв е този спорт?</sm>

Мири → Лена, Сиу: <sm>Еган футбол.</sm>

Сиу → Лена, Мири: <sm>Според мен той просто гледа мача.</sm>

Лена → Мири, Сиу: <sm>Може би.</sm>

Сиу → Лена, Мири: <sm>Мисля, че Хуан е прав, Лена. Нека да поговоря с него. Няма да те разкрия.</sm>

Сиу → Лена: <sm>Не се дръж така.</sm>

Робърт все още не виждаше топка. Игрището пък беше покрито със златиста мъгла — на места стигаше почти до гърдите на играчите. Тук-там из мъглата плуваха малки цифри. Когато противниците се сблъскваха, присветваше ярка светлина.

Сиу → Лена, Мири: <sm>Какво става с Шариф, Мири? Ти го използваш, за да общуваш с Робърт, нали?</sm>

Мири → Лена, Сиу: <sm>Да. Мислех, че Шариф ще е перфектна примамка. Има нужното образование, за да говори с Робърт. И личната му хигиена е безобразна! Беше много лесно да го отвлека. Проблемът е, че и някой друг направи същото и сега предимно си пречим. Хей!</sm>

Сиу → Лена, Мири: <sm>Загубих картина около дядо ти.</sm>

Мири → Лена, Сиу: <sm>Да, и звукът изчезна. Странно, не знаех, че Робърт е толкова добър.</sm>

Лена → Мири, Сиу: <sm>Предупредих ви.</sm>

Едно дете се откъсна от останалите и затича през мъглата, някак отгатваше къде са проблясъците. След това ритна някак странно и падна по гръб. Най-близката врата светна и за момент мъглата придоби формата на футболна топка. Всички се развикаха, дори фантомните зрители по трибуните.

Робърт изсумтя. Вече дори най-простите игри нямаха смисъл. Той подръпна маншета си, за да получи по-добър изглед.

— Вината не е твоя, мой човек. Виждаш си нормално. — Гласът сякаш идваше точно зад него. Робърт се обърна, но не видя никого. — Просто погледни таблото. Всичко в тази игра е мъгляво, дори резултатът. — На таблото голът беше отбелязан като 0,97. — Според мен трябва да го закръглят на единица. Това си беше съвсем хубав удар. — На терена двата отбора се прибираха в половините си и се готвеха да подновят играта.

Робърт продължи да следи мача, без да обръща внимание

нагласа.

— Тази игра не ти е позната, нали, професоре? Това е еган футбол. Виж… — Пред очите му се появи цялата информация за този спорт. Междувременно на терена три деца се бяха сблъскали и лежаха. — Разбира се, това е доста далеч от оригинала.

— Обзалагам се. — Робърт почти се усмихна. Тонът на непознатия звучеше приятелски и доверително. Беше удоволствие да попаднеш на толкова разбран човек. Робърт се завъртя и погледна празното пространство. — Изчезвай, хлапе. Не си дорасъл да си играеш игрички с мен.

— Нищо не играя, мой човек. — Отговорът започна ядосано, но след това премина в покровителствено-приятелски тон. — Ти си интересен случай, Робърт Гу. Свикнал съм да манипулирам хората, но обикновено го правя с посредници. Твърде зает съм да говоря с всички директно. Но ти ме заинтригува.

Робърт се престори, че продължава да гледа мача. Гласът продължи:

Знам какво те тормози. Знам, че си много загрижен, че вече не можеш да пишеш стихове.

Робърт не можа да потисне изненадата си. Невидимият странник се засмя. Явно някак бе усетил реакцията му.

— Няма нужда да се прикриваш. Медицинските сензори в училището са толкова добри, че все едно си вързан за детектор на лъжата.

„Трябва просто да си тръгна.“ Вместо това продължи да гледа футбола още няколко мига, докато не се увери, че си е възвърнал самообладанието.

— Значи си признаваш, че си извършил престъпление?

— Нещо такова, макар че единственото ми престъпление е, че разполагам с по-добри компютърни умения. Мисли за мен като за по-висше създание, възползващо се от всички инструменти, измислени от човека.

„Това сигурно е някое хлапе.“ Или пък не. Може би посетителят беше невидим, защото дори виртуалното му присъствие тук щеше да е незаконно.

— С радост ще съобщя за „уменията“ ти на съответните органи.

— Няма да го направиш. Първо, защото полицията не може да ме идентифицира. И, второ, защото мога да ти върна това, което си изгубил. Мога да ти върна поетичната дарба.

Робърт се засмя презрително.

— Ах, защо с такава подозрителност? Но пък се появява и късче надежда! Трябва да проверяваш новините или да отслабиш филтъра за реклами. Едно време атлетите вземаха стероиди, а

студентите — амфетамини. Тези вещества в общи линии даваха фалшиви обещания, но сега имаме други, които наистина работят.

„Наркодилър, за бога!“ Робърт почти се засмя на глас. Но след това се замисли за чудодейното си излекуване. „Едно време това щеше да е истинско чудо.“ Може би това беше наркодилър, но какво от това?

— Каква е печалбата от наркотиците за възстановяване на световноизвестни поети? — Каза го с насмешка, но осъзна колко много е разкрил. Може би това не беше от значение.

— Толкова си старомоден, професоре. — Непознатият направи пауза. — Виждаш ли хълмовете на юг? На няколко мили от тях се намира едно от малкото места на земята, където физическото присъствие има значение.

— Университетът на Сан Диего?

— Почти. Имам предвид биотехнологичните лаборатории до кампуса. Това, което става там, няма нищо общо с изследванията от двадесети век. Новите лекарства се страхотни, но понякога работят различно при всеки пациент.

— Не може да финансирате такова изследване.

— Не ме разбирай погрешно. Големите пари идват от масовите лекарства, но дори те имат нужда от анализи за странични ефекти. Ти си единичен случай. Няма друг велик поет с твоя проблем. И все още няма лечение. — Този тип знаеше как да смесва ласкателствата с бруталните изрази. — Но пък живеем във века на синтетичните медикаменти и много от тях имат единичен ефект. Има много добър шанс лабораториите да бъдат принудени да открият лек за теб.

„Глупости! Но ако наистина може? Все пак това беше бъдещето. И след като съм жив…“ Робърт усети, че надеждата започва да покълва. „Кучият му син ме спипа. Знам, че ме манипулира, но това няма значение.“

— И с кого си имам работа, о, мистериозни страннико?

— Мистериозен странник? Хм. — Настана пауза, несъмнено неграмотникът проверяваше значението на израза. — Ами да, уцели ми името от първия опит. Мистериозен странник. Това е добро.

Робърт изскърца със зъби.

— Предполагам, че за да ми помогнеш, ще трябва да направя нещо незаконно и опасно.

— Определено незаконно, професоре. И донякъде опасно. Все пак не се знае дали лекарството няма да има други ефекти. Но пък вероятно ще си струва, нали?

„Да!“

— Може би. — Робърт удържа напрежението в гласа си. — Каква е цената? Какво искаш от мен?

Странникът се засмя.

— Не се притеснявай. Просто искам сътрудничество в един проект, в който вече си се забъркал. Върти се около приятелите си в библиотеката. Придържай се към плана им.

— И да те осведомявам за това, което става?

— Няма нужда, мой човек. Аз съм огромен облак от знания. Не, трябват ми ръцете ти. Мисли за себе си като за дроид, който едно време е бил поет. Е, професоре, съгласен ли си?

— Ще си помисля.

— Сигурен съм, че ще подпишеш.

— С кръв ли?

— Колко си старомоден, професоре. Без кръв. Засега.

Полковник Робърт Гу-младши си беше донесъл работа от офиса. Поне така наричаше работата във времето, което трябваше да прекарва с Мири. Но дъщеря му беше заета с уроците си, а Алис… е, нейното назначение беше най-тежкото досега. Тя се разхождаше навъсена. Всеки на нейно място щеше да е мъртъв или полудял. Но тя някак издържаше и успешно се подготвяше за новата си мисия. „Точно затова военните я пришпорват все повече.“

Боб отхвърли тези мисли. Имаше причина за тази саможертва. От събитията в Чикаго не бяха изминали и десет години. Вече от пет години не бе имало успешна ядрена атака на територията на САЩ. Но заплахата все още съществуваше. Напоследък той сънуваше кошмари за сиропиталището в Асунсион и това, което за малко не бе направил. Естествено в мрежата беше пълно със слухове за нови технологии, които щяха да накарат класическите оръжия да бледнеят. Въпреки усилията на Америка, Китай и индоевропейците рискът нарастваше. Все още имаше места, които светеха нощем.

Боб прегледа последната оценка на заплахите. Нещо се носеше във вятъра и беше по-близо от Парагвай. Според аналитиците на ЦРУ индоевропейците може би замисляха нещо и се сдушваха с неподходящите хора. „Господи! Ако великите сили не се държат заедно, как ли ще преживеем този век?“

Нещо помръдна зад него. Баща му бе застанал на вратата.

— Татко. — Боб кимна учтиво.

Старецът го гледаше. Боб направи някои от документите видими.

— Съжалявам, сине. Работиш ли?

— Да, имам да довърша някои неща. Не се притеснявай, че са размазани, просто не са включени в менюто на къщата.

— Аха. Може ли да ти задам няколко въпроса?

Този нов подход определено го изненада и той махна на баща си да седне.

— Днес в училище говорих с някого. Само глас. Той може да е бил в другия край на света, нали?

— Да, макар че ако е много далече, би могъл да забележиш.

— А, да — полага и накъсването.

„Нима вече е усвоил жаргона?“ Едно време баща му беше технически неграмотен. Боб си спомни как беше заклеймил безжичните телефони. Майка му бе успяла да докаже, че не е прав. Оказа се голяма грешка. Старецът превърна следващите няколко седмици в ад.

— Предполагам, че анализът ще разкрие някои неща.

— Да. Явно твоят нов учител се справя добре. „Ако не беше развалил всичко, можеше да се учиш от Мири.“

Баща му изглеждаше леко отнесен. Може би притеснен?

— Да не би някой да те тормози на училище? — Тази мисъл беше плашеща.

Робърт се засмя злобно.

— Някой се *опитва* да ме тормози.

— По-добре говори с учителите си за това. Или им покажи записите от устройството си. Те вероятно имат опит с подобни проблеми.

Старият Гу кимна сериозно.

— Да, знам. Ще го направя. Но не е лесно. А и си мислех, че на работа се справяш с подобни проблеми, макар и на по-високо ниво. Реших, че ще ми дадеш експертен съвет.

Старецът за първи път казваше нещо положително за кариерата му. „Това сигурно е клопка!“

За момент последва мълчание, Боб се чудеше какво да отговори. Накрая се засмя.

— Добре, макар че военните отговори са подвеждащи. Не защото се имаме за по-умни, а защото разполагаме с хардуерната система за сигурност. Ние контролираме целия хардуер. „Е, ние и някои хакери.“

— Този, с когото си говорих, се определи като „облак от знание“. Това възможно ли е? Колко би могъл да узнае за мен?

— Ами, ако е готов да наруши няколко закона, би могъл да изрови доста неща. Да речем, цялата ти медицинска история и какво си си говорил с Рийд Уебър, А за шпионирането: би могъл да те следи на обществените места, макар че това зависи от твоите настройки и натовареността на мрежата. А ако разполага

със зомбита, би могъл да те следи и в мъртвите зони, макар че няма да получава информацията в реално време.

— Зомбита?

— Заразени системи. Спомняш ли си, като бях дете. Почти всяка гадост, която съществуваше на персоналните компютри, съществува и сега. Ако не разполагахме със системата за сигурност, нещата щяха да са нетърпими. — Баща му изглеждаше умислен или може би търсеше нещо. — Но не трябва да се тревожиш. Екипировката ти е максимално сигурна. Просто запомни, че има много хора, на които не бива да се доверяваш.

Робърт сякаш осмисляше думите му.

— А има ли други възможности? Може би някой малък уред, който са ми подхвърлили?

— Да. Сегашните пакостници разполагат с много повече възможности. — Пълзящите микрокамери бяха хит през миналия семестър. За известно време имаше истинско нашествие. Мири се бе оплаквала с дни, но след това изостави темата. Боб подозираше, че е измислила някакво ужасно отмъщение. — Точно затова се прибирай през предната врата. Имаме добър капан за комерсиални „бръмбари“. И какво точно иска този от теб. Не мога да си представя, че някой би те закачал на училище.

„За бога, татко наистина изглежда нервен!“

— Не съм сигурен. Мисля, че това са обичайните неща, които се случват на новобранците. Дори когато са стари смотаняци като мен. Благодаря за съвета, синко.

— Няма защо.

Старецът се измъкна от стаята. Боб го проследи с поглед по стълбището. Баща му определено бе намислил нещо. Боб се загледа във вратата на спалнята, мислеше за обратите на живота. За момент му се прииска с Алис да бяха като другите хора, които не се притесняваха да шпионират близките си.

15.
Когато метафорите оживеят

През следващата седмица Робърт избягваше библиотеката — просто за да види как ще реагира Странникът.

Започваше да се чувства все по-уверен с Епифанията, макар че едва ли щеше да стане добър като децата, израснали с нея. Сиу Сиен изоставаше доста, главно заради липсата на самочувствие — отказа се от носенето за три дена, след като един сбъркан жест я беше прехвърлил в нещо като порносайт.

Междувременно бяха успели да повдигнат сериозно нивото на езика в училищния си проект. Робърт се забавляваше искрено с видеоефектите и мрежовите настройки. Подобен проект щеше да изглежда невероятно в края на миналия век, но сега Хуан с право се боеше, че Чумлиг няма да е много впечатлена. Опитваха се да открият училища с жива музика, но без особен успех. Робърт дори поговори с неколцина студенти от Бостън и Чили, но те бяха твърде далеч, за да са от полза.

Шариф се бе завърнал в Корвалис, но все пак проведоха още няколко интервюта. Някои от въпросите му бяха наистина интелигентни.

Напоследък Робърт често сърфираше в мрежата, предимно да разучи някои мерки за сигурност, но и за да се осведоми какво става със световната литература. Както се оказа, сериозна литература все още съществуваше, макар че авторите не изкарваха много пари дори при новите системи за плащане. Но имаше мъже и жени, които се оправяха със словото не по-зле от предишния Робърт. „Проклети да са!“

А Странникът все още мълчеше. Или беше загубил интерес, или съзнаваше властта си над Робърт. „Лесно е да победиш, когато противникът ти е отчаян.“ Никой не беше побеждавал Робърт Гу в тези игрички на нерви от много време… но една събота той отмени сесията с Хуан и взе кола до университета.

По пътя се появи Шариф.

— Благодаря, че приехте обаждането ми, професор Гу. — Част от задника на образа бе потънал в седалката. Зулфи не изглеждаше толкова добре, колкото последните пъти. — Напоследък ми е трудно да се свързвам с вас.

— Мисля, че свършихме добра работа в четвъртък.

Шариф изглеждаше пребледнял.

— Нима се оплаквате? — Робърт повдигна вежда.

— Не, в никакъв случай! Но има вероятност да съм занижил

мерките за сигурност и екипировката ми да е заразена. Мисля, че в известна степен съм обект на… отвличане.

Робърт си припомни какво беше чел напоследък.

— Това е като да си малко бременен, нали?

Образът на Шариф потъна още по-навътре в седалката.

— Така е, сър. Напълно ви разбирам. Но предполагам, че такива инциденти се случват с всички ни. Мислех, че ще се справя с проблема, но нещата излизат извън контрол. Аз не съм говорил с вас в четвъртък. Въобще.

— Аха. — Значи Мистериозният странник използваше едновременно и мълчание, и подставено лице.

Шариф изчака за момент, след което продължи:

— Моля ви, професоре, имам голямо желание да продължим с интервютата! Сега, след като знаем за проблема, ще го преодолеем. Моля ви, не ме отрязвайте.

— Нали можеш да прочистиш системата си?

— На теория да. Веднъж трябваше да го направя в училище. Някак си ме накиснаха в една история с изневяра. Вината не беше моя, но университетът на Калкута поиска да изваря дрехите си. — Той повдигна умолително длани. — Никога не съм бил особено добър с бекъпите и предишният случай ми костваше загубата на цял семестър. Моля ви, не ме карайте да го правя отново. Този път ще е още по-зле.

Робърт погледна навън. Колата му зави по шосе 56 и се насочи към крайбрежието. Отпред се намираха биолабораториите. Може би и Странникът бе там. Шариф поне му беше ясен. Той отново се обърна към младежа.

— Добре, господин Шариф. Ще продължим въпреки лекото ви заразяване. — Спомни си как едно време в Станфорд компютърджиите винаги го тормозеха с най-новите антивирусни програми. — Просто няма да обръщаме внимание на това дребно вандалство.

— Точно така, сър! Много съм ви благодарен. — Шариф най-сетне си отдъхна. — Нетърпелив съм да продължим. Даже съм си подготвил въпроси. Така. Има ли някакъв прогрес върху новата редакция на „Тайните на старостта“?

— Не. — Робърт отговори малко грубо, но това беше въпрос, какъвто се очакваше от оригиналния Шариф. След това смекчи тона си и започна да му пробутва разни полуистини. — Все още планирам нещата. — Обясни, че въпреки таланта, стиховете изискват време и прецизно планиране. Шариф преглътна жадно всичките тези глупости.

— Така че през следващите няколко седмици ще посещавам приятелите си в библиотеката. Това ще хвърли малко светлина

върху отминалите години. Ако искаш, може да идваш с мен. Ако гледаш внимателно, ще видиш как работя и после ще дискутираме заключенията ти.

Младият мъж кимна развълнувано.

— Чудесно. Благодаря ви.

Беше много приятно отново да има някой, който да му се възхищава, та дори този някой да няма никакъв талант. „Точно така, бедният Уини използваше надути думи и помпозност, за да заблуди по-глупавите.“ Робърт отклони поглед от Шариф, опита се да скрие хищната си усмивка. „И когато Шариф стане по-умен, ще знам, че това е Странникът.“

Днес пред библиотеката нямаше демонстранти, но пък изненадващо — имаше множество реално присъстващи студенти. Робърт се сети за времената, когато библиотеката беше център на интелектуалния живот в университета, и настроението му се разведри. Какво ли се бе случило през изминалата седмица? Двамата с Шариф минаха през стъклените врати и взеха асансьора за шестия етаж. Робърт не можеше да види интериора на сградата дори с новите си умения. Опита да погледне последните новини, но вече подминаваше петия етаж.

Лена → Хуан, Мири, Сиу: <sm>Хей! Картината се разпадна!</sm>

Хуан → Лена, Мири, Сиу: <sm>Днес шестият етаж е затворен за обществени дейности.</sm>

Мири → Хуан, Лена, Сиу: <sm>Може просто да накарам Робърт да продължи.</sm>

Шариф беше избледнял до малка червена точка.

— Вече нищо не виждам. И се обзалагам, че вие сте единственият човек, когото чувам.

Робърт се поколеба, след което махна решително към Шариф. „Да видим какво е намислил Кабалът днес.“

Уини и Карлос Ривера стояха до прозореца, а Томи висеше над лаптопа си.

— Ни хао, професор Гу! — каза Ривера. — Благодаря, че се отбихте.

Томи вдигна поглед от компютъра.

— Не съм сигурен, че желаем малкия ти приятел.

Неочаквано Шариф получи подкрепа от Уинстън Блънт.

— Томи, мисля, че Шариф може да ни е от полза.

— Вече не. — Томи поклати глава. — Не и след като университетът разкъса…

— Какво? — Рафтовете бяха пълни с книги. Робърт отстъпи и

прокара ръка по тях. — Тези ми изглеждат съвсем истински.

— Не видя ли пропагандата на долните етажи?

— Не. Взех асансьора, а все още не съм добър в гледането през стени.

— Ние сме на последния здрав етаж. — Томи сви рамене. — Както и предполагахме, университетската администрация просто изчакваше нещата да се поуталожат. След това една нощ се появиха с още няколко машини. Докато разберем, вече бяха приключили с първите два етажа и беше прекалено късно.

— По дяволите! — Робърт седна на един стол. — Значи вече няма смисъл да протестираме?

— Вярно е, че вече не можем да спасим университетската библиотека — каза Уини. — Всъщност тия хитри копелета така извъртяха нещата, че проектът стана още по-популярен сред студентите. Но поне засега библиотеката в Сан Диего е единствената унищожена.

Ривера изригва на мандарин:

— Дуи данши тамен ксуяо хуи диао китаде тушуган, юнвей… — Поколеба се, като видя неразбиращите погледи на останалите. — Съжалявам. Исках да кажа, че все още трябва да унищожат и други библиотеки. За кръстосана проверка. Обработката на информацията и виртуалното подреждане ще отнемат още време, а целта е перфектно репродуциране.

Робърт забеляза тънката усмивка на Томи Паркър.

— Значи имаш план?

— Няма да кажа нищо, докато Шариф е тук.

— Добре, Томи — въздъхна Уини. — Изключи го.

— Няма проблем. Не искам да преча… — Светлинката на Шариф се дръпна към рафтовете и угасна.

Томи погледна компютъра си.

— Махна се. Освен това изключих целия шести етаж. — Той посочи някакво устройство, прикрепено към древния му лаптоп.

Робърт си спомни за разговора с Боб.

— Нима разполагаш с апаратура на държавна сигурност?

— Нито дума, Робърт. Оригинална парагвайска стока. Пристигна точно преди да ударят фабриката. — Усмихна се хитро. — Сега сме сами… освен ако някой не носи мръсно бельо.

— Или ако някой не е доносник. — Блънт гледаше предизвикателно Робърт.

— Тук не е Станфорд, Уинстън. — Ами ако Странникът беше полицай? Трябваше да се сети за това преди. Побърза да прогони тази мисъл. — И какъв е планът?

— Напоследък четем „Икономист“ — каза Ривера. — Хуертас Интернешънъл има леки финансови проблеми. Ако го забавим

тук, може да се откаже от този проект. — Погледна Робърт през дебелите си очила. От вътрешната страна на стъклата непрекъснато пробягваха образи.

— Дори след като са нарязали всичко тук?

— Дуй. — Младият мъж се наведе напред, картинката на тениската му изобразяваше разтревожени лица. — Глобалният библиотечен проект не се състои само в това да се заснемат всички книги от предното хилядолетие. Не става дума само за дигитализация и търсачка на данни. Хуертас иска да събере всичката информация в единична предметно-ситуационна база данни с ясна система за заплащане.

Предметно-ситуационна база данни? Това надхвърляше новопридобитите му знания. Той се загледа в Ривера, опитваше се да извади обяснение на термина. Не се получаваше. След секунда се сети, че Томи е изключил етажа.

Ривера прие погледа му като знак на недоверие.

— Доктор Гу, информацията наистина не е толкова много. Няколко петабайта. Въпросът е, че всичко ще е много по-разностранно в сравнение с подобните приложения.

— Така, и каква е твоята мисъл? — С крайчеца на окото си улови усмивката на Блънт. Тоя тип знаеше, че Робърт не зацепва нищо.

— Ами… колекцията на Хуертас ще разполага с цялото човешко знание допреди двадесет години. При това подредено и свързано. Точно затова Хуертас плати на щата Калифорния да му позволят подобна варварщина. Дори първата груба компилация може да се окаже златна мина. От около седмица компанията разполага с шестмесечен монопол върху проекта. Това са шест месеца достъп до тайните на миналото. Има стотици въпроси, на които този проект може да отговори: Кой сложи край на интифадата? Кой стои зад фалшификациите в Лондон? Какво стана с петролните пари от края на миналия век? Някои отговори ще са интересни само на малцината любители на историята. Но в други ще има много пари. А Хуертас ще има изключителни права върху този оракул за цели шест месеца.

— Но все още трябва да сглобят информацията — намеси се Уини. — Ако Хуертас загуби няколко седмици, стотици организации ще решат да изчакат монопола да падне и да получат отговорите безплатно. А и не е само това. Китайците се домогват до Британската библиотека и Британския музей и разполагат с много по-добра техника. Засега британците показват повече практичност от Университета на Сан Диего, но и тяхната дигитализация ще почне скоро. Ако Хуертас изостане, ще има реална конкуренция.

— Класическа смъртоносна спирала! — Томи се забавляваше искрено. Винаги се радваше, когато нещата се сриваха. Робърт си спомни, че през големия горски пожар през 1970-а Томи беше помагал в Ист Каунти — но също така се наслаждаваше на всяка минута от бедствието.

— Значи… — „Защо ли Странникът иска да участвам в това?“

— Объркан ли си, Робърт? — засмя се Блънт.

Едно време, в Станфорд, Уини нямаше да си позволи такова държане, не и след първата година. Но сега единствените отговори, за които Робърт се сещаше, бяха пълни с горчив сарказъм, затова отвърна кротко:

— Да. Не схващам нищо.

Блънт се поколеба, подозираше, че Робърт му готви капан.

— Ами, става дума за това да навредим сериозно на Хуертас и Глобалния проект. Вече нямаме легални средства, така че каквото и да предприемем, ще е криминално. Разбра ли?

— Значи сме конспиратори?

Ривера кимна.

— И това само по себе си е престъпление.

— Е, и? — Томи се засмя. — Аз пък преди малко изключих системата на държавна сигурност. Това е нарушение от значение за националната сигурност.

— Не ми пука дори да вършим държавна измяна! — „Трябва да си върна дарбата…“ — Искам да кажа, знаете какъв почитател на книгите съм.

Останалите кимнаха.

— И какъв е планът?

— Помниш ли нашите подземни разходки? — започна Томи.

— През седемдесетте ли? Да, беше забавно, макар и леко извратено.

Томи се усмихна широко.

— Искаш да кажеш, че парните тунели още съществуват?

— Да. Въпреки че през деветдесетте излязоха от мода и много нови сгради не са свързани. Но след това хората искаха максимално бърза връзка, а биолабораториите искаха автоматичен транспорт на пробите. Освен това разполагаха с много пари.

— А сега разполагат с още повече — каза Карлос.

Томи кимна.

— Днес тази тунелна мрежа не пренася ток или топлина. Но пък се разпростира чак до Тори Пайнс, Скрипс и Салк. Разправят, че дори можеш да се поразходиш под океана, макар че не виждам защо някой би го правил. А на изток можеш да стигнеш до всички лаборатории.

Внезапно Робърт разбра защо Странникът се интересува от Кабала.

— А това какво общо има с Глобалния проект?

— Макс Хуертас натрупа състоянието си от биотехнологии. Притежава някои от най-големите лаборатории в Северна Америка, включително една на няколко километра оттук. Беше му лесно да промени генетичния софтуер и да го ползва в този проект. Сега късчетата са складирани в едно хранилище в северната част на кампуса.

— И?

— И все още не са приключили с тях! Обработката все още не е завършена. Парчетата трябва да се сканират неколкократно. Ако не беше притиснат от времето, можеше да изчака да приключат със следващата библиотека и да направят сравнение.

— Това складиране е част от пропагандата. След края на сканирането останките ще бъдат внимателно съхранени за археолозите на бъдещите поколения. Част от факултета дори се връзва на подобни глупости!

— Всъщност — намеси се Ривера — това е донякъде вярно. Хартията ще се запази по-дълго в течен азот, отколкото на тези рафтове.

Уини махна с ръка.

— Важното е, че книгите са унищожени и Хуертас ще продължи да унищожава библиотеки, ако не го спрем. Планът ни е… — Той се огледа, беше наясно, че нагазва в дълбокото. — Планът ни е да проникнем в хранилището през тунелите. Томи има идея как да направим останките безполезни.

— Какво? Ще протестираме срещу унищожаването на библиотеката, като дозатрием каквото е останало?

— Само временно! — каза Томи. — Намерих невероятно аерозолно лепило. Ако напръскаме парчетата, те ще се превърнат в една огромна буца. А след няколко месеца лепилото ще се изпари.

Ривера кимна.

— Така че няма да влошаваме нещата. Нямаше да участвам, ако смятах, че ще навредим на книгите. Идеята на Хуертас е ненужно брутална. Може би, ако го забавим достатъчно, конкурентите му ще го застигнат и унищожаването на библиотеки ще престане. — Сега на тениската му пишеше „Асоциация на американските библиотеки“.

Робърт се облегна и се престори, че мисли.

— Значи казваш, че китайците ще разкъсат Британската библиотека?

— Да. Освен това ще унищожат и музея. Но Европейският

съюз си търси причина да ги спре. Ако злепоставим Хуертас, може би…

— Ясно. — Робърт избягна погледа на Блънт. Уини вече беше достатъчно подозрителен. — Планът изглежда малко налудничав… но след като няма по-добър, ще участвам.

Томи се усмихна широко.

Робърт се обърна към Уинстън Блънт.

— Сега въпросът е — за какво съм ви нужен?

— Допълнителен чифт ръце. Дребни задачи…

Томи направи гримаса.

— В действителност въобще не си мечтаехме за нещо такова, преди да се появиш.

— Аз? Защо?

— Ами помисли за какво говорихме: да проникнем през тунелите в една от най-охраняваните лаборатории на света. Знам, че мога да ни вкарам. Но да го направя, без да ни засекат? В никакъв случай. Това работи само в сериалите като „Стар Трек“, където вентилационната система съществува само заради тъпите сценарии. Това е реалният свят — и тук охраната също знае за тези тунели.

— Това все пак не изяснява защо съм ви нужен.

— Ще стигна и дотам! След като протестните ни тактики не успяха, започнах малко търсене. Новинарски сайтове, чат, търсачки — използвах всичко. Освен това трябваше да внимавам, да не привлека вниманието на федералните. Това ме забави допълнително, но в крайна сметка вече имам добра представа за охраната на лабораторията. Общо взето е типична за обект от значение за националната сигурност. Сериозни мерки, но малко тромави. Системата е почти автоматизирана и до нея имат достъп доста офицери от службите. Познай кой от живеещите наблизо се оказа в списъка?

— Синът ми?

— Неточно. Снаха ти.

— Глупости. Тя е някакъв експерт по Азия. — „Когато не се държи като откачена.“ След това си спомни за Мистериозния странник. — Това са глупости.

— А ти откога стана такъв експерт по сигурността?

„Трябва да си мълча. Нещата тръгват в добра посока.“

Подобна информация не се намира в Гугъл.

Томи поклати глава и го погледна тъжно.

— Светът се промени, Робърт. Днес получавам отговори по начини, които преди двадесет години не съществуваха. Стотици хиляди хора участваха в търсенето ми, всеки помагаше с малко късче информация. Най-големият риск е резултатите да са

фалшиви. В днешно време царува дезинформация. Освен това съществуват фантазьорски групи, които искат да изкривят света около поредната модна игра. Но не мисля, че в този случай сме заблудени. Твърде много независими източници потвърждават тази информация.

— Тъй ли? — Робърт всъщност беше впечатлен. Може би Странникът наистина можеше да изпълни сделката.

Поговориха още половин час, но без да споменават нищо конкретно за това, което очакват от Робърт. Томи имаше още няколко задачи за тях: трябваха им университетски пароли и фалшиви гласове. Входовете към тунелите бяха бетонирани и проникването щеше да е трудно. Освен това имаше и проблем с аерозолното лепило.

— Ами лепилото все още не съществува. Но почти са го изобретили. — Оказа се, че Томи е попаднал на концепцията в един форум за декоративни растения. В момента Японското общество на декоративните градинари работеше с някакви аржентински биолози върху тази технология. Продуктът трябваше да бъде представен след две седмици на изложението в Токио. Някъде по същото време Томи очакваше да му бъде изпратен един литър. — Ето, това е да си хакер в днешно време.

Вече минаваше три часът. Сянката на библиотеката растеше на изток и падаше върху съседните сгради. Четиримата конспиратори бяха приключили за днес.

Томи се изправи.

— Ще успеем! Дори може да не ни хванат. Но и да ни хванат, какво от това? Ще е като в доброто старо време.

— А и не наранявам никого. — Карлос Ривера бавно се надигна.

Томи сложи пръст на устните си.

— Вдигам мъртвата зона, господа. — Наведе се и написа нещо на лаптопа.

Четиримата за момент замълчаха, обмисляха какво да кажат.

— Ами добре — Карлос се обърна към Робърт. — Искате ли да видите какво направиха с празните етажи на библиотеката?

— Това, което Томи нарече пропаганда?

— Да. Красиво е по свой начин. Ако го бяха постигнали с по-нежно дигитализиране, щях да го харесам безрезервно.

И ги поведе встрани от асансьорите.

— Стълбището създава най-добра атмосфера.

Уинстън Блънт се намръщи, но ги последва.

Стълбището беше осветено. По бетонните стени се виждаха

сребристите линии, които Робърт бе забелязал и отвън. Но щом прекрачи прага, гледката се измени тотално. Светлината идваше от газови фенери, а бетонът се смени със стени от плътно напаснати дялани камъни. Робърт пипна стената и с изненада установи, че усеща грапавината на камъните — а не бетона!

— Очаквахте, че ще се разочаровате, нали, доктор Гу? — засмя се Ривера. — Когато докосването противоречи на визията.

— Да. — Робърт прокара пръст по лишеите.

— Университетската администрация се изхитри. Обърнаха се към вярващите кръгове и ги окуражиха да инсталират екипировка за реално усещане. Нещата са впечатляващи и без визуалните приставки.

Слязоха на петия етаж. Вратата беше от масивно дърво и леко проблясваше. Ривера хвана месинговата дръжка и бавно я отвори. Светлината отвътре беше лилава и варираще от приглушена до болезнено ярка. Чуваше се и пукане на прескачащи искри. Ривера извъртя глава и каза нещо неразбрано. Светлината стана по-мека и звуците затихнаха.

— Всичко е наред — каза библиотекарят. — Влизайте.

Робърт прекрачи през прага и се огледа. Това не беше петият етаж на библиотека „Гейсел“. Книгите тук бяха огромни и лежаха на дървени рафтове, които се издигаха нагоре и нагоре. Робърт вдигна глава. Гледката приличаше на гигантските гори по старите графики. Рафтовете се простираха във всички посоки.

„Уха!“ Робърт се спъна и залитна, но Томи го подпря.

— Готино, а? — каза Паркър. — Почти ми се иска и аз да нося.

— Да. — Робърт се подпря на един рафт. Дървото изглеждаше истинско и солидно. Той погледна пътеката между редовете. Тя криволичеше и не свършваше там, където предполагаемо трябваше да се намира стената. Вместо това на мястото на прозорците имаше наклонени дървени стъпала. От онзи тип архитектура, който се използваше в антикварните книжарници. След стъпалата самите рафтове бяха наклонени, сякаш гравитацията си правеше шега.

— Какво е всичко това?

Всички мълчаха. Робърт забеляза, че всички носят тъмни брони. По доспехите на Ривера имаше някакви натруфени символи, макар че подозрително напомняха на метални тениска и шорти.

— Не се ли сещаш? Вие тримата сте рицари, а аз съм пазител на библиотеката. Това е от поредицата „Опасно знание“ на Иржи Хачек.

— Не си ги чел, нали, Робърт? — обади се Блънт.

Робърт смътно си спомняше Хачек от времето, преди да се разболее.

— Чета само важните работи.

Продължиха бавно по тесния проход. Разклоненията водеха не само наляво и надясно, а нагоре и надолу. Отнякъде долиташе звук, наподобяващ змийско съскане. Тук-там се виждаха рицари, наведени над маси, отрупани с пергаменти и книги. Робърт спря и погледна отблизо. Думите бяха на английски, но с някакъв разкривен готически шрифт. Книгата беше някакъв учебник по икономика. Една от читателките, млада жена с гъсти вежди, погледна посетителите и вдигна ръка. От рафтовете се чу шумолене и един огромен том с кожена подвързия се понесе надолу. Робърт отскочи и почти се блъсна в Томи, но падащата книга спря до студентката и страниците ѝ се отвориха сами.

— Ясно. Това са цифровите копия на унищожените книги. — Първичната обработка — каза Блънт. — Копелетата от модерната администрация се изхитриха с тази пропаганда. Сега всички смятат, че тук е много приятно. А следващата седмица ще унищожат и шестия етаж.

Ривера зави и ги поведе към наклонените дървени стълби.

— Не всички са щастливи. Наследникът на Гейсел — доктор Зюс — не беше съгласен с университета.

— И правилно! — Блънт изрита един рафт. — Все едно студентите са в Пирамид Хил.

Робърт направи жест, с който трябваше да върне реалната гледка, но все още виждаше лилава светлина и древните томове и свитъци. Опита да напише командата, но отново нямаше ефект.

— Не мога да сменя гледката.

— Да. Тук не можеш да видиш реалността, ако не си свалиш лещите или не обявиш извънредна ситуация. Точно затова не ползвам Епифания. — Томи размаха лаптопа си като талисман. — Виждам илюзиите само когато поискам. — Дребосъкът зави по едно странично разклонение, като непрекъснато спираше да види какво правят останалите. — Тук е доста готино!

— Внимавайте — каза Ривера, когато стигнаха дървените стъпала, след които перспективата се изкривяваше.

Блънт беше първи.

— Правил съм го и преди. Ще се справя. — Пристъпи напред, залитна, но веднага се изправи и продължи. — Робърт затвори очи. Според настройките на Епифанията това трябваше да спре видеосигналите и да намали объркването. Направи няколко крачки и установи, че няма наклон, а нормален завой.

Томи се появи зад него и усмихнато каза:

— Добре дошли в крилото Ешер! Хлапетата направо го

обожават. — Пред тях имаше нов деветдесетградусов завой. — Сега се насочваме към служебните помещения, но имаме чувството, че вървим покрай безкрайните рафтове с книги.

Наистина, навсякъде около тях беше пълно с книги. Дори когато погледнеше надолу, Робърт виждаше безкрайни лавици там, където стълбите се спускаха в мрака. Ако се вгледаше по-внимателно, буквите на кориците започваха леко да светят. Книгите изглеждаха като призраците на това, което наскоро бе унищожено.

И издаваха звуци, ръмжене, съскане, шепот. Някои дори бяха оковани с вериги.

— Вижте „Капиталът“ ей там — каза Ривера.

Робърт погледна. Един от томовете дърпаше яростно тежките вериги, с които бе окован.

— Да, Опасното знание жадува да излезе на свобода.

Някои от книгите вероятно бяха със система за реално усещане. В едно разклонение студентите трупаха книги на купчина. След това се дръпнаха и загледаха как текстовете се сливат в оргия от шумолящи страници.

— Това ли е библиографски синтез?

Ривера проследи погледа му.

— Да. Започна като нещо, което да представи Глобалния проект на обществеността. Показваме книгите като почти живи същества, които омагьосват читателя и му служат. Тери Пратчет и Иржи Хачек си играят с тази тема от години, но досега не я оценявахме достатъчно. Разполагаме с най-добрите вярващи кръгове на Хачек, които ни помагат сега. Всичко тук е точно копие на историите му. Според повечето потребители това е по-добро от стандартния софтуер.

Уини се обърна към тях. Беше се отдалечил доста и образът му изглеждаше смален. Той махна с отвращение.

— Това е предателство, Карлос. Уж вие библиотекарите не одобрявахте разкъсването, а виж какво направихте. Тези деца ще изгубят уважение към перманентно записаната човешка история.

Томи Паркър се обади весело зад гърба на Робърт:

— Уини, децата вече са загубили уважение към всичко.

— Съжалявам, декан Блънт. — Ривера сведе поглед. — Разкъсването е лошо, а не дигитализирането. За първи път студентите ни разполагат с модерен достъп до знанията от предното хилядолетие. И не само тук. Библиотеката е достъпна и по мрежата, естествено без реалистичните усещания. Хуертас дори ще позволи ограничен достъп по време на монопола. Това е само първично сканиране, а вече имаме повече посещения за седмицата, отколкото за четири години. И то предимно от

факултета!

— Лицемерни копелета — каза Уини.

Робърт погледна към студентите. „Сексът“ между книгите беше приключил и сега те се носеха над главите на младежите, а страниците пееха за други непотърсени томове. „Оживяла метафора.“

Тръгнаха обратно към служебните помещения. Оказа се, че са малко по-далече, отколкото си мислеше Робърт. Явно криволичещите проходи ги бяха прекарали покрай центъра на четвъртия етаж.

Накрая се озоваха пред високата осем стъпки врата. След всичко видяно резбованото дърво изглеждаше обикновено и непретенциозно.

В този момент подът под краката им се разлюля.

— Какво… — Робърт залитна към стената. Книгите започнаха да падат от лавиците и той си спомни, че някои от тях са истински и тежки, колкото изглеждат.

Започнаха да проблясват светкавици.

Ривера крещеше на мандарин нещо за фалшиво земетресение.

Каквото и да беше, трусовете бяха истински.

Във въздуха над тях се разлетяха прилепи.

А след това всичко свърши и подът стана стабилен.

Томи се изправи и подаде ръка на Уинстън Блънт.

— Всички добре ли са?

Блънт само кимна — явно бе твърде потресен, за да прояви какъвто и да било сарказъм.

— Досега не се е случвало такова нещо.

— Айя дуибуки, во ганг сиен килаи тямен джинтиан ши ксин дьонкси. — Карлос обясняваше, че днес опитвали нещо ново.

Томи го потупа по рамото.

— Хей, човече, говориш на китайски.

Ривера го погледна и отговори, отново на мандарин и още по-бързо.

— Спокойно, Карлос. Не се тревожи. — Томи поведе младия мъж надолу. Ривера продължаваше да говори на откоси: — Во зай шуо йингйу ма? — „На английски ли говоря?“

— Спокойно, Карлос. Ще се оправиш.

Робърт и Уини ги последваха. Блънт беше зареял поглед в търсене.

— Аха! Копелетата са използвали сервостабилизаторите, за да разклатят сградата. Вижте.

И като по чудо, Робърт наистина видя: явно тренировките си казаха думата. Библиотеката беше една от малкото сгради, които

не бяха подменени след опустошителното земетресение. Вместо Това бяха построили около нея сервостабилизатори.

— Значи управата реши да придаде още малко реализъм…

— Можеше да ни убият.

Вече бяха на третия етаж. Насреща им се зададе група студенти, или поне така ги прецени Робърт, тъй като се смееха и повечето бяха приели чудовищни образи. Старците не продумаха, докато студентите не се скриха от погледа им.

— Кой предизвика това, Карлос? — попита Томи.

— На английски ли говоря?… Да. Слава богу. Понякога сънувам, че залепвам завинаги. — Той направи няколко крачки, почти просълзен от вълнение. — Да, да. Чух въпроса ти. Не съм сигурен какво предизвика земетресението. Бях на събранието, когато обсъждахме да използваме стабилизаторите. Идеята беше да се включат, когато някой отвори книга, чието знание „не бива да попада в ръцете на човечеството“. Това, разбира се, е шега — освен когато не е сериозно и не се наложи намесата на държавна сигурност. Но сега мисля, че стана случайно.

Докато продължаваха надолу, Ривера им обясняваше:

— Нашата шефка е много запалена. Тя е водач на един от вярващите кръгове. Искаше да въведем наказанията на Хачек, когато някой наруши правилата на библиотеката.

Загрижеността на Томи се смени с техническо любопитство.

— Леле, ямите за изтезания?!

След малко се озоваха в просторното фоайе на първия етаж. Преди час Робърт и Шариф бяха минали оттук на път към асансьора. Тогава Робърт въобще не бе обърнал внимание на статуята на Тиодор Зюс Гейсел. Сега тя му се стори като успокоителен символ на здравия разум. Минаха през стъклените врати и излязоха на слънце.

Уини се обърна към извисяващото се здание.

— Съсипали са всичко. Това земетресение беше… — Внезапно се стресна. — Карлос, добре ли си?

— Да. Понякога това запецване е като епилептичен припадък. — Той обърса потното си лице. — Това май беше лошо…

— Карлос, трябва ти медицинска помощ.

— Знам. Виждаш ли? — Над главата му плуваха медицински флагчета. — Поне един доктор ме наблюдава в момента. Аз… Искат да отида до клиниката. Ще ми правят скенер. Ще се видим скоро. — Той огледа лицата им. — Не се притеснявайте за мен де.

— Ще дойда с теб — каза Томи.

— Добре, но не говори. Подготвят ме за скенера. — Двамата

тръгнаха към западния пътен възел.

Робърт и Уини се загледаха след тях. Блънт заговори с нехарактерно за него притеснение.

— Може би не биваше да го тормозя за тази история с Хачек.

— Ще се оправи ли?

— Вероятно. Всеки път, когато някой ветеран залепне перманентно, поставя армията в лоша светлина. Така че ще се постараят да го оправят.

Робърт се замисли за странностите на Ривера. Обикновено изблиците на мандарин бяха кратки и се появяваха в афектирано състояние. Ако бяха на испански, дори нямаше да забележи. Но сега…

— Какво му е, Уини?

Блънт сви рамене.

— Карлос е НТ.

— Какво?!

— За бога, Гу! Потърси го. — Той се огледа. — Добре де, извинявай. НТ е лесна тема за търсене. Ще намериш достатъчно информация. Важното е, че трябва да си отваряме очите. Много зависи от това да направиш правилното нещо.

— Но какво е то? Какво? Уини вдигна ръка.

— Работим над това. Съвсем скоро ще научиш подробностите.

По пътя към къщи Робърт погледна за НТ. Излязоха милиони теми, от медицината, военните дела и медикаментите. Той си избра едно обобщение от Глобална сигурност:

> **НТ „навременно трениране“ (също, „навременно трениран“, когато се отнася за подложен на процедурата). Процедура, комбинираща напрегнати тренировки и масивно засипване с информация, която помага да се усвоят нови умения за по-малко от 100 часа. Най-известна с трагичната си употреба през <link>Китайско-американския конфликт</link>, когато 100 000 американски войници са били научени на мандарин, кантонски…**

Следваше списък с умения, за които Робърт не бе чувал. За по-малко от деветдесет дни американците бяха преодолели езиковата бариера. Но пък имаше и проблеми.

> **Това обучение е било решаващо на бойното поле; но тежката цена си е проличала още преди края на**

войната.

Робърт Гу — и вероятно всеки ученик — си мечтаеше за подобни методи. Да научиш руски или латински, или китайски за една нощ без усилия! „Но трябва да внимаваш какво се пожелаваш.“ Погледна страничните ефекти. Изучаването на нов език или специалност променяше човека.

А назубрянето направо можеше да изкриви съзнанието. Малцина се отървааваха без странични ефекти. Понякога такива хора можеха да преминат през втора, дори трета тренировка, преди да се увредят. Често навременно тренираният залепваше в някаква по-слаба форма на новопридобитото си умение. След войната от тази програма бяха останали много инвалидизирани ветерани.

Бедният Карлос.

„Какво ли точно ми обещава Мистериозният странник?“

Това определено беше един от онези дни, в които бъдещето го шокираше. Робърт смъкна прозореца, за да усети вятъра. Движеше се на север по И-15. Наоколо се простираха предградия, почти като тези през двадесети век, само че къщите бяха по-еднообразни, а магазините приличаха на складове. Странно, дори в този нов свят имаше търговски центрове. Даже беше пазарувал в два от тях. Тяхното мото беше „Пазаруване за старомодните“. „Това нямаше да работи през 2000 година.“

Робърт заряза мистериите (и страха) и се зае с Епифанията. „Я да видим околността.“ Направи познатия жест. Вече виждаше простите етикети. Всичко, дори растенията край магистралата, имаше малки надписи. Ново свиване и вече виждаше край какви обекти преминава — или това, което собствениците им искаха да види. Появиха се и реклами. Магазините бяха усетили, че е стар глупак, и пренастройваха рекламите си като за него. Но поне голямо количество от обичайния спам го нямаше. Може би най-сетне бе успял да настрои филтрите правилно.

Робърт се облегна и реши да пробва нещо по-сложно. Пред очите му се появиха цветни карти. Имаше реалности, които бяха географски отдалечени от Сан Диего. Тези бяха като киберпространството, за което се пишеше в края на миналия век. Най-накрая откри прозореца, който обещаваше: „Обществени местни гледки“. Само двеста хиляди за тази част на Сан Диего. Избра наслуки. Предградията изчезнаха. Пътят имаше само три платна, а колите бяха от шестдесетте години на миналия век. Забеляза на колата си (която сега изглеждаше като „Форд Фалкон“) лепенка: „Историческо общество Сан Диего“. Малко по малко гледките пресъздаваха миналото. Все по-големи части от

двадесети век бяха достъпни за хората, които желаеха онези по-прости времена.

Напомняше за ученическите му години. Беше толкова… успокояващо. После му хрумна, че може би тази фенове на историята са поддръжници на Глобалния проект. И с данните на Хуертас щяха да реконструират миналото много по-бързо.

Върна се в контролния панел. Имаше нещо, наречено „постоянна паравремева промяна“. Или пък можеше да избере някой автор. Ето го Иржи Хачек. Не, стига с него за днес.

Ами Тери Пратчет? Защо не. Къщите сега бяха от кирпич. Колата се бе превърнала в пищно украсен килим, който се носеше над зелен склон. В долината напред се виждаха шатри, надписите по тях приличаха на арабски. Далеч на запад се виждаше океанът и няколко кораба в него.

Робърт Гу беше чел един от романите на Пратчет. Действието се развиваше в град, който приличаше на средновековния Лондон. Това тук беше различно. Опита се да погледне към шатрите…

Мири → Лена, Сиу: <sm>Пак го засякох! Виждате ли?</sm>

Сиу → Мири, Лена: <sm>До него ли караш?</sm>

Мири → Лена, Сиу: <sm>Не, просто виждате комбинирана картина от хълмовете и колата.</sm>

Сиу → Мири, Лена: <sm>Сякаш просто разглежда околността.</sm>

Мири → Лена, Сиу: <sm>Имам контрол над образа на Шариф. Можем да поговорим с Робърт.</sm>

Лена → Мири, Сиу: <sm>Това е абсурдно.</sm>

Мири → Лена, Сиу: <sm>Така, сега аз съм Шариф и седя до Робърт… ох, по дяволите!</sm>

Някой се изкашля учтиво и Робърт се извъртя.

Шариф седеше до него.

— Не исках да ви стряскам, професоре. Образът се усмихна угоднически. — Опитах да се появя по-рано, но имах някои технически трудности.

— Няма проблем, — каза Робърт. Чудеше се дали Томи все още не пречи на връзката.

— Е, какво мислите? — Шариф махна към заобикалящия ги пейзаж.

Това си беше Сан Диего, само че с малко повече вода и с различна цивилизация.

— Мислех, че пейзажът ще е от книгите на Тери Пратчет.

— Ами да. Попаднали сте на главния вярващ кръг. — Шариф сви рамене. — Поне за Сан Диего.

— Да, но… — Робърт махна към полето. — Къде е Анк-Морпорк? Къде са каналите, мръсните улички и стражата?

— Предимно в Лондон и Пекин, професоре. Най-доброто за една фантазия е да следва реалните географски особености. Пратчет е изградил цял свят и това тук съответства на Сан Диего. — Шариф за момент се замисли. — Да, това е Абу Даджиб. Сещате ли се? Южният султанат, който се описва в „Огнената врана“.

— „Огнената врана“ ли?

— Тя излезе, след като изку…

„След като изкуфях.“

— Това е необятно. Разбирам как човек може да пише за такова място, но как са успели да го пресъздадат толкова подробно? Робърт се дръпна от прозореца, понеже край него прелетя жена на крилата игуана. Погледна за момент в реалността и видя, че това е магистрален патрул.

— Това не е работа на един човек — засмя се Шариф. — Милиони фенове са допринесли за тази гледка. Както при повечето най-красиви реалности, и тук имаше комерсиален ефект. Най-доброто открито кино за 2019. А през следващите години продължи да се подобрява благодарение на любовта на феновете.

Робърт откраи време се възмущаваше от милионите, които авторите изкарват от филмовата индустрия.

— Обзалагам се, че Пратчет е дръпнал бая напред от цялата ситуация.

— Повече от Хачек. Но по-малко от Роулинг. Все пак успя да си закупи голяма част от Шотландия.

Робърт изключи гледката на Пратчет. Имаше и други, да речем Толкин, както и мнозина, за които не бе чувал. Какво ли беше SCA? В тази гледка предградията бяха заменени от укрепени села, а по хълмовете имаше замъци. А местните паркове изглеждаха като непроходими гори.

Шариф явно го следваше, защото посочи парка „Лос Пумас Вали“, покрай който минаваха.

— Трябва да видите Ренесансовите изложения — понякога ангажират целия парк и разиграват войни между баронствата. Страхотно е, мой човек, наистина страхотно.

Робърт се вгледа внимателно в Шариф. Образът съвпадаше перфектно с предишния, с изключение на хитрата усмивка.

— Ти не си Шариф.

— Чудех се дали ще се усетиш. Професоре, трябва да станеш малко по-параноичен по отношение на самоличностите. Знам, че си виждал Зулфи Шариф на живо. Той е точно такъв, за какъвто

го мислиш. Но няма особено добър контрол. Мога да се явявам като него, когато си поискам.

— Преди малко каза нещо друго.

— Това е различно. Имаш си и други фенове. Един от тях не е съвсем некомпетентен.

Робърт помисли малко и пусна пресилена усмивка.

— Значи трябва да си измислим някаква парола, за да не изтърва тайните ти пред някого.

Това, изглежда, хич не беше забавно за Мистериозния странник.

— Добре… Когато кажа „мой човек“, автоматично ще се обменят сертификати. Не е необходимо да правиш нищо. — Лицето на Шариф имаше зеленикав оттенък, а очите му нямаха нищо общо със стандартните за Епифанията. — И какво мислиш за плана на Томи Паркър?

— А?!

Фалшивият Шариф се наведе към него.

— Аз съм навсякъде и се появявам, когато си пожелая, за да постигна нужните резултати. Въпреки напъните на Томи аз бях там. — Погледна Робърт в очите. — Загуби дар слово, а, професоре? В това е целият проблем, нали? Искам да помогна, но първо трябва ти да ми помогнеш.

Робърт отново се насили да се усмихне.

— Обещаваш ми чудо без никакво доказателство. Ако се опитваш да ми пробуташ НТ, няма да стане. Креативността не се състои в това.

Шариф се облегна и се засмя весело.

— Така е. НТ е ужасяващо чудо. Но днес има и добри чудеса. И аз мога да ги уредя.

Колата беше напуснала магистралата и се движеше по Рече Роуд. Бяха само на няколко минути от къщата на Боб.

— Не ми се искаше, но щом настояваш за доказателства… — Той замахна и нещо проблесна във въздуха между тях. Обикновено това бележеше предаването на данни. — Погледни тези справки. А ето доказателство, че зад тези открития стоя аз.

— Ще ги видя и пак ще си говорим.

— Не се бави, професоре. Планът на Паркър няма да успее без твоето участие, а аз много държа да се пробвате.

Колата зави и спря пред къщата. Беше 4:30, но вече се смрачаваше. По улицата играеха деца. Един дявол знае какво виждаха. Робърт слезе от колата и видя Мири — приближаваше се с колелото си. Спогледаха се неловко. Или поне на Робърт му беше неловко. Обикновено не се засичаха, без да присъстват Боб и Алис. „Едно време нямаше да ми пука, че съм обидил хлапето.“

Но съгласуваният гняв на Боб и Алис, както и учтивото държане на Мири, го поставяха в неловка ситуация. „Няма да стоя тук и да се притеснявам от дете, което трябва да се притеснява от мен.“

Мири слезе от колелото, застана до него и погледна към колата. Робърт видя, че Шариф все още стои на задната седалка; може би и тя го виждаше.

— Това е Зулфикар Шариф. — Робърт започна да обяснява, сякаш имаше някаква вина. — Интервюира ме за едно време.

— Аха. — Тя сякаш загуби интерес.

— Мири, не знаех, че имаш колело.

— Да. Не е много удобно, но Алис казва, че имам нужда от упражнения. Обичам да обикалям Фолбрук и да разглеждам новите реалности.

Благодарение на обучението си, Робърт имаше представа за какво му говори.

— Всъщност то не е мое. На Боб е — когато е бил малък.

Гумите изглеждаха нови, но рамката си бе все същата, боядисана в зелено и жълто. Лена бе настояла да купи това колело за момчето. В главата му нахлуха спомени за времето, когато Боб се учеше да го кара. Беше адски досаден.

Докато влизаха в къщата, Робърт изостана от внучка си.

16.
Инцидентът в банята

През следващите дни Уинстън Блънт се обади няколко пъти, но Робърт го отрязваше — не искаше да си говорят само двамата. Почти чуваше скърцането на зъбите на Уини, но си изпроси още една седмица.

Освен това успя да проведе няколко интервюта с истинския — или поне така се надяваше — Шариф. Те му напомняха за отминалите години и нямаха нищо общо с преживяванията с Мистериозния странник. Младият студент беше изпълнен с полуинтелигентен ентусиазъм, макар че понякога показваше симпатии към научната фантастика. Понякога. Когато Робърт му спомена за това, той сякаш се притесни. Аха. Странникът се бе появил отново. Или пък може би имаше трети човек, който ползваше образа на Шариф. Робърт започна да следи всяка дума, всеки нюанс.

Хуан Ороско задобряваше все повече. Вече успяваше да пише цели смислени изречения. Смяташе, че Робърт Гу е гениален учител. „Да, остава да уча и шимпанзета.“ Но тази мисъл не се изплъзна от устата му. Хуан се стараеше максимално, но беше обречен на посредствеността, точно както и Робърт, и това знание носеше болка.

Засега Странникът стоеше настрана. Може би смяташе, че нуждите на Робърт ще са достатъчни, за да го подтикнат към действие. Гадно копеле. Робърт непрекъснато преглеждаше материалите, които бе получил. Те описваха три случая — от последните десет месеца. Първият беше за ефективно лекуване на малария, което само по себе си не беше нищо особено, тъй като от години имаше по-евтини начини. Но другите два пробива бяха извършени в областта на менталните увреждания. И двете изследвания бяха поръчани от клиентите, които бяха излекувани.

„И какво?“ Чудеса се случваха и в модерната епоха. Къде беше доказателството, че Странникът стои зад тях? Робърт извади документите, които бе получил. Визуално приличаха на средновековни писма, запечатани с восък. Ако човек прескочеше метафората, можеше лесно да погледне през плика и да види няколкото мегабайта кодирана информация. Безполезни глупости. Но ако следваше процедурата, щеше да открие инструменти, с които да отвори сертификатите, както и технически описания за ползването на тези инструменти.

Вече три дни Робърт се ровеше в документите. Предишният

Робърт нямаше да има интелекта за всичко това. Но Бог бе взел гениалността му и беше оставил аналитичен ум в замяна. Ровичкането в протоколите беше забавно. Още два дни и щеше да сглоби пъзела — и да разкрие блъфа на Шариф.

Междувременно се опитваше да помогне на Хуан за училищния проект.

— Ще намерите ли време да поработите върху графичните ми предложения? — попита Хуан един следобед. — Искам да кажа, преди утре. — Тогава беше срокът за седмичния им проект.

— Да, сигурно. — Хлапето много се радваше да работи под неговите указания. Робърт чак малко се засрами, че не му отвръща със същото. — Искам да кажа, ще опитам. Възникна един проблем…

— Мога ли да помогна с нещо?

— С едни документи. Трябва да докажат, че един мой приятел е наистина замесен в решаването на един проблем. — И показа документа на Хуан.

Хлапето погледна восъчния печат на пергамента.

— А! Акредитация. Виждал съм такива сертификати. Трябва… я, твоят има външен плик, така че само ти можеш да го отвориш, но виж! — Хуан грабна плика и започна да показва. — Трябва да поставиш твоето клеймо и да скъсаш връзката със сървъра, и след това ще видиш нещо ето такова. Ако твоят приятел не лъже, това тук ще е яркозелено и ще има писмено потвърждение от Майкрософт и Американската банка.

Хуан трябваше да се връща при майка си. Докато той избледняваше, Робърт повтаряше стъпките. Забеляза, че някои от процедурите съвпадат с тези, описани в протокола.

— Откъде знаеш всичко това?

Глупав въпрос. Момчето сякаш се сепна.

— Ами, въпрос на интуиция. Мисля, че така е създаден интерфейсът. — И след секунда вече си бе заминал.

Къщата беше празна и Робърт слезе долу да си направи закуска. След това повтори процедурите, които му бе показал Хуан. Нямаше оправдание да се размотава повече. Поколеба се за момент, след което отвори и трите акредитации.

Яркозелено. Яркозелено. Яркозелено.

Непознатият никога не се появяваше, когато Робърт си бе вкъщи. Може би военните не бяха толкова некомпетентни, колкото се мъчеше да ги изкара. Робърт започна да прекарва времето си навън в притеснено очакване. Скоро трябваше да реши. Дали предателството беше цена, която можеше да плати, за

да е пак такъв като преди?

Измина един ден, а контакт все още нямаше. „Странникът ме чака да узрея.“

Когато най-сетне се случи, Робърт се разхождаше из квартала и говореше с Шариф. Младият мъж се поколеба по средата на въпроса и го погледна.

Мири → Хуан: <sm>Пак ме изключиха!</sm>

Хуан → Мири: <sm>Отново?</sm>

Мири → Хуан: <sm>Да, отново!</sm>

Чертите на Шариф придобиха лек зеленикав оттенък.

— Как си, мой човек?

— Горе-долу. — Робърт успя да запази спокойствие.

— Май си нещо нервен, професоре. — Шариф се усмихна. — Може би ще ти е по-удобно, ако седнеш. — Една кола се плъзна и спря до тях. Вратата се отвори и видението махна грациозно на Робърт да влезе.

— Така по-сигурно ли е?

— Специално тази кола, да. Запомни, че имам много повече сила от твоите приятели. — Шариф се настани срещу него.

— Убеди ли се, че мога да ти помогна?

— Може и да можеш — каза Робърт, горд, че гласът му прозвуча толкова спокойно. — Прегледах акредитациите. Изглежда, не разбираш от много работи, но поне знаеш как да събереш правилните хора, които да разрешат проблема.

— Не разбирам ли? Много си наивен, професоре. Нашият свят прелива от информация. Знанието е струпано на цели планини. Истинският талант, който притежавам аз, е да събера знанието и уменията, които да дадат резултати. Твоята учителка Чумлиг разбира добре за какво говоря. Учениците разбират. Дори Томи Паркър разбира, макар че е схванал някои от нещата на обратно. А аз съм развил този талант докрай. Аз съм експерт от световна класа в решаването на проблеми.

„И егото ти е от световна класа. Как ли се оправяш, когато имаш работа с хора като Айнщайн и Хоукинг на тази ера? Едва ли изнудваш всички.“

Непознатият се наведе напред.

— Но стига за мен. Уини Блънт и хората му вече са отчаяни. Аз — не чак толкова, но ако се позабавим още малко, няма да мога да гарантирам за изпълнение на сделката ни. Така че: с мен ли си, или не?

— Аз… да. С теб съм. — Преди двадесет години въобще нямаше да се притесни да предаде Боб. Все пак малкият си беше неблагодарник. Сега нямаше никакво оправдание, но… „Ще направя всичко, за да се възстановя.“ — Каква е тази биометрична

информация, която искаш за Алис?

— Няколко аудиограми, които не можем да вземем на обществени места. И кръвна проба. — Странникът посочи една малка кутия на седалката между тях. — Разгледай я.

Робърт посегна… и пръстите му напипаха нещо твърдо и хладно. Кутийката беше истинска. Реши да я огледа по-подробно. Беше от сива пластмаса, без отвори и виртуални етикети. Освен, разбира се, досадното „Не съдържа полезни части“.

— И какво?

— Остави я в предната баня тази вечер. Тя ще се оправи сама.

— Няма да навредя на Алис.

— Ама че параноя! — Непознатият се разсмя. — Номерът е да останем незабелязани. Алис Гу се появява на обществени места няколко пъти седмично. Ако искахме да й навредим, нямаше да е проблем. Но ти и Кабалът имате нужда от биометричните данни… Други въпроси?

— Засега не. — Робърт прибра кутийката в джоба си. — Не мога да си представя, че модерните системи за сигурност могат да бъдат преметнати с една капка кръв и няколко аудиограми.

— Естествено, че не. Томи Паркър си мисли, че се е погрижил за всичко, но без моя помощ дори няма да можете да влезете в тунелите. — Погледна напрегнатото изражение на Робърт и се засмя отново. — Мисли за себе си като за потребителски интерфейс. А аз съм потребителят.

Робърт реши да мине през системата за сигурност на предната врата. Малката кутийка не задейства никакви аларми. Значи му оставаше само да отиде до банята и да я остави при аерозолите и тубичките, скупчени в единия ъгъл. Модерните тоалетни продукти бяха издържани изцяло в стария стил. От друга страна, човек все пак трябва да си сваля дрехите и лещите от време на време. А Алис и Боб нямаха стил — просто купуваха най-евтините боклуци. Дяволската кутийка се вписваше идеално.

Робърт си взе дълъг душ. Беше чудесно да се почувстваш чист. Не чу никакви звуци, нито забеляза нещо през плексигласовата врата, но когато излезе от кабината, кутийката беше изчезнала. Не можа да я открие дори когато се наведе в ъгъла и опипа всичко. Вратата на банята бе останала затворена през цялото време.

Някой почука.

— Робърт, там ли си? — Беше Мири. — Време е за вечеря.

Вечерята беше кошмарна.

Винаги беше напрегнато, когато се съберяха и четиримата. Робърт гледаше да избягва такива сбирки, но Алис настояваше да има семейна вечеря поне веднъж седмично. Той знаеше какво е намислила. Наблюдаваше го и преценяваше дали може да отслаби натиска върху него.

Тази вечер бе по-строга от обикновено, а Робърт бе още по-притеснен, тъй като имаше какво да крие. А може би тя имаше специален повод да е подозрителна? Боб и Мири вършеха кухненската работа. Обикновено Алис им помагаше, но днес стоеше и го засипваше с въпроси: как е на училище, как върви проектът. За бога, дори го попита за старите му приятели! А Робърт й обясняваше усмихнат, молеше се да премине теста. „Старият Робърт нямаше проблем да разиграва хората."

След това Боб и Мири също седнаха и Алис насочи вниманието си към тях. Заразпитва Мири по същия любезен и заинтересован начин. Мири отговаряше прецизно какво и как се е случило на училище.

Робърт почти се отпусна за кратко. Все пак бе тук, за да се храни. Това едва ли щеше да го издаде.

Но нещо ставаше, и то не само във въображението му. Боб и Алис започнаха дискусия за политиката на Сан Диего, нещо, свързано с училищата. Много двойки спореха за политика, но тук Робърт го виждаше за първи път. И от време на време дрехите на Алис се променяха. У дома тя носеше обикновена рокля, в стила на петдесетте на миналия век. Промяната беше във виртуалния образ, а не като старомодните тениски на Карлос. Когато се случи за първи път, Робърт почти не забеляза, може би защото Боб и Мири не реагираха. Но след малко, докато Алис ръкомахаше и обясняваше за някакви истории, свързани с изборите, се случи отново. За момент тя бе облечена в бяла военноморска униформа, но на яката й имаше знак „PHS". В Гугъл имаше множество значения на тази абревиатура. След една-две минути вече беше в униформата на полковник от морската пехота. Това поне беше истинският й чин.

— Много си се развълнувала, скъпа.

— Няма значение. Въпросът е, че… — Тя продължи да дъвче училищните проблеми. Погледът й обходи стаята и се спря на Робърт. Не беше приятелски поглед и въпреки че думите й не бяха насочени към него, в гласа й се долавяше острота. След това, за около две секунди, тя носеше цивилен делови костюм със старомодна идентификационна карта. На картата имаше познат печат и думите „Държавна сигурност". Робърт знаеше какво означава това. Едва се сдържа да не се отдръпне. „Тя не може да

знае всичко!“ Зачуди се дали Алис и Боб не играят някакъв театър, за да изтръгнат самопризнание от него. Все пак му се струваше, че Боб не е толкова талантлив.

Робърт кимна и се огледа. Мири беше по-тиха от обикновено. Просто зяпаше и изглеждаше като всяко тринадесетгодишно дете, скучаещо в компанията на възрастни. Но пък това не беше двадесети век и тя бе Мири Гу. Най-вероятно сърфираше, макар че рядко си позволяваше да го прави на вечеря.

Алис удари по масата и Робърт отново я погледна. Тя се взираше в него.

— Съгласен ли си, Робърт?

— Извинявай, Алис, бях се замислил.

— Няма значение. — Тя махна грубо с ръка.

Над главата му се разстлаха златни букви.

Мири → Робърт: <sm>Не се притеснявай. Не е сърдита на теб.</sm>

Мири все още гледаше настрани. Ръцете ѝ бяха абсолютно неподвижни. Наистина беше добра с дрехите. „Добре, но какво по дяволите става тук?“ Искаше да я попита, но хич не се справяше с писането, затова само я погледна въпросително.

Алис продължаваше да говори, Боб я прекъсваше понякога. Робърт се поуспокои, изчака още три-четири минути и се извини.

Боб изглеждаше облекчен.

— Можем да говорим и за други неща, Робърт…

— Не, няма проблем. И без това аз съм човекът с домашните в тази къща. — Усмихна се и тръгна по стълбите. Усещаше острия поглед на Алис на всяка крачка. Ако не беше съобщението на Мири, сигурно щеше да побегне нагоре.

А Алис още дори не беше минала покрай банята.

Той наистина имаше домашни. Хуан се появи и го занимава почти половин час със схеми на затъмнението. Робърт трябваше да изготви такава схема за утрешния час на Чумлиг. В крайна сметка Хуан остана доволен. Робърт също беше наваксал няколкото пропуснати дни.

Поигра си с шаблоните на Хуан, докато не усвои всичко. „За бога, трябва да ни пишат шестици за подкрепата, която си оказваме.“ Прозата на момчето вече почти ставаше за четене, а изображението беше красиво. Мири беше помогнала да разчистят след вечеря и се бе прибрала в стаята си. Боб и Алис бяха във всекидневната. Той включи аларма за движение на долния етаж и се зае да подобрява графичните настройки.

Измина цял час! Робърт погледна надолу. Все още никой не

бе ходил до тоалетната. Имаше съобщение от Томи Паркър. Кабалът искаше да знае кога ще изпълни своята част от плана.

Отново погледна към долния етаж. Странно. Вече нямаше достъп до всекидневната. Обикновено тя беше в свободното меню на къщата, но сега я бяха изолирали като спалните. Той се приближи до вратата и я открехна, за да подслушва по добрия стар класически начин.

Имаше скандал и Боб се беше разгорещил!

— Не ме интересува, че се нуждаят от теб! Винаги е уж за последен път. Но този път няма да…

И спря по средата. Робърт се наведе напред, долепил ухо до вратата. Нищо. Дори шепот. Синът му и снаха му бяха пренесли разправията във виртуалното пространство, но той продължи да слухти. Чуваше, че двамата се движат, а след това се разнесе някакво пляскане. Може би Алис бе ударила масата с длан? Последва половин минута тишина и затръшване на врата.

Картината се възстанови само след секунди. Боб стоеше сам във всекидневната и гледаше вратата на мазето. Постоя така за малко, после се обърна и седна в любимия си стол. Взе една книга от масичката за кафе. Беше една от трите истински книги долу — макар и от типа с временното мастило.

Робърт Гу тихо затвори вратата на спалнята и започна да пише на виртуалната клавиатура.

Робърт → Мири: <sm>За какво беше всичко това?</sm>

Мири беше на няколко метра от него. Защо не бе отишъл при нея и да почука на вратата? Или пък да се появи виртуално? Може би заради навика да страни от нея. Беше по-лесно да се крие зад думите.

А може би не само той се криеше. Измина почти минута, преди да получи отговор.

Мири → Робърт: <sm>Не се карат заради теб.</sm>

Робърт → Мири: <sm>Разбрах, но какъв е проблемът?</sm)>

Мири → Робърт: <sm>Няма проблем.</sm>

Това беше цялото съобщение, но след малко Мири му прати друго.

Мири → Робърт: <sm>Алис се готви за нова работа. Това винаги е тежко за нея, а Боб се ядосва.</sm>

Нова пауза.

Мири → Робърт: <sm>Това са работи на военните, Робърт. Не би трябвало да знам за тях. Ти още по-малко. Съжалявам. КНР.</sm>

КНР. Това беше съкращение за „край на разговора“. Робърт изчака още малко, но не получи повече съобщения. Това беше

най-истинският му разговор с Мири за последните два месеца. Момичето имаше много по-значими тайни, отколкото бе предполагал. Разполагаше с безброй комуникационни средства, а не можеше да изплаче болката си. „Може би има приятели, с които споделя?“

Робърт Гу нямаше приятели, нито пък му трябваха; тази вечер си имаше достатъчно тревоги. Хвърляше по едно око на банята и мазето. Боб все още четеше, макар че понякога и той поглеждаше вратата на мазето.

— Може ли да поговорим, професоре? — прозвуча глас зад гърба му.

За малко щеше да изхвърчи от стола.

Зулфикар Шариф отстъпи назад, усмихваше се.

— Можеше да почукаш.

— Почуках, професоре. — Шариф като че ли се обиди.

— А, да. — Робърт все още не можеше да се оправи с настройките за достъп на приятели. Махна на младежа да остане. — Какво искаш?

Шариф успя да седне, без да потъне в стола.

— Ами… исках да поговорим. — Помисли за момент. — Може да продължим с въпросите ми за „Тайните на старостта“.

Долу все още нямаше движение.

— Добре. Питай. — „Кой ли е този? Истинският Шариф, Мистериозният или третият? Или пък някаква нова комбина?“ Който и да беше, посещението в този момент беше твърде подозрително, за да е съвпадение. Робърт се облегна и заслуша внимателно.

— Ами… не знам. А, сетих се! Нещото, което искам да засегна в дипломната си работа, е балансът между красотата на изказа и красотата на истината. Те отделни неща ли са?

Философски въпрос. Робърт направи многозначителна пауза, след което започна да дрънка глупости.

— Зулфи, трябва вече да си разбрал, дори да не си поет, че тези неща не могат да бъдат разделени. Красотата улавя истината. Прочети есето ми за Каролингите…

Шариф кимна енергично.

— А очаквате ли едната, а оттам и другата, да свърши? Говоря за красотата и истината?

Това вече беше дразнещ въпрос. Робърт обмисли отговора. „Може ли красотата да свърши? За мен — да; аз вече не мога да създавам красота.“ Може би това беше Странникът, който беше решил да го подразни, докато кутийката си свърши работата.

— Предполагам… че би могло. Колкото до втората част на въпроса: Шариф, истината свърши много отдавна. Ние, творците,

стоим над пропаст, дълбока десет хиляди години. По-разумните осъзнават, че всичко хубаво вече е било направено. Колкото и добре да творим, създаваме само преразкази. „Това аз ли го казах?“

— А ако са свързани, това означава, че и красотата си е отишла? — Шариф се наведе и опря лакти на коленете си. Погледът му беше абсолютно сериозен.

— Все още има красота. И аз ще я намеря отново.

Шариф се засмя. Да не би да възприемаше твърдението на Робърт като някаква вяра в човечеството?

— Чудесно, професоре. Това надхвърля есето ви.

— Така е. — Робърт се облегна, чудеше се какво става.

Шариф са поколеба, сякаш не знаеше с какво да продължи.

— А какво става с проекта ви в университетската библиотека?

Долу все още бе спокойно.

— Нима виждаш някаква връзка между творчеството ми и Глобалния проект?

— Ами да. Не искам да се натрапвам, но това, което правите там, показва позицията на литературата и изкуството в модерния свят.

Може би това беше третият Шариф, който се опитваше да разбере какво е намислил Странникът. „Само да можех да ви настроя един срещу друг…“ Робърт кимна и каза:

— Ще поговоря с моите приятели. Може би ще уредим нещо.

Това, изглежда, задоволи напълно събеседника му. Уговориха си нова среща и Шариф изчезна.

Робърт изключи свободния достъп за приятели. Тази вечер не му трябваха повече изненади.

А на първия етаж все още не ставаше нищо. Той прекара следващите петнадесет минути в гледане през стените. Ама че начин да си пилее времето. „По дяволите, трябва да измисля нещо друго.“

Махна покрива и се огледа из Уест Фолбрук. Беше доста тъмно, приличаше по-скоро на изоставен град, отколкото на оживено предградие. В истинския Сан Диего имаше по-малко осветление, отколкото през 1970-а. Но пък съществуваха безброй много алтернативни реалности, за които поколението на Боб си бе мечтало. Много от тях бяха активни тази вечер. Можеше да почувства зова им. Вместо това написа една команда, която бе научил от Чумлиг, и из околността се появиха няколко светлинни. Това бяха съучениците му или поне тези от тях, които учеха открито тази вечер. Двадесет миниатюрни светлинни. Това бе почти две трети от класа, малък вярващ кръг, посветен на опита да се изкарат максимални оценки. Нямаше представа, че

малките неграмотници се стараят толкова.

Робърт се понесе над предградията към най-близките светлинни. Досега не беше опитвал тази опция за напускане на тялото. Всъщност не усещаше вятър или някакво движение. Просто гледната му точка се плъзгаше над пейзажа. Все още чувстваше стола под задника си. Но все пак разбра защо препоръчваха това да се прави седнал. Внезапната смяна на гледките водеше до леко замайване.

Хуан Ороско, Махмуд Куон и още двама се бяха събрали в една стая и обсъждаха възможностите от утрешната размяна с Кейптаун. Поздравиха го, но Робърт предполагаше, че виждат само неговата икона, която се носеше из стаята. Можеше да се появи виртуално и сигурно щеше да изглежда поне толкова реален като Шариф, но реши да не го прави…

„Алармата!“

Прекъсна връзката и се озова в спалнята си.

Долу Боб се размотаваше из дневната. Спря пред вратата на Алис и почука леко, но отговор не последва. След малко потърка брадичката си и се обърна. Робърт го чу как се качва по стълбите и отива към стаята на Мири, както почти всяка вечер. Последва кратък разговор, след което Мири каза: „Лека нощ, татко“. За първи път я чуваше да го нарича така.

Боб се приближи до неговата врата, но не каза нищо. Робърт го наблюдаваше през стената как се обръща и се прибира в спалнята си.

Наведе се над бюрото и погледна надолу. Алис рядко оставаше след Боб, но разбира се, тази вечер не бе обикновена. Веднъж да се престрашиш да предадеш семейството си — и съдбата почва да измисля всякакви проблеми за непочтеното ти начинание. Но Алис все някога трябваше да отиде до тоалетната. Нали?

Минаха двадесет минути.

Вратата се отвори. Алис излезе и тръгна към стълбите. „Използвай долната баня ма, мамка ти!“ Тя обаче закрачи гневно из стаята. В движенията й имаше прецизност и мощ, като на танцьор или експерт по бойни изкуства. Нищо общо с трътлестата Алис Гонг Гу с кръглото лице и безформената рокля. А гледката беше реална. Това бе истинското й лице, макар да изглеждаше напрегната и потна. Ха! Робърт се вгледа по-внимателно в танца й. Роклята й бе подгизнала от пот, сякаш бе тичала на маратон.

Също като Карлос Ривера.

Невъзможно. Алис никога не бе засядала в някакъв език или определена специалност. Но той си спомни данните за НТ, на които се бе натъкнал. За малцината, които можели да „тренират“

повече от веднъж и които придобивали множество таланти, преди страничните ефекти да ги унищожат. В кое ли от всичките си умения би заседнал такъв човек?

Танцът на Алис се забави и спря. Тя постоя за момент с наведена глава, после се обърна и тръгна към банята.

Най-сетне. „Сега би трябвало да ме обземе спокойствие.“ Вместо това в главата му се въртеше някакво прозрение. Това обясняваше толкова много мистерии в нейното поведение. Може би Алис не беше негов враг, нито пък останалите в къщата.

Понякога нещата не са такива, каквито изглеждат.

Беше много тихо. В старата им къща в Пало Алто непрекъснато нещо скърцаше, а и понякога Боб си пускаше пиратска музика на компютъра. Но тук, тази вечер… Робърт посегна към менюто с комуналните услуги и видя, че единият бойлер се е включил. Чуваше течащата вода.

Отново се зачуди каква ли магия крие малката кутийка. Не беше задействала алармите на къщата. Може би нямаше електроника, а старомодни механични части и пружини. Но пък беше изчезнала пред очите му без никакви визуални трикове. Може би й бяха порасли краченца и се бе шмугнала някъде. А какво ли всъщност беше предназначението й? Може би Странникът нямаше нужда от капка кръв, а от много повече. Робърт скочи, но спря обуркан. „Бях толкова отчаян!“ Ако жертвата е толкова заслепена, ще повярва на всичко. Дали все пак Странникът не искаше да нарани Алис? „А аз се оставих да ме убеди“.

Изхвърча от стаята и хукна по стълбите. Профуча през дневната и заудря по врата на банята.

— Алис! Алис…

Вратата се отвори. Алис го гледаше неразбиращо. Той я сграбчи за ръката и я дръпна в коридора. Алис не беше едра и се поддаде, но след секунда спря и го изкара от равновесие. Робърт се спъна и главата му се удари в касата на вратата.

— Какво има? — попита тя ядосано.

— Аз… — Робърт погледна към ярко осветената баня, после отново към нея. Тя беше с халат, косата й беше мокра. „Всичко е наред. Без реки от кръв… освен на касата, където си ударих главата.“

— Какво ти е, Робърт? — Загрижеността вече надвиваше раздразнението.

— Нищо ми няма. — Той си помисли как бе прелетял по стълбите. Дори на седемнадесет трудно взимаше по четири стъпала наведнъж.

— Но… — Тя явно се тревожеше за психическото му

състояние.

„Всичко е наред, снахо. Мислех, че предотвратявам убийството ти, но се оказа фалшива тревога.“ Подобно обяснение едва ли щеше да е задоволително. Как да обясни думкането по вратата?

— Ами… ходи ми се до тоалетната.

Загрижеността й изчезна.

— Е, няма да те задържам, Робърт. — И се обърна и тръгна по стълбите.

— Какво има, Алис? — обади се Боб от горния етаж. Сигурно и Мири гледаше надолу. Докато затваряше вратата, Робърт чу уморения глас на снаха си.

— Нищо. Просто Робърт го е назорило.

Робърт поседя на чинията, докато се успокои. Може би тук имаше бомба и ако избухнеше, щеше да отнесе само виновния.

А малката кутийка не се виждаше никъде. Утре щеше да отиде в библиотеката с празни ръце. „И какво?“ След малко стана и погледна огледалото, усмихна се на отражението си. Дали Томи щеше да забележи, ако им занесеше фалшификат? Сделката със Странника щеше да пропадне… както и надеждата му.

Погледът му се спря на малкото рафтче. Встрани от останалите боклуци имаше малка сива кутия. Определено не беше там, когато Алис бе излязла. Пръстите му докоснаха топлата пластмаса. Не беше илюзия. По-голяма мистерия от всичките виртуалности, с които бе почнал да свиква.

Пъхна кутията в джоба си и тихо се върна в спалнята.

17.
Алфред доброволства

Гюнберк Браун и Кейко Мицури бяха сред най-добрите офицери в службите си. Ваз ги наблюдаваше още от студентските им години и знаеше за тях повече, отколкото предполагаха. Това бе един от плюсовете да си стар и да имаш добри връзки. В известен смисъл той бе насочвал кариерите им, без те или организациите им да подозират. Не ставаше дума за предателство, просто Алфред ги разбираше толкова добре, че можеше да ги манипулира изкусно.

Или поне така се надяваше. Но въпреки това усилията на двамата агенти се бяха оказали най-голямата заплаха за плана му. Особено днес.

— Да, да. Има рискове — каза Ваз. — Знаехме това още отначало. Но по-опасно ще е да не проверим този ТДМВ проект. Трябва да разберем какво става в Сан Диего и операция „Заек“ ще ни помогне за това.

Кейко Мицури поклати глава.

— Алфред, от години имам контакти в американското разузнаване. Не са мои агенти, но няма да толерират подобен проект. Абсолютно гарантирам за тях. Предлагам да се свържем неофициално и да видим какво ще изровят.

— А ще заложиш ли сигурността на страната си? Защото точно за това говорим. В най-лошия случай тази технология е подкрепена от правителството на САЩ. Тогава усилията на твоите приятели само ще повдигнат подозрения и уликите ще бъдат заличени. Когато се налага толкова сериозно разследване, трябва да го проведем сами.

Общо взето този спор датираше от срещата им в Барселона, но днешното събиране щеше да е решаващо.

Кейко се облегна назад и сви рамене. Присъстваше в почти истинския си образ — тридесетгодишна жена на бюрото си в Токио. Беше трансформирала част от офиса на Ваз в своя кабинет, с гледка към токийското небе.

Гюнберк Браун не беше толкова подробен. Образът му просто заемаше един от столовете. Гюнберк можеше да се окаже истински проблем днес, макар че засега само слушаше.

Алфред разпери ръце.

— Наистина мисля, че курсът, който поехме в Барселона, е най-благоразумният. Не можете да отречете прогреса, който постигнахме. — Посочи разпръснатите по масата досиета. — Вече

разполагаме с екип и те нямат представа кой ги манипулира. Дори не осъзнават важността на операцията. Съмнявате ли се в това? Мислите ли, че американците са надушили нашето разследване?

Двамата поклатиха глави, Кейко дори се усмихна.

— Не. Твоето устройство е наистина революционно.

— Така е. И фактът, че го разкрихме дори само на приятелските агенции, показва загрижеността на индийското разузнаване. Така че, моля ви. Ако се забавим още сто часа, може да се наложи да почнем отначало. Какъв е проблемът да стартираме операцията?

Гюнберк погледна японската колежка. Тя му махна да продължава.

— Въпросът ти е риторичен, Алфред. Единственият проблем в операция „Заек“ е самият Заек. Всичко зависи от него, а ние все още не знаем нищо за него.

— Американците също. Така може да отричаме до дупка. Заекът е точно това, от което имаме нужда.

— Той е нещо повече, Алфред. — Въпреки младостта си Гюнберк се държеше като типичен старомоден германец и продължаваше бавно, точка по точка. — Заекът направи чудеса при подготовката на тази операция. Такива умения го превръщат в заплаха.

Ваз погледна доклада на Гюнберк.

— Но вие сте открили слабото му място. Проследили сте сертификатите му до първоизточника. — Това беше триумфален успех за Браун, а за Алфред, предвид собствените му отношения със Заека, представляваше чудесна новина.

— „Кредит Сюис“. И какво?

— Ами ако Заекът се превърне в заплаха, просто ще изключите „Кредит Сюис“ и ще го изхвърлите от бизнеса.

— Да затворим „Кредит Сюис“? Имаш ли представа как ще се отрази това на европейската икономика? Гордея се, че изровихме тази тайна, но засега не виждам как бихме могли да я ползваме ефективно.

— Трябваше да зарежем Заека още след Барселона — намеси се Кейко. — Той е твърде прозорлив.

— Вероятно. Но откъде можеше да знаем?

— Прощавай, Алфред, но се чудим дали не знаеш нещо повече от нас?

„По дяволите!“

— Не, честно. Говорите си зад гърба ми, нали? — Той се усмихна. — Нима мислите, че Заекът е от американското разузнаване — или китайското? — Бяха прекарали часове в

проучването на тези вероятности. Кейко поклати глава. — Тогава каква е вашата теория?

— Ами… — Гюнберк изглеждаше малко притеснен. — Може би Заекът не е човек. Може да е изкуствен интелект.

Ваз се засмя и погледна Кейко.

— И ти ли смяташ така?

— Мисля, че трябва да преценим подобна възможност. Талантите на Заека са твърде разностранни, работата му е много ефективна, а поведението му е детско. Последното е една от характерните черти според ДАРПА[3]. — Тя видя недоверието, изписано на лицето му. — Не всяка заплаха идва от терористи и конспиратори.

— Разбира се, но чак пък ИИ чудовище? Това са измишльотини от двадесети век. Кой би го приел на сериозно? А! Това са теориите на Паскал Ерио, нали? Да не сте обсъждали нашия проект с Паскал?

— Не, разбира се. Но заплахата от ИИ е тотално подценена през последните години.

— Защото нищо не се е случило. Преди Китайско-американската война ДАРПА похарчи милиарди в проекта „Малък помощник“. Това се оказа фиаско, почти както и инициативата за спиране на достъп до космоса.

— Инициативата проработи, Алфред.

— Проработи срещу всички, Кейко, и най-вече срещу самите американци. Но ти си права, примерът не е точен. Искам да кажа, че най-умните хора на планетата са се опитвали да създадат ИИ и са се проваляли.

— Проучванията може и да не са успели, но части от кода все още съществуват. Може би някъде в интернет части от „Малкия помощник“ са се развили до нещо неописуемо.

— Това е научна фантастика. Имаше един филм навремето…

— Всъщност повече от един — прекъсна го Гюнберк. — Алфред, не съм съгласен с Кейко, че програми от миналото биха се самоусъвършенствали само защото сега разполагат с ресурси. Но все пак в Бюрото проучваме възможностите. Мисля, че Паскал Ерио има право. Това, че повечето хора отричат заплахата, не я прави нереална. Вече сме преминали момента, в който всичко зависи от хардуера. Според Паскал появата на ИИ може би ще е като нормалните научни открития, но с по-катастрофални последици. — Още един начин, по който човечеството да загине.

— Каквото и да е обяснението — каза Кейко. — Заекът е твърде компетентен и анонимен… Съжалявам, Алфред, но мислим, че трябва да отменим операцията. По-добре да се свържем с американските си приятели.

— Но екипировката вече е доставена. Хората ни са готови.

— Само че под управлението на Заека. Така може да отмъкне това, което открием в Сан Диего. Дори ние да се съгласим, шефовете ни няма.

Беше съвсем сериозна. Браун също. Лоша работа.

— Кейко, Гюнберк, моля ви. Преценете рисковете.

— Направихме го. Заплахата Заекът да се развихри в тази грандиозна схема е с космически размери!

— Можем да нагласим нещата така, че Заекът да получава информация по време на мисията.

За щастие Гюнберк го прекъсна веднага.

— А, не. Такъв дистанционен микромениджмънт е гаранция за провал.

Ваз се поколеба за известно време, сякаш водеше някаква вътрешна борба.

— Може би има и друг начин да оправим нещата. Да речем, че не предоставим пълна информация на Заека. Вместо това може да разположим наш човек в Южна Калифорния в нощта на операцията.

Мицури и Браун се спогледаха.

— Ами отричането? — попита Кейко. — Ако пратим наш агент…

— Помисли, Кейко. В моето предложение има само риск да се разкрием, докато в твоето това е сигурно. А има как да ограничим риска. Просто ще разположим агента си в добра позиция, без латентност. Нещо, което американците наричат оперативен отговорник.

— Нещо като Алис Гонг при Сиудад дженерал ортиз!

— Да, точно. — Алис Гонг почти собственоръчно бе спряла Фронта за освобождение на водата сред ледовете на Ортиз. Може би Фронтът така или иначе щеше да се провали. Никой не бе опитвал да взриви тристамегатонна бомба. Но ако бяха успели, щяха да прекратят вододобивните операции в Западна Антарктика. Гонг бе останала неизвестна за обществото, но беше нещо като легенда в разузнавателните служби.

За щастие Браун и Мицури не забелязаха неприязънта му към нейното име.

— Това ще е трудно — каза Кейко. — За официален турист ли говорим, или за нелегално проникване? — Секретните внедрявания наистина бяха сериозен риск. — Никой от моите местни агенти не е достатъчно квалифициран. Трябва ни някой с нужните умения и достъп до информация.

— Имам добри агенти в Калифорния, но никой от такова ниво — каза Гюнберк.

— Няма значение — каза Ваз решително. — Мисля да отида сам.

И преди ги беше изненадвал, но сега бяха като гръмнати.

— Алфред!

— Много е важно. — Опита се да ги погледне максимално искрено.

— Но ти си аналитик, също като нас!

Алфред поклати глава. Днес щеше да хвърли малко светлина върху миналото си. От дълги години се спотайваше на този бюрократичен пост. Ако го разкриеха, в най-добрия случай щеше да има дипломатически скандал, а в най-лошия Гюнберк и Кейко щяха да разберат с какво наистина се е захванал в Сан Диего.

Ваз → ИВРА Отдел Кадри: <sm>Освободи достъпа до Биографични данни 3.</sm>

— Имам полеви опит. При това в САЩ, в началото на века.

Браун и Мицури вече проучваха документите. Те разкриваха нови детайли за индийския им приятел. Гюнберк реагира първи.

— Виждам… Справил си се добре. Но това е било отдавна, Алфред. За тази задача ще се изискват сериозни умения за боравене с мрежата.

— Вярно, вече не съм млад. — Мицури и Браун мислеха, че е на петдесет. — От друга страна, специалността ми е точно мрежови проблеми, така че все още ме бива.

На лицето на Кейко се изписа изненада.

— Освен това познаваш тази операция по-добре от всички. Ако си там, ще можеш да снабдяваш Заека с нужната му информация.

— Точно така.

— Все пак това е невероятно опасно начинание. — Гюнберк все още не бе доволен. — Вярно е, че великите сили се състезаваме, но когато се отнася до оръжия, трябва да спазваме договореностите. А в случая това неписано правило се нарушава.

— Трябва да разберем истината, Гюнберк. Може да грешим. Тогава ще се покрием безмълвно. Но трябва да открием източника на това оръжие. Ако е в Сан Диего, американците ще са ни благодарни.

Мицури и Браун се гледаха известно време, след което кимнаха.

— Подкрепяме внедряването на оперативен отговорник в твое лице. Ще започна да разработвам стратегии за отстъпление в случай, че те разкрият. Ще осигурим аналитична подкрепа. От теб ще зависи да ръководиш операцията на място…

— И да попречиш на Заека да се възползва от разкритията! — каза Гюнберк.

Алфред остана в офиса си още няколко минути, след като колегите му си тръгнаха. Този път му се бе разминало на косъм.

Когато залозите са високи, заплахите винаги се множат. „Заек“ беше най-деликатната операция на индийското правителство и хич не беше лесно да убеди премиера. А днес Кейко и Гюнберк за малко щяха да провалят нещата. Изкуственият интелект може би беше фантазия, но пък Заекът наистина бе заплаха.

Алфред се отпусна и се усмихна. Да, заплахите се размножаваха също като зайци. Но днес бе успял да неутрализира някои от тях. От седмици се подготвяше за ролята на оперативен ръководител. В крайна сметка Гюнберк и Кейко му бяха дали извинение да присъства на място в Сан Диего.

18.
Обществото на миастеничните пещерняци

Шестият етаж, където се събираше Кабалът, вече изглеждаше различно. Робърт се качи с асансьора, за да избегне почитателите на Хачек. Въпреки това му беше трудно да се придържа към реалността. Тиодор Гейсел все още владееше фоайето, но администрацията бързо раздаваше останалите помещения, скуучитата бяха завзели мазето, а феновете на Лъвкрафт се бяха натикали в складовете.

Шестият етаж беше пълен с празни рафтове. От асансьора, който се намираше в средата на сградата, Робърт виждаше почти до прозореца. Машините бяха минали оттук. Конспираторите се бяха събрали в южния ъгъл като социалисти от началото на двадесети век, планиращи събарянето на империя.

— Какво спря нашествието на библиотечните рицари? — попита Робърт и махна към празните рафтове.

— Официалното обяснение е, че има проблем с оптичните проводници — отговори Карлос. — Но всъщност става дума за политика. Привържениците на скуучитата искат този етаж за себе си. Хачекистите се съпротивляват. А управата може да разочарова и двете фракции, като направи на този етаж симулация на едновремешните библиотеки.

— Само че с виртуални книги, нали?

— Да. — Томи се усмихваше. — Ти какво очакваше? Междувременно поне можем да ползваме етажа.

— Господа, все още не сме победени. — Лицето на Уини беше напрегнато. — Знаехме, че това е неизбежно. Загубихме битката, но войната продължава. — Той се обърна към Томи.

Паркър посочи устройството, прикрепено към лаптопа му.

— Спуснал съм мъртва зона. Време е да подновим престъпните си замисли. — Той се усмихваше, но ги изгледа един по един в очите. — Направих някои проучвания. Мога да ни вкарам в тунелите. Освен това съм измислил как да изкараме лабораторния персонал навън. Можем да стигнем до помещението с останките, а вече разполагам и с лепилото. Ще предизвикаме сериозни главоболия на Хуертас и Глобалния проект. Разбира се, това няма да ги спре, но…

— Вече изяснихме, че не можем да ги спрем за постоянно — изсумтя Блънт. — Но ако спрем тия негодници, които използват

най-деструктивните методи, ще си струва.

— Точно така, декане. Точно това ще направим. Всичко е налице… освен една ключова съставка. — Погледът му се насочи към Робърт.

Робърт се поколеба за половин секунда, след което бръкна в джоба си и извади кутийката на Странника.

— Ето, Томи.

— Брей, впечатлен съм. Очаквах салфетка или нещо подобно. — Паркър погледна лаптопа си и взе кутийката. — Прилича на комплект за биопроби. — По кутийката се бяха появили надписи, които потвърждаваха думите му. — Откъде го намери?

Да, откъде? Робърт не можеше да измисли задоволителен отговор. За щастие, Томи прие мълчанието му погрешно.

— Не, не ми казвай. Сам ще се сетя. — Томи се засмя и пъхна кутийката в джоба си.

— Добре, значи сме готови. Остава само да решим кога.

— Скоро — обади се Карлос. — В лабораториите кипи твърде трескава дейност.

— Да. А има и други ограничения. Няма да повярвате колко приготовления съм направил. Затънал съм в консултанти до гуша. Не се притеснявай, декане, всеки от тях вижда само малка частица от плана ми. Станах истински експерт по сдруженията. — Томи явно се забавляваше искрено. — Това може и да проработи, момчета! Ще е като в доброто старо време… освен за теб Карлос, ти не си бил роден тогава.

Робърт беше участвал в много такива разходки. Обикаляха стотици метри по тъмните тунели и изскачаха в някоя празна сграда. Понякога имаше стълби, понякога не.

Уинстън Блънт също се усмихваше.

— Да, обществото на миастеничните[4] пещерняци. Имахме късмет, че не си счупихме вратовете. — Това изявление явно бе продиктувано от дългогодишната му кариера в администрацията.

— Аха. По-интересно е от игрите и много по-опасно. Все пак тогава нямаше компютри, поне не в сегашния смисъл на думата. Днес всичко е различно, но с моите проучвания и пробата на Робърт мога да ни прекарам през охранителните мерки. Стига да уцелим правилното време. — Той написа нещо на лаптопа си. — Така, има три кратки периода през следващите шест седмици, когато ще има достъп до пропуските в охраната.

— Кога е първият? — попита Уини.

— Скоро. По-следващия понеделник. — Томи завъртя лаптопа, така че и останалите да го виждат. — Ще проникнем през Пилчнър Хол. — Започна да им обяснява как ще протече

приключението. — Ето, тук се разклонява тунелът. След това трябва да изминем половин миля и ще се озовем под комплекса на Дженерал Дженомикс.

— Лабораториите на Хуертас са на север оттам — каза Ривера.

— Да. Десет към едно, че ще успеем да проникнем и да си свършим работата — и дори може да се измъкнем!

Блънт и Ривера изглеждаха доволни от шансовете.

— Наистина не може да отлагаме повече — каза Уини. — Гласувам за понеделник.

— Аз също — подкрепи го Робърт.

— Во тонгий. Да.

— Добре тогава! — Томи отново извъртя лаптопа и записа нещо. — Аз ще ви осигуря дрехи. И…

— Томи, има още нещо — прекъсна го Блънт.

— А?

— Не е кой знае какво, но може да ни осигури добра реклама. Предлагам да вземем онзи Шариф, дистанционно.

— Това е лудост! — Томи скочи, после пак седна. — Искаш дистанционно присъствие? Не разбираш ли? Дори няма да носите там долу.

— Ти ще отговаряш за електрониката, Томи. Не можем ли да поддържаме присъствието му?

— Как си мислиш, че става това, декане? — изръмжа Паркър.

— Ами просто друг тип връзка.

— За изображението са нужни високочестотни комуникации, чрез микролазери. Долу в тунелите няма случайни мрежи. Нашият план зависи от това да сме тихи и да не ползваме системите на лабораториите. А това, което искаш… — Той поклати глава невярващо.

Робърт се обърна към Блънт.

— Аз също не разбирам. Само преди две седмици ти мислеше, че Шариф застрашава плана ни.

Лицето на Уини почервеня, както едно време, когато го тормозеше на факултетските събрания.

— Просто се чудя, Уинстън. Честно.

— Добре де. Запознахме се с него на живо. Прилича на истински студент. Интервютата му са истински, нали?

„Да, освен когато не е Странникът или почитателят на фантастиката.“ Робърт осъзна, че една негова дума може да провали цялата схема. Не си бе представял, че предателството е толкова тежка професия.

— Да, въпросите му са глуповати, но иначе академични.

— Мисълта ми е, че ако нещата се объркат, ще е добре да има

някой, който да вижда какво правим. Това може да е разликата между мълчаливото затваряне и привличането на общественото внимание.

— Да — обади се Ривера. — Вие сте гений, професор Паркър. Но и най-добрите планове може да се объркат. Ако вземем Шариф, той може да ни служи като предпазна мрежа.

Томи буквално удари глава в масата.

— Просто не знаете какво говорите!

Но все пак не можеше да им откаже и добави:

— Искате чудо. Може и да успея, а може и да не стане. Дайте ми един ден.

— Разбира се, професоре.

— Естествено. Няма проблем. — Уинстън се усмихна облекчено.

Томи се наведе над лаптопа си. Останалите разбраха, че срещата е свършила, и тръгнаха към асансьора.

Обикновено асансьорът ги чакаше, но сега мъртвата зона на Томи явно бе засегнала и неговия софтуер. След като изчакаха няколко секунди, Карлос посегна и натисна копчето.

— Ползата от това да поддържаш едновремешните уреди.

Уини се усмихваше, но това нямаше нищо общо с асансьора.

— Не се притеснявай. Томи ще измисли нещо.

— Той винаги успява, нали? — обади се Робърт.

Всички се засмяха и внезапно Робърт разбра защо другите двама държат Шариф да се присъедини.

— Май ще сляза долу да поразгледам пак. Ще се видим по-късно.

— Както искаш. — Блънт и Ривера влязоха в кабинката.

Робърт остана за момент, заслушан в спускащия се асансьор. Вляво беше вратата на стълбището, което отвеждаше към виртуалната библиотека. Подът под краката му потръпваше от фантазиите на Иржи Хачек.

Той изчака малко, после се обърна и се върна при Томи Паркър.

Томи беше забил нос в компютъра. Устройството, с което поддържаше мъртвата зона, все още светеше. Малко приличаше на магьосник, наведен над книга с древни заклинания. Тук нямаше нужда от виртуални реалности. Робърт се настани в стола срещу него и зачака. Може би Паркър се беше задълбочил и въобще не бе забелязал връщането му.

„Аз съм навсякъде и се появявам, където поискам, за да постигна желаните резултати.“ Това бяха думите на

Мистериозния странник. След снощното чудо в банята Робърт започваше да вярва, че е толкова могъщ, колкото твърди. „С какво ли държи Карлос и Уини?“

Накрая не издържа и наруши тишината:

— Е, Томи, много ли се издънихме?

Паркър го погледна изненадано и пак се наведе към лаптопа.

— Не знам. Просто ми се искаше да промените мнението си. Но всъщност ти не настояваше за тази промяна, нали?

— Имам смесени чувства. — Странникът щеше да присъства следващия понеделник, щеше да докаже своята вездесъщност. — Винаги съм смятал, че трябва да оставим вас, техническите гении, да работите на спокойствие.

Томи кимна в знак на съгласие. Всъщност едно време Робърт въобще не се интересуваше от техниката. Но сега нещата бяха различни.

— Спомням си, че винаги вадеше чудеса от шапката си. Този път твърде много ли искаме, Томи?

Паркър вдигна глава и насочи вниманието си към него.

— Не знам. Едно време нямаше как да направя такова нещо. Можех да хаквам протоколи, както и още някои неща извън длъжностната ми характеристика. Но сега това не се брои за кой знае какво. Сега…

— Сега работиш върху проблеми извън всяка специалност.

— Да. Как разбра?

„Чумлиг ми каза.“

— В днешно време човек трябва да борави с напълно разнородни специалности.

— Точно така. Някои от уменията ми все още важат. В тях съм все така ефективен. Но… когато се пенсионирах, вече бях за срам на отдела си. Цял живот съм бил преди студентите си, но към края вече бях съвсем затънал. През последния семестър само раздавах задачи и карах децата да се критикуват сами. — Изглеждаше наистина засрамен. Подобни неща не се случваха на стария Робърт. „Но пък аз винаги знаех какво означава качествено изпълнение.“

— След като се пенсионирах, отново тръгнах на училище. Трябва съвсем различен подход, ако искаш да разрешиш големи проблеми бързо. Това е като да се научиш да ползваш търсачки, но днес не е само Гугъл. Има форуми за обмяна на идеи и за спекулации относно бъдещето…

— И трябва да работиш с хора?

— Да. Едно време не обръщах внимание на хората, но сега нещата са променени. Има дизайнерски секции, които се занимават с подробностите. — Томи се наведе напред

заговорнически. — Откакто започнах работа по този проект, всичко си дойде на мястото! Влизането в тунелите няма да е от полза, ако персоналът на лабораториите не се махне. Затова обърнах политическите маневри между хачекистите и скуучитата в грандиозен сблъсък на вярващи кръгове. Ще е много готино! Намерих координатор, който разбира какво съм намислил. Аз измислих концепцията, а той се зае с подробностите. Всичко ще си пасне идеално!

Томи се облегна, погълнат от видения за новите си способности.

— Виж ми компютъра! — Ръката му нежно погали устройството. Корпусът беше издраскан и очукан. Старият Томи не вярваше в мотото „не съдържа полезни части“. — През годините подменях почти всичко вътре. Често — за да покрия новите стандарти или заради гадната хардуерна система за сигурност. Но през последните два месеца стана направо убийствен. Вече мога да преодолявам повечето функции на ХСС. Кълна се, Робърт, в момента съм по-напред от ЦРУ през двадесети век.

Робърт помълча за момент.

— Сигурен съм, че ще измислиш как да вземем Шариф.

— Ха, това ще е черешката на тортата. Очевидното решение е от миналия век: просто ще си пуснем наш кабел. Това ще позволи пренос на данни, за да може Шариф да присъства, без да привличаме внимание. — Възприе мълчанието на Робърт като недоверие. — Знам, че не е малко път, а и охраната вероятно ще е човешка. Но имам едни тънък оптически проводник… или ще имам, след като се свържа с моя координатор.

— Да. Твоят координатор.

„Аз съм навсякъде и се появявам, където пожелая, за да постигна нужните резултати.“ Новият свят беше магическо място, но в чудесата имаше йерархия. Имаше това, което можеха Хуан и Робърт. Това, което Чумлиг се опитваше да преподава. Имаше и това, което Томи бе научил сам. А някъде високо отгоре, над всички, беше Мистериозният странник.

19.
Провалът е възможен

Изпитите в гимназията наближаваха. Имаше някои прилики с това, което си спомняше от детството си. С приближаващите празници учениците се разсейваха. А и коледният филмов сезон започваше да се просмуква във виртуалните светове, които обитаваха.

Но определено в тези изпити имаше нещо различно. За Робърт Гу те бяха трудни. За първи път трябваше да се напъне, за да надмине останалите в класа. Подобно нещо му се беше случило в началото на студентските му години, когато известно време трябваше да посещава лекции по точни науки. Тогава за първи път се сблъска със студенти, които не бяха по-долу от него, и с преподаватели, които не се възхищаваха на таланта му. Оттогава беше избягвал подобно унижение.

Досега.

Математика и общо усещане. Статистика и информационна механика. Търсене и анализ. Дори в търсене и анализ имаше ограничения за ползването на мрежата. Въпреки че ги учеше да се сработват, Чумлиг настояваше, че всеки трябва да има някакъв минимум знания.

Сега всичките й изтъркани фрази се събираха в една адска седмица.

Мистериозният странник се появи след изпита по „общо усещане“. Този път беше само зелена светлинка и глас.

— Проблем с изпитите ли, мой човек?

— Ще се справя. — Всъщност математиката му беше интересна.

Мири → Хуан, Сиу: <sm>Пак говори с някого.</sm>

Сиу → Хуан, Мири: <sm>Какво казва?</sm>

Мири → Хуан, Сиу: <sm>Не знам. Аудиосигналът е частен. Хуан! Върви при него.</sm>

Хуан → Мири, Сиу: <sm>Ти не си ми началник. Но и без това щях да говоря с Робърт.</sm>

Странникът се засмя.

— Във Феърмонт не пишат автоматични шестици, дори и тройки. Провалът е възможен, но ти… — Робърт видя Хуан Ороско, който се задаваше от училищната сграда; Странникът продължаваше: — и Ороско не сте двойкаджии. Макар че програмата ви е опростена. Да беше видял изпитите на внучка си.

— Не закачай внучка ми! — Ако този негодник я замесеше в

това…

Но отговор не последва.

Хуан се огледа колебливо.

— Говориш ли с някого, Робърт?

— Не е свързано с училище.

— Защото не виждам никого.

Хуан → Робърт: <sm>Важно е да не получаваш помощ отвън.</sm>

— Знам — отвърна Робърт на глас.

— Добре. — Явно Хуан не смяташе, че Робърт ще се справи с тестовете. Понякога хлапето сякаш се опитваше да го предпази. — Виж, училището използва наистина добра защита. Може би има деца, които успяват да я заблудят, но повечето само си мислят, че могат.

„А Странникът очевидно няма проблеми със защитата.“ Беше толкова могъщ, а си губеше времето да го дразни. Дали не беше някой стар враг — някой доста по-умен от Уини Блънт?

— Както и да е, мисля, че можем да изкараме шест с нашия проект. — Момчето започна да обяснява плана си да използва текст и музика заедно с алгоритмите на Робърт. Все едно слепец водеше слепеца, но след няколко минути Робърт беше напълно погълнат от идеята.

Вкъщи също имаше напрежение, и то не заради изпитите. Среднощното изпълнение на Робърт беше прието като нападение. Нищо, че се бе опитал да предпази Алис — така или иначе не можеше да го признае. Този път нямаше разговори и заплахи, но той долавяше неспокойния поглед на Боб. Синът му сякаш се чудеше дали не храни змия в пазвата си. Подобно заключение щеше да осигури на Робърт изритване в „Краят на дъгата“.

Всъщност разбра защо това още не се е случило покрай Мири. Тя го засече един ден, докато се мотаеше из Фолбрук и чакаше някоя от по-приятните разновидности на Шариф.

Слезе от колелото и тръгна до него.

— Как са изпитите, Робърт?

— Здрасти, Мири. А твоите как са?

— Аз попитах първа! Освен това знаеш, че моите почват след ваканцията. — Ентусиазмът й се бореше с дипломацията. — Та как се справяш?

— Мисля, че ще имам четири по математика.

— О! Лошо.

Робърт се засмя.

— Напротив, идеално е. Преди алцхаймера въобще нямаше

да схвана задачите.

— Значи всичко е наред. — Тя му се усмихна — леко.

— Един приятел… ми каза, че децата в твоя клас са наистина добри.

— Знаем как да използваме инструментите.

— Мисля, че мога да задобрея повече с математиката, — каза Робърт почти на себе си. — Може би ще е забавно. — Разбира се, ако планът проработеше, щеше да си върне поезията и другото беше без значение.

Мири се усмихна по-широко.

— Обзалагам се, че можеш! Знаеш ли… мога да ти помогна. И аз обичам математиката. Между сроковете ще ти покажа някои неща. — Гласът й доби началнически тон, сякаш вече планираше ваканцията.

„Прилича на Алис.“ Робърт почти се усмихна.

— Почакай, все още ми предстоят изпити. — Сети се и за проекта на Хуан. Момчето се справяше добре, но Робърт все още изоставаше с графиката и интерфейса. — Там ще ми трябва помощ.

— Няма да ти помогна да мамиш, Робърт! — Лицето на Мири се стегна.

Спряха и се спогледаха.

— Не става дума за това, Мири! — След това осъзна какво точно е казал. „Господи, едно време поне знаех, че обиждам хората.“ — Просто исках да кажа, че изпитите са трудни.

Лена → Мири, Сиу: <sm>Успокой се, хлапе. Дори аз не мисля, че Робърт се закача с теб.</sm>

Сиу → Лена, Мири: <sm>Брей, това ти е за първи път.</sm>

Мири продължи да го зяпа още секунда, след което се засмя.

— Трябваше да се сетя, че един Гу не би мамил. Просто съм много ядосана на няколко деца от училище. Казвам им да не лъжат, а те продължават да човъркат протоколите.

Тя отново тръгна напред и Робърт я последва.

— Всъщност трябва да ти кажа нещо.

— Какво?

— Боб иска да те отпрати. Мисли, че си се опитал да нападнеш Алис. — И спря, сякаш очакваше някаква защита от негова страна.

Но Робърт само кимна, спомняше си погледите на Боб. Значи „Краят на дъгата“ беше близо.

— Колко ми остава?

— Това исках да ти кажа, да не се тревожиш. — Оказа се, че спасението му бе дошло от страна на полковник Алис. Явно тя не

се бе почувствала заплашена от него. Мири се чудеше как да се изрази, за да не го обиди. Оказа се, че Алис го смята за откачен старец, а откачените старци трябва да ходят до тоалетната постоянно, нали? Освен това не мислела, че я е нападнал. Робърт си спомни как го бе заболяла главата от удара във вратата. Вероятно бойните изкуства бяха част от тренирането на Алис. Всъщност тя беше опасната в къщата. Горкият Боб, горката Мири, горката Алис.

— Та тя каза на Боб, че прекалява и че ти имаш нужда от ходенето на училище. Каза, че можеш да останеш, докато… — Гласът ѝ потрепери, докато се чудеше как да се изрази по-меко. — „Докато не избухне пак пред дъщеря ми.“

— Разбирам, Мири. Ще се държа добре.

— Ами хубаво. — Мири се огледа. — В такъв случай те оставям да правиш… каквото си правеше. Успех на изпитите.

И се качи на колелото, и се отдалечи. Старият велосипед имаше само три скорости. Робърт поклати глава и не можа да се сдържи да не се усмихне.

20.
Дежурният офицер

Изпитите свършиха. Робърт имаше 2,6 общ бал и петица по търсене и анализ. Беше се старал повече, отколкото през целия си живот. Ако не беше цялата неуместност на всичко това, щеше да се гордее.

Но вече беше понеделник и Робърт броеше минутите. Напоследък Мистериозният странник бе изчезнал. А Кабалът се беше събрал само два пъти, колкото Томи да им подхвърли по малко информация. Паркър четеше твърде много шпионски романи. Засега Робърт знаеше единствено, че ще се срещнат в 5:30 в библиотеката.

Междувременно някъде под Кемп Пендълтън…

На теория да си дежурен офицер за югозападната част на САЩ не се различаваше от ръководенето на операция където и да е по света. На теория можеше да има конспирации дори тук. Но всъщност тук се намираха къщите на някои от най-влиятелните хора в страната и шансът нещо да се объркa не беше голям. Въпреки това през следващите четири часа полковник Робърт Гу-младши щеше да отговаря за съдбите на почти сто милиона души.

Гу пристигна двадесет минути по-рано, видя се с предната смяна и прегледа за издънки на държавна сигурност. Обикновено това бяха най-лошите неща в смяната му. Поради някакво бюрократично чудо, Специалният отряд на Гу тази вечер беше част от ДС. Така те си оправдаваха минималния бюджет. „ДС е като някаква корпорация, прикрепва се към всяка организация, от която се нуждае в момента.“

За щастие тази вечер не се очертаваха сериозни изисквания.

Боб се разходи из бункера и промени стените в прозорци с гледка от южната част на Калифорния. Въздухът беше пълен с информация за състоянието на неговите хора и екипировката, както и с данните от аналитичните отдели. Той си взе кафе от машината и седна на съвсем обикновено бюро до зоната за изстрелване.

— Патрик?

Помощникът му веднага се появи от другата страна на бюрото.

— Сър?

— С какво разполагаме тази вечер? — Въпросът не беше необходим, но Патрик Уестин му показа официалния списък. Специалният отряд на морската пехота се състоеше от четири групи по дванадесет войници. Или както Ги наричаха — отделения. През двадесети век чинът му щеше да се равнява на лейтенант. От друга страна, отрядът му контролираше хиляди превозни средства (макар че някои бяха с размера на играчки) и достатъчно огнева мощ да завърши почти всяка война в историята. Освен това всички бяха отлично обучени морски пехотинци. Патрик ги събра на кратка оперативка. Стаята се разтегна около бюрото на Боб и се превърна в аудитория. Всички бяха спокойни; от много време на територията на САЩ не се бе случвало нищо наистина лошо. „И ние сме главната причина за това.“

— Ще сме тук през следващите четири часа — каза Боб. — Да се надяваме, че вечерта ще е скучна. Стойте до превозните си средства и си отваряйте очите на четири и бъдете в контакт с аналитиците. — Махна към аналитичния тръст. За тази смяна разполагаше с хиляда и петстотин специалисти с връзки към хиляди услуги и процесори. Тази смяна Алис беше начело на тръста и промените по триизмерния дисплей вече си личаха. Хората, които имаха достъп и обменяха информация, бяха свързани с разноцветни черти, а оценките на ситуацията непрекъснато се променяха.

Боб посочи яркочервените теми.

— Да видим какво е най-важното през следващите часове.

Аналитиците веднага започнаха да го заливат с информация.

Но тази нощ дори най-параноичните нямаха за какво да се хванат.

Проблемни действия:

Възможен протест срещу ГБП в университета на Сан Диего.
Почти сигурен сблъсък на вярващи кръгове.
Вероятни организирани участници:
Вярващият кръг на Иржи Хачек.
ЦРУ подозира индоевропейска връзка.
Вярващият кръг на скуучитата.
ЦРУ подозира централноафриканска връзка.
ЦРУ подозира субсахарска връзка.
ЦРУ подозира парагвайска връзка.
Доклад до Конгреса.
Комерсиални проблеми.
Вероятни заплахи за инфраструктурата.

Близост до обекти от значение за националната сигурност.

Дженерал Дженомикс.

Хуертас Интернешънъл.

Увеличен внос на нелегални компоненти.

Ориндж Каунти.

Лос Анджелис Каунти.

Малка вероятност за връзка с предишните теми.

Дейности на правните органи.

Почти сигурен рейд на ФБР в Лас Вегас.

Вероятно искане за разузнавателна помощ.

Рейд на Агенцията за борба с наркотиците в Керн Каунти.

Вероятно искане за разузнавателна помощ.

Възможна активност извън зоната.

Селището на Тихоокеанските заселници в Албърта.

Подозрителни личности.

Аризона.

Калифорния.

Сан Диего.

Повишено посещение от южноазиатски туристи.

Други.

Невада.

Вътрешни оценки.

Боб за момент остави списъка.

— Ха — обади се един от войниците. — Поне полицаите няма да ни създават проблеми. — Молбите на АБН се отхвърляха лесно, за разлика от случаите на отвличане или убийство.

Един сержант — жена — от техническия персонал освети събитията в университета.

— Ето с това ще се занимаваме. — Светлината се спусна по обясненията. — Какво? Сблъсък между вярващи кръгове? Не бях чувала за такова нещо.

— Остаряваш, Нанси. — Един от младите пехотинци се засмя. — Борбата между вярващите е ново нещо.

Боб не се опита да разбере жаргона, но бе чул достатъчно от Мири и баща си, за да схване идеята. Огледа описанието на очакваните безредици и каза:

— Това е като смесица от протест от двадесети век и модерните игри. Все пак би трябвало да е относително безопасно, като повечето обществени прояви. Проблемът е в

местоположението. — В района на университета имаше твърде много биолаборатории и това беше обезпокоително. — Ще трябва да сте внимателни. Забележете статистиките за чуждите интереси. — Той се насочи към подозрителните личности. Както винаги, те бяха десетки хиляди. Почти всеки, който не беше мъртъв, бе под подозрение. — Няма да ви карам да се ровите из тях, защото няма да ни стигне цяла година. Но внимавайте за информацията, която ви предоставят аналитиците, и се оглеждайте за преждевременни промени. — Последното беше класическа мъдрост, доказана от десетки бедствия и успехи през последния век. Аналитиците винаги имаха милион подозрения, но когато нещо се случеше, всичко зависеше от това дали оперативниците внимават.

А малко по-надолу стоеше последната тема: Вътрешни оценки. Тя се отнасяше за членове на екипа, които можеха да компрометират по някакъв начин смяната. Това беше най-параноичният списък, но останалите нямаха достъп до него. Той беше само за Боб и помощник-командира му. Всъщност ако имаше някакъв сериозен проблем, той щеше да бъде отстранен много преди настоящия брифинг.

— Въпроси?

Той се огледа. Пехотинците попиваха информацията и си отговаряха сами на много въпроси. След това се обади одевешният младеж:

— Сър, същата екипировка, ли използваме като на мисиите в чужбина?

— Издигащите устройства са малко по-слаби от обикновено… Това е единствената разлика, ефрейтор. Ние сме тук да защитаваме, но това значи, че трябва да пазим цялата страна. — „Някои биха казали, целия свят.“ — Така че ще разполагаме с пълен стратегически комплект. — Той се облегна и погледна войниците. — Не очаквам проблеми. Ако сме внимателни и си свършим работата, това ще е поредната спокойна нощ за хората в Калифорния.

Освободи екипа и стаята отново се сви до нормалните си размери. Патрик Уестин зададе още няколко въпроса, след което също изчезна. Боб Гу изключи за момент визьорите и около него останаха само масата, столът и кафемашината. Вдясно беше вратата, която водеше до истинската екипировка. С малко късмет тази вечер нямаше да я използва.

Боб → Алис: <sm>Как си?</sm>

Алис → Боб: <sm>Всичко е наред. Събитията в университета ще са добро упражнение за проверката на лабораториите. Ще говорим после.</sm> Тоест, след като смяната свършеше. Тази

вечер Алис беше топанализаторът. Ако не тренираще за проверката, можеше да е и оперативен командир. Тя бе един от малкото хора, квалифицирани и за двете длъжности. Във всички случаи беше удоволствие да се работи с нея — стига да не се замисляше какви саможертви бе направила, та това да стане възможно.

Боб си допи кафето и отново пусна визуалната връзка. Обади се на Шерил Грант. Тя бе готова. Така, за протокола:

Гу → Грант: <sm>Поемам смяната.</sm> Двамата размениха поздрави. Времето течеше и екипите му бяха в пълна готовност. Трябваше да останат в готовност през следващите четири часа. Доста време да си нащрек без помощта на медикаменти.

Работата на Боб беше различна. Той беше като овчарско куче — обикаляше около стадото и прескачаше от тема на тема. Наблюдаваше с какво се занимават пехотинците и анализаторите. За момент погледна към университета от гледна точка на пресата. Според мрежовата статистика щеше да се събере огромна тълпа. Зачуди се дали и Мири наблюдава това.

Тази мисъл го подсети за нещо и той отново погледна Вътрешна информация. Половината от пехотинците му имаха връзки в университета. Това беше проблемът на местните операции. Всъщност трима от хората му бяха задочни студенти. Хлапето, дето много си отваряше устата, се занимаваше с дизайн на скуучита и ако не беше на смяна, вероятно щеше да участва в демонстрацията. Анализаторите бяха проверили цялата информация за него за последните четиринадесет месеца. Имаше някои дребни нередности, но нищо, което да попречи на дежурството.

Боб огледа подробно целия списък. Баща му не се появи, „А бях сигурен, че се е забъркал в тази история с библиотеката.“ Беше се задълбочил твърде много, обичаен проблем за командири с…

„Сиу Сиен?“ Името му беше бегло познато, но нямаше да обърне внимание, ако не стоеше точно до неговото, Сиен беше една от трите хиляди души, които се занимаваха с хардуер в югозападната част на Щатите. Това беше незаконно и такива хора можеха да бъдат предадени на ФБР, но беше много по-продуктивно да ги следят. Някои от тях работеха за терористични организации, а други направо стояха зад тях. Сиен имаше интелекта и обучението да влезе в тази категория, но най-интересен беше списъкът с неща, които е конструирала. Освен това беше в класа на баща му. Тази връзка беше отбелязана като „незначителна“.

Но пък имаше препратка към старческия дом „Краят на дъгата“. Тази жена беше съквартирантка на майка му! А той се тревожеше колко ли е скучен животът на Лена. Ама че екип: луд учен и психиатър. „Какво е това?“ Няколкоседмично наблюдение, което Мири, Сиен и майка му провеждаха над Робърт. В главата му се оформиха няколко подозрения. „Съсредоточи се върху задачата.“ Избута настрана личните си проблеми. Точно затова не биваше тези смени да се дават от местен персонал.

Взе си ново кафе и продължи да наблюдава университета и другите горещи точки. В модерната армия загубата на концентрация беше равнозначна на заспиване на пост. Време беше да се стегне.

И въпреки това един тъничък вътрешен глас продължаваше да го разсейва: „Какво, за бога, са намисли Мири и майка ми?“

Понеделник, 17:00. „Най-сетне!“

Здрачът вече се спускаше над бреговете на Ла Хола. Робърт спря до Варшавски Хол и тръгна пеша към библиотеката.

— Готов ли си за голямата нощ, мой човек? — Странникът Шариф — вървеше до него, но околните явно не го виждаха.

Робърт го изгледа кисело.

— Чакам да видя твоята част от сделката.

— Не се притеснявай. Ако успеем тази нощ, ще си получиш обратно таланта. Давам ти думата си.

Робърт изсумтя. Не за първи път спекулираха с отчаянието му.

— Не се стягай толкова, професоре. Ти вече изпълни по-трудната част. Тази вечер основната тежест ще е върху Томи Паркър.

— Знам.

— Знаеш? — Странникът се ухили. — Значи си познал кой е неговият координатор? Бедният Томи, той е единственият, който си мисли, че е свободен. Даже смята, че аз съм най-ценният му сътрудник. Виждаш ли, мога да съм добър, когато е абсолютно необходимо.

Тази вечер тук имаше почти толкова хора, колкото по неговото студентско време. Около библиотеката беше много осветено и се беше събрала голяма тълпа. Робърт забеляза, че присъстващите са разделени на групички, които не се смесват.

— Какво става? — Това сигурно беше прикритието, което беше обещал Томи. Беше много по-голямо от досегашните демонстрации на Уини.

— Тази вечер съм запланувал няколко необичайни атракции.

Всички са поканени, особено персоналът на Дженерал Дженомикс. Но ние с теб трябва да заобиколим.

— Ами срещата?

— Тук стана твърде населено. Ще отидем направо в Пилчнър Хол. Насам, моля. — Странникът посочи надясно към тъмните евкалипти.

Междувременно в лабораториите ДженДжен…

Шийла Хенсън се появи половин час след началото на нощната смяна.

— Готов ли си, Тим?

Тим Хюин стана от бюрото си и посочи малките помощници.

— Готов съм. — И тръгна по коридора, следваше стрелките към стълбището. Шийла и останалите се бяха събрали до изхода към повърхността. Четирима-петима от тях бяха тъкмо завършили. Останалите, като Тимъти Хюин, работеха и учеха едновременно. — Сигурна ли си, че няма да си загубим работата? — Вярващите кръгове бяха нещо за извънработно време и Хюин никога нямаше да предприеме такава авантюра, ако не му я бе предложила тъкмо Шийла.

Тя се засмя.

— Казах ти вече. ДженДжен гледа на тази битка като на обществена услуга. Освен това ще засрамим Хуертас Интернешънъл. — Погледът й обхвана цялата нощна смяна. Обяснението беше достатъчно за Тим. Едно време той очакваше с нетърпение работата си в лабораторията, но в крайна сметка се оказа, че през повечето време се занимава с неизправни почистващи роботи и подготовка на товари. Е, понякога имаше истински проблеми и тогава трябваше да се консултира с потребителите и да им помага. Но след това прекарваше дни наред в проучване на автоматизацията, така че проблемът да не се повтори. Нито един от смяната, дори тези, които не се интересуваха от скуучита, не изглеждаше разочарован от начинанието им.

— Добре — каза Шийла, — я да видя как изглеждате. — Те се преобразиха в своите скуучиобрази. — Тим, не може да си скуучамут, това е резервирано.

— Но нали аз ги командвам. — Той посочи малките роботи помощници, които го следваха по стълбите.

— Ти ги насочваш, Тим. Можеш да си нисш скуучамут.

— Добре. — Той възприе образа. Дизайнът беше от световна класа и не бе показван досега. Съмняваше се, че ще остане резервиран за още дълго, но щом Шийла искаше да играе по

правилата, той нямаше да нарушава кръга.

Излязоха през вратите. Вече се здрачаваше, а тяхната цел се намираше на юг, отвъд клисурата. Широка остъклена обърната пирамида, обвита с лози в долния край. И това беше истинската гледка! Докато се придвижваха напред, Шийла и останалите променяха околния свят. Бяха приготвили изненада за хачекианците и за останалите по целия свят, които щяха да наблюдават отстрани. Един по един евкалиптите се превърнаха в гигантски маргаритки с флуоресциращи листа.

— Забелязаха ни.

— Естествено. Ние сме навсякъде.

Всяко появяване изпращаше дивиденти към съдружието на скуучитата, но Тим нямаше нищо против. Тази вечер щяха да се облагодетелстват дори производителите на незаконен хардуер в другия край на света.

Хенсън → Нощна смяна: <sm>Крийте екипировката, доколкото можете.</sm> Гледката от местните камери щеше да покаже, че някои от изображенията са свързани с истински същества, и Шийла искаше това да остане тайна максимално дълго. Хачекианците трябваше да научат истината със собствените си очи. Хюин остави Рик Смейл и останалите да се занимавате това и се съсредоточи върху управлението на съществата: почти всички лабораторни роботи, които имаха възможностите да стигнат до библиотеката. Все пак тези устройства бяха предназначени за почистване и пренасяне на проби, а не за разходки в гората.

Но ДженДжен им бяха разрешили да ги ползват и отговорността падаше върху него. Като за начало, той оправи образите им. Отвсякъде се разнесе писукане и тракане. Това бяха неговите близо четиристотин мобилни помощници, известни като „пинсетите“. Разполагаше също с почистващи и пренасящи роботи. Най-отзад се движеха двата най-големи робота, предназначени за повдигане на тежки товари — беше ги преобразил на гигантски шушулки. Беше приготвил образите още преди две седмици, когато идеята за това приключение се спомена за първи път. Резултатът беше още по-впечатляващ, заради екипировката за реално усещане, която им бе инсталирал. Ако човек ги погалеше, щеше да усети мускулите под меката козина. Процесорите имаха капацитета да се справят с няколко души наведнъж. Бяха по-добри от тези в Пирамид Хил. Естествено отдалечената публика нямаше как да се възползва от това, но поне моралът на присъстващите скуучита щеше да се повдигне.

А враговете вече се събираха. Петима рицари-пазители стояха на източната тераса, а един библиотекар обикаляше отдолу.

— Само с това ли разполагат?

— Засега — отвърна Шийла. — Дано не сме твърде разпокъсани.

Това беше силната и слаба страна на света на скуучитата. Той беше създаден според желанията на децата не само от развитите държави, но и от най-затънтените краища на света. И скуучитата имаха твърде много различни проявления. За разлика от тях, хачекианците разполагаха с ясна и солидна визия и това им даваше предимство в контрола на библиотеката.

Образът на Шийла подскачаше на трите си крака и крещеше на противниците през някакъв високоговорител.

— Махнете се от пътя ни!

— Искаме нашите етажи!

— Искаме си нашата библиотека!

— И най-вече си искаме ИСТИНСКИТЕ книги! — Това последното беше добър призив, макар че не се вписваше много в света на скуучитата.

Цялата група се спусна по хълма с бойни викове. Но сега към рицарите се присъединяваха десетки хачекианци. Естествено повечето присъстваха виртуално, но синхронът беше впечатляващ. И двете страни знаеха какво ще последва. Това бе сблъсък на вярващи кръгове. Целта беше да се убедят неутралните наблюдатели кое от двете видения е по-велико.

И двете страни си мислеха, че знаят какво предстои, но Тим беше приготвил няколко изненади.

Хачекианците закрещяха към армията на скуучитата и по-големите същества, които се виждаха отзад: смятаха, че това са само образи и реални играчи. След това една от гигантските шушулки пристъпи напред и те осъзнаха, че е истинска. В същото време едно от по-дребните роботчета за пренасяне на проби се втурна напред и ухапа един от рицарите по крака. Всъщност това беше лек електрошок, но хачекианците отстъпиха с викове:

— Измамници! Измамници!

Наистина си беше измама, но Хюин видя, че подкрепата за неговата страна се е удвоила. „Освен това воюваме за добра кауза.“ Тимъти Хюин не беше от най-честите посетители на библиотеката, но случващото се там беше обидно.

Терасата се разчисти за момент, но Шийла се колебаеше.

Хенсън → Нощна смяна: <sm>Не ми харесва това отстъпление. Мисля, че са планирали нещо-</sm>

— Да, вижте! — изкрещя Смейл и посочи към гледката от входа на библиотеката. Камерите показваха някакви паякообразни неща, които пазеха вратите. Бяха толкова нагъсто, че закриваха пода. След малко камерите се изключиха.

— Боже, тези дали са истински?

— Поне някои от тях — каза Шийла.

— Не може да бъде! Дори катедрата по електронно инженерство не разполага с толкова роботи. Ние трябваше да сме с предимство в механиката!

Ако половината от тези роботи бяха истински…

Шийла спря и се заслуша, сякаш получаваше съвет от някого.

— Към дърветата!

Ръмженето, което се чу, беше силно и причудливо, точно в стила на скуучитата. Всички се насочиха към горичката югоизточно от библиотеката.

Малките машини нямаха проблем с това, но големите повдигачи непрекъснато затъваха и се заклещваха между дърветата. Хюин обикаляше и ги побутваше в случай на нужда. Това малко напомняше на работата му в лабораторията, но сега поне можеше да се оплаче.

Хюин → Хенсън: <sm>Няма смисъл, Шийла. Паяците ще ни последват и в гората.</sm>

Хенсън → Хюин: <sm>Довери ми се. Заобикалянето ще помогне. Гледай как…</sm>

Шийла изненадано изпищя и изречението й остана недовършено. Виртуалните скуучита направиха още няколко крачки, в зависимост от лага, но цялата нощна смяна бе спряла.

Всички се взираха в причината да спрат — човек и заек. Първият истински, вторият — виртуален. Двамата не се криеха, просто стояха на една полянка.

Заекът не беше нищо особено, анимационен образ, но пък погледът му беше дяволит.

Шийла се поколеба за секунда, след което застрашително тръгна към заека.

— Не ви е тук мястото!

Съществото отхапа от моркова, който държеше, и размаха уши.

— Кво стаа, док?

— Не съм доктор — все още.

— Има да си мечтаеш. — Заекът се разсмя. — Тук съм да ви припомня, че тази вечер не е само вашият сблъсък с хачекианците. Има и други, по-важни неща. — И вдигна космата си лапа към небето.

Хюин → Нощна смяна: <sm>Хайде, Шийла, винаги ще има зяпачи.</sm>

Смейл → Нощна смяна: <sm>Ако спрем сега, само ще си навредим на репутацията.</sm>

Но Шийла не обърна внимание на възраженията. Дръпна се

от заека и насочи вниманието си към човека. Изглеждаше твърде нормално: петдесетинагодишен, с мургава кожа, с черни дрехи. Носеше, но не показваше никаква информация за себе си. И я наблюдаваше с изнервящо спокойствие.

Чак сега Тим осъзна, че непознатият си е наложил образ. От обувките му се издигаше лека мъгла — и ставаше по-ярка, издигайки се към дърветата.

Хенсън → Нощна смяна: <sm>Превключете на стандартна гледка.</sm>

Стандартните диагностики на ДженДжен се ползваха трудно извън лабораторията, но пък бяха много по-съвършени от тези на нормалните дрехи. Виждаше се, че човекът е добре екипиран. Хюин вече забелязваше блещукането на високочестотната лазерна връзка в дрехите му.

Ако не беше леката мъгла, може би въобще нямаше да разберат. Понякога най-добрата маскировка е да изглеждаш безобидно.

Смейл → Нощна смяна: <sm>Хей, този е свързан с Боливудския екип в кампуса.</sm>

Всички се спогледаха с радостни усмивки. Човекът сигурно беше истински Боливудски магнат. Вярващите кръгове бяха поддържащата сила на филмовата индустрия.

Хенсън → Нощна смяна: <sm>Казах ви, че битката с хачекианците ще ни донесе голямо признание.</sm>

Сега беше още по-важно да им наритат задниците.

— Напред! — извика Хенсън и гласът й полетя по целия свят. — Долу Хачек! Долу Глобалният библиотечен проект!

Нощната смяна и виртуалните образи тръгнаха през гората. Хюин остана назад, за да се увери, че всичките му роботи са мобилни, след което догони останалите.

— Искаме си етажите!

— Искаме си библиотеката!

— И най-вече си искаме ИСТИНСКИТЕ книги!

Хюин не очакваше, че ще успеят да изненадат паяците, и се зачуди какво ли е скрила Шийла в ръкава си?

21.
Когато вярващите кръгове се сблъскат

Алфред Ваз гледаше отминаващите откачалки.

Зад него Заекът подскачаше в такт с бойните им възгласи. За пръв път съществото изглеждаше впечатлено от някой друг. А може би бъркаше?

— Ха. Нямам търпение да им видя израженията, когато разберат кой ще воюва на другата страна.

Ваз погледна пухкавите му уши.

— Изключи си публичното присъствие. Целта е да не привличаме внимание.

— Прекалено се тревожиш. — Заекът отхапа за последен път и хвърли остатъка от моркова на земята. Този път парчето изчезна веднага. — Добре, док. Вече съм само за твоите очи. Какво следва?

Ваз изръмжа и тръгна на юг. Всъщност поведението на Заека бе повече дразнещо, отколкото тревожно. Ако всичко минеше както трябва, американците нямаше да свържат операцията със Заека и с Индоевропейския съюз. А ако се разровеха сериозно, бързо щяха да установят ролята на Алфред. Хората на Кейко бяха разработили оценяваща програма — дърво на вероятностите, — която описваше какво може да се отрече при различни обстоятелства. Преди двадесет години Алфред щеше да се изсмее на подобна програма, но днес тайният му екип беше разработил собствено дърво. То се разпростираше към най-лошите възможности — като например разкриването на ТДВМ проекта.

Алфред излезе от закътаната полянка. Малките му ботчета щъкаха около него. До едно нарушаваха закона, тъй като не съдържаха чип за връзка с Държавна сигурност. Алфред обаче се представяше за филмов продуцент и тези устройства му осигуряваха собствена мрежа. В някои от ситуациите щяха да са много полезни.

Междувременно отгоре кръжеше малък стелтнат аеробот — прихващаше трафика и го препращаше в западна посока. Поотделно импулсите бяха недоловими, но с правилна синхронизация трябваше да бъдат уловени от антените на Кейко. Това беше тяхната собствена военна мрежа. Поне на теория. На практика Алфред беше изгубил връзка от три минути. Знаеше, че тази нощ Алис Гонг е на смяна, вероятно като аналитик. Беше

започнал атаката срещу нея малко преди да изгуби връзка. Много скоро тя щеше да получи файл с безвреден текст за всички останали — освен за самата нея. „Дали вече е станало?“ Може би трябваше да провери чрез обществената мрежа.

— Давай, док, хайде, хайде. — Алфред беше чувал този подигравателен глас преди цели осемдесет години. — Проблем ли има?

— Няма проблеми. Агентите ти на място ли са?

— Всички без Гу и Ривера. В момента ги превеждам през безредиците. Но ако искаш да успеем, трябва да побързаш.

Почвата беше твърда и равна, но скоростта им беше ограничена, заради малките роботчета.

Тук все още имаше хора, но повечето отиваха към библиотеката. Той успя да зърне Ривера и Гу, както и две деца на велосипеди. Това пък какво общо имаше с хачекианците и скуучитата? Ако имаше достъп до мрежата си, щеше да постави този въпрос на анализаторите.

Странникът насочи Робърт извън пътеката, там, където едно време бяха административните бунгала. Робърт си осветяваше терена с виртуална светлина. Тя бе по-добра от реално фенерче, но не му позволяваше да наблюдава ставащото пред библиотеката.

— Там има истински светлини. Дори повече отпреди. Какво…

— Почитателите на Хачек са твърде ентусиазирани. Унищожиха част от камерите. Сега имат нужда от истинска светлина. — Странникът се засмя. — Не се тревожи. Никой няма да пострада, а тази диверсия ще ни е от полза.

Той забави темпо и Робърт за момент отклони поглед от земята. Успя да улови изображение от една камера високо в дърветата. В реалността студентите си крещяха, неколцина се бяха сборичкали. Но извън реалността се появяваха образи, в зависимост от групировката. Рицари и библиотекари се сражаваха с пухкави шарени същества, наподобяващи бозайници или… — А! Значи феновете на скуучитата се борят с хачекианците?

— Предимно. — Странникът сякаш се ослушваше за нещо. Някой се спускаше по хълма към тях. Библиотекар-пазител. Карлос Ривера. Закръгленият младеж кимна на Робърт и Шариф.

— Голяма бъркотия.

— Но полезна бъркотия — поправи го Странникът.

— Да. — Карлос заряза костюма си. Библиотекарската му шапка се превърна в бейзболна с козирката назад, а тежката броня — в стандартната му тениска. — Надявам се, че тези

сблъсъци няма да станат традиционни.

Странникът ги поведе през храстите.

— Традиция ли? Това би било плюс. Като вдигането на коли на покривите на административните сгради. Точно такива неща правеха американските университети велики.

— Може би. Доста работа ни се отвори, откакто библиотеката стана виртуална.

Робърт все още гледаше тълпите край хълма.

— Мислех, че идеята на тези кръгове е да съществуват едновременно.

— По принцип — каза Ривера. Направиха широк завой, за да заобиколят една зона, в която нямаше виртуална светлина. Оттук минаваха твърде малко хора и мрежата беше разпокъсана, което създаваше проблеми на устройствата.

— Но — продължи Карлос — в библиотеката е по-различно. Принципно би трябвало да поддържаме различни реалности като в Пирамид Хил. Но фактически екипировката твърде често дава дефект. Затова администрацията се опита да задоволи скуучитата, като им даде подземните етажи. — Ривера спря и Робърт почти се блъсна в него. — Знаеше, че това няма да проработи, нали? — Карлос гледаше Шариф… или поне този, когото Робърт виждаше като Шариф.

— Дадох ти най-добрия съвет, с който разполагах, приятелю.

— Хм. — Карлос се навъси и се обърна към Робърт. — А тебе с какво те държи, професоре?

— Аз…

— А, не! — прекъсна го Странникът. — На всички ще ни е по-удобно, ако не изпадаме в откровения.

— Добре — отвърнаха и двете жертви.

— Във всеки случай съм горд как успях да забъркам този конфликт между вярващите кръгове. Тези безредици ще отвлекат вниманието на хора, които в противен случай биха гледали какво правим.

Вече бяха южно от библиотеката и се спускаха по стръмен склон. Точно отпред беше Гилман Драйв. Карлос спокойно тръгна по улицата. Колите забавиха и започнаха да сменят платната, така че нито една да не мине близо до него. Робърт се поколеба къде да пресече, след това последва Карлос през трафика.

Мири спря от северната страна на Гилман Драйв.

— Накъде отиват? — попита Хуан.

— Идват насам. — Гледката от евкалиптите показваше Робърт и библиотекаря, Карлос Ривера: вървяха през храсталака.

Картината беше доста накъсана, защото там нямаше много камери, но Мири бе сигурна, че двамата ще стигнат до пътя след няколко минути.

— Но това значи, че вървят на юг.

Мири спря колелото си и стъпи на земята.

— Искаш да кажеш, че не знам накъде отиват, така ли?

— Просто се чудя.

Появи се Сиу Сиен, последвана от по-млада версия на Лена Гу. Образите им бяха вдървени, но ставаха по-добри с всеки ден. Лена беше усвоила лицевите изображения и сега погледът й беше строг.

— Хуан не е единственият, който се чуди, млада госпожице. Ако не знаеш, просто кажи.

Сиу добави загрижено:

— С Лена се движим в северната част на кампуса. Може би проучването ми е грешно. Как ще ви помогнем, ако събитията са в южния край?

— Според мен бяхте права, доктор Сиен. С Хуан следяхме Робърт отблизо, но сега… Признавам, че наистина не знам къде отива. Точно затова е по-добре да сме разделени. Моля ви, стойте от северната страна. — През последните дни Сиу беше свършила доста детективска работа: можеше да е доста умна, когато се отърсеше от колебанията си. Знаеха, че Хуертас държи останките в лабораториите си в северния край. Ако Робърт и приятелите му планираха нещо, беше логично да го извършат точно там. „Тогава защо са се насочили в обратна посока?“ Обзе я несигурност.

Но доктор Сиен кимна, а дори Хуан Ороско не смееше да зададе очевидния въпрос. За добро или зло, това все още беше бандата на Мири.

Камерите по дърветата бяха изгубили Робърт и Ривера, Мири ги заряза и се загледа в хълма с почти невъоръжено око. Все още нямаше следа от тях. Можеше да се появят почти във всяка част на улицата.

— Главното е да опазим тези…

— … стари глупаци… — каза Лена.

— … да не направят нещо наистина разрушително.

— Да — съгласи се Хуан. — Кой е онзи, с дистанционното присъствие, дето върви с тях?

— Какво? — Хуан беше доста глуповат, но понякога имаше добри попадения. Мири върна изображенията на Робърт и Ривера. Хуан беше прав — и двамата гледаха към някого. Скрито присъствие.

— На бас, че виждат Зулфи Шариф — каза Хуан.

— Сто на сто печелиш. — Тази вечер бе опитала

неколкократно да си възвърне контрола върху Шариф, но нямаше успех.

— Хайде, Хуан. — Тя се качи на колелото си и бавно пресече улицата, което щеше да й донесе глоба.

— Трафикът е тежък — обади се Лена.

— Това е заради сблъсъка на вярващите кръгове. Хората искат да присъстват на живо. — Събитието беше изненадващо, но Мири не смяташе, че е съвпадение. Организирането на нещо такова изискваше добра координация. Въпреки че сблъсъкът беше само слух, все повече коли спираха и изсипваха хора. От другата страна на Гилман Драйв тротоарите бяха задръстени.

— Хайде, Хуан!

Небето над библиотеката беше добило лилав цвят, заради някакво отражение на ефект от Северен Китай. Тя погледна статуса на мрежата… Не само автомобилният трафик бе тежък. Стотици хиляди виртуални участници ползваха милиони гледки на територията на кампуса. Мири се обърна към Хуан, който тъкмо я настигаше.

— Като откриването на някоя голяма игра е.

Момчето кимна, но сякаш не я чу, и каза:

— Виж какво намерих на платното.

Устройството беше почти премазано. От едната му страна висяха метални жички. Тя му махна да го хвърли.

— Прегазили са го.

— Мисля, че все още е онлайн, но не мога да го намеря в каталозите.

Мири го погледна отблизо.

— Това е безполезна отломка, Хуан.

Той сви рамене и прибра устройството в багажника на колелото. Празният му поглед показваше, че продължава да търси.

— Мисля, че е Сиско 33, но…

За щастие, не всички бяха разсеяни като него.

— Мири, открих Робърт и Ривера. — Имаше пауза, докато Лена им прехвърляше камерата. Ето! Двамата пресичаха улицата на четвърт миля западно от тях.

— Тръгваме, Лена!

По времето на Робърт от тази страна на Гилман Драйв имаше сглобяеми военни бараки. По-късно тук се помещаваше медицинският факултет. А сега тук се намираше Пилчнър Хол — изглеждаше нестабилно, също като повечето постройки в кампуса.

Странникът ги поведе в сградата. На входа имаше реална светлина, но по-навътре преминаваше във виртуална. Може би имаше и други хора, но Странникът ги избягваше. Спуснаха се по едно стълбище и се озоваха в лабиринт от тесни коридори и малки стаи. На места подът беше прашен, на места — излъскан до блясък или покрит с малки драскотини.

— Ха, Томи си е свършил работата. Целият етаж е преаранжиран за тази вечер. Някои части въобще няма да се покажат в охранителната система на университета.

Най-накрая Странникът стигна до затворена врата. Спря и заговори сериозно:

— Както знаете, професор Паркър не е напълно просветен. За благото на нашите цели предлагам да внимавате да не се издадете.

Робърт и Карлос кимнаха.

Странникът се обърна и потропа на вратата. Прозвуча, сякаш чук удря дърво. След секунди вратата се отвори и се показа Уинстън Блънт.

— Здрасти, Карлос. — Погледът към Робърт и Шариф не беше толкова приятелски.

Стаята беше с триъгълна форма, стените бяха полегати. По-голямата част от пода беше заета от бетонен кесон. Томи Паркър стоеше до една количка, пълна с пластмасови торби и раници.

— Здрасти, момчета. Тъкмо навреме. За наша радост пресата и полицията не знаят за вашето пристигане. В момента стоим в стая, която не съществува. Това — той посочи кесона — е все още видно за университета, но няма да разберат какво правим.

— Спомням си го това. — През 1970-а кесонът се намираше навън и бе покрит с дървен капак. Робърт надникна през ръба. Да, точно като едно време, надолу се спускаха метални ръкохватки.

Томи се изправи — лаптопът му беше закачен на специална каишка, която му позволяваше да се движи свободно — и взе две чанти от количката.

— Сваляйте Епифанията, момчета. Приготвил съм ви нови дрехи.

— Ама ти си говорел сериозно — каза Ривера.

— Естествено. Старите ви дрехи ми трябват, за да фалшифицирам местонахождението ви. Междувременно ще носите много по-добра екипировка.

— Надявам се, че не става дума за лаптопи — обади се Уини. Останалите започнаха да си свалят ризите и панталоните. Запазиха лещите, но сега нямаше какво да ги захранва. Реалната светлина беше достатъчно силна, но без допълнителните звук и картина стаята приличаше на ковчег.

Томи изглеждаше притеснен от голотията, но не за дълго. Отвори едната торба и започна да раздава ризи и панталони. Приличаха на нормални работни дрехи. Карлос потърка ризата между ръцете си.

— Това облекло е гадно.

— Аха. Без инфрачервени микролазери, без процесори. Нормален памук, какъвто Бог повелява да носим.

— Но…

— Не се притеснявайте. Разполагам с процесори.

— Томи, пошегувах се за лаптопите.

Паркър поклати глава.

— Не, не. Имаме си хърд.

Без устройството си Робърт беше безпомощен. Карлос също изглеждаше объркан, но после сякаш си спомни.

— А! Операционна система „Хърд“! Но тя не излезе ли от употреба?

Томи ровеше във втората торба.

— Не, просто е незаконна… Ето ги. Оригинални, произведени в Парагвай. — Подаде на всеки конспиратор черна пластмасова кутия с формат на книга. От едната страна имаше истинска клавиатура, а от другата — метална закопчалка. — Закачете ги на коланите си, но гледайте металът да докосва кожата ви.

Новите панталони на Робърт бяха твърде къси, а ризата — твърде широка. Той окачи криминалното устройство на колана си и почувства хладния допир на метала до кожата. Вече получаваше изображение на клавиатура. Ама че жалък интерфейс!

— Карлос, не покривай кутията с ризата си. Всички комуникационни портове са там.

— Значи ще трябва да се обръщаме към теб, за да направим връзка.

— Да. Докато сме долу, изходният трафик ще минава през лаптопа. А той ще е свързан към това. — Томи държеше макара с много тънък кабел, приличаше на конец. Обърна се и закачи единия край към едно устройство на количката. — Да направим проверка.

Робърт придърпа ризата си и се завъртя към лаптопа на Томи. Нищо. Написа една проста команда и вече отново можеше да вижда през стени! Към библиотеката продължаваха да прииждат хора. Той се върна назад по коридора. Все още нямаше никого. „Не!“ Някакъв човек се промъкваше към тяхната „тайна“ стая. Внезапно загуби картина.

— Томи…

— Какво?

Гласът на непознатия прозвуча в ухото му. Звукът беше зле, като на старата му информационна страница, но той успя да долови ясно думите: „Не си видял нищо, мой човек“.

— Нищо… — Робърт преглътна. — Всичко работи чудесно, Томи.

— Добре, добре. — Паркър се увери, че всички имат връзка. — Така, всички сме готови. Това беше забавната част. Сега е време за мъкнене. — Той посочи раниците на количката.

Раницата на Робърт тежеше почти двадесет килограма, както и тази на Карлос. Томи и Уини носеха по-малко багаж, но на Блънт сякаш му беше трудно. „Уини е същински старец.“ Робърт размърда рамене, за да намести раницата, и се оплака на глас:

— Томи, мислех, че това е бъдещето. Какво стана с миниатюризацията? Къде са автоматичните носачи?

— Отиваме във враждебна обстановка, Робърт. — Томи погледна екрана на лаптопа си. — Здравейте, господин Шариф. Е, изглежда, сме готови за тръгване. — Поклони се към тъмната дупка в средата на стаята. — След вас, господа.

22.
Велосипедна атака

Преди да влезе в стаята, Алфред изчака. Нямаше смисъл да вдига шум, хората на Заека можеше да чуят.

— Какво ти казах, док! Успяхме! — Оптическият кабел, на който се радваше Заекът, беше невероятно тънък и почти не се виждаше.

Ваз кимна. И той имаше повод за радост: тъкмо бе успял да възстанови връзка с военната си мрежа.

Браун → Мицури, Ваз: <sm>Засега всичко е спокойно.</sm>

Алфред прегледа информацията от подслушвателните постове на Съюза. Обстановката изглеждаше спокойна въпреки огромната тълпа, която се събираше пред библиотеката. Заекът беше организирал перфектно събитие за отвличане на вниманието. Почти перфектно — тъй като вече се разрастваше твърде много.

Ваз коленичи пред кутията, към която беше включен кабелът. От една страна, тя приемаше нелицензираната информация от криминалните компютри на Паркър, а от друга, симулираше поведение на „примерен гражданин“ според всички изисквания на ХСС. Като цяло устройството не беше толкова надеждно, колкото военната мрежа на Алфред, но в случая вършеше работа.

Алфред се закачи към кутийката и вече приемаше видеосигнала на Паркър. Вече наистина беше оперативен ръководител.

Видеокартината от лаптопа подскачаше, но Ваз разпозна знаците по стените. Сътрудниците на Заека бяха проникнали в лабораториите. Още по-впечатляващ бе фактът, че нямаха проблем да заблудят системите за сигурност.

— Колко им остава до Цел А? — Всъщност това беше мястото, където провеждаше изследователската си програма. Щеше да се престори, че го инспектира, заедно с останалите.

— Почти са стигнали. — Заекът махна разсеяно с лапичка. — След десет минути ще започнат да инсталират екипировката. Не се тревожи.

Алфред погледна другите си камери.

— Повечето от устройствата ми останаха от северната страна на Гилман Драйв. — В реални бойни условия те просто щяха да се закачат и да превземат местната мрежа. Но сега бяха заклещени от автомобилния трафик, а поне едно вече бе блъснато.

Заекът разпери подигравателно лапи, но поне не извади нов морков.

— Е, не може да имаш всичко. Феновете на Хачек и на скуучитата направиха, каквото поискахме. Персоналът на лабораториите е навън. Безредиците засмукват цялата мощност на местните комуникации. Всичко изглежда съвсем невинно. Не ми казвай, че вие бихте могли да замаскирате така добре операцията.

Ваз не отвърна на брътвежите му. Вече осъзнаваше, че най-малкото, което може да изпитва към Заека, е раздразнение. Подпря гръб на кесона и продължи да следи събитията. Хората от държавна сигурност гледаха внимателно, но на погрешно място. Според анализаторите му Заекът беше нагласил нещата перфектно спрямо параноята на ДС. Засега състоянието на Алис Гонг беше неизвестно. Сътрудниците на Заека напредваха и след малко „инспекцията“ щеше да започне. След половин час можеше да започне да предава фалшивите резултати. А след това просто трябваше да се изниже и да остави да заловят останалите. Нещата се развиваха толкова добре, че можеше да си остане в Бомбай. Не че се оплакваше де!

„Червен флаг от анализаторите!“ Някой от хората му, които следяха видеообмена, се бе натъкнал на нещо. Алфред погледна доклада. Беше десетсекунден запис от едно от неговите устройства. Две деца с велосипеди стояха на улицата и гледаха нещо, което може би беше блъснатото му устройство… „Тези вече ги видях!“ Започнаха да изникват тревожни въпроси. Кои бяха тези деца? Това устройство всъщност от неговите ли беше?

Отговорите, които получи, не бяха никак приятни.

Заекът нямаше достъп до анализаторите на Съюза, но внезапно се изправи и подсвирна.

— Мамка му! Имаме си компания, док.

Мири остави колелото си на стойката пред Пилчнър Хол. Хуан настоя да сгъне своето и да го внесе в сградата. Мири му каза, че това е тъпо, но той просто сви рамене и отвърна:

— Моето колело е специално.

Лена и Сиу вече не се виждаха, но гласът на Лена ги последва през отворената врата.

— Би трябвало да има охрана, Мири. Това не ми харесва.

— Това е стандартното поведение за спешни случаи. Незаетите стаи са заключени, а другите са отворени.

— Вече не ви виждаме.

Внезапният срив в информационния поток беше странен, но

Мири не искаше да го признае.

— Обзалагам се, че високочестотните комуникации са пренасочени към библиотеката.

— Да — обади се Сиу. — Получаваме оттам невероятни кадри.

По коридорите на Пилчнър Хол имаше следи от присъствието на Робърт. Тръгнаха към долния етаж. Но там имаше места, на които Хуан и Мири можеха да общуват само един с друг.

Това е като къща, обитавана от духове. — Гласът на Хуан затихна, той посегна и я хвана за ръката. Мири не се отдръпна; трябваше да запазят спокойствие. Със сигурност обаче загубата на връзка в офис сграда беше странна.

Завиха зад един ъгъл и попаднаха на връзка, достатъчна за съобщения.

Мири → Бандата на Мири: <sm>Мисля, че наблюдаваме.</sm>

Лена → Бандата на Мири: <sm>Първо загубихме картината. Сега едва говорим. Излезте оттам.</sm>

Мири → Бандата на Мири: <sm>Това е временно. Сигурна съм, че ще възстановят комуникациите.</sm> Колко ли лоши бяха безредиците пред библиотеката?

Мири си представи разговора, който вероятно водеха Лена и доктор Сиен в колата. Баба й изглеждаше наистина обезпокоена.

Сиу → Бандата на Мири: <sm>Съгласна съм с Мири. Но все пак се обаждайте по-често.</sm>

Лена → Бандата на Мири: <sm>Да! Дори ако тръгнете да се връщате. Къде е Робърт?</sm>

Мири → Бандата на Мири: <sm>Съвсем близо. Улавям директен сигнал.</sm>

Коридорът беше ярко осветен, точно както се предполагаше при мрежови проблеми. Сгънатото колело на Хуан не вдигаше никакъв шум — просто трябваше да го побутва понякога. Единственият шум беше от стъпките им. От следващия ъгъл започваше по-тесен коридор с разклонения на всеки няколко метра: едно от преустройствата на модерната архитектура.

За известно време разполагаха с високочестотна комуникация. По стените се появиха съобщения, нечие медицинско изследване блестеше ярко от лявата им страна. Мири изпрати продължителен видеоматериал на Лена и Сиу, после завиха отново и връзката изчезна съвсем.

— Това място е наистина мъртво.

— Аха. — Направиха още няколко крачки. Ако не се броеше директната връзка с Хуан, Мири все едно се намираше на обратната страна на луната. Дръпна момчето напред.

След ъгъла коридорът свършваше със затворена врата.

— Мири, вече не засичам дядо ти.

Мири погледна картата.

— Трябва да са отпред, Хуан. Ако не може да влезем, просто ще почукаме. — Вече не се притесняваше, че ще ядоса Робърт и приятелите му. Всичко това беше много странно.

В същия момент вратата се отвори и се появи мъж с тъмни дрехи. Може би беше преподавател, а може би чистач. Във всеки случай не изглеждаше приятелски настроен.

— Какво търсите тук? — попита мъжът.

— Как са ни открили?

Заекът направи предупредителен жест.

— Не толкова високо, док. Могат да те чуят. — Сякаш гледаше над рамото на Алфред. — Според мен следят дядото на момичето.

Ваз погледна купчината дрехи на пода.

— Все още ли предават сигнал?

— Разбира се. За пред външния свят старците все още се мотаят тук. Дори фалшифицирам медицинските им данни.

Алфред заскърца със зъби.

— Това хлапе е много досадно — продължи Заекът. — Понякога си мисля, че…

Алфред махна с ръка и съществото изчезна заедно с цялата публична връзка. Сега над цялото място имаше спусната мъртва зона.

Естествено неговата военна мрежа все още предаваше. Според анализаторите имаше около шестдесет секунди, преди да събуди подозренията на университетската администрация.

Браун → Мицури, Ваз: <sm>Не можем да поддържаме това, Алфред.</sm>

Ваз → Браун, Мицури: <sm>Ще вдигна мъртвата зона след няколко секунди.</sm>

Точно затова успешните мисии се нуждаеха от оперативен ръководител. Той провери устройствата си, които бяха влезли в сградата: децата се приближаваха. Вече можеше да ги чуе през тънките стени. Погледна към заключената врата. Може би просто трябваше да замълчи, когато почукаха. Не, вероятно щяха да извикат полиция.

„Добре, време е за действие.“ Алфред придвижи две от най-близките си устройства. Не разполагаха с оръжеен капацитет, но щяха да служат за отвличане на вниманието. След това отвори вратата и се озова пред две деца и сгънато колело.

— Какво търсите тук?

Мири се опита да запази самообладание — трудна работа, когато влизаш в чужда собственост и се мъчиш да измислиш правдоподобна лъжа. Освен това продължаваше да няма връзка с външния свят.

Хуан пристъпи напред и каза истината:

— Търсим дядото на Мири. Засичаме, че е някъде зад вас.

Човекът сви рамене.

— Тук няма никого освен мен. Както вече сте установили, в мрежата има проблеми. Сградата не трябваше да ви допуска дотук. Ще ви помоля да се върнете в обществените зони. — Сега на вратата имаше забранителен знак, както на повечето стаи в Пилчнър Хол. Въпреки това Мири все още не можеше да се свърже.

Хуан кимна, сякаш думите на мъжа бяха съвсем смислени. След това направи още няколко стъпки напред, като предаваше на Мири това, което виждаше. Стаята беше ярко осветена. На пода имаше някаква дупка със стоманена стълба, водеща надолу.

— Добре — съгласи се Хуан. Ръцете му започнаха да човъркат нещо по колелото, но всъщност й изпращаше съобщение.

Хуан → Мири: <sm>Виж дрехите на пода до дупката!/sm>

Мири → Хуан: <sm>Време е да изчезваме.</sm>

Отвън щяха да повикат полиция. Тя сви рамене и каза нарочно небрежно:

— Ами добре, тогава ще тръгваме.

Непознатият въздъхна.

— Не, твърде късно е.

Зад тях се чу шум, сякаш нещо метално се тътреше по пода.

Пътят за отстъпление беше отрязан.

В същия момент Хуан реши да си пробие път напред и хвърли колелото си по непознатия. Чу се звук от късане на гума и велосипедът избухна, и обсипа с парчета стаята и непознатия.

— Хайде, Хуан! — Мири затича към дупката. Досещаше се къде може да е Робърт и как да пусне алармите.

Надвеси се над ръба и погледна стълбата.

— Хуан!

Мъжът се бе изправил и приближаваше. И държеше нещо, нещо, насочено към нея. Мири замръзна.

Хуан беше толкова глупав… Не можеше да му попречи, но въпреки това опита. Лошият отстъпи и от устройството в ръката му изхвърча лилава светкавица. Мири усети вцепеняващ шок. Претърколи се в дупката и стисна стълбата с изтръпналите си

ръце. Не успя да се задържи и падна на твърдия цимент.

Всички видеоизображения изчезнаха — може би бе повредила дрехите си. Но пък успя да чуе виковете отгоре.

— Бягай, Мири! Бягай… — Чу се някакъв хрущящ звук и гласът му секна.

Мири побягна.

23.
В катедралата

Безредиците в университетската библиотека биха новината на вечерта. Без съмнение тя щеше да обиколи света и щеше да се дискутира поне няколко седмици. Освен това беше и ярко петно на екрана на Боб Гу. Твърде ярко. Боб наблюдаваше как много анализатори — дори със съвсем различни специалности като вирусология например — се съсредоточават върху събитието.

„Нещо друго се случва тази вечер.“ Операцията на Агенцията за борба с наркотиците в Керн Каунти беше прераснала в истинско сражение. Това беше извън района на Боб, но усложненията предполагаха, че става дума за нещо повече от наркотици. Анализаторите бяха много добри в съставянето на налудничави хипотези — и още по-добри в оборването или доказването им.

Но тази вечер събитията в университета твърде много приличаха на отвличаща операция, прикриваща нещо наистина лошо, което вероятно се случваше някъде наблизо. Алис беше удвоила анализаторския персонал. Всъщност тъкмо бе повикала специалисти от Центъра за борба със заразите. Обикновено тя щеше да си се оправя с тях, но тази вечер Алис беше част от проблема. Не проучваше самите безредици, а се бе съсредоточила върху биолабораториите, които се намираха наблизо. С изключение на това, че персонала го нямаше, ситуацията в лабораториите изглеждаше спокойна. Колкото повече Алис дълбаеше в системите за сигурност, толкова по-нормално изглеждаше всичко.

„Това е заради проклетото НТ.“ Алис тъкмо бе приключила обучението за проверка на лабораториите. Това беше най-интензивното трениране, на което се бе подлагала. В този момент едва ли имаше човек на света, който да разбира повече от тази материя. „Трябва да говоря с нея директно, стига с тези учтивости… По дяволите, ако не отстъпи, по-добре да се уволни от служба!“ Тъкмо тези му мисли бяха причината за скандалите напоследък.

И Боб реши да изчака. Стоеше и наблюдаваше статистическите данни. Дори изтегли групата си от проблемите в Сан Диего. Но пък хората му щяха да са в готовност, ако безредиците бяха диверсия.

Бионаучният тръст се освети. Алис беше привлякла и генетичния отдел на ЦБЗ. Интуицията на Боб му подсказваше, че

на оперативната ще има доста проблеми. Тази вечер може би се случваше онова, от което толкова се страхуваше. „Дали няма да се срине?“ Никой не знаеше какво може да се случи с човек, тренирал десетократно повече от най-тежкия случай сред ветераните!

— Чухте ли нещо?

— Какво, Томи?

— Нещо като изтупване в далечината.

Спряха и погледнаха назад. Уини изсумтя. Беше също като едно време, когато Томи се чудеше как да повдигне напрежението в незаконните им разходки.

Томи се поколеба. Той вървеше най-отзад, та останалите да не се спъват в тънкия му кабел. Поослуша се още секунда и побърза да ги настигне.

— Може би ми се е сторило… но за момент изчезна и сигналът. — Той погледна лаптопа. — Но сега се оправи. Да продължаваме.

Първата част от похода беше много позната. Преди повече от петдесет години всички — без Карлос — бяха бродили из тези тунели. Тогава Томи беше първокурсник, а те двамата тъкмо завършваха и често се чудеха защо се забъркват във вятърничавите му експедиции.

Напред нещата вече не бяха толкова познати. Покрай стените минаваха стъклени тръби. Робърт виждаше надписи — служеха за криптиран бекъп на мрежовите устройства, — които не отговаряха на компютъра му. Чу се съсък и фучене и нещо бяло, голямо колкото волейболна топка, мина по едва тръба. Нов съсък — и същият трафик в обратна посока. Навремето пневматичните тръби бяха един от предвестниците на бъдещето. Като дете Робърт беше виждал такива тръби в бояджийските складове.

— Томи, какво е това?

— Тук теорията се среща с реалността. Тези лаборатории са огромни. Местният трафик е милиони пъти по-натоварен от трафика в обществените зони, без никаква латентност. Но все пак в биологията понякога трябва да се пренасят и проби. Транспортните подноси са за къси разстояния, а тръбите — за дълги. ДженДжен дори си имат собствена ЮП/Експрес площадка за разпращане в лаборатории по целия свят.

Робърт чуваше някакви неразбираеми звуци и шум, сякаш от тракане на пишеща машина. „Това ли е науката?“

— Когато се опитам да вляза в местната мрежа, виждам само

голи стени — каза Карлос.

— Вече ви обясних. Ровичкането в мрежата само ще усложни задачата ни.

— Но все пак тунелът сигурно знае, че сме тук.

Тъкмо минаваха през малък осветен участък. Отпред и отзад все още беше тъмно.

— Аха. Но може да се каже, че знае на подсъзнателно ниво. Робърт вървеше отпред.

— А какви са тези знаци? — Той посочи буквите, които бяха написани директно на стената: 5PBps:Prot<->Geno. 10PBps:Multi

Томи се приближи.

— Може би е границата на Дженерал Дженомикс! — Повдигна макарата с кабела, за да не пречи на останалите. Странникът все още се виждаше, но се носеше над пода и главата му беше извъртяна на една страна.

Томи насочи камерата на лаптопа към надписа.

— Да ви кажа, тази оптична връзка е много полезна. Мога да пращам видео на консултанта си. — Зад гърба му Странникът бучна палец в гърдите си и се ухили. Томи се загледа в екрана на компютъра.

— Да! Стигнахме до ДженДжен. — Посочи страничния тунел. — Оттук нататък ще е трудно.

На петдесет стъпки напред тунелът се разширяваше в нещо като пещера. Нещо се извисяваше в сенките.

— Това е кулата. Частното транспортно устройство на ДженДжен.

Тракащият звук, който идваше от рафтовете с екипировка, вече се чуваше отвсякъде и в него имаше някакъв поетичен ритъм. В края на всяка строфа нещата наистина помръдваха. По някои от рафтовете имаше надпис: Mus Mcog.

Образът на Странника, който излизаше от лаптопа на Томи, затанцува между тях и заговори, поне в ухото на Робърт:

— Чудесата на нанофлуидите. С всяко примигване на светлините тук се извършват изследвания, за които преди бяха нужни десетилетия. Как ще изобразиш милиарди проби и още повече резултати? Как би се справило изкуството с това? — Той замълча, сякаш наистина очакваше отговор, след това изчезна, като остави след себе си обяснителни надписи.

Робърт погледна извисяващата се в мрака кула от машини. Това място беше машинна катедрала. Но как можеше да го изобрази, след като щяха да са му необходими години само за да го разбере? Големият кристал не беше ярко оцветен; а повечето флуидни пътеки бяха микроскопични и скрити в някакви устройства, които приличаха на огромни охладители. Надписите

на Странника се носеха във въздуха и обясняваха някои от процесите. Въпреки това той си спомни какво бе загубил: дарбата да опишеш с думи възхищението си.

Продължиха по тесните коридори, напътствани от Томи. На всеки няколко минути той спираше и вадеше от раницата си някакви устройства.

— Трябва да инсталираме тези, момчета. Тук е доста по-трудно да останем невидими. — Държеше устройствата да са близо до комуникационните портове, а те се оказаха доста нависоко. Робърт извършваше повечето от „инсталациите“, а Карлос го повдигаше над рафтовете. Робърт се приближаваше до стъклената повърхност и чуваше тракащите звуци, които се прибавяха към цялостната атмосфера на помещението.

В един момент се забави и видя как устройството се плъзна в стъклото, сякаш самото то бе малък транспортен поднос.

— На какво се хилиш, Гу? — попита Блънт отдолу.

— Нищо! — Робърт се смъкна на пода. — Успях да разгадая една мистерия.

Продължиха напред. Сега повечето рафтове имаха надпис „Dros Mcog“. Вече се справяха по-бързо, тъй като Робърт и Карлос бяха овладели процедурата.

— Това е последното, момчета! — Томи премести поглед от лаптопа към течните кристали. — Странно, че са разположили комуникационните механизми толкова навътре в лабораторните инсталации.

Странникът се появи пред Томи и размаха пръст към останалите.

— Нека не задълбаваме в темата. Защо някой от вас не предложи да продължите с великия план на Томи?

За момент всички замълчаха, но Робърт разбра две неща за това, което бяха направили. Това беше истинската причина да са тук — и може би начинът Странникът да изпълни обещанията си. Може би Карлос и Уини стигнаха до същия извод, защото изведнъж всички заговориха едновременно. Уини им махна да млъкнат и се обърна към Паркър.

— Кой знае, Томи? Ти сам каза, че ще е сложно. Може да ни трябват седмици, докато осмислим всичко.

— Аха, аха. — Томи кимна, без да обръща внимание на доволния поглед на Странника. — Ще анализираме после! Това беше трудната част. Сега имаме свободен достъп до мястото, където Хуертас държи остатъците.

Вече нямаше нужда да поставят устройства. Лаптопът ги

съветваше да побързат и Томи правеше точно това. Каквото и да бе планирал Странникът, явно вече нямаше нужда от тях. Робърт погледна назад. Уини пъхтеше и почти тичаше. Явно Странникът му бе обещал нещо специално. Най-отзад Томи продължаваше да развива тънкия кабел.

Внезапно циментовият под премина в нещо, което пружинираще под краката им. Стъпките им звучаха, сякаш вървяха по барабан.

— Кога лети тунелът? — попита Томи. — Когато е тунел в небето! — И Робърт осъзна къде се намират. Това беше една от онези връзки, който се простираха в каньоните от северната част на кампуса. Точно в момента бяха на двадесетина метра над обраслите с храсталаци хълмове.

След малко отново стъпиха на цимент. Отпред имаше нова пещера, но изглеждаше почти празна. Вече бяха на територията на Хуертас.

Мири тичаше, но светлината я следваше. Не, това беше нормалното тунелно осветление. Тя спря, подпря се на стената и погледна назад. Никой не я гонеше. Единствената друга светлина беше от входа на тунела и тя бе останала далеч назад. „Хуан!“

Ослуша се. Щом никой не я преследваше, може би охранителните системи тук работеха.

Опита се да позвъни на 911, но не успя. Може би Лошия беше повредил Епифанията й. Тя пусна няколко рутинни теста. Не, устройството работеше и тя имаше достъп до данните си, но локалната мрежа я отхвърляше. След това забеляза малката червена светлинна, безжичен отговор, който в нормални обстоятелства дрехата щеше да отхвърли като твърде непостоянен. След няколко опита разбра, че това е устройството на Хуан.

Мири → Хуан: <sm>Моля те, отговори ми!</sm>

Отговор не последва, а тя нямаше как да провери медицинските данни без съответното ниво на достъп. Внезапно светлинната на Хуан премигна и угасна. Явно Лошия все още бе горе и отново бе ударил бедния Хуан. Или по-точно, отново бе ударил устройството му, вероятно за да попречи на Мири да се свърже. Мири си пое дъх. Не беше добре, че цялото й планиране бе довело до това. Алис сякаш никога нямаше подобни проблеми. Тя винаги знаеше какво да прави. Виж, Боб… понякога правеше грешки. Той беше човекът, който често се колебаеше. „Как ли би постъпил Боб?… Или пък Хуан?“

Тунелът напред беше тъмен и изпълнен със звуци. Май се

чуваха и гласове, макар че не можеше да различи думи. Робърт и приятелите му със сигурност бяха тук. Онзи мъж вероятно ги ползваше като свои инструменти. „Как да проваля плана му?“ Мири затича напред тихо, следвана от светлината. Все още нямаше следа от Робърт. По тръбите покрай тунела профучаваха някакви неща.

Все още нямаше следа от Робърт.

Мири прегледа данните, с които разполагаше, без да спира да тича; Естествено, нямаше как да разполага с охранителна информация, но разбра, че страничните коридори водят към разни лаборатории. Седемнадесет лаборатории, разпростерни на триста акра!

Спря. Робърт можеше да е навсякъде. С колко ли контрол разполагаха Лошите? „Може би ще е по-добре, ако се развикам.“

Зад нея се разнесе нов звук. Сякаш леки чукове удряха по метален барабан. Но ритъмът беше като от стъпки. Сега вече имаше идея къде са останалите. Просто трябваше да разбере къде е самата тя. Обърна се и тръгна обратно.

24.
Изборът на библиотеката

Смяната на Шийла Хенсън се появи от гората източно от библиотеката. Паяците на Хачек вече ги очакваха, заели по-високи позиции. Тим Хюин придвижи механизираната си армия към вражеските редици.

Хюин → Нощна смяна: <sm>Боже. Те са истински!</sm>

Ставаше дума за паяците, както и за повечето хора. Рицарите и библиотекарите се бяха подредили зад роботите си.

Откъм северната страна се появиха подкрепления на скуучитата, от Океанографската библиотека и института Скрипс. Но и хачекианците си имаха подкрепления. Хюин забеляза приближаващите се хора с помощта на камерите, които кръжаха над библиотеката. Засега нямаше много щети. Роботите изглеждаха доста зловещо, а хората се ограничаваха със заплахи и призиви. Шийла се откроряваше с нейното: „Искаме истински книги!“

Нещо голямо и виртуално си проби път през редиците на хачекианците. Беше най-детайлното Опасно знание, което Тим бе виждал. Беше над три метра и представляваше смесица между рицар и библиотекар — централен образ в творчеството на Хачек. Приближи се към редиците на скуучитата и изплези дълъг заострен език, като някакъв демон. Викът му бе насочен към всеки отделен фен на скуучитата:

— Хей, Тимъти Хюин, ти си мислиш, че си нисш скуучамут. Наистина си нисш! Вие, скуучитата, сте повърхностни и детски, и въобще не притежавате нашата дълбочина! — Опасното знание махна към плътните редици на хачекианците.

Това бяха стандартните обвинения срещу скуучитата и те винаги се ядосваха, защото неутралният зрител можеше да се подведе. От тяхната страна веднага изригна вълна от отговори:

— Хачек е просто имитатор на Пратчет! — Това разгневи хачекианците, но пък си беше самата истина.

Хюин си проправи път през нощната смяна и излезе пред вражеските редици. Отблизо Опасното знание изглеждаше още по-детайлно. Заостреният му ботуши бяха потънали леко в меката почва. Паяците се въртяха и подскачаха около водача си.

Тези роботи бяха истински. Откъде ли хачекианците се бяха сдобили с нещо такова за толкова кратко време. Той им прати сигнал, но естествено не получи отговор. Изглеждаха съвсем като живи по начина, по който се въртяха и катереха един върху друг.

Приличаха на последния модел на Intel&Legend. Отделът по клетъчна биология в ДженДжен щеше да се оборудва скоро с нещо подобно. Той отново им прати сигнал, като този път използва служебното си положение в ДженДжен.

„Господи!“

— Хей! Гадните хачекианци са откраднали лабораторна техника! — Вгледа се в редиците на противника и започна да разпознава свои колеги! Кати Розенбаум размаха бойната си брадва и го изгледа злобно.

Розенбаум → Хюин: <sm>Просто ги взехме назаем, скъпи!</sm>

Тим беше обядвал вчера с Кати и приятелите й. Знаеше, че сред тях има симпатизанти на Хачек, и затова неговият екип беше запазил плановете в тайна. А подлите хачекианци бяха правили същото през цялото време!

Опасното знание продължаваше веселия си танц и се подиграваше на слисаните скуучита.

— Възмутен си, нали, Хюи? Може би защото се опита да измамиш с толкова малко въображение. Това, което си довел, е старо и бавно, и е типично за жалката ви концепция!

Безспорно дизайнът на Опасното знание беше впечатляващ. Но още по-впечатляващ беше този, който го управляваше — със сигурност много добър професионален актьор. За момент редиците на скуучитата се отдръпнаха и виртуалната им подкрепа взе да намалява. Хюин виждаше от камерите отгоре как непрекъснато приижда нови тълпи хачекианци. Ако това продължеше, скуучитата щяха да претърпят унизително поражение.

В този момент прогърмя гласът на Шийла Хенсън:

— Вижте! Великият Скуучамут!

Един от товарните роботи зад Хюин се размърда. Ха! Точно за това трябваше да се сети. Слава богу, че Шийла бе поела нещата в свои ръце.

Повдигачът пристъпи напред внимателно, доколкото това бе възможно за машина, висока три и петдесет и с изместен център на тежестта. Определено не се движеше сам, но Тим нямаше представа, че Шийла може да управлява толкова добре.

Големите крака се движеха бавно — даваха време на хората и дребните роботи да се отдръпнат. Беше впечатляващо, но си оставаше повдигач. След това Тим се сети, че го гледа с нормалната визия, и бързо я смени с тази на вярващия кръг.

Шийла беше превърнала робота в нещо по-внушително дори от Опасното знание. Това беше Великият Скуучамут, най-популярният герой на скуучитата. За кратката си кариера

Великият Скууч беше минал през множество преработки, вариации, сливания, та дори и няколко държавни забрани. Той беше любимият герой на децата от най-бедните части на света, техният защитник, борещ се да направи Земята по-добро място. А тазвечерният образ надминаваше всичко.

Освен това тази вечер беше подплатен и с четири тона техника.

Великият Скуучамут навлезе смело сред противниковите паяци. Движеше се максимално бързо, доколкото му позволяваха моторите и стабилизаторите. „Кой ли го управлява?“ Започна да танцува върху противниковите роботи и засипа Опасното знание с обиди.

Рицари и библиотекари, джуджета и Баби Яги — всички от двете страни подивяха. Въздухът се изпълни със специални ефекти, а крясъците станаха още по-шумни. Роботите се вкопчиха в битка. Тим се опитваше да гледа през всичките ефекти. Междувременно Шийла включи в сражението и дребните им роботи.

А битката си беше съвсем истинска! Великият Скуучамут газеше през паяците и във въздуха летяха черупки и крайници. В техническия си екран Тим виждаше данните за щетите. Двадесет от паяците биха отбелязани като „неконтактни“. Десетина от неговите щипци бяха унищожени, а три от транспортите на проби бяха неподвижни.

Хюин → Хенсън: <sm>Шийла, трябваше да използваме роботите. Не да ги унищожаваме.</sm>

Шийла беше в другия край на фронта. Изглежда, се опитваше да насочи машините към рицарите и библиотекарите. От страната на Тим Великият Скуучамут вече бе успял да си пробие път до човешките играчи.

Хенсън → Хюин: <sm>Не се притеснявай! Ръководството е доволно! Виж какво внимание привлякохме.</sm>

Неговите колеги и виртуалната тълпа вече настъпваха. Той погледна към мрежовите данни и подсвирна. ДженДжен получаваше медийно покритие, за което не можеше и да си мечтае. Беше по-добре дори от двадесети век, когато малцина бяха решавали какво да гледат милионите зрители. Повечето рутери в университета бяха достигнали пълния си капацитет! Разбира се, непрекъснато се пренасочваха нови и нови. Сякаш целият свят бе тук.

Скуучитата напредваха стъпка по стъпка.

— Искаме си нашите етажи!

— Искаме си библиотеката!

— И най-вече искаме ИСТИНСКИ книги!

Обикновено вярващите кръгове се съревноваваха вътрешно. Но случващото се тази вечер беше изключение: вярващи кръгове, борещи се директно помежду си за внимание и респект. В рамките на няколко минути те можеха да изхабят месеци на творчество, но пък щяха да привлекат невероятно много зрители.

Междувременно този, който управляваше Великия Скуучамут, се обърна към Тим:

Великият Скуучамут → Нисш Скуучамут: <sm>Всичко зависи от роботите ти, мой човек! Размърдай ги!</sm>

Добре! Хюин подкара втория повдигач. Често си мечтаеше да се поразвихри с тези чудовища. Премина внимателно през приятелските редици и поведе по-дребните роботи. Художници от всички краища на света започнаха да му наслагват дизайн, не по-малко внушителен от този на Великия Скуучамут. Но този образ беше обвит в дим. Повдигачът на Хюин сега беше Дълбокият разум, тайнственият дух, който помагаше на скуучитата в борбата с враговете им. Мъглата едновременно насочваше и забавяше истинската машина. Множество програми се грижеха ефектите да са винаги на място. Корпусът на повдигача беше черен и човек трябваше да се вгледа внимателно, за да разбере къде точно е роботът.

Тим Хюин се възползва от това и започна да си пробива път през бойната зона, следваше Великия Скуучамут. От усилвателите на машината се разнесоха познатите възгласи:

— Искаме си нашите етажи!

— Искаме си библиотеката!

— И най-вече искаме ИСТИНСКИ книги!

Атаката беше комбинация от красота, изненада и физическа заплаха. Силите на Хачек отстъпиха и роботите на Хюин се втурнаха напред, за да завземат новата територия. Но същества на Кати Розенбаум все още бяха по-многобройни и по-подвижни. Паяците се обърнаха и подновиха битката с настъпващите сили.

Смейл → Нощна смяна: <sm>Продължавайте след тях!</sm>

Хюин придвижваше Дълбокия разум и едновременно с това следеше информациите. Вече повече от сто милиона наблюдаваха стълкновението на вярващите кръгове. Това не бе игра, нито художествена изложба, а състезание, което се печелеше с въображение, пресметливост и наглост. Дотук светът смяташе, че двете страни са равни по въображение, но скуучитата водеха в пресметливостта и наглостта. Бяха причинили истински, физически щети — и то сред истински хора!

Малко по малко битката се изместваше. Скуучитата вече контролираха части от южната еспланада, главната ос на

кампуса. А непрекъснато пристигаха нови и нови хора. Четиридесет процента от местните рутери бяха претоварени. Публиката вече наброяваше двеста милиона. Стотици хиляди участници бяха привлечени от новите дизайни на световете на Хачек и скуучитата. Реалните и виртуалните играчи се бяха скупчили около централния хъб — университетската библиотека. Гледано от журналистическите камери високо в небето, събитието приличаше на спирална галактика, като най-ярко блещукаха местата на най-ожесточените битки. Разбира се, присъстваха и стотици хиляди професионалисти от игралната и филмовата индустрия. Някои от тях наблюдаваха публиката и правеха анкети. Други събираха дизайни долу в мелето. Той виждаше представители на СпилбъргРоулинг, ГеймХепънингс, Рио Меджик и големите студиа на Боливуд.

Естествено с екипировката на ДженДжен Тим виждаше и други неща. Например мрежи, които се сливаха с обстановката и събираха ли събираха с нямо възхищение. Това вероятно беше Гилдията на фантазьорите, най-богатото обединение на световни художници, чието мото беше: „Не се нуждаем от скапани посредници“.

Естествено тук беше и полицията, от университетската охрана до ФБР.

Великият Скуучамут → Нисш Скуучамут: <sm>Мой човек! Имаме десет минути да спечелим. След това ще започнат да ни изключват.</sm>

Алфред наблюдаваше всичко от Пилчнър Хол. Планът на Заека беше опразнил биолабораториите. Екипировката на индоевропейците беше разположена и вече изпращаше подправените данни. Хората, които я бяха инсталирали, вече се намираха в друга зона, там арестът им нямаше да предизвика много подозрения. Но…

— Трябват ни поне петнадесет минути — каза Алфред. Източването на информацията щеше да стане по-бързо, но все пак му трябваше време да разчисти и да се измъкне.

— Не се тревожи — отвърна Заекът. — Казах на Хюин десет минути просто за да го държа в напрежение. Дори полицията да се намеси, ще имаш поне половин час, преди персоналът да се върне в подземията.

Мицури → Браун, Ваз: <sm>Мисля, че Заекът е прав. Отвличащата му операция е шедьовър. Ние не бихме могли да организираме нещо подобно, без да разтревожим американските служби.</sm>

Браун → Мицури, Ваз: <sm>Безредиците се разраснаха твърде много.</sm>

Автомобилният трафик все още блокираше техните устройства, а без помощта им не можеха да контролират напълно Пилчнър Хол. Появата на двете деца беше първият истински проблем за вечерта. Сега едно от децата лежеше в безсъзнание на пода.

Ваз се обърна към Заека, който седеше на ръба на шахтата и си люлееше краката.

— Ами момичето? В момента то тича някъде долу, извън контрол.

Заекът се усмихна широко.

— Ами това си беше неочаквано съвпадение. Когато нещата се усложнят, винаги има странични ефекти и Мири Гу беше един от тях. Ти си оперативният отговорник. Защо не я последваш?

Браун → Мицури, Ваз: <sm>Не. Така ще се отклоним твърде много от плана.</sm>

Всъщност Алфред насмалко да го направи. Но все пак изпрати след момичето един от роботите си. Вероятно това щеше да е достатъчно да я разсейва. Ако пък тя се събереше с останалите, все още му оставаше една възможност, нещо, което щеше да изненада Заека.

— Не мисля. Имаш ли други предложения?

— Очевидното, старче: бъди гъвкав като мен. Кой знае как ще се развият нещата? Голяма работа, че не можеш да откриеш Мири Гу. Това вероятно означава, че тя не е на местата, които те интересуват, нали? — И размаха уши.

Браун → Мицури, Ваз: <sm>Искам да разкараме Заека. Той се преструва, че работи за нас, но през цялото време ни разсейва с наглостта си.</sm>

А това наистина бе разсейващо. Заекът беше извадил нов морков и го гризеше с големите си зъби.

— Не ми обръщайте внимание, пишете си спокойно!

Алфред чуваше шума от безредиците през тънките стени. Според анализаторите му ДС наблюдаваше събитието с нарастващ интерес, но засега не се месеше. Гюнберк и Кейко смятаха това за добра новина. „Дали Алис Гонг все още работи?“ Този въпрос беше по-важен за Алфред от сблъсъка му с двете деца.

Във всеки случай беше време да разкара любопитния заек. Само че не трябваше да предизвиква подозренията на Гюнберк и Кейко. За щастие Браун явно мислеше в същата посока. Бе изпратил схема на целите и нуждите. Заекът беше изключително необходим за поддържането на безредиците. Имаше неща, с които

можеше да се справи само той. Но вече бе свършил необходимото за подземните дейности. Хората бяха проникнали и оборудването беше инсталирано.

Ваз → Браун, Мицури: <sm>Съгласен съм, Гюнберк</sm>

Мицури → Браун, Ваз: <sm>Добре. Отрежи Заека, но внимателно. Предлагам да обвиниш за това подозрителните си колеги<усмивка/>.</sm>

Алфред се усмихна на Заека.

— Прав си. Някои от нас не са особено гъвкави.

— Няма проблем. — Заекът махна великодушно с лапичка. — Всъщност ти се погрижи всичко тук да е безопасно, затова моите началници искат да се съсредоточиш върху операцията на повърхността.

— Какво правиш… Хей!

Ваз дръпна оптичния кабел и го откачи.

За момент образът на Заека замръзна като някаква глупава графика, която е загубила източника си. Разбира се, Заекът все още разполагаше с интернет връзката си. Паузата беше просто израз на учудване. След малко съществото скочи на крака.

— Защо го направи? — Гласът и изражението му останаха непроменени. Явно Заекът не беше обмислял възможността някога да бъде изненадан и ядосан.

Алфред залюля кабела в ръката си. Едва се сдържа да не се усмихне. След това закачи връзката към едно устройство на колана си. Сега всичко щеше да минава през неговата военна мрежа.

Браун → Мицури, Ваз: <sm>Браво, Алфред!</sm>

Мицури → Браун, Ваз: <sm>Не му прави нищо лошо! Все още ни е нужен.</sm>

Заекът се отдалечи от дупката, размахваше юмруци.

— Нарушаваш уговорката ни. — Гласът му все още беше спокоен.

Алфред го погледна хладно и заговори без следа от триумф.

— Моля те, прегледай пак уговорката ни. И двамата имаме нужда един от друг и всеки е специалист в своята област. Екипировката вече е разположена. Ако продължиш безредиците още няколко минути, ще ти осигурим всичко обещано.

— Ще имате нужда от мен в лабораториите. Сигурно…

„Той не е всезнаещ!“

— Възможно е. Ще те държа в течение. Какво ще кажеш?

Внезапно по лицето на Заека мина цяла вълна от емоции: гняв, после хитра усмивка, която операторът явно не искаше да показва, след това смирена физиономия.

— Аха, параноята триумфира. Добре, ще се преклоня пред

желанията ви… и ще се съсредоточа върху заплахите на повърхността. — За момент се озъби кръвожадно: — Но очаквам възнаграждението си. Знаете за възможностите ми.

— Знам. И разбирам, че все още може да има усложнения… — „Или по-точно може да опиташ да създадеш такива.“ — Затова един от нашите хора ще те наглежда.

Ваз → Браун, Мицури: <sm>Кейко?</sm>

Мицури → Браун, Ваз: <sm>Заемам се.</sm>

Заекът помаха за последно и внезапно изчезна. Алфред затвори оставащите интернет връзки. В стаята останаха само купчина дрехи, количката, дупката в пода и единствената жертва.

От библиотеката се чуваха окуражаващи звуци.

Ваз → Браун: <sm>Какво става с данните от лабораторията?</sm>

Екипировката щеше да предава информация още няколко минути. Дали лъжите му бяха минали? Дали Гюнберк щеше да се откаже от скъпоценната си теория?

Браун → Ваз: <sm>Вече сме на седемдесет процента. Ще са необходими доста анализи, но на пръв поглед тези лаборатории изглеждат невинни.</sm>

„Да!“

Великият Скуучамут → Нисш Скуучамут: <sm>Напред, мой човек! Копелетата отстъпват!</sm>

Наистина хачекианците отстъпваха, поне в зоната пред Тимъти Хюин. Той придвижи повдигача си напред, мачкаше паяците. Беше се озовал южно от входа на библиотеката. Тук врагът отстъпваше. Скуучитата разполагаха с повече истински хора и това означаваше повече видеоефекти. Но хачекианците разполагаха с двойно по-голяма виртуална подкрепа. Те се бяха събрали от северната страна, близо до товарната рампа, където нямаше място за истинска тълпа. Там се намираше Опасното знание, по-впечатляващо от всякога. Неговите подкрепления се смъкваха по светлинни лъчове от небето.

Тим се опитваше да наблюдава цялостната картина, макар че в момента бе зает да размазва всеки паяк по пътя си. Тази нощ бе видял чудеса, на които вярващите кръгове щяха да се радват цяла година. Но все още имаше възможност за пълна победа. Тази нощ скуучитата можеха да се изравнят с големите световни пазари на Хачек, Пратчет и Боливуд. Но за целта им трябваше нещо велико, нещо, което да ги отпрати далеч над хачекианците. Той продължаваше да обикаля фронта със своя Дълбок разум и да гази противниците. Не можеше да се сети за нищо по-

впечатляващо. „По дяволите!“

Но за щастие тази вечер не беше сам.

Великия Скуучамут → Нисш Скуучамут: <sm>Изключи защитата на моя робот.</sm>

Хюин го направи.

За момент образът на Великия Скуучамут остана неподвижен, но Тим виждаше, че акумулаторите зареждат до краен предел.

След миг чудовището затича като човешки атлет и… мили боже, направи десетметров скок към поляната. След това се обърна на север и извика на Опасното знание с глас, който беше едновременно и виртуален, и реален.

— Ей, ти! Знанийце! Не мислиш ли, че сме еднакво силни?

Опасното знание размаха юмрук към робота.

— Твърде еднакво силни!

— Но един от нас трябва да победи, нали?

— Разбира се! И това, както знае светът, ще съм аз. — Знанието махна към милионите си виртуални привърженици! (Според Тим голяма част от образите бяха фалшиви.)

— Може би. — Великият Скуучамут скочи отново, този път към товарната платформа. В маневрата му имаше нещо наистина възхитително, особено като се знаеше колко тежка е машината. — Но нали целият конфликт е затова? — Той размаха ръце като мажоретка и скуучитата изкрещяха през всички усилватели, до които имаха достъп:

— Искаме си нашите етажи!

— Искаме си библиотеката!

— И най-вече искаме ИСТИНСКИ книги!

— ДА! — каза Скуучамутът. — Нали се борим за библиотеката. Нека тя да реши!

Всички ефекти от страна на скуучитата спряха и настана тишина. Понякога вярващите кръгове се улавяха в капана на собствените си метафори. Хюин се огледа, преценяваше реакцията на останалите. Идеята да се замеси самата библиотека звучеше добре, но как щеше да се изпълни?

От северната страна на долината избухнаха смехове. Врагът бе достигнал до същото заключение. „Прецакахме се!“ Но след това забеляза, че Опасното знание не се смее. Съществото се изкачи по склона и застана очи в очи с Великия Скуучамут. Сега и от двете страни настана тишина.

— Значи — създанието на Хачек проговори със спокоен глас, който обаче се чуваше от всички наблюдаващи, — искаш библиотеката сама да реши кой да се грижи за нея?

— И колко истински да бъдат книгите. — Усмивката на Великия Скуучамут беше почти приятелска. — Предлагам да се

обърнем към нея и нека тя да избере.

— Ха! — Опасното знание също се усмихваше, но явно насила. Тръгна надолу по хълма, но образът му се уголемяваше, за да остане на едно ниво с противника му. Обикновено такъв евтин ефект нямаше да получи уважение, но сега беше някак на място.

Знанието се обърна към виртуалните милиони.

— Предизвикателството се приема. Призовавам всички: присъединете се към мен в една последна атака срещу врага. Да покажем на библиотеката, че ние сме нейното бъдеще. И нека тя направи избора си пред света!

Ако се съдеше по силата на възгласите, хачекианците бяха открили още усилватели или бяха успели да превземат някои от техните.

Машини и хора, реални и виртуални — всички се впуснаха с нова сила в мелето. Рицарите и библиотекарите изсипваха огън към скуучитата. Роботът на Тим продължаваше да гази и рита. Битката се разгоря още по-яростно, но този път призивите бяха насочени към самата библиотека. Самата сграда беше осветена от някакъв неясен източник отгоре. Светлината беше виртуална, но се виждаше във всички гледки.

Хюин бе почти погълнат от ставащото. Почти. Дори не беше мечтал за нещо подобно. Част от успеха се изразяваше в привличането на толкова публика. Друга част беше в разрешението от ДженДжен и университетската администрация, както и във възможните бъдещи печалби. И това нямаше да се случи, ако не беше съдържанието, с което се бяха впуснали в битка. Съдържание, което се състоеше както в креативен дизайн, така и в употребата на роботските легиони.

Но сега всички надежди бяха насочени към невъзможното. Ако библиотеката не „отговореше“ в следващите тридесет секунди, моментът щеше да отмине и много хора — сред които и самият той — щяха да се почувстват глупаво. Големите обещания носят големи награди, но пък първо трябва да ги изпълниш.

„Какво ли е намислил Великият Скуучамут?“ Хюин използваше всички гледни точки, до които имаше достъп. Най-доброто, което можеше да си представи, бе някаква изненада, която да отклони вниманието от неизпълнимото обещание.

Двете армии свиваха пръстена си около библиотеката, виковете им се сляха в общ ритъм. След малко зазвуча и музика. Скоро всички гласове бяха синхронизирани в този ритъм и ставаха все по-силни. Хюин забеляза, че са включени полицейски и пожарникарски усилватели. Някой беше прибягнал до истинско вандалство, за да засили зрелището.

Но всичко щеше да е напразно, ако нямаше някакъв видим резултат.

Всъщност пеенето продължи само няколко секунди. След това спря и никой не можеше да си представи какво още би могло да се случи. Но… внезапно се появи нов звук, от който земята потрепери. Тимъти Хюин беше изпитвал нещо подобно преди десет години. Земетресението в Роуз Кениън.

Хюин се паникьоса, заряза визуалните ефекти и се огледа. Наоколо проблясваха истински светлини, осветяваха хилядите демонстранти и големите машини. Огромният светлинен стълб бе изчезнал от небето. Библиотеката се виждаше като тъмен силует.

Вибрациите се засилиха. Стените и надвисналите етажи започнаха да треперят. Огромната сграда беше оцеляла при опустошителното земетресение — но сега всичките тонове истински бетон се клатеха.

„В такт с музиката!“

Чуваха се писъци. Много хора помнеха Роуз Кениън. Но и мнозина бяха привлечени от гледката и пеенето се възобнови и бе подето от зрителите по целия свят.

Библиотеката се люшкаше. Някои части потъваха, други се надигаха. Но сградата по-скоро танцуваше — като човек, който не си вдига краката от земята. Хюин разбра, че това не е земетресение — някой беше проникнал в стабилизационната система. Беше чел, че сграда с добро захранване може да оцелее при всяко земетресение, стига земята да не се отвори точно под нея. Сега някой използваше точно тази сила.

Клатенето ставаше все по-силно, дванадесет стъпки вляво, дванадесет вдясно, нагоре, и надолу. Танцът помръдна и огромните подпорни колони. Чу се звук, може би истински, а може би нечие гениално изобретение. Звукът на планина, изтръгната от корените ѝ.

Колоните се надигнаха и библиотеката… проходи. Не беше толкова впечатляващо, като фалшивите гледки, но Хюин го виждаше с очите си. Сякаш на забавен кадър, първо една, а после втора от петнадесетметровите колони се мръднаха на няколко крачки към Великия Скуучамут и се спуснаха със звука на камък върху камък. След това цялата сграда се премести, извъртя се около централната си ос.

Великият Скуучамут пристъпи и прегърна най-близката колона. Музиката беше станала триумфална. По целия свят отекнаха радостни възгласи, учудени и стреснати.

Хенсън → Нощна Смяна: <sm>Ето на това му се вика Събитие!</sm>

Библиотеката беше направила своя избор.

25.
В момента нямате връзка с…

Браун → Мицури, Ваз: <sm>По дяволите! Сега вече ще се намеси държавна сигурност. Заекът да не е откачил?</sm>

Мицури → Браун, Ваз: <sm>Според него този „танц“ ще провокира намесата на ФБР, а това ще ни даде още време.</sm>

Браун → Мицури, Ваз: <sm>Добре. Вече разполагам с цялата информация от нашата екипировка. Това би трябвало да е достатъчно, за да разберем какво става в тези лаборатории.</sm>

Алфред вече се ориентираше към приключване. Беше успял да заблуди приятелите си, но какво ставаше с Алис Гонг? Ако все още бе жива и здрава, всичко можеше да се провали.

— ФБР иска разрешение да се намеси.

— На какво основание? — Боб Гу продължаваше да наблюдава библиотеката. Дори и нормалната гледка бе впечатляваща. Бетонното чудовище се бе преместило, без да рухне.

— На основание, че има нарушаване на федерален закон, по-точно… — Пред очите на Боб се изсипа цял куп правна информация. — Според ФБР това си е атака срещу федерална сграда.

Боб се поколеба. Налице бяха няколко криминални нарушения, но пък университетската управа не бе подала оплакване. Към този момент ФБР не можеше да му е от помощ за смяната му. Неговата задача беше да наблюдава и да реагира. Но първо да наблюдава, а след това да реагира. Какво ли прикриваха тези безредици? Той погледна статуса на биолабораториите. Все още светеше в зелено.

— Не разрешавам. В момента тече разследване на държавна сигурност. Но за всеки случай дайте първичните ни анализи на полицейското управление на Сан Диего и университетската охрана. Бъдете готови да поддържаме извънредна мрежа.

— Първични анализи на ПУ на Сан Диего. Слушам, сър.

Боб отново насочи вниманието си към библиотеката. Сградата все още си беше здрава, но ситуацията беше опасна.

Поне така мислеха анализаторите му. В момента Алис даваше приоритет на инженерите. Въздухът се изпълни с текстови съобщения как точно е осъществено „прохождането“ на

библиотеката и какви са опасностите за хората наоколо. Дори собствените му хора се намесиха в дискусията, а това беше недопустимо.

Боб се наведе напред и заговори:

— До всички отряди! Бойна готовност.

Шансовете за действие все още не бяха големи, но това щеше да прати хората му по превозните им средства и да ги държи нащрек.

Боб продължи да наблюдава. Библиотеката беше проходила. За прикритие на какво можеше да служи това? Неговата задача беше да внимава за най-смъртоносните заплахи. Например дали всичко в лабораториите е наред? И какво става в останалата част на Югозапада.

Той се обърна и тръгна по тесния тунел към капсулата си. Анализаторските екрани го последваха от дясната му страна. Алис беше включила още хиляда и петстотин специалисти, предимно биолози и фармацевти.

В края на коридора таванът се спускаше надолу. Капсулата му беше малко устройство, чиято цел бе да направи командира невидим. От тунела, се виждаше само отвореният люк и малка част от черния корпус. Боб седна на мястото си, без да затваря капака.

„Какво прави Алис?“ Видя, че анализаторският отдел се е разраснал като за операция от световен мащаб. Но цялото внимание беше фокусирано върху лабораториите. Вярно, че ситуацията там беше малко странна. Въпреки че персоналът участваше в безредиците навън, всичко изглеждаше спокойно. Това оправдаваше известно внимание, но пък правеше наблюдаването на лабораториите още по-лесно. „По дяволите!“ Алис бе ангажирала и анализатори, чиято задача бе да наблюдават преноса на товари в целия Югозапад.

Нямаше полза да се кара с водещия си анализатор, макар че подобна мономания щеше да е странна дори в битка.

Алис реагира първа. Пред очите му се появиха предупредителни сигнали. Люкът на капсулата се затвори и двигателите се включиха. Пред очите му присветна надписът: „ИЗСТРЕЛВАНЕ, ИЗСТРЕЛВАНЕ, ИЗСТРЕЛВАНЕ“ и се появи часовник, който отброяваше на обратно тридесет секунди. Това беше изпреварваща реакция на анализаторите при положение, че след малко ще бъдат ударени от ядрена ракета. Всичко щеше да се изясни по време на полета.

Но в момента не се очертаваше подобна заплаха.

Целта беше университетът.

Часовникът показваше двадесет и пет секунди. Боб опита да

се свърже с главния анализатор.

— Алис! Каква е причината за изстрелването?

Очите ѝ бяха широко отворени.

— Много просто. Нападението беше бавно, но сега се е задълбочило. Това е продължително интегриране на заплаха. Невромодулатор Gat77 е превзет. Сигналите имат твърде много за анализ на MCog, но това демонстрира прогреса. — Тя му се намръщи и внезапно закрещя. — Не разбираш ли? Става нещо! Промените спират адаптивните отговори! Там…

Десет секунди до старта. Медицинските данни на Алис Гу бяха извън нормата.

Осем секунди. Боб отмени заповедта и освободи главния си анализатор: СТОП, СТОП, СТОП. Въобще не обърна внимание на успокояващата се капсула. Алис беше свела глава, но продължаваше да говори отчаяно. Блузата ѝ беше опръскана със слюнка. Но той нямаше време за това. Повиши нейния заместник, една служителка на ЦРУ, която тази вечер беше доста пасивна. Но пък нямаше избор, след като такава звезда като Алис се бе сринала.

Агентката се стараеше максимално.

— Ще се възстановим за две минути, сър.

Междувременно смяната на Боб Гу беше ограничена до няколко много умни хора, наблюдаващи милиони късчета информация. Успя да получи медицинските данни: Алис бе получила НТ припадък, най-тежкия в кариерата ѝ. Въпреки желанието ѝ да комуникира бе заклещена в молекулярната биология.

— Сър, добре ли сте?

— Добре съм… — Боб наблюдаваше екраните. Агентката бе поискала помощ от останалите смени и сега полека възстановяваше всичко. Големи парчета от мрежата на Алис бяха свързани неправилно, но постепенно се избистряха. Може би агентката бе твърде съсредоточена върху университета. Според нея последните думи на Алис подсказваха за някакво вражеско действие. С оглед на тазвечерните събития това трябваше да се провери. — Добре съм.

За три месеца Заекът беше научил много; можеше да се каже, че е пораснал. Тази нощ всичко си идваше на мястото. На повърхността безредиците бяха достигнали кулминационната точка — усещането беше по-добро от секса. „Аз съм реалната ръка на вярващите кръгове на скуучитата!“ Естествено имаше и изненади. Събитията бяха създали (или просто му даваха шанс да

се запознае със) същество, което може би му беше равно. В началото Заекът бе играл и за двете страни, но сега Опасното знание беше в ръцете на някой с невероятна креативност, който се забавляваше не по-малко от него. Така че си бе осигурил множество нови сътрудници и един интересен приятел.

Безредиците тотално превъзхождаха шпионските игрички, които трябваше да прикрият. Беше забавно, че въпреки всичките следи, които Заекът им бе оставил, Алфред и Ко не се досещаха откъде идват способностите му и колко са големи. Но нещо му подсказваше, че случващото се под земята също е важно. Сега беше моментът, в който да разбере какво е намислил Алфред — и евентуално да си отмъкне парче от баницата.

Сега беше моментът, но го бяха изключили. „Проклетият Алфред!“ Сега връзката минаваше през военната мрежа. Можеше да се обърне към ДС, но така щеше да унищожи всичко, постигнато дотук. Ха! Но всъщност към какво бе свързана военната мрежа на Алфред! Към няколко хиляди индоевропейски анализатори! А те вероятно не бяха толкова умни, щом се криеха по държавните бункери. Заекът започна да прескача от Брюксел до Ница и от Бомбай до Токио — и да се ослушва. Вече виждаше как може да използва методите, с които бе заблудил американското разузнаване. Привлече хиляди сътрудници и започна да подслушва милиони разговори. Едно последно парче от ХСС — и готово!

Заекът вече беше във военната мрежа! Промъкна се през аеробота на Алфред и отново се озова в Пилчнър Хол. Погледна медицинските данни на Ороско. Момчето все още бе живо. Алфред не беше чудовище, освен когато не го налагаше ситуацията. Каква ли бе целта му? „И може ли да отмъкна нещо?“

Проследи връзките към лабораториите. Нищо изненадващо. Ваз се възползваше от екипировката, която Робърт и останалите бяха инсталирали в ДженДжен, и изпращаше данни на приятелите си от Съюза. Заекът наблюдаваше внимателно: никой не задава въпроси, когато се старае да остане невидим. Зарови се в криптираната информация, отбелязваше си кое с какво си комуникира.

Все още не можеше да види смисъла. Изпратените данни не съответстваха на истинските. В този момент внезапно му просветна. Алфред не търсеше нищо! Той просто се опитваше да заблуди колегите си! „Алфред, дърт дявол такъв, правиш си изследвания с американска техника и го криеш от останалите!“ Какво ли заслужаваше подобна сложна и секретна операция? Това беше игра на гатанки — но Заекът беше по-добър от анализаторите на Индоевропейците, по-добър дори от Алис Гу и

нейния екип.

Оп. Нещо му подсказваше, че Алис е в беда. Заекът беше изиграл голяма роля в нейното наблюдение, а това вероятно бе план да я отстранят. Но как ли щеше да се случи? Внезапно случващото се под земята го заинтригува още повече.

Изследванията на Алфред бяха съсредоточени върху молекулярната биология. Информацията от останалите места беше съвсем вярна и невинна. Заекът се съсредоточи върху зоната MCog. Веднага му се наби фразата „животински модел“. Животински модел, животински модел. Терминът обикновено се отнасяше за животно, придобило аналог на някакво човешко състояние, например болест. Заекът не смяташе, че Алфред ще иска да лекува нещо. А в зоната имаше много животни, повечето всъщност насекоми. Милиони мушици, всяка описана и проучена. Заекът се зарови в информационната база. Явно Алфред се занимаваше с ТДВМ технологии, но детайлите бяха трудноразбираеми. Заекът невинаги успяваше да се ориентира бързо. Понякога трябваше да преспи с въпроса и утрото му носеше отговора.

В този случай утре щеше да бъде късно. След пет минути даже можеше да е късно. Когато Алфред приключеше, инсталираните устройства вероятно щяха да се самоунищожат. Заекът се замисли. Имаше някакво лошо предчувствие. Разузнавателните служби уж трябваше да се борят с тероризма. Но това, което бе намислил Алфред, можеше да надмине и най-ужасяващите кошмари.

„Може би трябва да повикам ДС.“ Дори без Алис Гу те щяха да се справят с Ваз за пет минути. Заекът обмисли сериозно тази възможност, което му отне около… две секунди. След това на лицето му изгря широка усмивка.

Беше пълен с идеи. А една беше особено настоятелна, откакто се бе промъкнал във военната мрежа. „Освен с по-добър интелект вече разполагам и с физическото предимство!“

Алфред разполагаше с добра връзка и достъп до информация, но бе ограничен до една стая и само един робот. А членовете на Кабала все още бяха в лабораториите. Вярно, малко далеч от ДженДжен, но пък можеше да се свърже с тях по кабела. „И какво имаме тук?“ Китайската нинджа-принцеса с леко наднормено тегло. Тя не беше част от плана, но пък можеше да стане. Какво странно и чудесно момиче.

Време беше за работа. Вече бе започнал да подготвя резервни планове и документи. „Ако съм много внимателен, ще успея да се промъкна по кабела и да разкажа на Робърт и останалите правилната история. И след това ще разполагам с работна ръка.“

Това, което планираше Алфред, можеше да е ужасяващо. „Но ако тази сила попадне в мои ръце… е, ще е невероятно забавно!“

26. Как-да-оцелеете-през-следващите-тридесет-минути.pdf

— Нали ви казах, че планът ми ще успее? — Томи Паркър беше затънал до колене в останките от книжната колекция. Парчетата се издигаха на камари зад него като мръсен сняг, само че някои бяха с големината на човешки юмрук. Бяха намерили склада в дъното на пещерата на Хуертас, точно както бе предположил Томи. Останките бяха прибрани в сандъци с надпис „Спасена информация“, но това не бе проблем за конспираторите. Сега цялото съдържание на петия етаж лежеше разпиляно на пода. „Когато е разкъсано, не изглежда толкова голямо“ — помисли Робърт.

Томи махна към камарите хартия.

— Момчета, готови ли сте да започнете с лепилото? Сега ще провалим операцията на Хуертас. Къде е вашият репортер? Не съм го виждал от известно време. — Той посочи лаптопа си и чак сега забеляза мълчанието на другарите си. — Всъщност Шариф не ни трябва, нали? Имаме с какво да записваме.

Робърт погледна Карлос и Уинстън. Уини леко поклати глава. Явно никой нямаше вести от Странника.

— Естествено, Томи — каза Робърт. — Всичко…

— Всичко е наред, професор Паркър. — Гласът на Шариф прозвуча от лаптопа. — Защо не ползвате професор Гу за оператор?

Откачиха лаптопа от каишката и гласът обясни на Робърт къде да застане. Всъщност гласът беше доста настоятелен за това накъде да насочат камерата: искаше да има видимост и към коридора, по който бяха дошли.

Внезапно пред главата на Робърт се появиха букви. Това беше мълчаливо съобщение… а буквите бяха зелени.

Мистериозният странник → Робърт: <sm>Здрасти, мой човек!</sm>

— Аз…

Мистериозният странник → Робърт: <sm>Аа! Бъди дискретен. Не искаме Алфред да разбере, че съм се върнал да ви помогна.</sm>

„Алфред ли?“

Никой от останалите не подозираше за завръщането на Странника. Томи подхвърляше парчета хартия във въздуха и ги

пръскаше със спрея.

— Робърт, снимаш ли?

Робърт погледна екрана на компютъра…

— Да.

Ефектът от аерозолното лепило наистина бе впечатляващ. Щом веществото попаднеше върху късчетата, те се събираха като магнитчета. Така получената маса бавно се спускаше към пода, макар че понякога оставаше да виси във въздуха. Томи се засмя и бутна една от купчинките. Тя се разлюля като плод в невидимо желе.

— Опитайте и вие. Само не се пръскайте един друг. — Томи подхвърли няколко шепи хартия във въздуха.

Робърт се отдръпна и продължи да снима — нали беше оператор.

Мистериозният странник → Робърт: <sm>Виждаш ли накъде те накара Алфред да насочиш камерата? Приближава се една светлинна.</sm>

Наистина, някой тичаше надолу, към подземието на Хуертас.

Беше Мири. И викаше:

— Робърт! Робърт!

Всички се обърнаха и я зяпнаха.

Мири спря до тях, останала без дъх.

Уинстън се обърна към Робърт.

— И тя е Гу, нали?

— Ами… това е внучката ми.

— Мисля, че се разбрахме да запазим това в тайна. — Погледът му беше по-ясен от всяко съобщение: „Ще съсипеш всичко“.

Най-учуден беше Томи.

— Как се е промъкнала през охраната? Ченгетата сигурно са след нея.

— Не, не — Мири се мъчеше да си поеме дъх. — Трябва да повикаме полиция.

— Не обръщайте внимание на детето. Спомнете си защо сте тук. — Лаптопът явно имаше свое мнение.

Робърт подаде компютъра на Уини и пристъпи към Мири.

— Как ни откри?

— Бяхме с Хуан и… — Тя се поколеба и го погледна уплашено. Обичайното й самочувствие беше изчезнало. — Някой те използва, Робърт. Мисля, че може би, може би… убиха Хуан!

— Не точно… — Гласът от лаптопа изглеждаше разколебан.

Мистериозният Странник → Робърт: <sm>Алфред беше сложил упойващ газ в коланите ви и сега се чуди защо все още стоите на крака.</sm>

— Господа — продължи гласът, — съветвам ви да си спомните защо сте тук.

Томи погледна Карлос, после Уинстън, после Робърт.

— Да, припомнете ми. Защо всъщност сме тук?

Карлос и Уини не смееха да го погледнат в очите. Библиотекарят промърмори нещо на мандарин.

— Мислехме, че постъпваме правилно — каза Уинстън.

„По-скоро всеки според вижданията си, но… да са убили Хуан?“ — помисли Робърт и каза:

— Измамихме те, Томи. Някой друг стои зад всичко това.

Паркър пристъпи към една от купчините и я изрита.

— Но… Мислех, че идеята е моя. — Погледна Мири и започна да навързва нещата. Раменете му се отпуснаха. — Добре, аз съм стар глупак. Кой ме разиграва, Робърт?

— Не знам.

Мистериозният странник → Робърт: <sm>Аз знам. Може и да ти кажа някой ден.</sm>

Явно Уини и Карлос не виждаха съобщенията.

— Трябва да повикаме полиция — обади се Мири.

— Не е безопасно да мърдате. Останете, където сте — каза лаптопът.

Мистериозният странник → Робърт: <sm>Бих препоръчал същото, но в момента съм малко сърдит на Алфред. Правете каквото искате, мой човек.</sm>

Томи Паркър огледа подземието на Хуертас. Ръката му несъзнателно тръскаше спрея.

— Устройствата, които поставихме в ДженДжен… мислех, че идеята е моя. Аз, големият гений. Може да са всякакви… бомби, отрова, някакъв шпионски хардуер. Но сега сме в северната част на комплекса. — Той посочи стената до останките. — Това гледа към Соренто Вали. Там има няколко стари входа. Можеше да използваме тях, но според проучванията ми системите за сигурност бяха по-сложни. Сега вече не ми пука, дори да включим всички аларми!

— Не мърдайте — каза лаптопът. — Обградени сте от смъртоносни оръжия!

Нещо малко и черно се появи от тъмнината.

— Видях едно такова на Гилман Драйв. — Мири се приближи към робота. Той се обърна и се чу изщракване като от зареждане на пълнител.

— Мири… — Робърт я дръпна за ръката, но Томи се приближи от другата страна и машината се завъртя към него.

Паркър стоеше на седем крачки от нещото. Част от предишното му самообладание се бе върнала.

— Обзалагам се, че това е бот за превземане на мрежи. Натъпкан е с комуникационна екипировка и е безполезен, като е сам.

— Наоколо има стотици. Не ни принуждавайте да ги използваме — каза лаптопът.

Мири се дръпна от Робърт и се приближи до робота.

— Видях само един.

Мистериозният странник → Робърт: <sm>Само един е, но… </sm>

В този момент се случиха няколко неща. Робърт дръпна Мири зад себе си. Томи се приближи с насочен спрей. Робърт подскочи напред, чу се изщракване и Паркър падна с писък.

Робърт се втурна напред и стисна втвърдения въздух. Не можеше да вижда през гела, но пък това го пазеше от машината. Засили се и я блъсна в пода. След това още веднъж. Роботът се разпадна на части — всяка беше обвита в мъгла. Карлос и Мири също се включиха и започнаха да тъпчат парчетата. През мъглата пробягаха искри.

След секунди машината бе мъртва. Единственият звук идваше от хриптенето на Томи. Уини се бе навел над него.

— Как си, Томи?

— Тая железария… ми изгори… пейсмейкъра.

Карлос коленичи до него.

— Вомен шаси ле наге джикирен. Убихме робота, доктор Паркър.

Томи изръмжа разбиращо, въпреки че се гърчеше на пода.

— Ще те измъкнем оттук, Томи, — каза Уинстън и се обърна към Робърт. — Без повече игрички, чу ли ме?

Мистериозният странник → Робърт: <sm>Проклятие. Паркър беше толкова интересен тип. Добре де, ще ви помогна да го спасите. А ако след това и вие ми помогнете, може би ще успея да изпълня нашата сделка. Какво ще кажеш?</sm>

Робърт погледна през зелените букви и кимна на Уинстън Блънт.

— Никакви игрички.

Томи все още се гърчеше от болка, но все пак успя да каже през спазмите:

— Магнитната карта… в джоба ми.

Мистериозният странник → Робърт: <sm>Хе. Голям съм магьосник. Тази древна карта всъщност работи. Малка изненада за Алфред.</sm>

Гласът от лаптопа — Алфред? — засега мълчеше.

— Трябва да счупим този лаптоп — обади се Карлос. — Врагът ни наблюдава през него.

Мири пристъпи към стария компютър и каза:

— Мисля, че ако измъкнем кабела, лошите ще изчезнат.

— Изключи го тогава!

Мистериозният странник → Робърт: <sm>Чакай. Откъде мислиш, че идвам аз! Какво, като Алфред ви наблюдава? Вие имате нужда от мен. Ако ме изключите, ще трябва да…</sm>

Мири вдигна лаптопа и погледна непознатите конектори, след това посегна…

Мистериозният странник → Робърт: <sm>Мразя Мири.</sm>

… и измъкна оптичния кабел.

За момент всички се ухилиха като идиоти. Томи дори успя да се засмее.

— Отскубнахме се от каишката. Ще трябва… да ме носите… аз ще ви показвам пътя.

— Ще те измъкнем, Томи. Ще се оправиш. — Уини го вдигна с две ръце, под рамената и коленете. Паркър не беше много тежък, но Уини залитна.

— Аз мога да го нося — обади се Робърт.

Блънт го изгледа на кръв и той млъкна. След това обаче ръцете на Уини не издържаха и за малко щеше да изтърве Паркър.

— Държа го. Държа го!

Мири го заобиколи и хвана лявата ръка на Томи. Уини не протестираше, може би защото тя въобще не го попита. Робърт хвана двата крака и всички тръгнаха по коридора. Най-отзад вървеше Карлос, носеше останалата екипировка.

Доколкото виждаха, нищо не ги преследваше. Тъпата кутийка на кръста на Робърт показваше само проблясъци. Дишането на Томи беше накъсано, той се гърчеше в ръцете им.

— Още стотина метра… — Потръпна и застина.

— Томи? — Уинстън почти спря.

— Продължавайте… Значи нашият протест… беше измама от самото начало?

— Знаех, че е глупаво, но си мислех, че си струва. — Блънт погледна Робърт. — И се надявах, че ще получа нещо, което наистина искам.

— Аз също — каза тихо Карлос. — Все пак Шариф ни държеше всички, нали?

— Всички без Томи.

Мири ги слушаше и попиваше всяка дума. Е, беше си заслужила това право.

— Какво ти обеща на теб, Уинстън? — попита Робърт.

Уини присви устни.

— Едва ли ще кажа точно на теб. — Поколеба се и ръмженето му премина в усмивка. — Но със сигурност знам каква беше твоята „сделка с дявола“. Опитваше се да го прикриеш, Гу. Нито веднъж не пробва старите си номера. Отначало мислех, че ми готвиш някакъв голям капан. Дори като срещнах Шариф, мислех, че ти стоиш зад него. — Той се засмя. — Но след това започнах да се досещам за истината. Изгубил си инстинктите си. Способността да поглеждаш през човек и да виждаш какво би го наранило най-много. Загубил си това, нали, Робърт?

— Да. — Каза го тихо, почти като въздишка.

— Обзалагам се, че вече не можеш да пишеш поезия.

— Точно това исках да си върна, Уини.

— Ясно.

Томи се извъртя, мъчеше се да си поеме въздух.

— Млъкнете… вратата трябва да е… на стотина крачки.

Продължиха мълчаливо, търсеха някакви знаци по стената.

Робърт забеляза още нещо. Вече нямаше зелени букви, но в единия ъгъл светеше икона — знак за получена поща. Последно съобщение, дошло преди Мири да дръпне кабела. Без да се замисля, хвана по-удобно краката на Томи и започна да пише по кутията на кръста си.

„Раг, за бога!“ Не беше виждал подобно нещо от времето, когато преподаваше. Страницата със съдържанието изплува пред очите му. Критикът в него не можа да устои да не хвърли един бърз поглед. Документът сякаш беше писан от банда неграмотници, които много са бързали.

Но съдържанието беше… важно:

Докато нямаме връзка

или

Как да оцелеете и да сполучите през следващите

тридесет минути от вашия приятел Мистериозния странник

Посвещение:

На идиотите, които изключиха връзката. Сега Алфред не ви вижда, но и аз съм отрязан. Затова ще наруша прикритието си и ще ви пратя това, преди Мири

да дръпне кабела.

Таблица на съдържанието

Въведение. . . . . страница:
— Как да използвате този документ

Глава 1. Спасяване на Томи Паркър. . . . . страница 1
— Задната врата на Хуертас
— Магнитната карта, която не би трябвало да работи, но работи!

Глава 2. Вашите незаконни устройства. . . . . страница 3
— За ваше съжаление не са произведени в Парагвай
— Упойващият газ — за който вече споменах
— Доколко може да се доверявате на устройствата.

Глава 3. Какво е намислил Алфред. . . . . страница 5
— Защо не искате той да успее
♦ Животинският модел — или световно господство чрез мухи винарки
— Защо обаждането на 911 няма да е достатъчно
— Ако не ми вярваш, покажи това на Мири!

Глава 4. Как може да помогнете. . . . . страница 13
— Карта на комплекса на Хуертас
— Карта на ДженДжен. Алфред контролира тази територия, но аз също съм там
— Как да стигнете до MCog
— Какво да направите, за да победите Алфред
— Елате и ще ви поведа в тази славна битка!

Глава 5. Какво ще спечелите вие?. . . . . страница 21
— Изпълняване на дадените обещания
— Ако ми помогнете, все още мога да успея

Допълнение А. . . . . страница 23

— Полезни неща, които ще впечатлят държавна сигурност и ще ви помогнат след ареста

Допълнение Б. . . . . страница 117

— Защо Скуучамут трябва да бъде господар на библиотеката

Робърт погледна Мири. Тя се беше съсредоточила върху носенето на Томи. Явно интересът ѝ за момента беше затихнал. „Но пък имаме нужда точно от човек като нея.“

Робърт → Мири: <file type='pdf> И ѝ изпрати файла на Странника.

Томи се опитваше да брои крачките на Уини, но непрекъснато се разсейваше. В гърдите му сякаш имаше рок концерт и всеки удар на сърцето разпращаше огън по цялото му тяло. Това не беше точно сърдечен удар. Просто пейсмейкърът му се бе побъркал. През последните години Томи не завиждаше на останалите, с които медицината правеше чудеса. Какво като съдовата му система се разпадаше — пейсмейкърът щеше да го поддържа, докато не откриеха класическото безсмъртие. Но сега плановете му за вечен живот бяха застрашени. „Брой крачките. Брой крачките!“

Понякога болката отминаваше и сърцето му започваше да пърха като пеперуда. За няколко секунди мислите му се проясняваха, а след това отново изключваше… Не можеха ли да не го тръскат толкова, като ще го носят? Робърт се суетеше, сякаш искаше да напише нещо на кутията си.

— Спрете! — Искаше да изкрещи, но думите му излязоха като шепот.

Явно го чуха, защото усети, че лежи на студения цимент. Гласът на Уинстън се разнесе над него.

— Къде е вратата… Видях я! — Блънт се засуети с картата. Нещо голямо се плъзна и отгоре се появи бледа светлина, може би нощното небе. Томи почувства студения вятър по лицето си. В далечината се чуваше шумът на магистралата.

— Няма аларми — каза Уинстън.

— Може би… са безшумни? — Този изход беше съвсем резервен вариант в оригиналния план.

Уини се опитваше да пише по клавиатурата си.

— Обаждам се на 911, Томи! — Почна да обяснява на някого, че един мъж е получил сърдечен удар. — На път са, Томи! Искат

медицинските ти данни.

Рок концертът в гърдите му продължаваше с нова мелодия.

— Медицинските… сигурно са… изгорели. — Имаше по-важни неща. — Кажи им за лабораториите, Уин!

— Вече им казах. — Това беше внучката на Робърт. Краката ѝ бяха точно до главата му. Тя се приближи до Уинстън и започна да се върти — така правеха децата, като си играеха с устройствата си. — Това не ми харесва.

— Чу магистралния патрул, хлапе. — Уинстън беше сериозно разтревожен. — Изпращат кола. Просто трябва да изчакаме малко.

Пейсмейкърът на Томи се държеше като пощурял. Е, след няколко секунди болката щеше да отмине, или пък сърцето му нямаше да издържи.

Все още чуваше, макар и накъсано, думите на момичето:

— Това е спешен случай. Трябваше да пратят въздушен транспорт. Освен това мрежата е прецакана. Не мога да се свържа с… моите приятели, дори чрез съобщение. Мисля, че някой е превзел местните възли и…

Томи се сгърчи и пропусна останалото.

Някой го хвана за раменете. Карлос?

— Ще се оправите, професор Паркър. — Гласът се отдалечи от него. — И аз имам проблем с достъпа. Но пък съобщенията за грешки са логични. Вероятно безредиците край библиотеката са погълнали твърде много ресурси.

— Толкова много, че да не могат да се пращат съобщения? — Момичето явно се съмняваше.

— Ами директната лазерна връзка на магистралата? — Това беше Робърт.

Момичето повтори странния си танц.

— Не мога да ги стигна оттук. Мисля, че лошите са ни подвели. Вижте този документ.

— Ще пратят кола! Ако не се появи до пет минути, ще смъкнем Томи сами.

Сърцето на Томи спря. Не, отново беше като пеперуда. Успя да се съвземе за няколко секунди. Момичето вероятно беше право, но нямаше как да издържи едно слизане по хълма. Останалите трябваше да продължат и да се опитат да вдигнат истинска тревога. А може би трябваше да се върнат в лабораториите и да изненадат врага. Започна да го обгръща тъмнина. След малко това нямаше да е негов проблем. А приятелите му бяха твърде глупави и нямаше да го изоставят. Може би все пак можеше да ги убеди.

„Чуйте ме!“ Думите му излязоха като въздишка:

— Оста… вете ме.
Тъмнината го погълна.

27.
Анулиране

Сиу Сиен погледна през прозореца на колата към тъмните хълмове.

— Лена, чувствам се безполезна.

— Ти ли? — Лена Гу се намести нервно в инвалидната количка.

Според плана трябваше да обикалят около местата, където можеше да се появи Робърт. Днес трябваше да излязат на сцената и нищо нямаше да им попречи. Вместо това бяха изпуснали събитията. Дори транспортът им пречеше, понеже работеше в „специален режим“ около университета. Колата се движеше съвсем бавно и след малко щеше да стигне до едно кръстовище, където, въпреки всичките им увещания, щеше да завие наляво към магистралата. След това, ако пожелаеха, щеше да тръгне на север по „Тед Уилямс“, да завие и да се спусне отново тук.

Сиу се взираше навън. Не виждаше нищо.

— Толкова се упражнявах, а все още не мога да се оправя с лещите.

— Всъщност тук няма какво да се гледа. Тези хълмове са най-скучната част от кампуса.

Безумията около библиотеката продължаваха. Преди малко Лена й беше показала кадри — мрежовата статистика бе впечатляваща. Но сега Сиу не виждаше нищо.

„Добре, признавам поражението си.“ Тя се наведе към раницата, която лежеше в краката й. Вътре бяха всички устройства, които бе създала в часа по конструиране. Тази вечер ги бе взела, защото реши, че може да са полезни, макар още да не знаеше как. Те поне доказваха, че Сиу Сиен все още умее да създава. Всъщност вътре със сигурност имаше едно полезно нещо. Тя измъкна информационната си страница и се облегна назад, наслаждаваше се на удобството на старомодния интерфейс. Това беше крачка назад, но в момента бе твърде нервна, за да се занимава с Епифанията.

— Получаваме аудиосигнал от Хуан!

Момчето почти шепнеше:

— Все още сме в Пилчнър Хол. Чакаме дядото на Мири да излезе от подземието.

Гласът на Мири беше още по-тих:

— Те не правят нищо.

— Дай да говоря с Мири — каза Лена.

Не получаваха видеосигнал, а устройството на Мири показваше грешка 3030 (Сиу провери и разбра, че това е код за заключване на системата при лицензионни конфликти). Междувременно трябваше да се задоволят с кратки звукови съобщения от Хуан.

— Трябва да тръгвам — прошепна момчето и сесията приключи.

Лена оглеждаше познатия тъмен пейзаж.

— Искам да видя децата. Те имат нужда от наставления… Има ли шанс съобщенията да са подправени?

— Хуан е умно момче. Почти невъзможно е да се фалшифицира неговият серти…

— Да, и гласовете са техните, но това шепнене и уверяването, че всичко е наред, е странно — прекъсна я Лена.

Наистина, ако децата се спотайваха и не искаха да привличат внимание, защо не ползваха безшумните съобщения? Може би някой бе решил, че ще заблуди две старици. „Ако разполагам с дрехите на Хуан, мога да поддържам подобни сесии!“ Тя се обърна към Лена.

— Може би трябва да се обадим на Боб и Алис.

— Да, но ако проблемът е малък, те не могат да направят нещо по-различно от теб и мен. А ако е голям, може да извършат нещо ужасно. — Лена въздъхна нервно. — Освен това Мири каза, че всичко е наред.

— Може да повикаме полицията.

— Ха! Днес не е нужно да викаш полицията, тя сама се появява. — Лена се взираше навън и притискаше с треперещи пръсти устните си.

През последните месеци Лена Гу бе непоклатим източник на спокойствие. „Ами ако и двете се паникьосаме?“ Самата мисъл за това беше плашеща. Сиу се зачуди как да продължи разговора.

— Бившият ти съпруг *не прави нищо* повече от половин час. Не мислиш ли, че това е подозрително?

Лена сведе глава и заговори сякаш на себе си:

— О, Робърт, замесил си се в нещо ужасно глупаво, нали? — Пак погледна навън. — Да изчакаме още пет минути. След това ще се обадим на 911.

— Добре. — Движеха се по дъното на долината, достатъчно бавно, че прозорците да може да се отворят. Отвън нахлу остър аромат на манзанита. От лявата им страна беше магистрала 5, тъмна плетеница от бързо движещи се автомобили. Отдясно по тъмните хълмове, пробягваха редки виолетови светлинни. Сиен започна да прескача между мрежовата и реалната гледка.

Малкият им автомобил започна да ускорява. В кабината се

разнесе приятен мъжки глас:

— Тази част от долината не функционира. Може да дойдете пак утре в десет.

— Какво? Вече дори не можем да се въртим в кръг! Сиу, трябва да има някакво решение.

Сиен поклати глава. Това щеше да е последната им обиколка тази вечер. Сиу бе помогнала за създаването на тази система, която бе направила интернет безопасен и работещ. Но сега се превръщаше в нейна жертва. Тя отново се замисли за раницата с устройствата. Може би…

— Сиу! Трафик! — Лена сочеше към хълмовете.

Сиу се наведе и погледна през страната на Лена. За момент видя два отдалечаващи се фара.

— Прилича на кола с ръчно управление или пък е автоматична, но се движи по неподобрен участък.

— Може би е сервизен път. — Лена пусна карта на местността: показваше пътя към задния вход на лабораториите на Хуертас.

Светлините отново завиха към тях, след това изчезнаха зад скалите. Страницата на Сиу не показваше навигационен знак за другия автомобил.

— Накъде ли са се насочили? — попита Лена. Собственият им автомобил наближаваше кръстовището.

— Кола! Завий надясно!

— Съжалявам. Единственият разрешен завой е наляво.

— Завий надясно! Надясно!

— Съжалявам. След няколко минути ще ви върна в нормалния трафик. Вие помислете за окончателния маршрут. — Сиу реши, че според логиката на автомобилната компания двете са изкуфели старици. Ако не измислеха нещо, колата щеше да ги върне в „Краят на дъгата“.

Лена си пое дъх.

— Толкова сме близо. Чакай. Улавям сигнал. Това е устройството на Томас Паркър. Те са там горе! — Тя извика силно: — Кола, искам да говоря с твоя началник — тоест с човешко същество!

— Разбира се. Изчакайте двадесет секунди, моля. — След двадесет секунди щяха да подминат кръстовището.

Лена Гу сякаш се сви в количката си. Погледът й се местеше непрекъснато между хълмовете и шосето.

— Трябва да спрем, Сиу. На бас, че те ще ни обяснят какво става.

— Нима ще излезеш на открито? Ще позволиш на *Знаеш кой* да те види?

— Ще остана назад.

Разклонението беше само на петдесет метра. Още няколко секунди и щяха да се отдалечат твърде много.

Или пък… не. Сиу вдигна раницата на седалката и извади извита тръба, прикрепена към контейнер с диамантени стружки. Беше подобрила първия си проект и сега устройството нямаше нищо общо с транспортния поднос. Този нов уред бе направен с идеята да разрушава: понякога човек трябва да привлече вниманието на машините, нали така. Тя коленичи и допря ръба на резачката в калника. След експеримента на Робърт Гу имаше добра идея какво да очаква.

— Лена, наведи се!

Лена погледна устройството в ръцете й и се засмя доволно.

Сиу натисна стартовия бутон — истинско, реално копче — и кабината се изпълни с ръмжене. Ускорителят изпращаше към калника по три хиляди стружки в секунда. Нямаше почти никакво съпротивление и се управляваше лесно. Някои от стружките отскачаха и се забиваха в тавана, но повечето потъваха към калника. Вече пробиваше в управляващия механизъм.

Колата забави и спря на няколко метра от разклона.

— Системна грешка. Моля, излезте от автомобила и изчакайте аварийната група.

Всички врати се отвориха.

— Ха! — каза Лена. — Надявах се на истинска катастрофа и че ще се наложи да отрежеш и вратите.

Сиу беше останала без думи. „Аз ли направих това? Добродушната Сиу Сиен?“

Лена заобиколи предницата.

— Хайде! Трябва да изкачим хълма.

Алфред Ваз имаше няколко добри новини. Беше успял да приключи фалшивото разследване и сега хората на Гюнберк разполагаха с достатъчно фалшива информация, за да се насочат в друга посока. Освен това Алис Гонг най-сетне бе колабирала. Въпреки че бе станало малко късно, ефектът бе надхвърлил надеждите му. Според хората на Кейко ДС беше в пълен хаос. Това бе неочакван късмет за нея и Гюнберк, а за Алфред можеше да означава пълен успех. След още няколко минути научната му програма щеше да е в безопасност не само от колегите, но и от бъдещото американско разследване.

А след това всичко се объркa:

Мири Гу намери конспираторите. Той загуби връзката с тях, както и единствения си робот в лабораториите. А сега…

Браун → Мицури, Ваз: <sm>Заекът е проникнал в нашата мрежа.</sm>

Твърдението беше налудничаво — но напълно вярно. От десетина минути грешките в мрежата бяха зачестили. Съвсем малко. Само по себе си това не бе достатъчно подозрително. Но след това, в типичния си стил, съществото беше изпратило до сътрудниците си двамегабайтов пакет.

Браун → Мицури, Ваз: <sm>Изглежда, местните се готвят да избягат. С колко време разполагаме?</sm>

Отговорите варираха между „Време, докато избягат“, и „Време, докато ДС реагира“, но хората на Кейко имаха идея:

Мицури → Браун, Ваз: <sm>За момента, докато ДС са заети, мога да заблудя местните, че аз съм полицията.</sm>

Подобен маскарад изискваше отвличането на съществена част от местната мрежа. В модерния свят това бе равнозначно на пехотен десант.

През следващите няколко минути Кейко се представяше за калифорнийската полиция, а Алфред бе зает с неща, които не бе посмял да извърши, докато Алис Гонг все още бе на линия. Междувременно хората на Гюнберк проверяваха колко дълбоко е проникнал Заекът. Заключенията им светеха в успокояващо зелено.

Браун → Мицури, Ваз: <sm>Какво ли прави Заекът?</sm>

Имаше и по-лесни начини да се компрометира операцията. Според анализаторите засега Заекът едва-едва бе пристъпил метафоричните прагове на тяхната мрежа. Според психолозите това се дължеше на детското му его. Явно не можеше да пропусне шанса да се изфука — чрез този изпратен пакет. Това все още не можеше да се приеме за знак на предателство. Той все още вършеше чудесна работа на повърхността.

Разбира се, имаше и параноидни теории. Фаворит в момента беше, че Заекът е Китай и че трите Велики сили се гонят взаимно. Имаше и по-тежки предположения. Например, че е терорист и е успял да инсталира собствена екипировка, за да превърне лабораториите във фабрика за смърт и да използва ЮП/Експрес устройството в ДженДжен като система за разпространение.

Алфред въздъхна. И той бе притеснен от Заека, но ако колегите му се разровеха твърде надълбоко, можеше да открият собствената му операция. Трябваше някак да ги успокои.

Ваз → Браун, Мицури: <sm>Мисля, че не е толкова страшно. Вярно, че Заекът надхвърли най-лошите ни прогнози и проникна в мрежата ни. Но погледнете проверките. Въпреки че не разполагаме с персонал долу, все още контролираме зоната MCog.</sm>

Мицури → Браун, Ваз: <sm>Освен това имаме и контрол на повърхността. Важното.</sm>

Анализаторският екип Москва — Кейптаун изпращаше тревожни данни. Екипът беше напълно надежден и твърдеше, че някои кадри от северната част на ДженДжен са фалшифицирани. Това не бяха камерите на Алфред. Явно колегите му бяха открили нещо ново.

Хиляда специалисти, които допреди малко бяха гледали нещо друго, се заеха с тази информация. Компютърните им ресурси започнаха да обработват изображенията от все още достъпните места. Индоевропейското разузнаване приличаше на котка, усетила приближаването на плячката си.

Само една от камерите не работеше, но останалите предаваха фалшива информация. Според анализаторите аномалията се движеше с човешка скорост и се приближаваше към ДженДжен.

„Ето!“ — Трепващ кадър на момичето Гу. Според специалистите от мястото се чуваха стъпки на двама души. Значи все пак Заекът разполагаше с хора на терена.

Мицури → Браун, Ваз: <sm>Проклето зайче. Не можем да го спрем. Непрекъснато намира начин да се върне.</sm>

За момент всички замълчаха.

Браун → Мицури, Ваз: <sm>Аз мога да го спра. Ще затворя Кредит Сюис.</sm>

Последва още по-дълга пауза. Да, Гюнберк беше открил къде са акредитациите на Заека. Всичко в съвременния свят зависеше от разменянето на подходящи знаци за доверие под надзора на Хардуерната система за сигурност. А източникът, от който зависеха операциите на Заека, беше Кредит Сюис. Отмяната на разрешителните щеше да го обезоръжи. Нямаше да има достъп дори до собствените си файлове освен онези, които пазеше в истинския си мозък (освен ако не беше ИИ — тогава щеше да бъде унищожен). Но пък косвените щети щяха да са огромни. Затварянето на такава известна инстанция беше оръжие за масово поразяване. Но вече не разполагаха с друг избор.

Браун → Мицури, Ваз: <sm>Заекът трябва да бъде спрян… Започвам процедурата. Кредит Сюис ще започне глобално анулиране след петнадесет секунди.</sm>

Мицури → Браун, Ваз: <sm>Съжалявам, Гюнберк.</sm>

Десет процента от европейския апарат щяха да бъдат хвърлени в хаос. Вторичният ефект щеше да разтърси света. Каквото и да станеше с мисията, кариерата на Гюнберк Браун беше срината.

Алфред Ваз също бе заплашен от провал. Отдавна си мечтаеше за унищожението на Заека, но защо трябваше да се

случи точно сега? Ваз продължаваше да преглежда камерите в подземията. Тази история бе изяла резервите в графика му. „А все още ми трябва време да покрия следите си.“ Трябваше да прибегне до спешни мерки и затова включи още два секретни екипа. Единият трябваше да използва винените мушици, за да се справи с останките на Заека. Другият трябваше да изпрати най-голямото постижение на Алфред чрез ЮП/Експрес системата и да унищожи следите в лабораторията.

Алфред Ваз все още имаше шанс за частичен успех.

Най-младият и най-старият член на семейство Гу вървяха на юг от комплекса на Хуертас. Северната врата и контейнерите с хартия бяха останали в мрака зад тях. Малката светлинна, която ги съпътстваше, осветяваше в радиус няколко метра.

— Навлязохме ли във вражеската територия? — попита Робърт.

Мири сложи пръст пред устните си и му прати безшумно съобщение.

Мири → Робърт: <sm>Според твоя документ те контролират само малка част от ДженДжен. Но съм сигурна, че могат да ни чуят отдалече. Придържай се към съобщенията.</sm>

Робърт се засуети с кутията на кръста си. Писането се оказа доста трудно. Триковете, на които го бе научил Хуан, бяха почти безполезни без Епифанията.

Робърт → Мири: <sm>Добре.</sm>

Мири вървеше почти безшумно и Робърт се опитваше да й подражава. След като Уинстън и останалите бяха заминали, наоколо беше доста тихо. Може би наистина бяха сами, както бе казал Мистериозният странник, скрити от врагове и приятели.

Мири явно четеше документа, докато вървяха, защото продължи със съобщенията.

Мири → Робърт: <sm>Не знаех за „Алфред“.</sm>

Странно, че не се зачуди за Мистериозния странник.

Той написа няколко непълни думи: Робърт → Мири: <sm>Кво ще праим?</sm>

Мири → Робърт: <sm>Ами ето какво казва Умникът.</sm>.

Тя махна във въздуха и пред очите му се появи една страница.

На първо място дори аз, мистериозният ви приятел, не съм наясно какво е намислил Алфред (но пък съм изпълнен с любопитство). Ето няколко вероятности:

(1) Да взриви биолабораториите като класически терорист. Но пък премина през твърде много неприятности за толкова проста цел. Не мислите ли, че това ще е пропиляване на талантите ни?

Ако планът му е такъв, вие ще сте героите — с моя помощ ще обезвредите устройствата, които поставихте преди това. Но пък славата ви вероятно ще е посмъртна. Моите съболезнования!

(2) Да саботира някаква част от лабораторията, може би така, че да не се забелязва, докато не стане твърде късно. Но това е почти толкова тъпо като (1).

(3) Да инсталира (или прикрие) някакъв посреднически софтуер, с който да има достъп до изследванията на лабораторията. Тази хипотеза ми е любимата (вижте информацията за винените мушици в Глава 3). За негово нещастие събитията се раздухаха и не биха устояли на предстоящите разследвания. Ако случаят е такъв, може да помогнете, като отмъкнете всичко, което Алфред още не е скрил.

(4) При провал на (3) или като част от оригиналния си план Алфред може да реши да изпрати интересните материали в чужбина.

[Диаграма на пневматичната транспортна система]

[Схема на ЮП/Експрес устройството в ДженДжен]

С каква цел? Обичайните терористични възможности — но по-вероятно нещо странно и интересно. Убеден съм, че ще засека подобна дейност, а вие ще попречите на товаренето и изпращането.

За момента можем само да гадаем. Но щом влезете в ДженДжен, ще успея да се свържа с вас. Внимавайте, бъдете тихи и *гледайте за мен в небето*!

Думите на Мири се появиха на мястото на текста още преди Робърт, да го допрочете.

Мири → Робърт: <sm>Скромен както винаги.</sm>

Робърт се усмихна. След това прочете съобщението отново и си спомни всички разговори с истинския Шариф, Шариф-Странника и научнофантастичния Шариф… „О, боже!“

Робърт → Мири: <sm>Ти колко голяма част от Шариф беше?</sm>

Тя го погледна и за момент напрегнатото ѝ изражение се смени с усмивка.

Мири → Робърт: <sm>Не съм сигурна. Понякога всички се смесвахме с истинския Зулфи. Беше забавно да слушам какво те питат другите и как им отговаряш. Но често ме изхвърляха и оставаше само Умникът.</sm>

Робърт → Мири: <sm>Мистериозният странник.</sm>

Мири → Робърт: <sm>Наистина ли го наричаш така? Защо?</sm>

Робърт → Мири: <sm>Да.</sm>

„Защото обеща да направи чудо.“ Не посмя да напише това.

Мири → Робърт: <sm>Мисля, че без нас е нищо.</sm>

Наоколо все още бе тъмно, но стените се стесняваха. Сигурно приближаваха въздушния тунел.

Робърт → Мири: <sm>Кога ще дойдат майка ти и баща ти?</sm>

„Деца, които шпионират членовете на семейството си и ги предават на правителството — помисли си Робърт. — Тиранията е много по-проста, когато самото семейство работи за правителството.“

Мири → Робърт: <sm>Не знам. Не съм им казвала.</sm>

„Къде е тиранията, когато човек се нуждае от нея?“ За момент Робърт не знаеше какво да каже.

Робърт → Мири: <sm>Но защо?<sm>

Мири спря за секунда и го погледна упорито.

Мири → Робърт: <sm>Защото си ми дядо. И знам, че никога не би ме наранил. И защото виждах, че нещо те измъчва. Знаех, че Боб греши за теб. Реших, че ако ти помогна отстрани, ще се оправиш. И ти наистина се пооправи, нали?</sm>

Робърт успя да кимне.

Мири → Робърт: <sm>Но се обърках. Мислех, че трябва да се тревожа единствено за Умника. Смятах, че каквото и да направите, алармите ще се задействат, а това, че ние с Хуан сме там, ще улесни ситуацията. А сега Хуан е</sm>

Тя се поколеба, след което посегна и го хвана за ръката.

Мири → Робърт: <sm>Хуан е ранен.</sm>

Ръката ѝ стисна пръстите му. Единственото, което му оставаше, беше да я стисне в отговор.

Мири → Робърт: <sm>Но доктор Сиен е навън. Тя ще извика

помощ. А и господин Блънт вече трябва да се е свързал с истинското 911. Междувременно всичко зависи от нас двамата.</sm>

Повечето изречения на Мири бяха изненадващи и ако можеше да говори или пише свободно, той щеше да й зададе стотици въпроси. Хуан? Сиу Сиен? Мири? Толкова много приятели, които се мъчеха да спасят стария глупак и неговите съучастници.

Подът започна да подскача под краката им. Минаваха през въздушния тунел и след секунди щяха да навлязат на територията на ДженДжен.

28.
Животинският модел?

Дори в ненатоварен ден се анулираха хиляди сертификати. Процесът беше мътен, но се налагаше — поради засечени измами, съдебни нареждания или отказ на кредит. Много малко от анулиранията водеха до пропадане на сделки. Е, може би веднъж годишно се случваше по-значимо анулиране, обикновено когато някоя компания попаднеше на недобросъвестни кредитори. Още по-рядко се използваше при военни действия, като конфликта в Южна Осетия. На теория анулиращите протоколи можеха да работят с огромни сертификати, но до тази нощ никой не бе опитвал глобално анулиране. А Кредит Сюис беше една от десетте най-големи компании в света. Повечето от бизнеса ѝ беше в Европа, но сертификатите ѝ се разпростираха и засягаха много хора по цялата планета.

Тази нощ те щяха да научат за тази връзка.

Ефектът се разпростря като забавяне на по-дребните сертификати, а в по-критичните ситуации — чрез директно уведомяване. В Европа влаковете и самолетите започнаха да спират, но за щастие не се стигна до инциденти. Бяха отбелязани милиарди повреди и аварийните служби се задействаха с променлив успех.

Държавна сигурност забеляза повредите и нарастващите косвени щети. Веднага бе установена връзка с другите Велики сили, според отдавна установените протоколи. Всички служби бяха съгласни, че става дума за особено сериозен технически срив — или за иновативна терористична атака.

Някои хора в Индоевропейското разузнаване бяха по-неясно. Доста по-наясно.

Браун → Мицури, Ваз: <sm>Направих го. Има ли някакъв ефект върху Заека? </sm>

Засега на територията на университета имаше само няколко отложени сертификата. Това бе достатъчно за някои прогнози: Тълпата още не бе забелязала промените, но безредиците щяха да свършат внезапно. Подкрепата на Заека беше по-значима, отколкото бяха предполагали анализаторите, а сега се топеше с всеки момент.

Долу в лабораториите Заекът бе почти невидим. Щеше да е трудно да потвърдят отсъствието му, но хората на Алфред бяха стигнали до консенсус:

Ваз → Браун, Мицури: <sm>Комуникациите се оправиха, но

Заекът е все още тук, въпреки че губи гъвкавост.</sm>

Браун → Мицури, Ваз: <sm>Губи гъвкавост? Проклятие, нужно ние повече от това. Ами неговите агенти? Те какво правят?</sm>

Ваз → Браун, Мицури: <sm>Обикалят извън нашата зона.</sm>

Това не беше точно така, но Гу и остатъците от Заека бяха отклонени. „Трябват ми само още няколко минути.“

Заекът беше под напрежение. Винаги си казваше, че работи най-добре под напрежение — въпреки че то обикновено не бе толкова голямо, нито пък противниците му бяха толкова силни и сериозни. Всъщност Заекът май не познаваше в Индоевропейското разузнаване човек, който да разбира от шеги.

Погледна през няколко камери всичко, което Алфред бе направил в MCog. Неговите „ръце“ бяха проникнали в зоната преди малко и може би точно това бе уплашило враговете му и ги бе принудило да прибегнат до тази анулираща атака. Успя да отдели малка част от вниманието си към прекрасните безредици на повърхността. Алфред и хората му никога нямаше да се усетят за неговата връзка със Скуучамут и все пак… Кой би предположил, че ще засекат акредитациите му в Кредит Сюис? Или че ще имат толкова голямо влияние в суверенна държава?… Или че той зависи толкова много от това?

Заекът имаше и други акредитации, но не бяха толкова полезни като тези на Кредит Сюис. Все пак щяха да стигнат за няколко минути. А където не стигаха, вече бе успял да прати законни петиции срещу най-тежките анулирания.

Междувременно можеше да се съсредоточи върху забавните неща. Какво се опитваше да направи Алфред? Цялостно унищожение? Интелектуална кражба? Преди се надяваше на някаква задна вратичка в проекта на Алфред. Но сега бе решил да го открадне целия, като започне от винените мушици.

Време беше да се свърже с „ръцете“ си.

Робърт си спомняше тази зона. Бяха в сърцето на ДженДжен, при безкрайните редици сиви шкафове, кристалната гора, която ги свързваше, и пневматичните тръби. Напред се чуваше звук като от късане на кашони.

Документът на Странника съдържаше обяснения на абревиатурите по шкафовете: „Dros MCog?“.

Робърт → Мири: <sm>Винени мушици?</sm> Точно тук

бяха инсталирали една трета от устройствата.

Мири → Робърт: <sm>Не прочете ли твърденията на Умника? Не мога да повярвам.</sm>

— Здрасти, мой човек! — Ето го и Мистериозния странник, или както го наричаше Мири — Умника. Кожата му светеше в зелено дори в сенките. Лицето беше на Шариф, но усмивката бе твърде широка. — Говорете си нормално. Алфред ви забеляза преди няколко минути. — Странникът се огледа, сякаш очакваше появата на враг. — Така че вече не ми пука дали ви чува. Или пък мен! Какво ще правиш, Алфред? Опитваш се да ме изключиш, но се обзалагам, че ще издържа още няколко минути. Според мен можеш да прекратиш цялата операция. Тогава наистина ще изчезна. — Той се обърна към Мири и Робърт и продължи тихо: — Ако го направи, значи е наистина отчаян. Но това няма да му помогне, тъй като вие все още разполагате с моя документ. Пак ще успеете да провалите плана му.

Махна им да го последват.

— Стигнахте ли до тези обяснения? — Той посочи шкафовете. — Когнитивна молекулярна биология. MCog. Хората на Алфред са създали идеалния животински модел за изследванията си.

— Винарки? — попита Робърт.

— Не го вярвам — каза Мири. — Мушиците не мислят. Какво може да направи с тях тоя Алфред?

Странникът се засмя пренебрежително и Робърт забеляза как Мири посърна. Би могла да се противопостави, нали? Все пак не се нуждаеше от помощта на Странника.

— Ох, Мири, четеш, но не разбираш. Ако имаше достъп до глобалната мрежа и няколкостотин часа за проучване, щеше да разбереш, че молекулярната биология зависи повече от анализиране на данните, отколкото от класа на организма. В тези Drosophila melanogaster alfredii — нали така ги наричаш, Алфред? — имаме базовия метаболизъм на всички животни.

С изключение на коментарите същите неща бяха описани в документа.

Завиха зад един ъгъл и видяха източника на шума.

— Виждате триста хиляди мушици, които в момента се опаковат за транспортиране. — Лицето и тялото на Странника имаха все по-малко прилика с Шариф. — Признавам, знам какви са тези насекоми, но не знам за какво са му на Алфред. Може би е открил някакви нови болести. Или пък иска да има влияние над всички хора, ползващи подсилващи наркотици. А може и да е ТДВМ. Знам обаче…

Мушиците бяха на транспортна маса много по-голяма от тази

в кабинета по конструиране. Товарните цилиндри минаваха по масата, точно през тялото на Странника. Съществото ги забеляза с леко закъснение и скочи на пода.

— Но знам, че се опитва да ги изпрати в чужбина.

— Така твърдиш ти.

— Повярвай ми, госпожичке Мири. Ти вече срещна Алфред. Той се опита да убие Хуан Ороско. Той е зъл. Провери етикетите на пратките, ако не ми вярваш.

Етикетите бяха с кодирано направление. Първият цилиндър вече се изтърколваше от масата към най-близката пневматична тръба.

Странникът подскачаше от крак на крак.

— Само вие може да спасите човечеството! Просто съборете цилиндрите на долния поднос. Не оставяйте Алфред да победи!

Това, изглежда, убеди Мири. Тя се втурна към масата и започна да подхвърля пратките на Робърт. Той ги хващаше и скоро вече почти не можеше да ги държи — толкова много бяха. Но пък бяха леки като пяна.

Образът на Странника за секунда замръзна, но след малко продължи:

— Хе-хе! Чудесна работа. — Той махна към стените. — Видя ли, Алфред? Не е добре да прецакваш Заека! — „Заека?“ Съществото се извърна към тях и наистина приличаше на заек — Беше на косъм, но победих! Искам да кажа, спасихме човечеството! — Той се протегна, но цялото му тяло бе някак разкривено. — Проклетият Алфред. Изключва ме малко по малко. Може би трябва да се измъкна с моята версия на Вещицата от Запада. Тоест, като умра.

Съществото се олюля и рухна с мелодраматични възклицания. Поколеба се за момент, след което прошепна на Робърт:

— Погрижете се за цилиндрите. Просто ги сложете на долния поднос.

Робърт не помръдна.

— Говоря сериозно — каза Странникът строго. След това се затъркаля — вероятно като част от драматичното умиране… или може би очакваше обяснение? — Ако мушиците са заразени, вие сте в епицентъра! Долният поднос ще ги изпрати в пещ, където ще бъдат унищожени.

Мири поклати глава.

— Не. Това е алтернативен маршрут към ЮП/Експрес устройството.

— Виж в документа ми, глупачке! Там има карта.

— Гледам моята карта, тази, която си направих следобед. —

Мири се усмихна триумфиращо.

Имаше около двесекунден лаг, след което съществото се обърна към нея.

— Мразя те, Мири Гу. Ти си лоша. Всичко вървеше толкова добре, преди да се намесиш. Ще си платиш за това! — И се разкрещя: — Но първо ще се разправя с теб, Алфред! Щом аз съм вън, и ти излизаш от играта! Сега ще те разкрия. Ще…

Фигурата спря да се движи. За момент настъпи тишина, след което Робърт чу една тиха дума:

— Помощ…

Съществото изчезна. Робърт и Мири се спогледаха. Бяха само двамата — и безкрайните редици шкафове.

— Мири, дали наистина си отиде?

— Не знам.

Мири→ Робърт: <sm>Но ако Умникът не ни е лъгал, този Алфред сигурно още се навърта наоколо.</sm>

След миг каза спокойно:

— Трябва да изчакаме полицията.

— Добре.

Мири клекна. Робърт остави пратките на пода и почна да се оглежда. Надяваше се, че няма повече вражески роботи. Какво ли можеше да направи този „Алфред“ с мушиците? И какво ли можеше да направи на него и на Мири?

Мири → Робърт: <sm>Нещата не звучат по същия начин.</sm>

Робърт я изгледа въпросително. Мири нарисува златна стрелка към коридора, по който бяха дошли.

Мири → Робърт: <sm>Запазвах си всичко, което се чуваше, докато ви следвах. Нещо става в зоната на мишките. Правихте ли нещо на идване?</sm>

Изправи се.

Робърт → Мири: <sm>Там инсталирахме повечето екипировка.</sm>

Мири вирна брадичка.

Мири → Робърт: <sm>Звуците са като тези тук. Някой приготвя нова пратка.</sm>

29.
Доктор Сиен поема инициативата

Гюнберк, Кейко и Алфред разполагаха със собствени анализаторски екипи. Преди десет секунди всички бяха постигнали съгласие: Заекът вече не съществуваше като активна заплаха. Имаше някои разминавания, но те бяха свързани с предположенията за косвените щети.

Браун → Мицури, Ваз: <sm>С Божията помощ успяхме да спрем чудовището.</sm>

Мицури → Браун, Ваз: <sm>И се сдобихме с информацията, за която дойдохме. Време е да се омитаме!</sm>

Тя показа увеличена картина с дървото на вероятностите. В момента бяха в клон, който водеше към пълна невъзможност на отричане. Въпреки това не биваше да известяват американците, преди да приключат разследването си.

Алфред им прати новия си график, в който имаше време, колкото да покрие изпращането на пратките.

Мицури → Браун, Ваз: <sm>Осем минути! Толкова много?</sm>

Кейко все още контролираше събитията от северната страна на лабораториите. А гледките от библиотеката показваха, че боливудският екип все още е на място… но събитията заплашваха да прераснат в граждански безредици, което щеше да доведе до намеса на полицията. За Алфред все още имаше вариант да се върне при екипа, но скоро щеше да стане невъзможно.

Ваз → Браун, Мицури: <sm>Ще се опитам да спестя всяка секунда, Кейко.</sm>

Мицури → Браун, Ваз: <sm>Постарай се! Максимумът, който мога да гарантирам, е пет минути.</sm>

Алфред се усмихна на демонстрираната паника. Кейко и Гюнберк се стараеха максимално и донякъде този хаос му беше от полза. Най-големият проблем беше да заблуди колегите си. Ако не бяха така разсеяни, едва ли щеше да успее да осъществи изпращането.

Изминаха две минути. Три. Екипите му почти си бяха свършили работата. Бяха ъпдейтнали договете така, че да заблудят бъдещите разследвания. В момента работеха с Mus Musculus, истинския животински модел. Алфред прескачаше от камера на камера, гледаше редиците шкафове, които му напомняха на едновремешните офиси. Можеше да вземе само няколко мишки от последното поколение. Екипът му тъкмо бе

спрял текущите експерименти и започваше да унищожава информацията. Друга част от хората му вече изпращаше контейнери към пневматичните тръби. Всеки цилиндър можеше да побере по шестстотин мишки.

Мицури → Браун, Ваз: <sm>Алфред! Обществената мрежа се разпада.</sm>

Ваз изпсува и погледна анализаторите. Все още имаше време до крайния срок на Кейко.

Браун → Мицури, Ваз: <sm>Сривът е пълен. Заекът ни прецака.</sm>

Анализаторите предлагаха различни мнения. Подобни сривове се случваха два-три пъти годишно, нормална цена, която човечеството плащаше за прогреса. Но според някои подозрения тази повреда бе косвено причинена от анулирането. Може би безредиците зависеха от уменията на Заека да контролира компютърните системи на територията на университета. Сега, когато сертификатите му бяха анулирани, всичко се разпадаше.

Мицури → Браун, Ваз: <sm>Алфред! Разчисти и се омитай!</sm>

Вторият и третият цилиндър щяха да са готови след малко. Алфред погледна статуса на машината. Тя се намираше близо до зоната MCog, но по-важното бе, че се управлява ръчно и не е засегната от проблемите на повърхността. Той зададе дестинация към Гватемала с едно превозно средство, което бе приготвил още преди седмици. То разполагаше с достатъчно добра стелт технология, за да успее да напусне въздушното пространство на САЩ.

Ваз → Браун, Мицури: <sm>Още една минута. Ще успеете ли да ми я осигурите.</sm>

Мицури → Браун, Ваз: <sm>Ще опитам.</sm>

Анализаторите му преценяваха всяка промяна на територията на университета, без значение дали е причинена от операцията им. Според тях боливудското присъствие щеше да продължи колкото всяко друго.

Алфред отново насочи вниманието си към лабораториите. В момента се товареше вторият цилиндър. Първият вече беше в тръбата и отнасяше малките си пътници към устройството.

Алфред замръзна. Гу се бяха махнали от зоната с винарките. Забеляза движение близо до мишките. Момиче и мъж тичаха към камерата. Явно не се бяха заблудили от винените мушици.

Наведе се напред. Добре, една минута. Какво ли можеха да приготвят хората му за толкова време?

Количката на Лена не ставаше за туризъм. На асфалт обаче се справяше добре, дори по нагорнище; Сиу трябваше да подтичва, за да е в темпо. Но когато асфалтът свърши, количката забави ход.

— Лена, виждаш ли пътя? — Информационната страница беше тъмна като околния пейзаж.

— Не. Мисля, че са изключили тази страна на хълма. Вероятно е страничен ефект от безредиците. — Тя се премести към средата на шосето. — Шшт! Приближават се. Как ще ги спрем? Трябва да разберем какво става.

— Робърт ще те види.

— Проклятие! — Лена спря.

— Мини от другата страна на пътя. Аз ще се оправя.

Лена изсумтя, но се съгласи.

Сиу спря и се заслуша. В далечината се чуваше шумът на магистралата. От другата страна на хълма пък долиташе нещо като пеене. Но наоколо долавяше само звуци от насекоми и хладния нощен вятър над каменистия път. Някъде в насрещните скали пробяга светлина.

— Чувам ги, Сиу.

И тя ги чуваше — триенето на гумите и лекото бръмчене на електрически мотори. Странната кола се появи иззад завоя и Сиу се приготви да отскочи от пътя.

Но автомобилите не можеха да ускоряват по това шосе. Фаровете бавно я осветиха.

— Направете път, направете път. — Думите бяха силни и ясни, а по информационната й страница се появиха предупреждения за последиците от възпрепятстването на Калифорнийския магистрален патрул.

Сиу бе почти готова да се отдръпне. „Но нали искам да говоря точно с полицията!“

И махна на колата да спре. Автомобилът намали още повече, но след това се опита да я заобиколи отляво.

— Направете път, направете път.

— Не! — изкрещя тя и скочи пред него. — Вие спрете!

Колата намали съвсем.

— Направете път, направете път. — Отново се опита да мине — този път отдясно. Сиу отново отскочи и този път размаха раницата, сякаш щеше да удари колата.

Автомобилът се върна метър-два, сякаш се готвеше да избяга назад. Сиу се зачуди наистина ли иска да види какво ще се случи.

Болката прорязваше гърдите на Томи при всеки удар на

сърцето. След момент той осъзна, че това е добре. Вдигна глава и видя, че лежи на задната седалка на кола. Срещу него седяха Уинстън и Карлос.

— Къде са Робърт и момичето?

Уинстън поклати глава.

— Останаха.

— Разделихме се, професоре.

Плашещите спомени започнаха да се завръщат.

— Ох… да. Къде ми е лаптопът? Трябва да се обадим на 911.

— Обадихме се, Томи. Всичко е наред, това е полицейска кола.

Въпреки че бе замаян, нещо не му се връзваше.

— Не ми прилича на полицейска кола.

— Поне според знаците, Томи. — В гласа на Уинстън се долавяше колебание.

Томи смъкна крака и успя да седне. Болката отново проряза гърдите му и той залитна и щеше да падне, ако не беше Карлос.

— Благодаря… — Томи погледна напред. Фаровете на колата бяха включени. Пътят беше тесен, асфалт почти нямаше. Такива се срещаха в Ийст Каунти и в малки отсечки по крайбрежието. А след миг видя, че някой стои по средата на пътя. Колата намали и фаровете осветиха млада жена.

— Направете път, направете път. — Автомобилът повтаряше фразата и се опитваше да заобиколи жената.

Но тя продължаваше да отскача и да им блокира пътя, крещеше и размахваше някаква раница.

Колата се отдръпна и Томи чу ръмженето на двигателя. Жената отново им препречи пътя и фаровете осветиха лицето ѝ. Беше азиатка и ако ѝ се прибавеха тридесет години, щеше да прилича на един от известните учени от началото на века. Бе последният човек, който Томи очакваше да си играе на „да спрем танковете на Тянанмън“.

Фаровете угаснаха и колата тръгна напред. След това спирачките се задействаха и колата се плъзна наполовина в канавката. Чу се приглушена експлозия, вероятно двигателят се бе самоизключил. Вратите от двете страни се отвориха и Томи почти изпадна навън.

— Професор Паркър, добре ли сте? — викна Карлос.

— Жив съм още.

Чу стъпки и видя мъничка светлина в ръката на жената.

— Това са Уинстън Блънт и Карлос Ривера… и Томас Паркър. Вие вероятно не ме познавате, доктор Паркър, но аз много се възхищавам на работата ви.

Томи не знаеше какво да отговори.

— Пуснете ни да минем — каза Уинстън. — Това е спешен случай.

Чу се звук от колела, но не на автомобил. От тъмното долетя глас:

— Къде е Мири? Къде е Робърт?

— Все още са вътре — каза Карлос. — Опитват се да спрат… Боим се, че някой превзе лабораториите.

От тъмното се появи инвалидна количка. Жената в нея явно бе раздразнена.

— Майната им. Охраната щеше да се справи.

— Може би не. — Уини пък бе съвсем сърдит. — Мислим, че някой я е преодолял. Обадихме се на 911. А вие ни пречите. — Той махна към колата, която се бе килнала в канавката.

Томи погледна тъмния автомобил.

— Не. Измамили са ни. Обадете се на 911.

Инвалидната количка се приближи.

— Опитвам се! Но сме в някаква мъртва зона. Трябва да слезем от хълма и да се закачим някъде.

— Дуй! — каза Карлос. Вртеше се около тях като дете, загубило лещите си.

Спря и погледна съмнителната доктор Сиен. Странно. Изпитваше известни колебания към нея. Сиу Сиен беше една от истинските Лоши, или поне от хората, който бяха създали режима на Лошите. Човек не можеше да го предположи по вида й обаче.

— Не мисля, че сме в местна мъртва зона — каза Карлос.

— Напротив! — каза Уини. — Аз нося и не мога да видя нищо. Трябва да стигнем до магистралата или поне да имаме ясен изглед към нея.

Томи си спомни какво бе казала внучката на Гу — Може би местната мрежа бе превзета. Сиен обаче имаше друга теория.

— Искам да кажа, че мъртвата зона не е само тук. Слушайте.

— Не чувам нищо…

Всъщност се чуваха насекомите. Както и далечна глъчка отвъд хълмовете. Това вероятно бяха вярващите кръгове, какво друго? Откъм магистралата… странно, нямаше го вечното свистене на гуми. Сега по-скоро се чуваше нещо като продължителна въздишка. Томи никога не бе чувал подобно нещо, но започваше да се досеща.

— Аварийно изключване.

— Какво? Всичко ли е спряло? — Карлос бе наистина ужасен.

— Аха! — Болката в гърдите на Томи се усили. „Господи, остави ме да поживея, искам да видя какво ще се случи!“

— Все някой ще ни забележи, дори да не можем да се

обадим — каза жената в количката.

— Може би не — въздъхна Томи. Може би този срив прикриваше събитията в подземния комплекс.

— И ние не можем да направим нищо — каза Уинстън.

— Може би. — Гласът на Сиен бе колеблив. Тя освети раницата си. — Доста се забавлявах в часовете по конструиране. Вече може да се правят наистина интересни неща.

— Да. Само че трябва да се съобразяват със законите.

Сиен се засмя.

— Този факт може да бъде използван срещу тях, особено ако частите не схващат цялостната картина.

Повечето приятели на Томи говореха така, но това бяха празни приказки. Тази жена обаче бе Сиу Сиен.

Жената измъкна странно изглеждащ уред. Малко приличаше на едновремешните кафеварки, с отвор в единия край. Вдигна го до информационния лист и каза:

— Повечето устройства работят, но не могат да намерят достатъчно възли, за да осъществят комуникация. Но на север оттук има голяма военна база.

— Кемп Пендълтън е на тридесет мили ей натам. — Жената в инвалидната количка може би посочи с ръка, но Томи не можа да види.

Сиен насочи кафеварката към беззвездното небе.

— Това е лудост! — възкликна Уинстън. — Откъде знаеш, че там има възли?

— Не знам. Ще излъчвам направо в небето. Ще повикам военните.

Тя се обърна и заговори на информационната страница.

Боб Гу и неговите пехотинци бяха преминали през безброй мрежови тренировки. Инструкторите бяха известни с това, че винаги измисляха невероятни сценарии — а след това ги подсилваха с нещо още по-невъобразимо.

Но тазвечерните събития надхвърляха и най-откачената тренировка.

Алис беше прехвърлена в интензивното отделение. Боб искаше да отиде с нея, но разбра, че тя е засегната от вражеска атака… която продължаваше.

Току-що Кредит Сюис се бе сринала и това се оказваше голямо бедствие за Европа. Анализаторите му веднага започнаха да съставят хипотези. Анулирането на сертификатите имаше ефект дори в Калифорния. Боб се задълбочи в информацията. Сривът бе толкова внезапен, че вероятно ставаше дума за

обмислена атака. „И така, кое събитие какво прикрива?“

Вече бяха ангажирани всички ресурси на министерството на отбраната и ДС. Днешните събития може би бяха нов вид терористична атака едновременно срещу САЩ и индоевропейците. Боб виждаше само основната част от анализите, но беше ясно, че разузнаванията на Америка, Китай и Съюза са ангажирани с разследването на заплахата.

Новият му главен анализатор се стараеше максимално и почти бе успяла да възстанови нещата.

— Полковник, ефектът от анулациите е особено силен на територията на университета.

Наистина, демонстрацията пред библиотеката бе спряла и това не се дължеше на претоварването на мрежата. Сертификатите на хиляди демонстранти бяха отхвърлени. Това показваше засилено чуждестранно участие в безредиците. Това, което бе ударило Европа, беше замесено и тук.

Но биолабораториите все още светеха в зелено. Това, че персонала го нямаше, май беше за добре. В лабораториите бе останала само автоматиката, а тя отчиташе, че всичко е наред. Е, щеше да има драстичен спад в производството, но това не беше негов проблем.

— ФБР иска разрешение да се намеси.

Боб раздразнено поклати глава.

— Отказвам. На предишните основания.

Повечето демонстранти вече бяха отхвърлени. Трима анализатори от комунални услуги докладваха за срив на сгради в кампуса. Странно — защо местната инфраструктура зависеше от Кредит Сюис?

— Полковник, връзката между анулирането и повредите е деветдесет и пет процента.

„Без майтап?“ Въпреки че лабораториите изглеждаха наред, тук ставаше нещо неприятно. Боб написа командата, която обмисляше от няколко минути:

ГОТОВНОСТ ЗА ИЗСТРЕЛВАНЕ

— Искам последен ъпдейт на хипотеза девет и координати за изстрелване.

Имаше кратка пауза, докато искането му бъде прегледано от министерството. След припадъка на Алис цялата Югозападна смяна беше на нокти.

Само след пет секунди вече имаше разрешение.

Почти не забеляза как капсулата му се приготвя. Щеше да излети последен, така че имаше достатъчно време да свърши някои задачи.

ИЗСТРЕЛВАНЕ ИЗСТРЕЛВАНЕ ИЗСТРЕЛВАНЕ

— Безпилотните устройства излетяха.

На екрана се видя как тридесет кутии с бойни муниции се издигат в небето над Калифорния. Безпилотните машини се появиха от северния край на базата. По-примитивните оръжия бяха изстреляни от военновъздушната база „Едуардс“, която се намираше още по на север. Списъкът беше доста дълъг и включваше всякакви възможности: спасителни копия (500), мъгла за поглъщане на щетите (100), ВЕИЧ лазери (10), термални остриета (100)… и най-ужасяващите — стерилизационна мъгла (10 по 10), ЕМП бомби (20 по 20 по 4), стратегически ядрени заряди (10 по 10 по 2). Вярно, че аналитиците трябва да мислят за най-лошото, но това тук… Единственото извинение можеше да са лабораториите.

Всъщност с изключение на окупационната екипировка това си беше достатъчно за модерно конвенционално нападение. През цялата си кариера Боб бе виждал употребата на подобен арсенал само три пъти. Но това бе в далечни краища на света — в Алма Ата, в Суидад Ортиз и в Асунсион. Най-ужасяващите оръжия никога не бяха влизали в употреба, макар че в Асунсион за малко щеше да се наложи.

А тази вечер той бе насочил всичко това към съседите си, само на тридесет мили от базата. Атака с такава сили в населен район си беше като да гониш мишки в кухнята с тежка картечница. „Мири, покрий се някъде!“

— ФБР отново иска разрешение да се намеси.

— Отказвам. Ситуацията ескалира. — Ако съответните служби успееха да възстановят мрежата, цялото начинание на Боб щеше да мине като скъпа тренировка. Но пък нямаше нищо лошо в това да си в пълна бойна готовност. Така имаше повече възможности. Той придърпа аналитици от всички смени и им прати наличната информация. Приоритетните въпроси бяха: Дали всичко в лабораториите е наред? Какви са прогнозите на повредите в мрежата?

Междувременно капсулите вече бяха стигнали върха на траекториите си. Той издигна допълнително машините от „Едуардс“, за да ги остави зад тези от Пендълтън. Ако скоро не предприемеше нещо, щеше да му се наложи да отзове безпилотните. „Хайде, хора, имам нужда от отговори!“

Но екипите бяха заети да свързват хиляди точки, гледаха за съвпадения и конспирации. Внезапно едно наблюдение промени всичко. Един от запасняците, метеороложка, докладва:

— Засякох сигнали, идващи някъде оттук. — Нарисува широка елипса, обхващаща част от базата. Някой се опитваше да комуникира, светейки в небето! Дългата страна на елипсата

минаваше през университета. Думите от съобщението се появиха пред очите на Боб:

Сиу Сиен → До всеки, достатъчно умен, че да ме забележи: <sm>Автоматиката в лабораториите на ДженДжен е превзета. Системата напада тези, които ѝ се противопоставят. Това не е шега. Какво? Да, ще им кажа. В лабораторията има двама души. Опитват се да помогнат!</sm>

— Съобщението е излъчено дванадесет пъти. Това, което виждате, е обобщената информация.

Това бе достатъчно. Боб Гу даде команда на пехотинците.

След това неговата капсула се изстреля и за момент той не обръщаше внимание на нищо. Заради близкото разстояние, капсулата излетя почти вертикално. „Това не е най-добрият вариант.“ Тази мисъл винаги го спохождаше, когато трябваше да преодолява ускорението от 20 g.

Време бе да се стегне. Хората и екипировката се движеха по график. Най-тежките оръжия все още бяха високо. Мрежовите муниции вече бяха на територията на университета, а лабораториите продължаваха да светят в зелено.

Собствената му капсула щеше да се приземи след няколко секунди.

В последните секунди бе изникнало още нещо важно. Сиу Сиен? В Южна Калифорния едва ли имаше повече от три лица с това име. И едно от тях живееше в „Краят на дъгата“ с Лена Гу.

Внезапно разбра в кого е прицелил целия си арсенал.

30.
Когато мрежата спре

Библиотеката беше избрала.

За момент Тимъти Хюин и цялата нощна смяна млъкнаха. Истинските хора и виртуалните участници също млъкнаха.

Библиотеката бе избрала скуучитата.

Хачекианците започнаха да осъзнават поражението си. Триумфът беше пълен. Как ли щяха да го понесат хачекианците? В миналото бе имало случаи, когато вярващи кръгове бяха предлагали толкова ужасна визия, че в крайна сметка сами преставаха да съществуват. Кой ли си спомняше вече за Мълчаливците и Зоните на мисълта? Но тази вечер хачекианците бяха загубили от противник и трябваше да направят нещо.

Мълчанието продължи още няколко секунди. След това Опасното знание се дръпна от библиотеката и се огледа. Явно ролята на губещ не влизаше в репертоара му, но Опасното знание все пак прояви добра креативност — огледа се още малко и се усмихна. Гласът му беше отстъпчив, сякаш правеше услуга.

— Прекланяме се пред желанието на библиотеката. Този път успя да спечелиш, о, Скуучамут. — Хачекианците се развикаха недоволно, но съществото ги спря с ръка. — Отказваме се от претенциите си тук. Ще останем само като гости.

Шийла → Нощна смяна: <sm>Хачекианците преговарят с администрацията. Молят се за остатъците.</sm>

Великият Скуучамут също празнуваше победата, въпреки че не искаше да пусне колоната.

— Заповядайте като гости в библиотека с истински книги!

Хенсън → Нощна смяна: <sm>Администрацията все още не иска да го признае, но ще ни отпуснат допълнително пространство. Победихме, банда!</sm>

През следващите няколко минути всичко беше готино. Приключването на безредиците без полицейска намеса или физическа разправа беше малко разочароващо, но пък дизайнерите бяха приготвили още много ефекти. Кати Розенбаум събра паяците и ги прати на „мирен танц“ с роботите на Хюин, в който, уж случайно, събраха отпадъците от вечерта. Тим усещаше, че двете страни преговарят и си разменят обещания. Опасното знание се оттегли в небето и отново бяха пуснати няколко невпечатляващи ефекта.

Но сега, когато уж трябваше да е по-спокойно, се бяха появили мрежови проблеми. Връзката беше бавна и на места съвсем изчезваше. Скуучамут все още прегръщаше колоната, която бе „проходила“. Ако продължаваше с тази героична поза, щеше да започне да изглежда глупаво. Хюин погледна статистиките. Нямаше ъпдейт от почти седем секунди. Това не бе начин да се управлява робот.

Хюин → Хенсън: <sm>Шийла, кой управляваше Великия Скуучамут?</sm>

Хенсън → Хюин: <sm>Не знам. Беше добър, но сега изчезна. Нищо страшно. Поеми контрол и махни робота. Не е нужно да изглежда като тъпак.</sm>

Тя продължи да праща съобщения на останалите от смяната: да прибират екипировката и да се готвят за връщане в ДженДжен.

Хюин насочи повдигача си към Великия Скуучамут и го последва пешком, мислеше как да изтегли двата робота. Мъглите на неговия образ вече не го следваха и всичко изглеждаше доста грозно. Реши да поеме контрол над Скуучамут и да накара двата робота да плеснат длани, след което да изчезнат в нощта. Това щеше да е относително достойно.

А може би нямаше значение. Мрежовите проблеми бяха зачестили и цели блокове от виртуалната публика изчезваха. Хюин се опита да пусне диагностицираща програма. Множество сертификати, особено от най-ниско ниво, бяха анулирани. За прави път виждаше такова нещо.

„Дори локализиращата система се разпада!“

Около него започнаха да се появяват петна от гола реалност, разкриваха армията от всекидневни роботи. Там, където преди имаше стотици хиляди играчи, сега стоеше тълпа шокирани истински хора на тъмна поляна.

— Тим, повдигачът! — Шийла Хенсън бе само на няколко метра от него.

Хюин се обърна към библиотеката. Беше загубил контакт с Дълбокия разум! Втурна се напред към робота. Повдигачът бе продължил самостоятелно още няколко метра, но това не беше равният под на лабораторията и локализиращата система не работеше. Роботът се бе спънал в едно от декоративните украшения на терасата и сега залиташе и изпращаше питания към мрежата. Извънредното управление се задейства и започна да сваля центъра на тежестта му, пускаше допълнителни крайници. Това вероятно щеше да сработи, ако локализацията действаше, но сега краката увиснаха във въздуха и роботът се прекатури през ръба.

Разнесоха се писъци.

Хюин затича през бойното поле. Епичните образи бяха изчезнали, но машините явно все още бяха под контрол, защото му направиха път. Цялото му внимание бе насочено към повдигача. Вече имаше директен контакт с него. Започна да преглежда камерите… и внезапно му призля. Една жена бе притисната под повдигача, кракът ѝ бе смазан от корпуса.

Някой се появи до него. Шийла. Промуши се под робота и го хвана.

— Да! — Тим вече имаше пълен контрол. С помощта на камерите и собствените си очи успя да види как точно е притисната жената. „Спокойно, всичко ще е наред!“ Роботът премести тежестта на колене и освободи жертвата. Някъде отдолу се чуваше как Шийла успокоява жената.

Добре, сега малко назад и надолу в седяща позиция. Леко…

Отстрани се чуваха нови писъци и тропот на бягащи хора.

Смейл → Хюин: <sm>Тим! Помогни ни!</sm>

Хюин включи една от горните камери на повдигача. Роботът, който бе представлявал Великия Скуучамут, все още стоеше до библиотеката, но центърът на тежестта му беше високо. Явно предпазителите му не работеха и сега той се блъскаше в колоната. Краката му стържеха по терасата. Чуваха се звуците на резервния мотор — постоянно се включваше и изключваше. Роботът беше като дете, опитващо да се изкатери по Нестабилни рафтове.

Хюин погледна нагоре. Шестият етаж бе надвесен почти над него. В бетона имаше пукнатини и на места етажите се бяха разместили. Сградата беше достатъчно умна, за да се стабилизира сама и дори да проходи. Но сега цялата интелигентност бе изчезнала заедно с мрежата. Също като робота, библиотеката се стараеше да се задържи, но всеки момент щеше да рухне…

31.
Боб обмисля ядрена бомбардировка

Боб вече беше над кампуса, капсулата му летеше бавно и тихо — като мрежовите муниции, които валяха от небето. Това си беше класическо нападение за превземане на мрежа, само дето нямаше съпротива. Трябваше да свърши твърде много неща за няколко секунди, но изпитваше някакво парадоксално чувство на сигурност. Рядко бе толкова сигурен — само когато командваше подобни атаки. Групата на Боб Гу разполагаше със собствена мрежа, енергийни източници и сензори. Пехотинците щяха да се справят дори ако загубеха контакт с анализаторите.

В този момент хиляди бойни възли се прикрепяха към дърветата, храстите и околните сгради. Още преди да докоснат повърхността, те поемаха контрол над остатъците от публичната мрежа. Превземането бе почти завършило. Боб забеляза, че вече има достъп до повечето контролери в местността. По време на битка местните системи се унищожаваха, но сега той имаше няколкосекунден интервал, преди ДС да поеме контрола. Вече имаше достъп до автомобилите, гледните точки, финансовите и охранителни системи. Полицаите и спасителните екипи също се включваха във военната мрежа. С малко късмет, нямаше да има човешки жертви, а само много лош срив в системата. Щеше да остави бойната мрежа — точно като на война. През следващите няколко дни тя постепенно щеше да бъде сменена с цивилната.

Но в момента се тревожеше за други неща.

— Лабораториите отговориха ли?

— Да, сър — отвърна Патрик Уестин. Той, както и останалата част от първи отряд, се намираше близо до входа на ДженДжен. — Имаме достъп до охранителната система. Според нея няма следа от проникване. Всичко е…

Пред погледа на Боб изскочи цивилно съобщение: „Срутваща се сграда“. Подобни лоши неща се случваха в сражение, но днес това изглеждаше като смесица от глупост и лош късмет. Първо демонстрантите бяха накарали библиотеката да „танцува“, а след това мрежовият срив бе унищожил стабилизиращата система. Най-вероятно щеше да има жертви, каквато и да бе причината.

Боб прехвърли проблема на резервния отряд, който тъкмо се спускаше с нужните устройства, като например спасителните копия. Сто ракети с втвърдяващи възли полетяха към старата сграда. Устройствата щяха да си проправят път през бетона, да поемат контрол над мрежата и да опитат да възстановят

стабилизаторите. Успехът зависеше от това колко бързо ще се оправи локализиращата система.

Но Боб не бе дошъл да спасява. Вниманието му се върна към Патрик Уестин.

— Разбрано. Свържи се с управата. Да спрат всякаква дейност и да запечатат лабораториите. Не искам нищо да влиза или да излиза оттам.

— Предупреждение и ембарго. Слушам, сър.

Може би съобщението на Сиен беше фалшиво. За всеки случай той изпрати още един отряд, както и местната полиция, в подкрепа на Уестин. Инспекторите от ЦБЗ в Денвър щяха да пристигнат след тридесет минути и да започнат разследване в лабораториите.

Направи завой над южния край на кампуса. Беше време да се приземи, заедно с третия отряд. Но къде?

Ако това беше вражеска атака, вероятно някъде наоколо имаше оперативни отговорници. Той разгледа списъка на заподозрените. Обичайните чуждестранни студенти — по-интересните щяха да бъдат разпитани до края на вечерта. Странно, уж безредиците бяха изненадали пресата — но защо тогава бе пристигнал екип от Боливуд? Едва ли индоевропейците биха опитали нещо наистина разрушително. Но пък анулирането на сертификатите, изглежда, беше в основата на авариите в Сан Диего. Според аналитиците и интуицията на Боб хората от Боливуд бяха начело в списъка на заподозрените.

Той кацна на една полянка сред евкалиптите и изпълзя от храстите. Останалите се спускаха през двадесетметров интервал от двете му страни. Откъм библиотеката долитаха крясъци. Сградата все още бе наклонена, но стабилизаторите вече работеха и ако не се прецакаше нещо друго, щеше да остане стабилна. Усилвателите излъчваха успокояващи съобщения. Ако извадеха късмет, можеше да прикрият факта, че се е наложила военна намеса. Местните власти можеха да получат похвалите, че са овладели ситуацията… Хората от Боливуд вече бяха пред него. Бяха уведомени и никой не се опитваше да избяга. „Дайте просто да си поприказваме, дами и господа.“

ДженДжен твърдеше, че лабораториите са надлежно затворени и готови за инспекция. Ха! Екипът от ЦБЗ избързваше с графика. Явно бяха успели да си уредят супербалистичен транспорт. Щяха да кацнат след десет минути. Получаваше подкрепа и в двете посоки на командната верига. Няколко много компетентни групи отхвърляха възможността лабораториите да са превърнати във фабрика за смърт. Вероятността за това бе по-малко от един процент.

Боб Гу за първи път виждаше толкова голям анализаторски екип. Може би разполагаше с около петнадесет процента от разузнавателните общности на САЩ. Тази подкрепа го успокояваше, но все още имаше места, където връзката се губеше. Може би защото кризата бе наистина много странна.

Имаше и други странности. Видя доста параноични цветове и накрая някой изтъкна опасенията.

<командeн ред>След анулациите изгубихме контакт с почти пет процента от оригиналните си аналитици, а това би трябвало да е невъзможно.</командeн ред>

Всички аналитици се водеха към американската разузнавателна общност. Ако им бяха необходими сертификати от Кредит Сюис, повредата или бе умишлена, или врагът беше част от поддържащия персонал.

Веднага се появи контрааргумент:

<командeн ред>Бъркате загубата на връзка със загубата на доверие.</командeн ред>

Разузнавателният отдел изпадна в противоречия. Подобна каша можеше да се оправи само от истински магьосник… а Алис беше в някаква скапана болница.

В долната част на екрана му присветна нова аларма. Военната му мрежа беше установила контрол над кампуса и наблюдаваше двукилометровата зона. ЮП/Експрес системата на ДженДжен беше включена. След шестдесет секунди щеше да изпрати пратка.

Междувременно вътрешната мрежа продължаваше да ги уверява, че лабораторията е надлежно запечатана.

Нещо опитваше да се измъкне от ДженДжен.

„Това твърде много прилича на Асунсион.“

Боб погледна лазерите, ядрените глави и другите оръжия, които се спускаха от 10 000 метра. За журналистите тези оръжия изглеждаха като случайни аероботове — но те даваха възможност на полковник Робърт Гу-младши да унищожи всяка заплаха.

Какъв ли беше минимално достатъчният отговор?

Тридесет секунди до изстрелване на пратката. Аналитиците все още бяха в хаос.

Нямаше връзка с министерството на отбраната и ДС.

Понякога решенията трябва да се вземат на място.

32.
Минимално достатъчен отговор

Mus MCog

Според документа на Странника Mus беше съкращение от Mus musculus. Мишки! Зоната, в която се намираха мишките, беше тъмна. На Робърт мястото му се стори по-голямо, отколкото на идване. Накъде ли трябваше да тръгнат?

Мири се поколеба за секунда, след което затича в посоката, отдето идваха най-силните шумове. Подминаха няколко редици и откриха един шкаф с широко отворени врати. Пневмотръбите доставяха бели цилиндри в кристалната гора в горната му част.

Мири спря пред вратите. Зад стъклото се виждаше нещо като сребриста пита восък — със стотици перфектни шестоъгълници. От тях ги гледаха стотици малки очички на стотици малки космати глави. Чуваше се силно цвърчене.

— Така са натъпкани, че не могат да помръднат — каза Мири. — Отзад сигурно са свързани към… — тя спря, може би проверяваше някаква предварително записана информация — към малки катетри. — Гласът й беше доста тъжен за момиче без особен интерес към домашните любимци. — Всъщност това е стандартна практика.

Откъсна поглед от цвъртящите животинчета.

— Всеки от тези шкафове съдържа двадесет по тридесет по десет клетки. Освен тази зона има още девет. Чуваш ли шума? Умникът и приятелите му подготвят някои от тях за транспортиране.

— Но къде? — Нито една от клетките не помръдваше.

— Някъде назад…

Чу се звук, наподобяващ късане на плат. Някаква цветна мъгла блъвна от кристалната гора. Мири стоеше точно до шкафа и той посегна и я дръпна назад. Разнесе се миризма на мръсни чорапи.

— Мири, това може да е упойващ газ…

Мири замълча за секунда, след което отговори уверено:

— Опитват се да ни уплашат. В тази част на лабораториите не се произвеждат отрови. — Робърт си спомни пратката, която бяха видели на идване. „Подмамиха ни да спрем пред този шкаф!“

Мири се отскубна от него и заобиколи съоръжението.

— Тук има транспортен поднос. — Докато успее да я настигне, тя бе започнала да пръска подноса с лепило. Малките

моторчета засвириха; неспособни да свършат работата си. Мири размаза невидимия гел с ръка и след момент звуците спряха. — Оттук няма да излезе нищо!

Вслушаха се… вече се чуваше товарене от цялата пещера.

— Колко каза, че са зоните с мишки?

— Осемстотин и седемнадесет според описанието на лабораториите. Но приятелите на Умника вероятно ползват само няколко. Все пак има и други проекти, а и охраната е доста силна… — Шумът от пакетирането се усилваше. Десетки шкафове играеха на „Ела ме спри!“. Мири се огледа. Лабораторията беше като малък град с десетки улици… а единствената лампа беше над тях. — Имам подробна карта, но… какво ще правим?

Робърт погледна схемата.

— На идване поставихме устройства край някои шкафове.

— Кои?

Робърт отново погледна картата. Това тук си беше истински лабиринт, а освен това те бяха влезли от друго място.

— Ами… — През 2010-а Робърт се бе загубил на паркинга пред един супермаркет. След като издирва колата си повече от час, му се наложи да се обърне към охраната. Тогава за пръв път се сблъска с менталното отслабване. „Но новият ми Аз не би трябвало да има проблем!“ — Най-близкият е през два реда в онази посока и после вдясно.

Затичаха натам. Почти всички шкафове бяха отворени и подносите приготвяха товара. Мири махна към тръбите над шкафовете.

— Виж, оттук не пращат нищо. Къде е следващото място?

Отново побягнаха към най-доброто му предположение.

Пред тях светеше нещо — транспортното устройство на ДженДжен.

Мири спря и почна да тръска спрея.

— Кой от всичките, Робърт? — Всички шкафове се държаха подозрително.

— Сред два реда — петият.

— Мислех, че каза… няма значение. — Мири продължи и той я последва.

Тя го погледна.

— Аз… не съм сигурен. — Той погледна над шкафовете, мъчеше се да се ориентира спрямо устройството, да насили паметта си…

Мири го докосна по ръката.

— Не се притеснявай, Робърт. Нищо, че не си спомняш. Всичко ще се оправи.

— Чакай! Сигурен съм, че е този. — Пневмотръбата над най-

близкия шкаф тъкмо поемаше пратка кутии.

— Значи така… — Мири пусна ръката му и се огледа. — Къде сме?

Може би одеве наистина беше упойващ газ, а може би и нещо по-лошо. „Мири пое голяма доза.“ Люкът в пневмотръбата се затвори и пратката замина с приглушен звук.

Шкафът приготви нова кутия с мишки. Робърт не можеше да я достигне, но знаеше какво да направи. Погледна Мири и се постара да се усмихне мило.

— Разхождаме се, Мири. Искаш ли да се покатериш върху шкафа?

— Не съм дете. Няма да се катеря по разни шкафове.

Робърт кимна и опита да задържи усмивката си.

— Но, Мири, това е… просто игра. И ще спечелим, ако напръскаш онова бялото с твоята играчка. Нали искаш да победим?

Тя се усмихна доволно.

— Разбира се. Защо не ми каза, че е игра? Прилича на някаква биологична лаборатория. Готино! — Погледна транспортния поднос, който пренасяше мишките. — Какво да направя?

— Ще ти кажа, като се покатериш. — Той я повдигна под мишниците. — Давай! Хвани се, а аз ще те вдигна.

Мири се засмя, но се протегна нагоре. Ръката със спрея беше само на няколко сантиметра от подноса.

— Сега какво?

Да, сега какво? Толкова се мъчиш за нещо и накрая забравяш какво е. Помнеше само, че е много важно. Усети, че го обзема паника.

— Не знам, Кара…

— Ей, аз не съм Кара! Аз съм Мири!

„Не сестра ми, а внучката!“ Робърт отстъпи назад, мъчеше се да си спомни.

— Мири, просто напръскай всичко, което се движи.

— Няма проблем.

В главата му отекна болезнен звук и той видя някаква странна дупка в ЮП/Експрес устройството. „Мири няма нищо общо!“ Това бе последната му мисъл, докато падаше назад от ударната вълна.

Първата камера показваше устройството на ДженДжен. Транспортното средство имаше добри шансове да се измъкне от Американския кордон. Втора камера? Явно стратегията за

семейство Гу бе сработила. Някак си те бяха открили единствения важен шкаф, но газовата му атака имаше ефект. Двамата се движеха бавно и несигурно.

Имаше време да приготви втория товар и да успее да изпрати и двата!

Мицури → Браун, Ваз: <sm>Електронното разузнаване на морската пехота засича изпращане на пратка от лабораториите! Алфред, какво става?</sm>

Проклетата морска пехота. Аналитиците му не смятаха, че американското електронно разузнаване е толкова чувствително.

Ваз → Браун, Мицури: <sm>Просто нямаме късмет. Устройството провежда нощна профилактика.</sm>

Алфред отдавна беше подготвил тази лъжа. Набързо изпрати няколко фалшиви анализа на хората на Гюнберк и Кейко. Възнамеряваше да припише изстрелването на Заека.

Мицури → Браун, Ваз: <sm>Американците дали ще повярват на това?</sm>

И му показа най-доброто си предположение каква ще е реакцията на морската пехота.

Нямаше време за трета пратка. Самолетът бе натоварен и оставаха четиридесет и пет секунди до излитането. Само американците да се позабавеха още малко…

Ваз → Браун, Мицури: <sm>Приключих с разчистването. Отправям се към мястото на срещата.</sm>

Алфред хвърли последен поглед наоколо. Всичко в списъка му светеше в зелено. Ороско спеше в другия край на стаята. Нямаше да си спомня нищо от тази нощ, а личните му данни бяха сериозно повредени.

Алфред излезе от стаята и тръгна по коридора. Беше доста осветено, както можеше да се очаква при тежки повреди в системата. Военните най-сетне бяха засекли неговата мрежа и бяха убили аеробота му. Все още имаше контакт с десетина от мобилните машини, разпръснати в храсталаците на север. Повечето се бяха спотаили и поддържаха минимална връзка. Нападателната мрежа на американците прочистваше зоната и ги унищожаваше една по една. Военните устройства се сипеха като черен сняг, незабелязано от околните тълпи.

Той се качи по стълбището и стигна изхода на първия етаж.

Пет секунди до изстрелването! Представяше си хаоса сред американците, след като бяха загубили най-добрия си аналитик. Това беше снайперистка война в модерни условия и три секунди щяха…

Военните му лещи внезапно станаха непрозрачни. Той усети силна топлина и се хвърли на пода. Сградата се разклати от

ударната вълна и за малко изгуби стабилността си. Без да става, той се огледа.

На два километра от него покривът на ДженДжен бе пробит от високоенергиен инфрачервен лазер. Единствената камера, която откри, показваше проблясък над евкалиптите и надигаща се мъгла. Част от нея беше от разтопената околност, а останалото — от мъглата за ограничаване на щетите, която намаляваше силата на отраженията. Американците бяха стреляли тридесет пъти за по-малко от секунда. Отблясъците от взрива щяха да се разпрострат на километри и въпреки че бяха невидими за невъоръжено око, можеха да предизвикат ослепяване.

Още една камера успя да се включи. Хълмът изглеждаше като миниатюрен кратер с реки от стичаща се лава. Изтрещя гръмотевица.

Американците бяха реагирали решително — бяха запечатали транспортната зона с минимум косвени щети. „И сложиха край на всичките ми мечти.“

Лещите му отново станаха прозрачни. Алфред се изправи и излезе от Пилчнър Хол.

Хората около него се суетяха в паника, първо заради мрежовия срив, а сега и заради лазерните отблясъци. „Слей се с тълпата.“ Въпреки че бе заобиколен от хора, Алфред се почувства истински сам — за пръв път тази вечер. Някои около него гледаха нагоре, други бяха временно заслепени. Повечето крещяха. Други се опитваха да дават наставления: наведете се, не гледайте отраженията. При липсата на мрежа започваха да се разпространяват слухове. Все повече хора осъзнаваха, че за трети или четвърти път в историята страната им е нападната. Засега обаче никой не се досещаше, че тази атака е дело на собствената им армия.

Алфред продължаваше да върви наведен, прикриваше лицето си. Не изглеждаше подозрително, понеже стотици хора правеха като него. Беше намалил комуникациите си, изпращаше само по няколко бита, като прескачаше между различните роботи. Оперативната му екипировка бе добре защитена и приличаше на нормална Епифания, която се възстановява от сриването на мрежата.

Това можеше да му спечели още десет минути. Аналитиците на ДС щяха да се оправят много по-бързо и да започнат преглед на местните видеозаписи. При толкова малко количество информация щяха да са смъртоносно ефективни. Вече си представяше последователността. Виждате ли вражеските машини около Пилчнър Хол? Върнете назад да видим кой се е въртял около сградата. Дъщерята на Гу влиза само няколко

минути след съмнително изглеждащ индиец. Превъртане напред: никакво действие допреди минута, когато същият индиец побягва навън. Да го проследим — ето го, опитва се да не изглежда подозрително.

Във всеки случай вече не можеха да отричат за операцията си. И това беше по-малкото зло.

За няколко секунди Алфред се отдаде на несвойствено за него отчаяние. „Ами плановете ми през всичките тези години? Ами спасяването на света?“ Беше разбрал, че Заекът е изпратил документ с обвинения на компютъра на Паркър. Алфред никога нямаше да завърши изследователската си програма. Заекът наистина се бе оказал голям гадняр. Трябваше да се сети още след случката с моркова в Бомбай. „А аз си затворих очите за всички доказателства, надявах се да довърша плана си.“

Какво ли бе станало със Заека? Вероятно неговите доказателства се бяха превърнали в неразгадаем боклук. Хората зад него сигурно бяха останали в неведение. „Тогава може би с моите връзки в разузнавателната агенция да опитам отново?“

Внимателно посегна към мрежата си. Беше загубил връзка с лабораториите. Около минута и половина се чуваха само звуците от унищожаването на малката му армия.

„Ето!“ Успя да намери маршрут през оцелелите устройства около Пилчнър Хол. Отвори се малък прозорец и той успя да види зоната с мишките през една оцеляла след атаката камера. Беше леко повредена и на места имаше неподвижни пиксели, но въпреки това се виждаше достатъчно.

Всъщност косвените щети можеше да са полезни, нищо нямаше да доказва обвиненията на Заека! Взривната вълна беше прекатурила специалния му шкаф и бе унищожила последната група мишки. За щастие термалните бомби бяха превърнали площадката за изстрелване в езеро разтопен метал. Но лавата не бе спряла дотам. Светещата вълна се разпростираше между шкафовете — на места достигаше два метра — и бе покрила почти всички кутии с мишки.

Нямаше и следа от Гу. Преди атаката двамата бяха стояли точно на това място. Ако имаше други камери, можеше да ги потърси — но какво му пукаше? Разбърканите им спомени все още представляваха заплаха, но те вече бяха извън неговия контрол. Внезапно Алфред осъзна, че се усмихва. Странно как в средата на бедствието беше доволен, че най-сериозните му врагове — „С изключение на Заека, дано да гори в ада“ — вероятно бяха оцелели.

Вече беше почти до библиотеката. Виждаше цивилните спасители, макар че вероятно мрежата се поддържаше от

военните. Разпитите все още не бяха започнали. Той успя да намери резервния аеробот и да получи съобщение:

Мицури → Ваз: <sm>Гюнберк почти приключи с анализа. Дай ни още няколко минути, Алфред. Морската пехота все още е съсредоточена върху лабораториите. Имаш чиста възможност да се върнеш при екипа от Боливуд.</sm>

Тя му показа местоположението им в северния край на тълпата, в евкалиптовата горичка. Екипът бе добре подготвен за операцията, макар че хората нямаха представа в какво участват.

Алфред се огледа, видя кинаджиите и тръгна към тях.

— Господин Рамачандран! Изгубихме връзка. — Видеотехничката го гледаше ококорено. — Всичко беше чудесно, а сега е някакъв ужас! — Екипът разбираше от спецефекти, а не от реални събития.

Алфред веднага прие ролята на сериозен продуцент.

— Нали запазихте видеоматериалите? И нали успяхте да излъчите събитията?

— Да, но… — Кинаджиите искаха да слязат към библиотеката и да помагат на ранените. За момента това изглеждаше добре, Алфред щеше да се смеси с групата. Може би аналитиците на ДС още бяха ошашавени. Щеше да е забавно (и учудващо), ако успееше да се измъкне от кордона с това прикритие. Докато следваше снимачния екип, откри, че все още има една връзка с военната си мрежа. Време беше да отреже тази последна улика.

Но продължаваше да получава информация. Ужасни, смразяващи думи, които нямаше да го достигнат, ако беше изключил мрежата си.

— Моля ви! Спасете я! Тя е още момиченце!

„Гу!“ Алфред спря и трескаво затърси с единствената камера.

Видеотехничката го сграбчи за ръката.

— Господин Рамачандран! Какво ви е? Очите ви добре ли са? Виждате ли?

Алфред едва се сдържа да не я блъсне.

— Добре съм. Но тези ужасни разрушения… Трябва да помогнем на бедните хора.

— Да! Но първо ще се погрижа за вас. — Тя го поведе надолу, където останалите вече помагаха на спасителните екипи. Това му осигури възможност да се върне към подземната гледка. Повредите в камерата се бяха оправили донякъде и вече виждаше вляво от падналия шкаф… Старият Гу беше притиснат отдолу. Боже, къде беше момичето?

„Не исках да стане така!“ Не биваше да казва нищо, но нервите му го предадоха:

Анонимен → Робърт Гу: <sm>Къде е момичето?</sm>

— Кой е? — Гласът изпищя в ушите му и продължи още по-отчаяно: — Тук е, но е в безсъзнание. Не мога да я измъкна.

Анонимен → Робърт Гу: <sm>Съжалявам.</sm>

Не знаеше какво друго да каже. Всъщност тяхната смърт можеше да подобри перспективите му. „Проклет да съм!“ Тази вечер не бе постигнал нищо освен унищожаването на добри хора. Но как можеше да ги спаси, без да се издаде?

— Моля ви. Повикайте полиция. Не я оставяйте да изгори!

Грохот, пукот на трошаща се пластмаса и премазани кости, Робърт всъщност не чуваше всичко това. Премазаните кости го разсейваха. Дори почти не забеляза следващите експлозии.

Най-сетне се измъкна от състоянието, което може би граничеше с безсъзнание, само дето болеше много повече. Мири бе коленичила до него и викаше:

— Дядо! Дядо! Кажи нещо, моля те! Дядо! — Той протегна ръка и тя я хвана. — Съжалявам, не исках да го съборя! Боли ли те?

Въпросът беше лесен. Все едно на десния му крак беше стъпил слон.

— Да. — Останалите думи се изгубиха в болката.

Мири плачеше — абсолютно нетипично за нея. После започна да бута шкафа, който го бе затиснал.

Робърт си пое дълбоко дъх, но това го замая още повече.

— Много е тежък, Мири. Остави го. — Защо беше толкова горещо? Нормалната светлина беше изчезнала. От другата страна на шкафа нещо блещукаше, пропукваше и съскаше.

— Кара — „Мири!“, — ела!

Момичето се поколеба. Под шкафа се виждаха остатъците от пратката мишки. Мири посегна към счупените стъкла. Робърт изви врат и видя малка муцунка на мишка, измъкнала се от капана си.

— Оо — възкликна Мири. — Здравей, мъниче. — Риданието й се смеси със смях. — И ти също. Ей сега ще ви освободя.

Робърт видя още муцунки — Мири пускаше мишките. Те сякаш не му обръщаха внимание, може би защото бяха открили нещо ново: свободата. Измъкваха се от ръцете на момичето и бягаха от горещината.

Робърт вече виждаше източника на топлината. Блещукаща бяла лава, която бавно заливаше всичко и от време на време просъскваше в червено.

Кара изпищя уплашено и отстъпи.

— Какво е това?

Съскането продължаваше. Щом лавата можеше да преодолее падналия шкаф, значи бе дълбока поне няколко стъпки.

— Не знам. Бягай!

— Да! Да бягаме! — Мири напъна здраво. Той се опита да й помогне, стисна зъби от разкъсващата болка в крака си, успя да се мръдне с няколко сантиметра, след което заседна още по-здраво. Жегата ставаше дори по-неприятна от счупения крак. Умът на Робърт прескачаше от един ужас на друг — и искаше да избяга.

Робърт погледна плачещата си сестра.

— Извинявай, че те разплаках, Кара. — Тя зарида още по-силно. — Трябва да бягаш.

Момичето не отговори, но спря да плаче. Погледна го неразбиращо. „Бягай! Бягай!“

— Лошо ми е — каза тя и се свлече на пода. Вече не я виждаше.

Обърна се към лавата. Тя вече бе успяла да погълне долната част на шкафа. Още малко и щеше да се разтече по сестра му. Той се пресегна, хвана нещо — парче керамика? — и го изправи срещу светещия прилив.

Имаше още няколко експлозии, но не бяха толкова шумни. Усещаше миризми и звуци, сякаш нещо се готвеше. Опита да си спомни как бе попаднал в тази ситуация. Някой им го беше причинил и сега вероятно ги слушаше.

— Моля ви. Спасете я! Тя е още момиченце!

Нямаше отговор, само ужасните звуци и болката. След това, за негово удивление, пред очите му започнаха да се изписват букви:

Анонимен → Робърт Гу: <sm>Къде е момичето?</sm>

— Кой е? Тук е, но е в безсъзнание. Не мога да я измъкна.

Анонимен → Робърт Гу: <sm>Съжалявам.</sm>

— Моля ви!… Не я оставяйте да изгори!

Но мълчаливият наблюдател беше изчезнал. Кара лежеше неподвижно. „Не усеща ли жегата?“ Вече едва удържаше отломката.

— Професор Гу? Вие ли сте?

Някакъв досаден студент! Не можеше да е сигурен, но там определено имаше някой, частично потънал в разтопената маса.

— Аз съм, сър. Зулфи Шариф.

Името му беше познато — нагъл, арогантен студент. Но сега кожата му не бе зелена. Това означаваше нещо, нали?

— Опитвам се да ви се обадя от няколко часа, сър. Никога не е било толкова зле… Боя се, че може би са ме отвлекли изцяло. Съжалявам. — Вече почти целият бе потънал в лавата. Призрак.

— Вие сте ранен! — възкликна призракът.

— Извикай полиция.

— Да, сър! Но къде сте? Няма значение, видях! Веднага ще доведа помощ…

Кипящата лава преодоля импровизираната язовирна стена на Робърт и капна върху ръката му. Той потъна в бездна от неописуема болка.

33.
Свобода на много дълга каишка

Новото крило на клиника „Крик“ беше на по-малко от пет години, но носеше в себе си духа на миналия век, когато болниците бяха големи и величествени — сгради за хората, търсещи шанс за оцеляване. Все още имаше нужда от такива места: най-сложните животоподдържащи системи не можеха да се натъпчат в кашони и да се продават по домовете. А и винаги щеше да има някакъв процент тежки нелечими болести.

Новото крило задоволяваше и други нужди, като тези на полковник Робърт Гу-младши, който ходеше там всеки ден. Всеки ден след събитията в университета той отбиваше от пътния възел, слизаше от автомобила и поглеждаше към плажовете и скалите на Ла Хола. Клиниката се намираше на един хълм, точно срещу някои от най-модните световни курорти. На няколко мили навътре в сушата пък бяха биолабораториите на Университета на Сан Диего, може би най-престижното средище за медицински изследвания. Всъщност местоположението на лабораториите не беше от значение. Но тяхната близост, както и курортите, привличаха в клиниката най-богатите и най-болните.

Жената, дъщерята и бащата на Боб не бяха тук заради богатството си. Щом човек минеше през внушителния — и напълно истински — вход, получаваше уединение. В този случай то бе комбинация от принципите на клиниката и специфичния интерес на Чичо Сам към някои пациенти.

Това беше най-доброто място да се покрият чувствителните случаи. Пресата само можеше да се върти навън и да спекулира, без да има основание да се оплаче от нарушаване на гражданските права. Прикритието беше много добро.

Пред главния вход Боб се поколеба.

О, Алис! От години се боеше, че навременното трениране ще му я отнеме. От години двамата се караха за границите на дълга и честта, особено след Чикаго. Сега най-лошото се бе случило и го бе заварило неподготвен. Посещаваше я всеки ден. Докторите не даваха много надежди. Алис Гу бе заседнала под повече пластове от всеки друг. Какво знаеха дотук? Алис беше в съзнание. Непрекъснато се опитваше да му говори, но излизаха само неразбираеми брътвежи. Той я прегръщаше и я молеше да се върне. За разлика от баща му и Мири, Алис не беше федерален затворник. Бе пленница на собствения си ум.

Днес Боб имаше официална задача в „Крик“. Последните разпити на задържаните бяха приключили. Баща му щеше да бъде събуден на обед, а Мири — час по-късно. Боб трябваше да прекара малко време с него във виртуалната компания на Ив Малори, офицера от ДС, който водеше разследването.

В 12:00 Боб стоеше пред старомодно изглеждащата дървена врата. Вече знаеше, че интериорът в болницата е истински и че ако иска да влезе, трябва да натисне дръжката и да дръпне.

Ив → Боб: <sm>Полковник, този разговор много ни интересува, но бъдете кратък. Придържайте се към записките.</sm>

Боб кимна и за момент се зачуди дали трябва да се сърди повече на баща си, или на гадняpите от държавна сигурност. Ограничи се с това да отвори вратата без почукване и да влезе бързо в стаята.

Робърт Гу-старши се разхождаше в помещението без прозорци като наказан тийнейджър. Човек не можеше да познае, че съвсем наскоро единият му крак е бил премазан, а другият — счупен: докторите бяха много добри в оправянето на подобни неща. А следите от изгаряниятa бяха покрити от болничната пижама.

Старецът го погледна рязко, но в думите му имаше повече отчаяние, отколкото гняв.

— Сине! Мири добре ли е?

Ив → Боб: <sm>Отговори, полковник. Можеш да му кажеш всичко за дъщеря си.</sm>

— … Мири е добре, татко. — Той махна към меките столове и масата в ъгъла на стаята.

Но старецът продължаваше да обикаля помещението.

— Благодаря ти, Господи! Последното, което си спомням, е приближаващата се лава. — Погледна пижамата си и за момент като че ли се разсея от видяното.

— Ти си в клиниката „Крик“ в Ла Хола. Мири не пострада от огъня. Лявата ти ръка е тежко наранена. — На места плътта бе изгоряла до кокал, почти до китката.

Робърт-старши докосна празния ръкав.

— Да, докторите ми казаха. — Обърна се и седна на единия стол. — Всъщност само това ми казаха. Сигурен ли си, че Мири е добре? Видя ли я?

Старецът никога не се бе държал така. Очите му бяха насълзени. „Може би просто реагира на изражението ми.“ Боб се настани срещу него.

— Видях я. Ще говоря с нея следобед. Единственият й проблем е лекото обърквaне за това какво е станало в

лабораториите.

— О. — След това още по-тихо: — О! — Робърт замръзна за миг, докато осмисли новините, после се размърда. — От колко време съм извън строя? Има неща, които трябва да знаеш, Боб… Може би трябва да извикаш някои от колегите си.

Ив → Боб: <sm>Значи не си спомня разпитите. Не знаех, че сме станали толкова добри.</sm>

— Няма нужда, татко. Може и да трябват някои допълнителни въпроси, но вече изровихме всичките ти малки мръсни тайни. Разпитват те от няколко дена.

Очите на баща му леко се разшириха, но след секунда той кимна.

— Да, всички тези странни сънища… Значи знаеш за моите проблеми?

— Да.

— Има странни, лоши хора, Боб. Мистериозният странник — този, който беше отвлякъл Шариф — стоеше зад всичко. Не познавам друг, който да може да ме манипулира така. Представяш ли си някой, който ти стои на рамото и ти казва какво да правиш?

Ив → Боб: <sm>Не му споменавай за Заека.</sm> Боб кимна. Това име им бе подхвърлено от индоевропейците и може би беше нещо ново. Заекът бе успял да компрометира ХСС. Хората от Съюза трябваше да отговарят за много неща, но плановете му нямаше да се провалят, ако не беше анулиращата атака. И все пак как ли бе изпълнил този трик? И на какво ли още бе способен?

Това бяха важни въпроси, но не от типа да ги дискутираш с предателския си баща.

— Ще се погрижим за това, татко. Но междувременно ще трябва да се справиш с последиците.

— Да, последиците. — Дясната му ръка загали тапицерията. Думите излязоха леко, почти като молба. — Затвор?

Ив → Боб: <sm>В никакъв случай. Искаме го на свобода.</sm>

— Няма да лежиш, татко. Официално ти и приятелите ти сте били част от демонстрация, която е излязла извън контрол. По-неофициално — според слуховете, които разпространяваме — си помогнал да спрем терористичен саботаж.

Робърт поклати глава.

— Идеята да спрем лошите беше на Мири.

— Да, знам. — Изгледа баща си студено. — Въпросната вечер бях на смяна.

Ив → Боб: <sm>Внимателно, полковник.</sm>

Предупреждението беше напразно. Следователите вече се

бяха съгласили, че Робърт трябва да научи някои неща. Единственият проблем беше как да му ги каже, без да го удари в лицето.

— Тук? В Сан Диего?

— За Югозападната част на САЩ, но цялото действие беше тук. Алис беше главният ми анализатор. — Той спря, опитваше се да обуздае гнева си. — Да ти кажа честно, само тя ме спираше да не те изгоня от къщи!

— Аз… — Робърт прокара длан по разчорлената си коса. — Тя винаги изглеждаше толкова дистанцирана…

— Знаеш ли какво е НТ засядане?

Кратко кимване.

— Да. Карлос Ривера понякога засяда с китайски. Той добре ли е? — Лицето му стана пепелявосиво. — А Алис?

— Колабира по средата на твоето приключение. Имам основания да…

Ив → Боб: <sm>Без подробности, моля.</sm>

След кратко колебание Боб продължи:

— Тя заседна.

— Боб… не исках да й навредя. Просто бях много отчаян. Но може би вината е моя. — Той погледна за момент сина си в очите, след което се извърна.

— Знаем, татко. Открихме го по време на разпита ти. Наистина ти си й го причинил. — ДС беше огледала дома им и бе открила снимки на бота, който баща му бе оставил в предната баня. „Но все още не знаем какво точно стана.“ Европейците обвиняваха Заека, а от него бяха останали само слухове и тук-там неразгадаема информация.

Ив → Боб: <sm>Ще го открием. Мрежова атака над биологично подготвена жертва — такава технология е твърде интересна, за да се игнорира.</sm>

Баща му беше свел глава.

— Съжалявам. Много съжалявам.

Боб се изправи рязко, но успя да запази спокойния си тон.

— Днес ще те изпишат. Намери си дрехи и наваксай с пропуснатото. Известно време ще продължиш да живееш при нас. Искаме да продължиш оттам, докъдето беше стигнал. Аз ще обясня на Мири за Алис.

— Така няма да стане. Мири никога няма да ми прости…

— Може би. Но тя ще получи съкратената версия. Участието ти в атаката срещу Алис е косвено и е скрито с мерки, които дори Мири Гу не би могла да пробие. Предлагам… да не й казваш… истината.

Полковник Робърт Гу-младши бе изпълнил задачата и

можеше да си ходи. Отиде до вратата, но нещо го накара да се обърне.

Баща му го гледаше крадешком. Боб беше виждал този поглед. Понякога войниците, които командваше, се сриваха. Изпадаха в отчаяние и вършеха глупави и егоистични неща, водещи до сериозни последици.

„Но това е моят старец!“ Неопитността и отчаянието не можеха да му служат за извинение.

Въпреки това… Боб бе видял видеоматериала на спасителите, които бе повикал Шариф. Бе видял баща си и дъщеря си да лежат до кратера в лабораторията. И бе видял как Робърт бе протегнал ръка с отломката, за да защити Мири. Така че въпреки чудовищната издънка на стареца трябваше да каже още нещо:

— Благодаря ти, че я спаси, татко.

Боб му бе казал да продължи оттам, докъдето бе стигнал. Това бе постижимо по отношение на училището. Робърт и Хуан си бяха взели писмените изпити, а след това бяха пропуснали коледните празници. Сега се връщаха за това, което повечето ученици смятаха за най-страшната част от срока: представянето на проектите на Родителската вечер. Внезапно проблемите и ужасяващата вина бяха сведени до притеснението да не се изложи пред децата и родителите им.

Учудващо, но Хуан Ороско все още му говореше. Момчето не знаеше какво точно се е случило в университета. Спомените му бяха изтрити дори по-систематично от тези на Мири. Сега Хуан подреждаше парчетата и се опитваше да различи истината и лъжата.

— Не помня нищо, след като стигнахме до кампуса, а полицията все още държи дрехите ми. Дори не мога да видя последните няколко минути на дневника ми! — Момчето размаха ръце със същото отчаяние, което Робърт бе видял, когато се запознаха.

— Държат и дрехите на Мири.

— Знам! Вече я питах. — Очите на Хуан се насълзиха. — И тя не си спомня. Тъкмо бяхме станали приятели, Робърт. Нямаше да ме вземе с нея, ако не ми вярваше.

— Така е.

— Да, но сега ме отблъсква, както преди. Решила е, че съм се уплашил, и затова е тръгнала да те търси сама. Може и наистина да съм се уплашил. Не мога да си спомня!

Лена → Хуан, Сиу: <sm>Дай й време, Хуан. Мири е разстроена, особено от станалото с майка й. Мисля, че обвинява

себе си, а може би и нас. Знам, че не си се уплашил.</sm>

Лена → Сиу: <sm>Не мога да разбера защо търси съчувствие от тоя кучи син.</sm>

Хуан погледна настрани, сякаш постепенно се оправяше.

Робърт го потупа по гърба. Успокояването на другите не беше част от предишната му биография.

— Не е така, Хуан. Когато бяхме под земята, не те наричаше страхливец. Напротив, много се тревожеше за теб. Просто й дай малко време. — Той се огледа за нещо, с което да го разсее. — Между другото, нали не искаш всичката ни работа да отиде на вятъра? Какво стана с децата от Бостън и Южна Америка? Трябва да наваксаме с проекта.

Лена → Сиу: <sm>Виж го ти негодника! Чуди се как да изкопчи малко помощ от момчето.</sm>

Шегата не беше много сполучлива, но Хуан го погледна и се усмихна.

— Да. Трябва да се заемем със сериозните неща!

Боб и Мири не дойдоха за представянето. Или попе не бяха физически видими — а Робърт знаеше, че Хуан ги търси упорито.

— Тази вечер Мири е в клиниката, Хуан. Изписват майка й. — Боб май беше много доволен, че Робърт има други ангажименти за вечерта.

— Но може би ще ни погледне, нали?

Всъщност това беше доста голямо събитие за Феърмонт, макар и не за добро. Пресата обръщаше сериозно внимание на събитията в университета и лъжите на Защитници на личното вече бяха подхранили цял куп теории за конспирации. Слуховете обхващаха всичко, свързано с онази вечер. Робърт беше прегледал материалите, хем за да разбере какво точно се бе случило, хем да види какво мислят хората. Повечето теории описваха Кабала като безобидни авантюристи, точно както бе споменал Боб. Но имаше и журналисти, които твърдяха, че Робърт и някой си Тимъти Хюин, за когото въобще не бе чувал, били организирали безредиците на повърхността и в подземията!

Робърт бе задобрял в блокирането на папараците, но вниманието към него бе твърде голямо. Само за няколко дни рейтингът му бе нараснал повече, отколкото за половината му живот. По тази причина прекарваше доста време в училище, където правилникът прогонваше по-досадните зяпачи.

Тази вечер, на представянето, забраната бе в сила. На скамейките присъстваха само предварително поканени родители и роднини, някои виртуално. Повечето не се интересуваха от

него. Но когато погледна статистиките, разбра, че има множество невидими наблюдатели.

Насочващото обучение не беше гордостта на гимназия „Феърмонт“. Повечето деца не можеха да усвоят най-новите допълнителни приложения, а старците бяха още по-зле. Но, според Чумлиг родителите предпочитаха демонстрациите главно защото така можеха да разберат какво точно правят децата им.

Екипите бяха от двойки и тройки и имаха право да ползват помощ от целия свят. Програмата щеше да започне след залез-слънце и промяната на реалността трябваше да е относително лесна. Чумлиг беше предоставила на учениците цяла седмица, за да завършат проектите си.

Публиката бе настанена в западната част на стадиона, което оставяше източната за нуждите на участниците.

Робърт и Хуан стояха в очертанията на игрището заедно с останалите изпълнители. Всички знаеха реда на екзекуцията, така де, на изпълнението си. Устройствата им показваха знаци, на които пишеше колко остава и кой е наред. Нямаше нищо демократично в последователността — тя бе дело на Чумлиг и другите учители. Робърт се усмихна. Интуицията му все още работеше. Дори без да знае подробностите, можеше да каже кой проект е силен и кой не. Виждаше кой най-много се притеснява от публичната изява… Чумлиг също му беше ясна. Нейната последователност бе обмислена така, че да напрегне всички деца докрай.

Учудващо, това успя да допринесе за качеството на шоуто.

Първи започнаха близнаците Раднър. Естествено източната страна не беше достатъчна за тях двамата. Бяха подготвили някакъв едновремешен железопътен мост, чиито стоманени колони се извисяваха в двата края на трибуните. След секунди конструкцията продължи на югозапад във виртуална орбита над земята. Кулминацията настъпи, когато по нея мина голяма влакова композиция с парен локомотив. Трибуните се разлюляха от силата на локомотива.

— Ей! — каза Хуан и сбута Робърт. — Това е ново. Сигурно са получили достъп до протоколите на поддръжката. — Дори досега близнаците да не бяха сред заподозрените за безредиците пред библиотеката, вече излизаха в челните места. Робърт предполагаше, че от това ще им стане още по-хубаво.

Повечето проекти включваха визуални ефекти, но имаше и ученици, които бяха сглобили разни уреди. Дорис Шлей и Махмуд Куон бяха построили всъдеход, който можеше да катери стъпалата на трибуните. Когато стигна до върха, го избутаха през ръба, след което се чу нещо като гръм и машината се спусна на

земята, без да се счупи. Хуан се изправи, за да види със собствените си очи. Поздрави Шлей и Куон и отново седна.

— Има си всъдеходен парашут! Но се обзалагам, че Чумлиг няма да им пише повече от пет. — И започна да имитира учителката. — Това е съвсем елементарно инженерство. — Въпреки това продължи да се усмихва. И двамата знаеха, че повечето участници няма да изкарат и петица.

Някои от децата дори имаха проекти като тези на приятелите на Мири. Имаше демонстрации на два нови материала — усилен ластик и някакъв воден филтър. Ластикът не беше особено впечатляващ, докато човек не осъзнаеше, че не е оптически ефект. Проектът беше на две момчета, които Робърт почти не познаваше. Двамата стояха на двадесет крачки един от друг и управляваха огромна кукла, която бе вплетена в ластика им. По някакъв начин променяха физическите характеристики на материала чрез подръпването на двата края. Понякога ластикът се опъваше като гигантска прашка и връщаше куклата в центъра, а понякога се разтягаше неимоверно. Представлението им предизвика наистина бурни овации.

Проектът с филтъра пък беше просто изображение на градински маркуч, включен към водопровода. Над него се виждаше диаграма как софтуерът може да търси предварително зададени замърсители. Нямаше звукови ефекти, а графиките бяха груби и почти неподвижни. Робърт погледна небето, после каза:

— Ще им пишат шест, нали?

Хуан се усмихна завистливо.

— Да. Чумлиг харесва подобни неща. — Не можа да се сдържи и добави: — Лиза и Санди никога не се стараят с графиките, но чух, че са намерили купувач за филтъра. Обзалагам се, че те ще са единствените, които ще изкарат пари от тези проекти.

— Наш ред е, хлапе — каза Робърт.

Единственият знак, че Хуан го е разбрал, беше погледът му — втренчен в часовника.

Сиу → Хуан: <sm>Ще се справиш, Хуан.</sm>

Хуан → Сиу: <sm>Мири гледа ли?</sm>

Робърт и Хуан бяха последни — единствената част от графика, която бе извън контрола на Чумлиг. Това беше заради факта, че в проекта им участваха външни групи, които имаха собствен график.

Хуан се поколеба още секунда, после затича към футболното игрище, като създаваше виртуална сцена успоредно на

трибуните. Изпълнителите започнаха да се появяват в двата края на сцената. Образите им бяха съвсем обикновени, без допълнителни ефекти. Просто реални хора с реални инструменти.

— Здравейте, здравейте, здравейте! — Хуан беше прекалено ентусиазиран и доста паникьосан, поне според Робърт. Можеше да запишат гласа предварително и да го пуснат на плейбек, или пък Робърт да е водещ, но така щяха да изгубят точки пред Чумлиг. Затова сега момчето се дереше на живо, а думите излизаха от устата му ту в бързо кресчендо, ту със странни паузи. — Дами и господа! Посрещнете Оркестъра на Америка, създаден специално за вас тази вечер, от учениците от гимназия „Чарлз Ривър“, на живо от Бостън, и — той махна наляво — Химнасио Класико де Магаланес, също на живо, по мрежата от Пунта Аренас, Чили!

Вече и двете страни на сцената бяха запълнени от двеста деца с червени униформи в северната част и Пъстрозелени в южната. Това бяха части от два хора и два оркестъра, отдалечени на седем хиляди мили, и единственото, което ги свързваше, беше мрежата. Съгласието им да участват в този проект си беше направо малко чудо. В очите на зрителите успехът може би изглеждаше шаблонен, но провалът си бе съвсем реална опция. „Е, на репетицията не беше зле.“

— А сега — Хуан повтори, за да засили ефекта, — а сега, дами и господа, Оркестърът на Америка ще изсвири собствена версия на Химна на Европейския съюз от Бетовен по текст на Ороско и Гу и мрежова синхронизация от Гу и Ороско! — Поклони се несръчно и изтича към мястото, където стоеше Робърт. Беше пребледнял, по лицето му се стичаше пот.

— Добре се справи — каза Робърт.

Хуан кимна, трепереше.

Смесеният оркестър започна да свири. Сега всичко беше в ръцете на децата и синхронизиращия алгоритъм на Робърт. Звуците от чела и контрабаси се разнесоха от музикантите от Бостън и от другия край на света. Адаптацията беше с малко по-бърз ритъм от оригиналния химн. Всяка нота преминаваше през стотици мрежови разпределители и закъсненията варираха с няколкостотин милисекунди.

Това беше същият синхронизационен проблем като на протестния хор на Уини пред библиотеката.

Едната част от хора започна да пее стиховете на Хуан на английски, а другата на испански. Учениците разполагаха със собствен диригентски интерфейс, който помагаше малко. Освен това се оказаха изненадващо добри певци и музиканти. Но

въпреки всичко изпълнението се нуждаеше от магическото закъснение, осигурявано от програмата на Робърт (както и от доста по-дълбоката магия на Бетовен).

Робърт се заслуша. Приносът му не беше перфектен, даже беше по-зле, отколкото на репетициите. Имаше твърде много зрители. Той се притесняваше, че може да се случи нещо подобно. Личната му гледка показваше, че има няколко милиона зрители, които хабяха ресурси и обърквaха предвиждащата програма, тоест разваляха представлението.

Въпреки това синхронизацията оцеля и изпълнението не се накъса.

Още десет секунди. Пеенето се извиси до кресчендо и като по чудо през последните две секунди всичко си пасна. Текстът свърши и мелодията заглъхна.

Обединеният хор и оркестър погледна публиката. Децата се усмихваха, макар и малко засрамено.

От трибуните се чуха бурни аплодисменти.

Бедният Хуан изглеждаше абсолютно изцеден. За щастие не му се наложи да излиза отново. Изпълнителите се поклониха и започнаха да се оттеглят към двата края на сцената — и съответните си краища на света. Хуан се усмихна малко притеснено и помаха на публиката, след което се обърна към Робърт.

— Вече не ми пука за оценката. Важното е, че го направихме!

34.
Британският музей и Британската библиотека

Децата се втурнаха към трибуните, без да се притесняват от факта, че учителите може да върнат записа и да видят кой е поневъздържан. Оценките щяха да излязат чак на другия ден, така че всички щяха да имат достатъчно време за самосъжаление. Луиз Чумлиг изглеждаше доста доволна и поздравяваше участниците, като отклоняваше всички въпроси за оценките.

Все още нямаше следа от Боб и Мири. Вниманието на Робърт бе насочено към децата, Чумлиг и Хуан Ороско, който бе на границата на истерията — колебаеше се между облекчението и самообвиненията в провал.

Най-неочаквано Робърт се озова лице в лице с Уинстън Блънт. Зад бившия декан вървяха Томи Паркър и Сиу Сиен, хванати за ръка. Ама че странна двойка се бе заформила от цялото приключение! Дребосъкът, ухилен до уши, поздрави Робърт с вдигнат палец.

Но за момента вниманието на Робърт бе насочено към Блънт. Членовете на Кабала почти не се бяха виждали след онази вечер. Томи, Карлос и Уини бяха прекарали няколко дни в „Крик“ и по всяка вероятност бяха сключили сделки като него. Според официалната история Кабалът просто бе искал да протестира, без да повреди лабораторната екипировка. Неофициалната теория за героична саможертва пък обясняваше защо срещу тях не са повдигнати обвинения. Ако си затваряха устите, нямаше да има последствия с главно „П“.

На лицето на Уини бе изписана странна усмивка. Той кимна на Хуан и се здрависа с Робърт.

— Въпреки че напуснах Феърмонт, все още имам роднини тук. Дорис Шлей ми е правнучка.

— О! Тя се справи добре, Уинстън!

— Благодаря, благодаря. И ти… — Уини се поколеба. Едно време похвалите към Робърт идваха от всички страни и той често ги използваше като оръжие срещу Блънт. — Написал си чудесно нещо, Робърт. Никога не съм си представял, че нещо такова може да се направи на английски и испански, и с музиката на Бетовен. Това е… изкуство. — Той сви рамене, сякаш очакваше някакъв саркастичен отговор.

— Не бях аз, Уини. — „Не искам да звучи като сарказъм.“ —

Хуан написа стиховете. Работехме заедно през целия семестър, но специално за тази задача го оставих сам. Помагах му само с критика. Честно, заслугата наистина е на Хуан.

— О! — Уини сякаш забеляза Хуан чак сега, обърна се и му стисна ръката. — Браво, синко. — Погледът му отново се насочи към Робърт. — По някакъв начин беше почти толкова хубаво, като нещата, които ти пишеше едно време.

Робърт се замисли за секунда, прехвърляше наум стиховете на Хуан. „Не, аз бях по-добър. Много по-добър.“ Старият Робърт мразеше посредствеността и щеше да се възползва от всеки шанс, за да погребе изкуството на Хуан.

— Прав си. Хуан се справи чудесно. — Той се поколеба. — Не знам какво ми става с годините, Уинстън.

Хуан ги гледаше и започваше да се усмихва, макар да усещаше, че има доста неизказани неща.

Уини кимна.

— Да. Много неща се промениха. — Тълпата започна да се разрежда, но това само позволи на някои деца да тичат по-бързо и блъсканицата и глъчката ставаха все по-силни. — И щом не си писал стиховете, тогава какво беше твоето участие?

— Занимавах се със синхронизацията на лага. — „Доколкото беше възможно.“

— Наистина ли? — Уини се мъчеше да е учтив, но явно не разбираше нищо, въпреки че имаше известен опит с хора на демонстрантите.

Сиу → Лена: <sm>За Бога, Лена, кажи му нещо!</sm>

Лена→ Сиу: <sm>Разкарай се!</sm>

Сиу→ Лена: <sm>Тогава аз ще му кажа.</sm>

След още няколко думи Уини се отправи към семейство Шлей, Томи и Сиу го последваха. Робърт забеляза златните букви, които се влачеха след Сиен.

Сиу → Робърт: <sm>Браво, Робърт.</sm>

Хуан — явно не бе забелязал съобщението — попита:

— Декан Блънт не можа да разбере твоето участие в проекта, нали?

— Не. Но това, което разбра, му хареса. Няма значение. И двамата се представихме по-добре, отколкото предполагахме.

— Наистина.

Хуан го поведе към трибуните. Въпреки че Боб и Мири ги нямаше, неговите родители бяха там. Последваха множество приветствия и поздравления, макар че семейство Ороско се чувстваше малко неловко.

Тълпата остана на футболното игрище още доста време. Родителите бяха изненадани от децата си. Не че не ги обичаха — просто си мислеха, че знаят границите на възможностите им. Някак си Чумлиг ги бе преобразила — не в супермени, а в умни същества, умеещи неща, които родителите им не бяха овладели. Беше време за гордост — и за леко безпокойство.

Мири все още не се виждаше. Горкият Хуан. „Надявам се, че Алис се е прибрала благополучно.“ Беше му трудно да провери това с една ръка.

Тръгна към най-гъстата част, където хората се тълпяха около Луиз Чумлиг. Тя изглеждаше уморена, но щастлива — и преливаше от излишна скромност.

— Просто им показах как да използват това, което имат.

Той се пресегна и успя да й стисне ръката.

— Благодаря.

Чумлиг го погледна и се усмихна малко неловко.

— Ти! Най-странният ми ученик. При теб проблемът бе всъщност обратен.

— Какво?!

— Трябваше да накарам останалите да се стегнат и да научат кои са всъщност. Но при теб… ти първо трябваше да се откажеш от това, което си бил. — Усмивката й беше някак тъжна. — Съжалявай за това, което си изгубил, Робърт, но бъди щастлив с това, което си.

„Тя е знаела през цялото време!“ Някой друг привлече вниманието й и тя започна да обяснява, че остатъкът от учебната година ще е още по-вълнуващ — и по-труден.

Робърт остави Хуан и другите, когато започнаха да обсъждат какви ли ще са проектите на нормалните ученици. Децата не искаха да повярват, че след тази вечер някой може да ги засенчи.

Докато се насочваше към транспортния възел, забеляза две познати фигури.

— Мислех, че сте с Уинстън.

— Бяхме — каза Томи, — но решихме да се върнем. Искахме да те поздравим за представлението.

Сиу Сиен кимна в знак на съгласие. Само тя от двамата носеше и му прати поздрави. Горкият Томи все още разнасяше лаптопа си, макар че информацията в него най-вероятно беше прибрана от полицията.

— Благодаря. Гордея се, макар че наистина си беше „представление“. Никой не се нуждае от ръчно синхронизиране на музика през най-евтината връзка. А и общо взето аз просто се

възползвах от предсказуемостта на рутерите и това, че знаех каква ще е музиката.

— Плюс анализи на индивидуалните изпълнители, нали? — каза Томи.

— Е, да.

— И плюс контрамерките срещу лага — добави Сиу.

Робърт се поколеба.

— Всъщност беше забавно.

— Трябва да се поровиш в мрежата. Успехът ти е забелязан. Едно време можеше да го патентоваш. А днес…

Сиу потупа Томи по рамото.

— Днес ще е достатъчно за добра оценка в гимназията. Томас, има да учим доста неща.

— Иска да каже, че трябва да се науча да нося — измърмори Томи и се обърна към младоликата жена. — Никога не съм си представял, че Сиу Сиен ще ми спаси живота, и то като направи така, че да ни арестуват!

Лена → Сиу: <sm>Паркър се страхува от нови неща дори когато дрънка за бъдещето.</sm>

Повървяха малко в мълчание. Сиен му изпрати още златни букви: явно беше задобряла със съобщенията.

Сиу → Робърт: <sm><въздишка/>Томи е стар и медицината не му е помогнала много. Страхува се да пробва нови неща.</sm>

Робърт я изгледа. Откога бе станала такъв психиатър?… Но пък може би беше права.

Томи явно не виждаше съобщенията, но на лицето му се изписа познатата хитра усмивка.

— Какво? — попита го Робърт.

— Просто си мисля. Нашата операция беше най-голямото и опасно нещо, в което съм участвал. Вярно, че ни използваха, но малко приличаше на тези — както ги наричат, сдружения. Всички допринесохме и в някаква степен постигнахме целта си.

Робърт си помисли за обещанието на Странника.

— Как така?

— Провалихме Библиотечния проект на Хуертас.

— Но нали унищожиха книгите на библиотеката?

Томи сви рамене.

— Визията на Хачек ми допадаше донякъде. Важното е, че успяхме да изложим Хуертас.

— И това е повод за триумф?

Вече вървяха покрай транспортния възел, следвани от един изчакващ автомобил.

— Да. Прогресът не може да се спре, но пък забавихме

Хуертас достатъчно и се случиха други събития. — Той погледна Робърт. — Не си ли чул? Мъкнеш цялата тази екипировка, а дори не гледаш новините.

И без да изчака отговор, продължи:

— Хуертас имаше причина да бърза. Оказа се, че китайците са се справили с Британската библиотека и Британския музей по-бързо, отколкото предполагахме. И при това са използвали по-добра техника. Направо са били нежни в сравнение с операциите на Хуертас. Дори разполагат с реалистично усещане за експонатите. Направо нямат конкуренция дори в сравнение с архивите на Гугъл. Забавихме Хуертас достатъчно, за да може китайците да си свършат работата.

Томи бръкна в якето си и извади квадратно парче пластмаса.

— Ето ти един подарък, който струва само 19,99 долара.

Робърт взе квадратчето. Напомняше му малко на дискетите, които се използваха в края на миналия век. Пусна издирване и във въздуха веднага се появиха надписи: „Data Card. 128PB capacity. 97% in use“. Имаше и други, но той се обърна към Томи.

— Хората още ли използват такива неща?

— Само параноичните старци като мен. Глупаво е да го разнасям, но имам четящо устройство в лаптопа. Естествено информацията я има и онлайн, заедно с разни допълнителни анализи, за които се плаща отделно. Но реших, че ще ти е по-интересно да я подържиш в собствените си ръце.

— Аха. — Робърт надникна в главната директория. Беше като да стоиш на много висок планински връх. — Значи това е…

— Британският музей и Британската библиотека, събрани и дигитализирани от Китайската информагична коалиция. Колекцията на музея е с ниска резолюция, за да може да се събере на един диск. Но библиотечната секция е двадесет пъти по-голяма от това, което получи Хуертас от Сан Диего. Като цяло това е квинтесенцията на човешките постижения до двехилядната година. Целият свят преди модернизма.

Робърт претегли носителя на ръка.

— Не изглеждат много големи.

— Ами не са! — засмя се Томи.

Робърт понечи да му върне пластинката, но Томи махна с ръка.

— Това е подарък. Сложи го на стената — ще ти напомня, че това е всичко, което сме били някога. А иначе просто погледни в мрежата. Всичко е добре подредено и специалните сървъри са наистина умни.

И тръгна към колата, която ги следваше. Задната врата се отвори и той махна на Сиу да се качва. За момент му заприлича

на някакъв стар мръсник с младо гадже. Още един образ от миналото, който нямаше нищо общо с истината.

— Така че Хуертас е извън бизнеса, а китайците обещаха да са още по-внимателни със следващата библиотека. Представи си нежни розови автоматични ръце, търпеливо минаващи през всеки музей и библиотека. Това ще даде на новите академични поколения — хора като Зулфи Шариф — нещо, на което да стъпят. — Той махна на Робърт. — Иха-а!

Сиу Сиен се прибра в „Краят на дъгата“ чак към полунощ. Лена беше будна и тъкмо правеше сандвичи. От остеопорозата се беше прегърбила и лицето й беше само на сантиметри от масата. Изглеждаше странно, но инвалидната количка и дизайнът на кухнята й предоставяха достатъчно свобода на движение.

— Лена, извинявай, че те отрязах… — почна Сиу засрамено. Лена се обърна и я погледна с усмивка.

— Няма проблем. Вие младите имате нужда да се усамотите. — И махна на Сиу да седне и да хапне.

— Е, Томи не е чак толкова млад. — Тя се изчерви. — Нямам предвид физически. Иска да е в крак с прогреса, но не може да се примири с всичките му особености.

Лена сви рамене.

— Все пак е по-добре от някои. — Взе си един сандвич и го захапа.

— Мислиш ли, че ще се оправи?

— Може би. Науката напредва. Но дори да не може да помогне на Паркър, ще го подбутваме в правилната посока. Голяма част от неговия проблем е, че като млад е живял твърде лесно. И сега не смее да пробва нещо, което наистина ще го затрудни. — Тя махна с ръка. — Яж.

Сиу кимна и си взе сандвич. Вече бяха говорили за това. Всъщност точно тези дискусии я бяха променили. Но може би при нея беше по-различно, отколкото при Томи. В бъдеще най-големият й проблем щеше да е избягването на правителствените „предложения за работа“.

Сиу отхапа от сандвича. Фъстъчено масло и пастет. Не беше зле.

— Успя ли да се позанимаеш с хората, които срещнахме днес?

— Да си поиграя на психиатър ли? Да, разгледах лога на твоята Епифания и пратих няколко анонимни консултации. Дадохме добър съвет на Карлос Ривера. Вярно, че неговият проблем е хроничен, но такъв е животът. Колкото до Хуан,

направихме каквото можахме, поне за момента.

Сиу се усмихна, без да спира да дъвче. Беше й отнело доста време да разбере какъв гений е Лена. Психиатрията беше много фина специалност. Лена бе казала, че Мири обича да я изобразява като вещица. Твърдеше, че го знае, въпреки че момичето никога не си го бе признало. Сиу вече разбираше, че метафорично казано, Лена си е точно вещица. „Никога не съм разбирала другите, но сега, когато Лена гледа през моите очи, започвам да се уча."

Все още обаче имаше загадки.

— Не разбирам защо внучка ти отблъсква Хуан. Ясно е, че не си спомнят нищо от онази вечер, но си личеше, че ще станат приятели. Ако можем да се доберем до данните на Мири…

Лена не отговори директно.

— Нали знаеш, че днес изписват Алис.

— Да! Чух го от теб, но не знам подробности.

— Няма подробности. Алис беше болна, а сега е по-добре. Всъщност от много време знаех, че Алис разиграва душата си на зарове. Този път за малко щеше да изгуби и това по някакъв начин е свързано с издънката на бившия ми мъж в университета. Мисля, че Алис ще се оправи. Това вероятно ще помогне на Хуан с Мири. — Лена се облегна назад или по-скоро количката се наклони в друго положение. — Говорили сме за това. Мири често е адски инат. Наследила го е от Кучия син, то си се предава през поколение. А сега инатът й е преминал в някаква вътрешна вина. Подсъзнателно Мири смята, че те с Хуан са сгрешили и са причинили това на Алис.

— Не ми изглежда много научно.

— Спестявам ти техническите подробности.

Сиу кимна.

— Има резултат. Някои хора във Феърмонт смятат, че съм експерт по човешките взаимоотношения. Аз това!

Лена протегна ръка, доколкото й позволяваха измъчените кости, и Сиу я хвана нежно.

— Двете сме добър екип, нали?

— Да. — Не ставаше дума само за спасяването на Томи и приятелите му. В началото, когато тръгна на училище, Сиу имаше много трудни моменти; Лена също. Заедно бяха излезли от мрака. Сиу погледна дребната старица, която беше с десет години по-млада от нея. „Заедно с Лена се превърнахме в нещо забележително." А поотделно?

— Лена, мислиш ли, че някога ще разбирам хората като теб?

Лена сви рамене и се усмихна.

— Ох… не знам.

Сиу въздъхна. Спомни си някои дребни инциденти през последните месеци. Лена Гу почти никога не лъжеше направо. Но пък умееше добре да заблуждава, дори при директни въпроси.

— Знаеш ли, Лена, като кажеш: „ох… не знам“ и свиеш рамене — означава, че си мислиш „още не знам“, нали?

Лена стисна ръката й.

— Браво. Имаш напредък!

— Искам да ти кажа… Знаеш ли, мисля, че Робърт не е чак толкова гаден. Според мен наистина се е променил.

Лена дръпна ръката си.

— Е, не! Нямаш напредък.

И събра ръце в скута си. Нямаше значение, някои неща трябваше да се кажат.

— Робърт беше брутален отначало, но виж как помогна на Хуан. Имам теория. — Сиу изпрати цитатите над масата. Всъщност теорията не беше нейна. — Робърт е преживял еквивалент на тежка травма, от онзи тип, който променя възприятията.

— Четеш прекалено много научни боклуци. Остави това на нас, професионалистите.

— Той разполага с всичките си спомени, но физически е млад мъж. Получил е втори шанс да оправи нещата. Не разбираш ли, Лена?

Старата жена се прегърби още повече и заклати глава в кратко отрицание. Накрая погледна Сиу. В очите й имаше нещо като сълзи.

— Имаш доста да се учиш, моето момиче.

Количката на Лена се отмести от масата и се завъртя.

— Мисля, че приключихме за тази вечер. — И подкара количката към спалнята си.

Сиу остана да измие чиниите. Обикновено Лена настояваше да върши кухненската работа. „Това е едно от малкото неща, които мога да правя със собствените си ръце“, така казваше. Но не и тази вечер. „Ако разбирах малко повече хората, може би щях да знам защо.“

35.
Липсващият апостроф

Зулфикар Шариф вече не учеше в Орегонския университет. Когато го потърси, Робърт се натъкна на старомодно съобщение за грешка: „В ОУ няма такова лице“. Дори личният му номер имаше надпис „освободен“. Това беше малко плашещо и Робърт реши да се поразрови. По света имаше хиляди „З. Шариф“, но никой от достъпните не беше неговият човек. Останалите пък се опитваха да прикрият самоличността си с различни нива на компетентност.

Този Зулфикар, когото Робърт познаваше, си беше технологичен инвалид, така че след няколко часа успя да го открие в Университета на Калкута.

Шариф беше доста тъжен.

— Професор Бландингс ме разкара.

— От университетската програма? По мое време професорите нямаха такава власт.

— Вашите власти й помогнаха. Разпитваха ме много настоятелно. Не можеха да повярват, че съм невинен и че съм жертва на няколко отвличания.

— Хъм. — Робърт се огледа. Денят беше горещ и задушен. Наоколо имаше тълпи от усмихнати млади хора. В небето се издигаха високи кули от слонова кост. Това беше визията от модерна Калкута. За момент се изкуши дали да не отвори нов канал и да провери кое е истинско и кое — фалшиво. „Не. Съсредоточи се върху това да разбереш коя част от Шариф е истинска.“ — Според мен, щом са те пуснали да се върнеш в Индия, явно са се убедили, че си невинен.

— Така е, но понякога се чудя дали не ме използват за примамка. — Шариф се усмихна. — Наистина исках да направя дипломната си работа за вас, професоре. Вие бяхте трофеят, който можех да предложа на Ани Бландингс. Но колкото повече говорехме…

— Колко от разговорите ми бяха с теб? Колко?

— И аз се чудя! Освен мен имаше поне още двама. Беше много дразнещо, особено в началото. Обикновено тъкмо обсъждахме някой въпрос, който знаех, че ще заинтересува професор Бландингс — и изведнъж се оказвах безпомощен наблюдател.

— Но все още чуваше и виждаше?

— През повечето време! Мисля, че другите искаха да измисля

няколко въпроса за начало и след това ги ползваха за своите цели. Към края започнах да оценявам тези странни намеси — макар че не биваше да го признавам пред вашата полиция. Моите похитители задаваха въпроси, за които въобще не бих се сетил. Затова се въртях покрай вашата библиотечна конспирация и накрая се оказах идеалният заподозрян чужденец.

— Но ако не се бе появил онази нощ, Мири щеше да умре. Какво успя да видиш, Зулфи?

— Какво ли? През по-голямата част от вечерта бях изключен. Плановете на другите явно не включваха литературни дискусии, но аз непрекъснато се опитвах да се свържа. Според полицията не бих могъл да успея без помощта на терористите. Все пак влязох за няколко секунди и ви видях да лежите на пода. Викахте за помощ. Лавата се стичаше към ръката ви. — Той потръпна. — Не видях нищо друго, честно.

Робърт си спомняше разговора. Това бе най-яркият му спомен от цялата бъркотия.

Помълчаха няколко секунди. След това Шариф наклони глава въпросително.

— Вече приключих с литературните си изследвания, но все пак не мога да не ви попитам: Започвате нов живот. Можем ли да очакваме нещо ново от вас? Например — за първи път в човешката история — нова версия на „Тайните на старостта“?

— Винаги може да се очаква нещо. Но някои тайни не могат да се опишат с думи.

— Вие можете!

Робърт се усмихна. Шариф заслужаваше да научи истината.

— Бих могъл да напиша нещо, но няма да е поезия. Лекарствата са унищожили таланта ми.

— О, не! Чувал съм за подобни неща, но въобще не подозирах, че… Надявах се на нови „Тайни“, особено след всичко, което стана. Много съжалявам.

— Недей. Аз… не бях много добър човек.

Шариф за момент сведе поглед.

— Чух за това. В дните, през които не можех да се добера до вас, интервюирах старите ви колеги, дори Уинстън Блънт, когато не беше зает с конспирации.

— Но…

— Няма значение, сър. Постепенно разбрах, че сте изгубили грубостта си.

— Значи вероятно си се досетил за останалото.

— Така ли мислите? Че талантът и злобата ви вървят в пакет? — Шариф се наведе напред. Робърт не го бе виждал така заинтригуван от първите им интервюта. — Аз лично се съмнявам.

Но това би било интересно изследване. Отдавна се канех да ви питам — как се променихте? Дали станахте по-добър веднага след излекуването, или стана постепенно, при сблъскването с новия живот? От това може да стане чудесна дисертация! — Той погледна въпросително Робърт.

— В никакъв случай!

— Извинете! Толкова се увлякох, че почти забравих за новите си решения. А първото от тях е да не се забърквам повече със службите за сигурност. — Той погледна нагоре, сякаш там имаше невидими наблюдатели. — Чухте ли? Чист съм вече, и тялото, и душата ми, дори прясно изварените ми дрехи! — След това отново се обърна към Робърт. — Даже вече се прехвърлих в нова специалност.

— Така ли?

— Да. Ще загубя няколко семестъра, но си струва. Университетът открива нов факултет и ще трябва да се преборим с конкуренцията от Бомбай. Но поне разполагаме с финансиране, а освен това търсят свежи лица като мен. — Той се усмихна ентусиазирано на объркания Робърт. — Ще изучаваме Боливудските студиа! Комбинация от кино и литература. Новата ми специалност е влияние на литературата от двадесети век върху модерните индийски изкуства. Колкото и да съжалявам за пропуснатите възможности, поне се радвам, че тази специалност няма да ми създава проблеми с властите!

През ваканцията Робърт беше доста зает. Скалъпената му синхронизираща програма го бе издигнала до ниво на минигуру и скоро му се обадиха от една малка компания. Фирмата беше на пет години и имаше цели трима щатни служители. Робърт беше поканен като консултант за три седмици. Беше му ясно, че така наречените „консултации“ са само с цел да проверят дали има някакво бъдеще, но реши да се възползва от шанса.

За първи път след възстановяването си създаваше нещо, което другите да оценяват.

Иначе останалите неща не се развиваха толкова добре. Хуан и родителите му бяха заминали на гости при прадядо му в Пуебла. Момчето се появяваше понякога, но Мири все още не му говореше.

— Опитвам се да не ми пука, Робърт. Може би ако спра да я притеснявам, след време пак ще започне да ми обръща внимание. — Робърт имаше чувството, че момчето щеше да спи пред къщата им, ако родителите му не го бяха отвели.

— Ще говоря с нея, Хуан. Обещавам.

Хуан го погледна колебливо.

— Само да не изглежда, че аз съм те накарал!

— Спокойно. Ще изчакам удобен случай.

Робърт разполагаше с десетилетия опит да избира подходящия момент за удар. Това трябваше да е лесно. Проектът на Мири беше оценен като недовършен и щеше да й се наложи да покрие по-високи изисквания в края на следващия семестър. Засега основно си стоеше вкъщи и се грижеше за майка си. Алис Гу беше като призрак на някогашната си личност. Предишната хладина в отношенията им беше изчезнала. Резултатът беше… очарователен. През повечето вечери Алис и Мири се мотаеха из кухнята и готвеха. Снаха му изглеждаше малко отнесена, но поне усмивката й не беше изкуствена като преди.

Боб отново замина, а Мири май бе по-заета от всякога. Всеки ден идваше при Робърт и му показваше новини, свързани с изгаряния и възстановяване на крайници. Скоро щеше да му се наложи да поговори сериозно с нея — за Хуан… и за себе си.

Може би днес беше подходящият момент. Боб все още не си беше дошъл, а Алис се беше прибрала в стаята си. Тази вечер нямаше да играят настолни игри. Игрите бяха най-забавното нещо след случката в университета, но тази вечер Робърт беше зает с някои от проблемите на работа. Беше се залисал и постепенно изгуби представа за времето. Когато най-сетне спря да си почине, разполагаше с прилични резултати, които да покаже на работодателите си. Много добра вечер всъщност!

Долу се тресна врата. Той не вдигна очи от работата си, но чу, че Мири се качва по стълбите. Не дойде при него — влезе в стаята си.

След няколко минути обаче почука на вратата му.

— Робърт, може ли да ти покажа какво открих днес?

— Разбира се.

Тя влезе и седна.

— Намерих още три проекта, които могат да помогнат за ръката ти.

Всъщност медицинското състояние на лявата му ръка се описваше най-добре с нейното отсъствие. Под лакътя беше напълно изгоряла, а около рамото имаше съвсем малко плът. „Протезата“ му напомняше за едновремешния гипс, но докторите не искаха да я махнат и да приложат някое съвременно чудо. Рийд Уебър се появи отново и му обясни нещата, макар и може би не по начина, по който искаха докторите. „Ти попадаш в полето на «бъдещата медицина». В момента разполагаме с протези с

контрол над петте пръста и почти толкова здрави като истинска ръка. Но са доста тежички и сензорната система не е много добра. Но пък има добри тенденции в нервното и костно регенериране. Не се знае как и кога точно ще стане, но може би след година и половина ще могат да възстановят ръката ти. Та значи докторите се опасяват, че ако ти сложат протеза сега, бъдещият процес ще се оскъпи прекалено. Така че засега ще трябва да се примириш с настоящото положение.“

Робърт не се оплакваше. Всеки ден мъртвата тежест в рамото му му напомняше как за малко щеше да причини трагедия — заради глупостта си.

Мири, разбира се, не знаеше за това. Тя бе отхвърлила „бъдещата медицина“ и търсеше собствени решения.

— Открих три екипа, Робърт. Единият е успял да възстанови маймунска лапа, другият е създал много лека протеза, а третият се занимава с неврокодове. Обзалагам се, че фирмата ти ще те използва като опитно свинче. Какво мислиш?

Робърт опипа покритието на ръката си.

— Мисля, че няма да рискувам с маймунска лапа.

— Не, не, няма да имаш лапа. Тя е просто… Робърт! Не ти говоря за някакви стари неща. Искам да ти помогна. Задължена съм ти.

Да, тази вечер беше подходящият момент да изяснят нещата.

— Не си ми задължена.

— Виж, може и да не помня, но Боб ми каза какво е видял. Опитал си се да спреш лавата. — Лицето ѝ се изкриви от въображаемата болка. — Спасил си ме!

— Да, дете, спасих те. Но *аз* създадох проблема. А ти се забърка в нещо много лошо. — Или поне странно.

— Ти беше отчаян. Усещах го. Но не знаех колко ще се задълбочат нещата. И двамата се забъркахме.

Беше време да падне на колене и да моли за прошка. Но първо трябваше да ѝ каже, че е извършил непростимото. Беше му трудно обаче.

— Мири, ти се оплеска в опита си да помогнеш. Но аз… аз съм виновен за състоянието на майка ти. — Ето, каза го.

Мири сведе поглед.

— Знам.

И двамата не помръдваха.

— Боб ли ти каза?

— Не. Алис. — Тя го погледна. — И ми каза, че все още не могат да разберат как точно ѝ е повлияло това, което си направил. Всичко е наред, Робърт.

А след това внезапно се разплака. Робърт наистина се смъкна

на колене и внучката му го прегърна. Цялата се тресеше — и го заудря с юмруци по гърба.

— Съжалявам, Мири.

Тя зарева още по-силно, но поне спря да го удря. След половин минута риданията й преминаха в подсмърчане, а след това тя се успокои. Но все още го прегръщаше.

— Току-що разбрах… че Алис… пак е започнала да тренира.

Ох.

— Дори не се е възстановила още! — Мири пак заподсмърча.

— А баща ти какво каза?

— Боб е извън обсег.

— Извън обсег ли? — В днешно време?

Мири го пусна и почна да бърше сълзите си с ръкав.

— Да. Тактическо затъмнение. Не следиш ли новините? — Ами…

— Чети между редовете. Боб е някъде… и кара земята да свети през нощта. — Гласът й възвърна част от обичайния си тон. — Е, може би не буквално. Боб се изразява така, когато трябва да прави неща, които не иска. Но аз следя слуховете и ги наблюдавам и двамата. Понякога той заминава и прочитам, че в някоя чужда страна се е случило нещо чудесно или ужасно. Понякога Алис се подлага на тренировки и знам, че някой има нужда от помощ. Точно сега Боб го няма, а Алис отново тренира. Според мен водещите слухове са верни. По време на безредиците се е случило нещо много по-ужасно от проникването в ДженДжен. Великите сили са уплашени. Мислят, че някой е намерил начин да преодолява системите за сигурност. Алис почти го призна тази вечер. Затова си се прибра в стаята.

Робърт въздъхна, пусна я и седна на стола. Неговите големи признания не струваха и пукната пара.

— Трябва да говориш с Боб, когато се върне.

— Да. И пак ще се скарат. Чувал си ги. Но в крайна сметка няма да може да я спре.

— Този път може и да успее… или поне да накара докторите да помогнат.

Мири се поколеба и сякаш малко се поотпусна.

— Да, този път е различно… Радвам се, че може да си говорим, Робърт.

— Винаги.

Тя отново замълча.

— Пак ли заговорничиш, или просто търсиш нещо?

Мири поклати глава.

— Не. Опитвам да се свържа с някого… но не отговарят.

„Аха!“

— Мири, Хуан е в Пуебла при прадядо си. Може би не носи през цялото време.

— Хуан ли? Не търся него. Той не е много умен и не ми помогна в Пилчнър Хол.

— Откъде знаеш?

— Нали слязох сама в тунелите!

— Мири, говорех с него почти всеки ден на училище. Той не би те подвел. Помисли за това, което си спомняш. Двамата добре сте се разбирали, за да ме следите. Той може да ти е добър приятел. Още един човек, с когото да си говориш.

— Знаеш, че не мога да обсъждам с него тези неща. И с теб не бива, но ти вече ги знаеш.

— Вярно. Има неща, които не можеш да му кажеш. Но… смятам, че той заслужава по-добро отношение.

Мири го погледна, но не каза нищо.

— Помниш ли, като ти казах, че приличаш на сестра ми?

Тя кимна.

— Тогава беше щастлива. Но вече знаеш как се отнасях с Кара. Беше като случката с Езра Паунд, отново и отново. Така и не можах да се реванширам — тя почина, когато беше на годините на Алис.

Мири като че ли пак щеше да се разплаче.

— През целия си живот бях такъв, Мири. Ожених се за чудесна жена, която много ме обичаше. Лена изтърпя много повече тормоз от Кара, много повече години. И дори когато ме напусна, ми помагаше в „Краят на дъгата“. А сега тя също е мъртва. — Робърт сведе поглед и си помисли за пропуснатите възможности. „Докъде бях стигнал?“ — Така че… мисля, че си задължена на Хуан. Твоето отношение не е като моя тормоз, но все още имаш шанс да се поправиш.

Мири беше навела глава и не го поглеждаше.

— Просто помисли за това. Не искам да ти натяквам.

Най-накрая тя каза:

— Някога нарушавал ли си честна дума?

„Това пък какво значи?“

Мири продължи, преди да й отговори:

— Аз току-що го направих! — И побягна от стаята.

— Мири!

Докато излезе в коридора, тя се бе скрила в стаята си.

Робърт се поколеба. Можеше да почука на вратата, а можеше и да й прати съобщение.

Върна се в стаята си и видя златната светлина на масата точно до мястото, където бе седяла Мири. Беше номер, който даваше ограничена възможност за пращане на съобщения. Но той

вече имаше нейния. Отвори златния номер и го погледна.

Номерът беше на Лена Луелин Гу.

Робърт стоя и гледа номера поне половин час. Изучаваше го. Изучаваше документацията. Точно както подозираше. „Лена е жива.“

Нямаше физически адрес, но можеше да ѝ прати съобщение. Отне му само два часа да напише около двеста думи. Най-важните думи, които той, Робърт Гу, беше писал в живота си.

Тази нощ не можа да заспи. Утрото отмина, след него и денят.

Нямаше отговор.

Епилог

Мина месец и половина.

Робърт вече следеше новините по-внимателно; беше разбрал, че светът понякога хапе. Двамата с Мири сравняваха наблюденията си. Нападенията в забутаните краища на света бяха приключили. Според слуховете не бе открито нищо. Все пак се говореше за скандали в Индоевропейските разузнавателни служби. Великите сили все още бяха изнервени.

Боб се беше прибрал! Робърт и Мири решиха, че това е знак, че най-лошите им теории няма да се сбъднат. Но пък други оставаха все така плашещи. Боб наистина се ядоса, когато разбра за Алис. Обстановката в къщата се напрегна. Робърт и Мири усещаха сърцераздирателите битки, които се водеха мълчаливо. Според Мири Боб вероятно бе говорил с докторите и се бе оплакал доста високо по командната верига, но въпреки това Алис продължаваше да тренира.

Хуан също се прибра от Пуебла. Мири не му обръщаше много внимание, но поне му говореше. Момчето вече се усмихваше по-често.

А Лена… все още мълчеше, но поне беше жива. Съобщенията му не се връщаха и номерът й все още беше достъпен. Все едно говореше на бездънна пропаст. Но Робърт продължаваше да праща съобщения всеки ден — и се чудеше какво още да направи.

Сиу Сиен напусна „Краят на дъгата“.

— Лена ме помоли да се махна — каза му. — Може би я притиснах твърде много.

„Вече знам къде живее! Мога да отида там. Мога да й покажа колко съм се променил.“ Но може би това щеше да докаже, че въобще не се е променил. Затова не отиде в „Краят на дъгата“ и не погледна през публичните камери. Вместо това продължи да й пише. И често си представяше, че освен постоянното внимание от службите за сигурност има още един наблюдател, който някой ден ще му прости.

Междувременно се бе посветил на училището. Имаше да учи толкова много. А свободното си време прекарваше на работа, където наистина го оценяваха.

Отиде в университета два месеца след Големите библиотечни размирици. Беше загубил дирите на Уинстън и Карлос. Малко странно всъщност. Преди, когато заговорничеха, бяха създали здрава връзка, а сега въобще не си говореха. Най-лесното обяснение беше, че всички се срамуват. Бяха използвани и за малко не причиниха смъртта на много хора. Това беше вярно, но

според Робърт имаше и друго обяснение. Кабалът беше като детска компания и враждебността и приятелството бяха изчезнали, когато всеки бе поел по своя път. Понякога отчаянието от есенния срок му се струваше далечно като живота през двадесети век. Имаше толкова много неща, които искаше да опита, и те нямаха нищо общо с предишните му интереси.

В крайна сметка служебните му ангажименти го отведоха отново в кампуса. Прекъсванията бяха сериозни проблеми при видео и звуковите протоколи и истински ужас за интерфейса на реалистичното усещане. Екипировката ставаше все по-добра, но нямаше никакво приложение в мрежата. Сега компанията искаше Робърт да изпробва шантавите си синхронизиращи схеми в тази област.

След безредиците администрацията беше наляла още повече бюджет в библиотеката. В някои отношения реалистичното преживяване беше станало по-добро от комерсиалните паркове като Пирамид Хил. Въпросът беше как да се предаде подобно усещане по мрежата. Робърт изчете доста информация по въпроса, но в крайна сметка нищо не можеше да замени опита от първа ръка. Затова той взе кола до университета.

Два месеца не бяха чак толкова дълъг период. Сървърните помещения от северната страна на Варшавски Хол се бяха слели. На мястото на отдела по софтуерно инженерство имаше футболно игрище. Робърт беше наясно, че това няма нищо общо с безредиците или намесата на военните. Просто стандартни промени на модерното строителство.

Пое по пътеката между евкалиптите. Когато излезе от горичката, пред очите му се разкри просторна гледка към планините, а отпред се извисяваше библиотеката „Гейсел“.

Това беше най-старата сграда в кампуса, една от малкото възстановени след опустошителното земетресение в Роуз Кениън. Тогавашните щети изобщо не можеха да се сравняват с причинените от безредиците. Всяка друга сграда щеше да бъде съборена и след това вероятно възстановена, ако имаше историческа стойност. Но случаят с библиотеката беше различен.

Робърт заобиколи от северната страна и се насочи към товарната рампа. Беше виждал кадрите от демонстрацията — хлътналите етажи, подпорите, монтирани от пожарникарите, и парчетата бетон, разпилени по терасата.

Следите от разрушенията бяха изчезнали.

Университетът не се бе задоволил с просто възстановяване. Над товарната рампа имаше видимо изкривяване, а колоните от

източната страна, които бяха помръднали, сега бяха извити. Основата беше циментова, а нагоре по извивките пълзеше бръшлян. Там, където бръшлянът свършваше, имаше редица цветни камъчета, като украса от скъпоценни камъни. А над всичко това всеки, от етажите беше леко извит спрямо долния.

Робърт погледна допълнителната информация и видя, че някои от колоните са от карбонови нишки. Въпреки това сградата изглеждаше по-здрава и солидна от останалите в кампуса. Всъщност изглеждаше — и беше — жива.

Качи се по стълбите, спираше на всеки етаж. Лесно разпозна владенията на Хачек по Библиотечните рицари. „Мислех си, че са ги изгонили!“ На друго място пък видя откачените скуучита. Така и не бе успял да разбере как техните митове се вписват в метафорите на библиотеката. Но пък скуучитата бяха победили в сблъсъка.

Имаше места, където управляваха и двата кръга, и човек можеше да си избира според предпочитанията.

Придържаше се към служебните и нормални гледки. Все пак беше тук, за да изучи устройствата за реално усещане. Университетът беше изхарчил ужасно много пари, но сега навсякъде имаше роботи. Някои обикаляха свободно, но повечето бяха инсталирани в стените. Щом някой от рицарите посегнеше за книга, някое роботче се насочваше натам и се намесваше.

Робърт спря и се загледа. Никога не беше виждал нещо подобно. Щом една студентка — която се криеше под рицарския образ — взе някаква книга, устройствата се координираха и продължиха да поддържат образа. А когато я остави на масата, се впуснаха в нова задача — в случая, да помогнат с неразбираемите маневри на някакво скуучи.

Забеляза, че момичето го гледа въпросително, и каза:

— Извинете! Просто не бях виждал такова нещо.

— Трагично е, нали? — Тя му се усмихна.

— Да, да. Трагично. — На по-високо протоколно ниво това включваше съдържанието на книгите. Докато на по-ниско, физическо ниво, беше… очарователно. Той продължи да се шляе, чудеше се как подобно нещо може да се прехвърли по мрежата. Ако и от двете страни имаше човешки потребители, щеше да е адски трудно. Но ако се използваха асиметрични услуги…

— Професор Гу! Погледнете насам.

Робърт вдигна глава. Таванът беше прозрачен, както и следващият. Успя да види шестия етаж — оттам му се усмихваше Карлос Ривера.

— Отдавна не сме се виждали. Защо не се качите?

— Естествено. — Робърт тръгна към стълбището. Тук поне нямаше оптически устройства… и на шестия етаж също. Но пък на шестия етаж нямаше и книги. Вместо това някой беше направил офиси.

Ривера го разведе из тях. Май беше единственият човек на етажа.

— В момента екипът е разпръснат. Повечето служители работят по разширенията под земята.

— Значи имаш нова работа? Имам предвид — все още си от персонала, нали?

Карлос се поколеба.

— Ами… сега всъщност заемам няколко длъжности. Дълга история. Заповядайте в офиса ми.

Офисът беше в югозападния ъгъл, точно там, където преди време се събираше Кабалът. Карлос го покани да седне и се настани зад широкото си бюро. Все още беше възпълен и носеше очила с дебели стъкла и старомодна тениска. Но имаше и някаква промяна. Сега изглеждаше някак спокоен и енергичен… явно щастлив от това, с което се занимаваше.

— Надявах се, че ще си поговорим, но бях зает, след като за малко не прецакахме нещата.

— Знам какво имаш предвид. Имахме голям късмет, Карлос. — Робърт се огледа. В днешно време беше трудно да се определи рангът по видимите неща, но повечето растения и мебели бяха истински. — Щеше да ми разкажеш за новата си работа.

— Да! Малко е смущаващо. Сега съм директор по поддръжката. По долните етажи и в другите краища на света съм нещо друго, да речем, Опасното знание и Най-великият нисш скуучамут.

— Мислех, че това са различни кръгове…

— Чели сте, че скуучитата искат всичко, нали? Е, не е точно така. Когато нещата се уталожиха, имаше много странен „компромис“, макар че това не е точната дума. Може би „съюз“… или „сливане“. Бяхме много близо до сериозна криза, но успяхме да я овладеем. А тази откачена демонстрация успя да изкара повече пари от последните филмови премиери. При толкова средства и креативност нямаше начин университетската администрация да не се възползва. — Той се поколеба и продължи малко тъжно: — Провалихме се в това, което казвахме, че ще направим. Книгите вече ги няма. Но библиотеката още е жива и тези налудничави кръгове разпространяват съдържанието ѝ по света. Но вие вече го видяхте. Затова дойдохте тук, нали?

— Всъщност дойдох да проуча екипировката за реалистично усещане. — Робърт му обясни задачите си.

— Това е чудесно! И двете групи постоянно ме тормозят как да разширят нашия обсег. И все пак какво мислите за това, което правят с библиотеката?

— Ами… рицарите ми изглеждат както преди. Предполагам, че интерфейсът е забавен, стига да си падаш по такива неща. Скуучитата… Опитах се да разбера какво правят, но не виждам смисъла. Всичко е много разпиляно, сякаш всяка книга си има собствена реалност.

— Почти. Скуучитата винаги са били еклектични. Сега свеждат всичко на по-ниско ниво. Нещата са по-прости, отколкото при Хачек, но децата свикват бързо. Истинската сила на скуучитата е, че те могат да съчетават реалности. Точно това се случи между тях и хачекианците. Скуучитата идват от цял свят, дори от най-бедните страни. И сега разпространяват дигитализацията. А когато се налага, хората на Хачек управляват нещата. Това са други места, други видения, но всички имат пълен достъп до библиотеката. А ако успеете да разрешите проблема с дистанционното интерактивно докосване, ще ги направите още по-привлекателни. — Карлос огледа помещението, където бяха заговорничили със съвсем други цели. — Много неща се промениха, за два месеца.

— Карлос, според теб какво се случи онази нощ? Дали безредиците трябваше да прикрият това, което правехме, или обратното?

— И аз още се чудя. Безредиците бяха диверсия, но тя в крайна сметка допринесе за заличаване на щетите. Косвени ползи може би? Онзи, който се представяше за Шариф — пред мен се показваше като заек, — беше откачен веселяк.

Заекът. Така разследващите бяха нарекли Мистериозния странник. Той самият се беше нарекъл така към края.

— Заекът ни манипулираше, като се възползваше от нашите слабости.

Карлос кимна.

— Беше обещал да изпълни най-съкровените ни желания, но изчезна, след като свършихме нашата част от сделката.

Честно казано, Робърт беше сигурен, че със Заека е свършено. Може би щеше да е по-различно, ако беше оцелял. Точно заради обещанията на Странника бе извършил предателството. Но, за щастие, всичко беше свършило.

Карлос се наведе напред и го изгледа скептично.

— Добре де — каза Робърт, — може пък Заекът да не е обещал на всеки нещо важно. Мисля, че наградата на Томи беше

неговото участие като лидер.

— Може би. — Библиотекарят май все още не беше съвсем убеден.

— А и не знаем дали някое от обещанията се е сбъднало. Щеше да е интересно. Сигурен съм какво е поискал Уини… той къде е всъщност? — Почна да проверява, но Карлос го изпревари:

— Назначиха го във факултета по литература и изкуство — миналия месец.

Робърт погледна резултата от търсенето.

— Но в администрацията!

— Да. Странно, нали? В момента декан е Джесика Ласковиц. И тя се е завърнала след лечение. Едно време е била секретарка. В днешно време тази кариера няма ограничения, но Уинстън започва от съвсем ниско ниво. Според слуховете хич не се разбира с Ласковиц.

„О, Боже!“

— Е, Уини може би най-сетне е зарязал мечтите си. — „Като мен.“ Това означаваше, че Мистериозният странник е изчезнал и че обещанията му са мъртви. Робърт погледна Карлос Ривера и се изненада. Беше изгубил едновремешния си усет. Сега очевидното трябваше да го удари по главата, за да го забележи.

— Ами… ти?

— Не забелязвате ли нещо различно, професоре?

Робърт го погледна внимателно, след това огледа и офиса. Карлос явно се бе уредил добре — Робърт не си бе представял, че може да поиска подобно нещо от Странника.

— Изглеждаш по-щастлив, по-уверен, по-речовит. „Бинго.“ И не каза нищо на мандарин. Няма и следа от НТ.

Карлос само се усмихна радостно.

— Какво, да не си го забравил?

— Не. Ки ши во хай кейи шуо жонгуен, бугуо буксианг икиан наме люли ле. От почти два месеца не съм имал пристъп! Вече мога да се наслаждавам на този език. Беше ми от голяма полза в работата с хората от Китайската информагична коалиция. Сега сравняваме това, което са взели от Британската библиотека, с данните от проекта на Хуертас.

— Излекуването ти може да е съвпадение — изхъмка Робърт.

— И аз се чудех. Откритието дойде от групи от Турция и Индонезия. Няма нищо общо с Ветеранската агенция и нашите институции. Но пък в наше време медицинските чудеса са си такива. А и не съм получавал светещи съобщения от Заека. Всичко е съвсем открито и публично, стига да знаеш къде да погледнеш. Това лечение не е ефективно за повечето хора. Оказва се, че просто имам подходящия генотип. — Той сви рамене. —

Предполагам, че е съвпадение.

— Да. — Райското минно поле.

— Но пък е страшно голямо съвпадение. Получих това, което исках, само няколко седмици, след като изпълних своята част от сделката. А и имам странен прогрес със скуучитата. За няколко седмици успях да постигна договорки, които иначе щяха да ми отнемат година. Някой ми помага. Според мен грешите за Заека. Може би просто се е покрил. Може би не може да направи всички чудеса наведнъж… Професоре? Добре ли сте?

Робърт се обърна и притисна челото си в хладното стъкло. „Няма нужда от това. Доволен съм от новия си живот!“ Отвори очи и погледна през напиращите сълзи. Долу се виждаше познатата пътека, която се спускаше към библиотеката. Може би Мистериозният странник наистина беше бог или се бе превърнал в бог. Бог на фокусите.

— Професоре?

— Добре съм, Карлос. Може би си прав.

Поговориха още няколко минути. Робърт не беше сигурен за какво точно, но Карлос като че ли изглеждаше разтревожен за здравето му.

Накрая Робърт слезе с асансьора и излезе на огряната от слънцето площадка. Навсякъде около него се извисяваха световете на изкуство и наука, които строеше съвременното човечество.

„Ами ако мога да ги имам и двата?“

info

Информация за текста

$id = 8184
$source = Моята библиотека

notes

1

Епифани — Епифания, Богоявление. В случая — операционна система за визуализиране на виртуалната реалност, която се намира в дрехите. — В.пр.

2

Много важно (исп.). — Б.пр.

3

От DARPA (Defense Advanced Research Projects Agency) — Агенция за научни изследвания към американското министерство на отбраната. — Б.пр.

4

Миастения — хронично заболяване на мускулатурата. — Б.пр.